

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OBSESİF'in yazarı

CHEVY
STEVENSON

O
GECE

O GECE

Kız kardeşi Nicole'ü öldürmekten on beş yıl hapse mahkûm edilen Toni, cezasının biteceği günü ipe çekliyordu. İşlemediğini söylediği bir suçun cezası... Ne masum olduğuna inanmayan annesi, ne de arkasında durmayan babası ona yardım edebilirdi. Özgürlük için son umudu olan şartlı tahliyesini riske atmamak için, onunla aynı zamanda hapisten çıkacak olan sevgilisi Ryan'la da görüşemezdi.

Toni geçmişi ardında bırakıp geleceğini yeniden kurmak için ne zaman çabalasa ezeli düşmanı Shauna devreye giriyor ve ona bir engel çıkarıyordu. Ta ki Ryan'ın cesaretlendirmesiyle ipleri eline alıp Nicole'ün cinayetinin ardındaki gizemi kendi başına çözmek isteyinceye kadar. O gece aslında ne olmuştu?

"İlk sayfadan itibaren sizi avucunun içine alacak."

Harlan Coben

ISBN 978-605-1702-70-6

9 786059 702706

KORİDOR YAYINCILIK - 347

ISBN: 978-605-9702-70-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

O Gece

Chevy Stevens

Özgün Adı: **That Night**

© 2014 Chevy Stevens

© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Koridor Yayıncılık'a aittir.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Editör: Ece Çavuşlu

Çeviren: Çiğdem Balkanlı

Kapak uygulama: Tuğçe Ekmekçi

Baskı: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Tara1 Tarım Binası)

Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

1. Baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2018

KORİDOR YAYINCILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 - 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks.: 0212 - 544 66 70

info@koridoryayincilik.com.tr

CHEVY STEVENS O GECE

Çeviren: Çiğdem Balkanlı

*Dünyanın dört bir yanında gerek barmaklarda çalışarak,
gerek gönüllü olarak, gerek kurtarma grupları oluşturarak,
gerekse ihtiyaç sahibi hayvanları evlat edinecek hayatlarını
hayvanlara yardım etmeye adanmış insanlara.*

BÖLÜM BİR

ROCKLAND CEZAEVİ, VANCOUVER MART 2012

Karton kutunun içindeki eşyalarımı – bir kot pantolon, eskimiş birkaç tişört, yıllar içinde topladığım birkaç şey, birkaç kıymetli kitap ve CD oynatıcım – taşıyarak, bana eşlik eden memurun peşinden Kabul ve Tahliye’ye doğru ilerledim. Geri kalan eşyalarım depoda beni bekliyordu. Tahliye memuru birkaç evrakı gözden geçirdi. Tahliye belgelerini imzalarken elim titredi, kelimeler bulanıklaştı. Fakat kağıtta yazanların ne anlama geldiğini biliyordum.

“Tamam, Murphy, şimdi kişisel eşyalarına bir göz atalım.” İçeride gardiyanlar size asla ilk isminizle hitap etmezdi. Daima ya lakabınızı ya da soy isminizi kullanırlardı.

Hapishaneye gelirken üzerimde bulunan eşyaların olduğu kutuyu boşalttı. Eşyaları listeleyip elindeki dosyaya not alırken mırıldanıyordu. Pantolona, beyaz bluza ve cekete baktım. Onları mahkeme için büyük bir titizlikle seçmiştim. Beni güçlü göstereceklerini düşünmüştüm. Fakat şimdi hiçbirini görmeye dayanamıyordum.

Memur elini bir süre iç çamaşırımın üzerinde bekletti.

“Beyaz bir külot, küçük beden.”

K lota bakıp etiketini kontrol etti ve parmaklarını kumaşın üzerinde gezdirdi. Yüzüm kızarmıştı. Adam tepkimi ölçmek ister gibi gözlerime baktı. Her Şeyi batırmamı bekliyordu, böylece beni tekrar içeri tıkabilecekti. İfademi mümkün olduğunca normal tuttum.

Memur bir zarf açıp içine baktı ve zarfın içindekileri avucuma boşaltmadan önce elindeki dosyayı kontrol etti. Annemle babamın on sekizinci yaş günümde verdikleri gümüş çerçeveli saat (hâlâ parlıyordu ama pili bitmişti). Ryan'ın verdiği kolye. Siyah oniks taşı serindi. Her gün taktı ım için deri sapının bir kısmı aşınmıştı. Kolyeye bakıp elimde a ırlı ını hissettim ve geçmişi anımsadım, ardından onu sıkıca parmaklarımın arasına alıp tekrar zarfın içine koydum. Bu, bana ondan kalan tek Şeydi.

“Bu kadar gibi görünüyor,” dedi memur, kalemi bana uzatarak. “Őurayı imzala.”

Son evrakları da imzalayıp, aldığım eşyaları kutuya koydum.

Memur, “ zerini de iştirmen için başka bir kıyafetin varmı?” dedi.

“Sadece bunlar.” Memurun gözleri kotuma ve tiş rt me kaydı. Bazı tutuklu aileleri tahliye gününde giymeleri için mahkumlara kıyafet yollardı. Fakat bana hiç kimse hiçbir Şey yollamamıştı.

“Aracın gelene kadar kayıt odasında bekleyebilirsin. Eğer birini arayacaksan telefon da var.”

Beni almaya gönüllü olan Linda'yı beklerken banklardan birine oturup kutuyu ayaklarımın dibine koydum. Linda beni Vancouver Adası'na giden feribota götürecekti. Victoria'daki rehabilitasyon merkezine akşam beşten önce giriş yapmam

gerekliyordu. Linda kırklarında hoş bir kadındı ve savunma gruplarından birinde çalışıyordu.

Onunla daha önce, gözetimsiz tahliyem sebebiyle beni adaya getirirken tanışmıştım.

Karnım acıkmıştı, o sabah heyecandan hiçbir şey yiyememiştim. İçerideki arkadaşlarımdan Margaret bana bir şeyler yedirmeye çalışsa da verdiği yulaf ezmesi mideme taş gibi oturmuştu. Acaba Linda yolda bir yerde durur mu diye merak ettim. Bir Big Mac ve tuzlu sıcak patates kızartmasının hayalini kuruyordum. Yanında da biraz milkshake olabilirdi. Sonra Ryan'ı düşündüm, birlikte kumsalda hamburger yiyişimiz aklıma geldi. Anılardan uzaklaşmak için, bir memurun hapishaneye yeni bir tutuklu getirişini izledim. Genç bir kızdı. Son derece korkmuş görünüyordu; yüzü solgun, kahverengi uzun saçları dağınıktı. Tüm gece hiç uyumamış gibiydi. Bana baktı. Gözleri saçlarımdan, üst kolumu saran dövmelerime kaydı. Bunlar birbirine bağlı, her biri parmaklıklar arkasında geçirdiğim yılları temsil eden ince çizgilerdi. Hepsi bir araya geldiğinde tek bir kalın, kırılmaz bant oluşturarak sağ pazımı kaplıyor, beni adeta sarıyordu.

Memur, kızı kolundan çekip Kayıt'a götürdü.

Ellerimi başımın üzerine kaldırıp ovuşturdum. Saçlarım artık kısaydı ve orta kısmı tıpkı bir Mohawk Kızılderilisi-ninki gibi dikti fakat rengi hâlâ siyahtı. Gözlerimi kapatıp lise zamanlarımı düşündüm. Saçlarım o zamanlar kabarık ve uzundu, neredeyse belime geliyordu. Ryan ellerini saçlarıma dolamaya bayılırdı. Hapiste bir gün aynaya baktığımda Nicole'ün kanla kaplı saçlarını görmüş, onu o gece bulduktan sonra parçalanmış bedenini kollarımın arasına aldığım anı hatırlayıp saçlarımı kesmiştim.

“Buradan gitmeye hazır mısın, Toni?” Kadının sesi arkadaş canlısıydı.

Gözlerimi açıp Linda’ya baktım. “Sabırsızlanıyorum.”

Eğilip kutularımdan birini aldı ve kaldırırken azıcık hor-murdandı. Linda ufak tefek bir kadındı, boyu benden çok uzun sayılmazdı. Bense 1.53 boyunda bir bücürdüm. Margaret bana hep, bir fare geçse havaya uçarsın derdi. Fakat Linda’nın eni neredeyse boyu kadardı. Saçlarını rasta yapmış, uzun ve çiçekli bir elbise giymişti. Ayağındaysa Birkenstocklar vardı. O hep hapishane sistemi içinde yer almış bir kadındı. Feribot trafiği hakkında konuşurken kutumu alıp onu arabasına doğru takip ettim.

“Otoban Horsehoe Körfezi’ne kadar açık, o yüzden güzel vakit geçireceğiz. Öğlen civarı orada olmamız gerekiyor.”

Arabayla oradan uzaklaşırken gittikçe küçülen hapishaneyi izledim. Sonra koltuğumda tekrar önüme döndüm. Linda camı indirdi.

“Of, bugün çok sıcak. Daha ne olduğunu anlamadan yaz gelecek gibi görünüyor.”

Dövmemdeki çizgilere bakıp içeride geçirdiğim seneleri sayarken aklıma o yaz geldi. Şimdi otuz dört yaşındaydım ve on sekiz yaşında Ryan’la birlikte kız kardeşimin cinayetinden tutuklandığımızdan beri cezaevindeydim. O gece onunla beraberdik ama Nicole’ün bağırıldığını duymamıştık. Hatta hiçbir şey duymamıştık.

Elimi koluma doladım ve sert bir şekilde sıktım. İşlemediğim bir cinayet yüzünden hayatımın neredeyse yarısını parmaklıklar ardında geçirmiştım.

Öfke sizi asla terk etmiyordu.

BÖLÜM İKİ

WOODBIDGE LİSESİ, CAMPBELL RIVER
OCAK 1996

Son dersten kaçıp okulun arkasındaki otoparkta bulunan, hafta sonları gençlerin takılmaktan hoşlandığı ‘çalılıklarda’ Ryan’la buluştum. Meydandaki kahve dükkanı hariç, okulun dışarısında sigara içebildiğimiz tek yer burasıydı. Etrafta oturanlar bundan pek hoşlanmasa da birileri motorlarını bozup lastiklerini patlatmadığı sürece bize pek zararları dokunmuyordu. Böyle bir durumda polisler gelip içki mi içiyoruz yoksa esrar mı tütürüyoruz diye kontrol ederdi. Yapan birileri mutlaka olurdu ama ben – en azından okulda – o işlere girmezdim.

Woodbridge Lisesi ciddi bir yenilenmeye ihtiyaç duyan eski bir okuldu. Duvarlarının grafitiyle kaplı olmayan kısımları soluk maviydi ve okulun kapıcısı sürekli bu çizimleri silmeye uğraşırdı. Okulda sekizinci sınıftan on ikinci sınıfa kadar yaklaşık beş yüz öğrenci vardı. Benimkiyse son sınıftı ve yüz yirmi çocuğun yüzde doksan dokuzu umurumda bile değildi.

O gün birkaç kişi, gruplar halinde araçların etrafında takılıyorduk. Uzun saçlı ve kaküllü kızlar koyu renk makyajları ve erkek arkadaşlarının montlarıyla dolanıyordu. Kurt Coba-

in saçlı erkeklerse kapüşonlarını takmış kamyonetlerinin tepesinde karbüratörlerden ve Hemi motorlarından bahsediyordu. Çoğumuzun üzerinde paspal oduncu gömleği, yırtık kot ve hırka vardı. Herkes koyu renk giyinmişti.

Ryan da kamyonetine doğru eğilmiş birkaç arkadaşıyla konuşuyordu. Beni görünce gülümseyip sigarasını uzattı. “Hey, bebek.”

Ben de ona gülümsedim ve bir fırt çekip, “Hey,” diye cevap verdim.

Geçen temmuzdan beri Ryan Walker’la çıkıyordum. Çocukların hafta sonları dört tekerli araçlarıyla yanlarına havai fişekler alarak gittikleri arazi gezilerinden birinde tanışmıştık. Ryan çok havalı bir Chevy kamyonet kullanıyordu. Bu aracın üzerinde durmadan çalışırdı, hatta tek kavga konumuz da buydu. Onu bir süredir tanıyor, hoş çocuk olduğunu düşünüyordum. Kahverengi, dağınık saçları, kalın kaşları, neredeyse siyaha yakın koyu renk gözleri, upuzun kirpikleri ve öldürücü bir gülümsemesi vardı. Güldüğünde ağzı kenara doğru kayar, beyzbol şapkasının altından size süper seksi bir bakış fırlatırdı. Fakat birkaç aydır kız arkadaşı vardı. Sarışın bir pişiç. Ondan ayrıldıktan sonra da başka biriyle ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. Sadece kendi işine bakıyor, arkadaşlarıyla takılıyordu. Sert biri oluşuyla bilinirdi ki bu da bence çok seksiydi. Sebepsiz yere kavga etmezdi ama eğer biri onu zorlar ya da Ryan’ın çocukluğundan beri hapiste olan babası hakkında ileri geri konuşursa hepsini alaşağı ederdi. Benimle birlikte değilken vaktinin çoğunu arkadaşlarıyla kamyonetleri üzerinde çalışarak, balık tutarak, arazide bisiklete binerek ya da araç kullanarak geçirirdi.

Yapacak fazla bir şey de yoktu. Campbell River adanın kuzeyinde bulunan, bilmem kaç nüfuslu ufak bir sahil kasa-

basıydı. Ben orada büyümüştüm ama Ryan'ın ailesi birkaç sene önce Britanya Kolumbiyası'ndan buraya gelmişti. Campbell River'da herkes ya küspe değirmeninde oduncu olarak çalışır, ya da madenlerde veya bir balıkçı teknesinde hayatını kazanırdı. Ryan da dış mekan malzemeleri satan bir yerde yarı zamanlı olarak çalışıyordu. Ben de arada bir oraya gider, etrafa bakıyormuş gibi yapar fakat genelde Ryan'ın gözleriyle ilgilenirdim. Gerçi o hep bir müşteriye yardım etmekle meşgul olduğundan, sonunda pes etmiştim.

Geçen yaz bir gece arazi gezisinde arkadaşlarımla takılırken Ryan yanıma gelip benimle konuşmaya, yazımın nasıl geçtiğini sormaya başladı. Önemli bir şey değilmiş gibi normal görünmeye çalıştım ama kalbim deli gibi atıyordu. Bana, “Arabayla biraz dolaşmak ister misin?” diye sordu. Çakıllı tümseklerin üzerinde uçar gibi giderken etrafa çamurlar saçıyorduk. Motorun sesi de en az AC/DC'nin teypten yükselen ‘Back in Black’ şarkısı kadar yüksek çıkıyordu. Kendimi son derece canlı ve heyecanlı hissedip kahkahalar attım. Bana, “Sen çok havalı bir fıstıksın,” dedi. Daha sonra ateşin başında Southern Comfort içip ailelerimiz hakkında konuştuk. Kolu sımsıcak bir şekilde sırtıma sarılmıştı. Ben ona anemle bitmek bilmeyen kavgalarımızdan bahsederken, o da bana babasıyla olan sorunlarını anlatmıştı. O zamandan beri de birlikteydik.

Sigaradan bir fırt aldım. Kamyonetine yaslanmış, tek gözü kapalı olan Ryan tembel tembel gülümseyip beni izliyordu. Bir tutam saçı beyzbol şapkasının önünden fırlamıştı. Arkadaşları uyuyordu. Ocak ayının ilk haftasıydı ve hava soğuktu ama Ryan'ın üzerinde mont yoktu. Sadece, gözlerini bitter çikolata gibi gösteren kalın, kahverengi bir

kazak giymişti. Parmaklarını kotumun ön cebine geçirip beni kendine doğru çekti. Böylece ona yaslanabilecektim. Çok fazla spor yapmasa da fiziksel anlamda yoğun çalıştığı için bedeni sert, karın kasları oldukça sıkıydı. Boyu o zaman bile 1.95 olduğundan onu öpmek için uzanmam gerekti. Bir süre öpüştük, sigaranın o acı tütün tadı dillerimizde dolaırken çenesi çeneme sürtünüyordu. Öpüşmeyi bırakınca başımı sımsıcak boynuna gömdüm ve o erkeksi kokusunu içime çektim. Tüm bedenim titremiş, hep böyle kalmayı dilemiştim.

Kulağıma, “Bu gece gelebilir misin?” diye fısıldadı.

Tenine bakıp gülümsedim. “Belki.”

Aralık sonunda on sekizime girmiş olsam da, hafta içi geceleri hâlâ izin alarak dışarı çıkıyordum. Hafta sonlarında ise ailem biraz daha anlayışlıydı. Sadece onları arayıp nereye gittiğimi söylemem, iyi olduğumu bildirmem yeterliydi. Eğer bir arkadaşım da kalmıyorsa tüm gece dışarıda olmam mümkün değildi ve annem bir dakika bile geç kalsam çok fena kızardı. O yüzden ben de Ryan’la mümkün olduğunca çok vakit geçirip onunla dolaşır, kamyonetinde çalışırken yanında takılır, bodrumunda ya da yalnız kalabileceğimiz her yerde onunla olmaya çalışırdım. Birkaç ay çıktıktan sonra mercimeği fırına vermiştik. O, birlikte olduğum ilk erkekti. Babası bir mahkum, annesiye gece geç saatlere kadar hastanede çalışan bir hemşireydi. Esrar çekip yatağında sevişmiştik. Nirvana’nın hoş bir parçası ve tatlı kokulu bir mumun esrarla karışan dumanı bize eşlik etmişti. Çok heyecanlıydım, ot yüzünden başım dönüyordu. Bedenim onunkine iyice sokulmuştu, çıplak göğüslerimiz sımsıcak bir şekilde birbirine değiyordu. Kalan giysilerimizi de çıkardıktan sonra utanarak battaniyenin altına gizlenmiştik. “Durmamı ister misin?” diye fısıldamıştı.

“Hayır,” deyip hayranlıkla yüzüne bakmıştım. Bir erkek nasıl bu kadar güzel olabilirdi? Konuşması, sesi, yumuşak dudakları, koyu renk gözleri, her şeyi son derece seksiydi. Bana öyle bir bakıyordu ki sanki yatağında onunla yattığıma inanamıyordu. Ben de kendimi çok güzel ve gerçek bir kadın gibi hissetmişim. Başta biraz gergin olmama ve kendimi tuhaf hissetmeme rağmen, bedenim birden kontrolü ele geçirmişti. Onu itiyor, çekiyor, sarılıyordum. Ağzımın içine doğru inlemişti, ben de nefesimi tutup o an hissettiğim acıya direnmeye çalışmıştım. Gözlerimiz kilitlenmişti. İçimde hareket ettiğini hissediyor ve onun bunu birlikte yapmak istediğim tek ve son erkek olduğunu biliyordum.

Seviştikten sonra da çok tatlıydı, bana iyi olup olmadığını sormuş ve bir havlu ile bir bardak su getirmişti. Başımı göğsüne dayamıştım. Sarılarak uzanmıştık. Mum ışığında parlayan terli kaburgalarının üzerinde parmaklarımı gezdirmiştim. Babası onu kamyonetten aşağı itince oluşan yarasını öpmüşüm ve o da bana utanarak, “Seni seviyorum Toni,” demişti.

Kahkaha sesleri duyunca sol tarafıma doğru baktım. Shauna McKinney ve ‘kızları’ çocuklardan birinin kamyonetinin kasasına oturmuştu. Yeniden buralarda takılmaya başlamalarından nefret ediyordum. Kim, Rachel ve Cathy, Shauna kadar kötü değildi ama bir araya geldiklerinde son derece şirret tiplere dönüşüyorlardı. Hani şu hiç-bir-şey-umurumda-değil-özellikle-de-sen tarzı şirretlere. Shauna popüler ve güzel bir kızdı. Uzun, kumral saçları ve kocaman mavi gözleri vardı. Çok fazla spor yaptığı için vücudu süper atletikti.

Her zaman son moda giyinirdi, sınıfımızda doğru düzgün arabası olan ilk kişiydi. Babası ona beyaz bir Sprint almıştı. Etrafına özgüven saçar, hiç kimseden korkmazdı. Zeki de bir

kızdı, notları gerçekten iyiydi ama öğretmenlerin arkasından dalga geçtiği için diğer çocuklar onun asi biri olduğunu düşünürdü.

Sınıfımızdaki kızların çoğu ya ondan korkar ya da onunla arkadaş olmaya can atarlardı ki bence ikisi de aynı şeydi. Rachel Banks onun asıl kankasıydı. Biz küçük birer çocukken Rachel tombul bir kızdı, herkes onunla alay ederdi ve bu durum lisede kilo vermesine rağmen devam etmişti. Fakat Shauna'yla takılmaya başlayınca herkes onunla uğraşmayı kesmişti. Yine de kıvrımları olan bir kızdı. Düz, gür kahverengi saçları vardı ve hep ya gecelik tarzı kısa bir elbiseyle tayt ya da mini bir etekle diz altı çorap giyerdi.

Kim Gunderson bir balerindi ve ince bir kızdı. Boyu yaklaşık benim kadardı. Genellikle siyah kıyafetler – taytlar, üzerine bol gelen kazaklar ve havalı botlar – giyer ve gerçekten çok hızlı konuşurdu. Onun eşcinsel olduğuyla ilgili bazı söylentiler duymuştum ama hiç kimse bundan tam olarak emin değildi. Cathy Schaeffer da en az Shauna kadar güzeldi. Beyaza yakın sarı saçları upuzundu, gözleri soluk yeşildi ve cidden bir kaçıktı. Son derece çılgın ama komikti. Partilerde hep çılgınca şeyler yapardı. Sigara da içerdi ve kızların tekrar dışarıda takılmaya başlamasının asıl sebebi de zaten buydu.

Onları ezelden beri tanırdım, hatta eskiden Shauna'yla arkadaştık. On iki, on üç yaşlarındayken birlikte oynadığımız şu oyunu çok severdi: Bir kızı arayıp eve çağırır, sonra da kız gelmeden birkaç saat önce tekrar arayıp artık gelmesini istemediğimizi söylerdik, hatta bazen de kız gelmeden evden çıkıp giderdik. Shauna insanları çok iyi taklit ederdi, hatta çocuğun tekini farklı bir kız sesiyle arayıp ona âşık olduğunu bile söylemişti.

Ona artık bu oyunları oynamak istemediğimi söylediğim zaman benimle tam bir hafta konuşmamıştı. Çok üzölmüş-tüm, özellikle de arkadaşlarıyla beraber koridorda yanımdan geçip ben yokmuşum gibi davranmasına ve gözlerini devirerek aralarında fısıldaşmalarına fazlasıyla kırılmıştım. Her gün eve ağlayarak gidiyordum. Sonra bir gün Shauna okul çıkışı yanıma gelip beni özlediğini söyledi. Bu beni öyle rahatlatmıştı ki neden kavga ettiğimizi bile unutmuş, onun insanlara davranış şeklinden hoşlanmadığımı aklıma bile getirmemiştim.

Shauna bir polisin, Frank McKinney'nin kızıydı. Onu herkes tanırđı. Adam beyzbol ve hokey takımlarına koçluk gibi şeyler yapardı. Biz küçük bir çocukken McKinney – herkes onu böyle çağırırdı – pek evinde olmazdı. Genelde karakolda vakit geçirirdi. Shauna beş yaşındayken annesi bir araba kazasında ölmüştü ve Shauna'ya büyükannesi bakmıştı ama çok yakın değillerdi. Doğum günü partilerinde kadın bize cips ve sosisli yapar, seyredelim diye bir film koyup odasına çekilir, saatlerce ortadan kaybolurdu. Frank McKinney ile karısı on sekiz yaşlarındayken Shauna doğmuştu. Adam iriydi ama şiş-man bir tip değildi. Sadece kaslı ve uzun boyluydu ve büyük bir özgüvenle, caka satarak yürürdü. Tom Selleck'inki gibi bir bıyığı, derin bir sesi vardı ve hep güneş gözlüğü takar, dişlerinin arasından görünen sakızını çiğnerdi. Konuşma şeklin-den günlük kıyafetler içindeyken bile onun bir polis olduğunu anlardınız. Adam kısa cümleler kurar, kısaltmalar kullanırdı. Ayrıca işinin kendisi için çok önemli olduğunu da bir bakışta anlamanız mümkündü. Üniformasını kuru temizlemeye gönderirdi ve ayakkabıları daima cilalı olurdu. Polis arabası da her daim tertemizdi.

Bazen adamın yalnız olduğu hissine kapılırdım. Kendi başına oturup mutfakta kitap okuyarak ya da televizyonda haber izleyerek çok fazla vakit geçirirdi. Çok fazla randevulaştığını sanmıyordum, arada bir kız arkadaşları olur ama ilişkileri hep kısa sürerdi. Shauna'nın annesiz oluşu hepimizi üzerdi ve bu durumun onu da rahatsız ettiğini bilirdik. Evimize geldiğinde bizim annelerimizle konuşma şekli, yemekten sonra masayı toplamaya yardım etmesi filan... Sanki tüm annelerin onu sevmesini istiyordu.

Çocukların çoğu McKinney'den korkardı ama ben öyle değildim. Sadece onun için üzüldüm ama bunun sebebini ben de bilmezdim. McKinney aklıma ne zaman gelse zihnimde hemen o görüntü belirirdi. Önünde kitap ya da gazeteyle saatlerce mutfakta oturan ve bir fincan kahve içen, camdan bakıp sanki o an arabasıyla devriye geziyor olmayı isteyen görüntüsü. Adam bana, evi dışında herhangi bir yerde olmayı arzu ediyormuş gibi gelirdi.

Liseye başladığımızda Shauna'nın bizi birbirimize düşürmek adına oynadığı oyunlardan çok sıkılmıştım. Birimizin diğeri hakkında konuştuğunu söyler, birini herhangi bir yere davet etmez ve dışlar ya da giysilerimiz veya saçımızla ilgili kötü yorumlar yapar, sonra da, "Şaka!" derdi. Ertesi gün de gelip sizin onun en iyi arkadaşı olduğunuzu söyleyerek özel bir eşyasını verirdi. Bir kıyafet, bir takı ya da sizin için hazırladığını söylediği bir CD. Bu da diğerlerini kışkandırırđı. Neredeyse her hafta ortalık alevlenir, içimizden biri kızar ya da üzüldü. Ayrıca istediğim şeyleri giyememekten de bıkmıştım. Kot ve tişört giymek istiyordum, etek ve bluz değil – ki Shauna bunun hepimizin üniforması olmasına karar vermişti.

Dokuzuncu sınıftayken Shauna'ya Jason Leroy isimli bir çocuktan hoşlandığımı anlattım. Bana yardım edeceğini söyledi. Evinde bir doğum günü partisi verip birkaç çocuğu da davet etti. Babası çalışıyordu ve büyükannesi bize göz kulak olacaktı ama kadın yanına bir şeyler alıp, belli belirsiz, "İyi eğlenceler çocuklar," diyerek ortadan kaybolup odasına gitti. Partiden önce Shauna bana Jason'ın benden hoşlandığını ama 'gerçek kadınlarla' ilgilendiğini duyduğunu söylemişti. Bana çocuğa oral seks yapmamı ve eğer yapmazsam bir korkak gibi görüneceğim için olayın biteceğini söyledi. Partide çok gergindim ama Jason durmadan bana gülümsüyordu. Sonunda yatak odalarından birine gitmeyi teklif etti. Biraz öpüştükten sonra oral seks istediğini ima etti. İtiraz edince de partiye arkadaşlarıyla birlikte gelme sebebinin Shauna'nın bu konuda ona verdiği söz olduğunu söyledi. Ayrıca, eğer kendisine oral seks yapmazsam herkese Shauna ve benimle üçlü seks yaptığını anlatacağını ekledi.

Parti bitince Shauna'ya çocuğun söylediklerini, bana yaptırmak istediği şeyi anlattım. Kız deliye dönmüştü. Jason'ı arayıp eğer olanları bir kişiye bile anlatırsa, kendisinin de herkese Jason'ın penisinin çok küçük olduğunu söyleyeceğini belirtti. Bir daha çocuktan tek kelime duymadık ama o gece Shauna kıkırdayıp içimizden hiç kimsenin daha önce birine oral seks yapmadığını, benim aralarında ilk olduğumu itiraf etti.

Shauna bana yalan söyleyerek tuzak kurduğu için gerçekten çok öfkelenmiştim ama öyle bir yalakalık yaptı ki ben de konuyu uzatmadım. Hatta bir yanım grubun içinde ilk seks yapan kişi olmaktan gurur bile duyuyordu. Gerçi bir ay sonra Shauna ahşap işçiliği sınıfımdaki Brody'ye âşık oldu.

Bir proje yüzünden genelde okuldan geç çıkıyorduk ve bir gün bir şeylere gülüp dururken Shauna yanımıza geldi. Benim Brody'ye o tür bir ilgi duyduğum filan yoktu ama bu hiç önemli değildi, okuldan çıktıktan sonra kızların hepsi ben yokmuşum gibi davranmaya başladılar. Ben de Shauna'ya sorunun ne olduğunu sordum.

“Brody'yle flört ediyordun.”

“Etmiyordum! Onun hoş biri olduğunu bile düşünmüyorum.”

“O çok hoş biri ve sen de haftalardır ona âşıksın.”

Hepsi durmuş bana bakıyordu.

Shauna'nın ne istediğini biliyordum. Ben özür dileyecektim, onlar da bir süre beni görmezden gelip sonra affetmeye karar verdiklerinde her şey normale dönecekti. Fakat Shauna'dan da, o güç gösterilerinden de, saçma oyunlarından da bıkmıştım. Canıma tak etmişti.

“Lanet olsun, Shauna. Neye istersen ona inan ama Brody'nin senden hoşlanmaması benim suçum değil. Herkes seni seksi bulmuyor işte.” Yürüyüp gittim. Arkamdan homurdanmalar ve sinirli fısıltılar yükselmişti.

Shauna'nın misilleme yapacağını biliyordum ama ertesi gün okula gidene dek bu kadar kötü bir şey olabileceğini tahmin etmemiştim. Görünüşe bakılırsa Shauna o akşamı etrafa benim bir penisle doğduğum söylentilerini yayarak geçirmiş ve herkese kendisiyle sevişmeye çalıştığımı söylemişti. Dahası, tek tek herkese kendileri hakkında anlattığım kötü bir şeyden bahsetmişti ki çoğunu aslında ben değil Shauna söylemişti, ben sadece onu onaylamıştım. Bunlara bir son verdikten sonra aylarca hiç arkadaşım olmadı. Bitmeyen fısıltılar ve manalı bakışlara maruz kaldım. Bu yeni ezik halimden o kadar utanıyordum ki annem ısrarla kızların artık neden hiç

aramadığını sorduğunda bile aileme hiçbir şey anlatmadım. Benden daha küçük olan ve benimle aynı okula giden kardeşim Nicole bir şeyler olduğunu bildiği için bana sordu ama ona da konudan hiç bahsetmedim. Okulda benimle konuşan tek kişi kız kardeşimdi ve eğer o da olmasa kendimi çok yalnız hissedecektim.

Nihayet bir gün beden dersinden sonra kızlar duşunda külotumu çıkarıp herkese bana bakmalarını söyledim. Kızlardan Amy bunun çok eğlenceli olduğunu söyledi. O da benim gibi erkeksi giyinen, havalı bir kızdı. Shauna beni yüzüstü bıraktığından beri elime ne geçerse giyiyordum. Kamuflaj pantolonlar, siyah dar tişörtler, lekeli kotların altına kocaman asker botları giyiyordum, hatta babamın iş gömleklerinden birini bile giymiştim. Ertesi gün öğlen yemeğinde Amy tepsisini yanıma koyup bana, “Penisleri olan kızları her zaman sevmişimdir,” dedi. O zamandan beri kendisi benim en iyi arkadaşım oldu ama Shauna yüzünden kızlara güvenme konusunda hep zorluk çektim. Erkeklerle daha rahattım.

Bu olaydan sonra Shauna başka hedeflere yöneldi. Cathy, Kim ve Rachel’la arkadaş olup – ki bu şekilde üçü de sosyal statülerini hızla yükselttiler – beni yıllarca rahatsız etmedi. Hatta bazen dostane yaklaşır, yanımda geçerken gülümser ya da merhaba derdi. Fakat sonra ben Ryan’la çıkmaya başladım. Daha sonra öğrendiğime göre Shauna da sırf onunla arasında bir şeyler olsun diye her hafta sonu arazi gezilerine gidiyormuş. Hatta bir gün Shauna çok sarhoşken Ryan onu evine bile bırakmış ama Shauna’nın uğraşlarına rağmen aralarında hiçbir şey geçmemiş. Bu olaydan bir hafta sonra Ryan’la yakınlaştık. Shauna da benden, Brody konusunda olduğundan bile daha fazla nefret etti.

Shauna'yla arkadaşlığım bittikten sonra Frank McKinney'yle sadece birkaç kez karşılaştım. Bir gece Ryan'la ikimizi nehirde yakalamış, bize çok zor anlar yaşatmıştı. İçki-mizi gördüğü gibi alıp, evimize gitmemizi söylemişti. O yaz Ryan bir kamyonundan benzin çalarken de yakalanmıştı. McKinney rapor tutmamıştı; sadece onu nezarete atıp, aklını başına toplamasını, bundan sonra gözünün üzerinde olacağını söylemişti. Dediğini yapacağını ikimiz de biliyorduk.

McKinney'nin, büyükannesi öldükten sonra Shauna'nın boş zamanlarını nasıl geçirdiğiyle ilgili hiçbir şey bilmediğinden oldukça emindim. Adam muhtemelen onun evde ders çalıştığını, notlarının iyi olması için çaba sarf ettiğini sanı-yordu. Fakat Shauna'nın çok da çabalamasına gerek yoktu ve bu, beni delirtiyordu. Genelde ya arkadaşlarıyla takılır ya da partilerdi.

Şu an kızların hepsi diğer kamyonetin ucunda oturmuş beni izliyor, birbirleriyle fısıldaşıp kıkırdıyorlardı.

Ryan'a sokulup bir kez daha öpmek için başını kendime doğru çektim. Kendimi iyice kaptırmış, kollarımı sıkıca ona sarmıştım. Ellerinin popomda dolaşmasına bayılıyordum. Shauna'nın bizi izlediğini düşünüp gülümseyerek onu öpüyordum.

Tekrar dönüp baktığımda Shauna ile kızların gitmiş olduk-larını gördüm.

Ertesi gün okuldan sonra otoparktaki kamyonetinin başın-da sigara içerken Ryan'ın gelmesini bekliyordum. Bir araba neredeyse bana çarpacak kadar yanıma yanaştı. Bu, beyaz Sprint'inin içindeki Shauna'ydı.

Arabadan inip, "Hey, sürtük," dedi. Cathy ve Kim arka

koltuktan, Rachel da önden indi. Hepsi birden etrafımı sardılar.

“Sizin derdiniz ne?” dedim.

“Derdim sensin,” dedi Shauna. Kızlar bir kahkaha patlatılar. Hepsine şöyle bir baktım. Rachel yüzünü asmıştı, Cathy ise yine aptalca sırtıyordu. Harika. Bu kedi gibi saldırgan kaltaklara sakız olmaktan daha güzel bir şey olamazdı.

“Ben sana bir şey yapmadım,” dedim. “Ryan’ın sürtüklerden hoşlanmaması benim suçum değil.”

Suratıma doğru iyice yaklaştı, mandalinaya benzer tatlı parfümünün kokusunu bile alabiliyordum.

“Laflarına dikkat etsen iyi olur.”

“Yoksa ne yaparsın?” dedim.

Uzanıp beni itti. Tökezleyerek kamyonete yapıştım. Sigaramı yere fırlatıp onu daha sert bir şekilde ittim. Sonra da kavgaya giriştik. Yumruklar, saç çekmeler havada uçuşuyordu. Koşarak etrafımıza doluşan çocukların tezahüratlarını duyabiliyordum. Kızlar bağırıyordu. “Ona gününü göster Shauna!” Shauna benden daha iriydi, eliyle beni yakaladı ama ben kurtulmayı başardım. Tam yüzüne bir yumruk atacaktım ki belime sarılan bir kol beni havaya kaldırdı.

“Kesin şunu,” diyen Ryan’ın sesi kulağımın dibinde çınladı.

Ryan beni yere bırakırken hâlâ öfkeden çıldırmış bir şekilde saçımı düzeltiyordum. Başka bir çocuk da Shauna’yı çekiyordu. Arkadaşları bana bağırarak küfürler ettiler. Ryan beni kamyonetine koydu ve sırt çantamı arkaya fırlattı.

Kamyoneti çalıştırıp geri geri gitmeyi denedi. Shauna hâlâ arabasıyla arkamızda duruyordu.

“Neden Toni’nin kendi kavgasını kendisinin bitirmesine izin vermiyorsun?” diye bağırdı.

Ryan camdan ona, “Kapa çeneni Shauna,” diye seslendi. Shauna da ona orta parmağını gösterdi.

Ryan’ın evine gitmiştik. Annesi gece vardiyasındaydı ve babası Gary, onu böyle çağırmamı söylemişti, boş gözlerle televizyonun önünde oturuyordu.

Biz içeri girince başını kaldırıp baktı. “Bana bir bira daha ver Ry,” dedi.

Ryan da adama birasını uzatıp, “Biz odama gidiyoruz.” diye cevap verdi.

Babası göz kırptı. “İyi eğlenceler.”

Bu, canımı çok sıkırmıştı ama bir yandan da hoşuma gitmişti, babasının Ryan’a zorluk çıkarmayacağı anlamına geliyordu. Gary sarhoşken ya bar kavgalarından ya da bir şeyler çalmaktan tutuklanırdı. Ryan babasının elinin uzun olmadığını, alkol yüzünden bu tip şeyler yaptığını söylerdi. Adam çok sarhoşken Ryan’a fazlasıyla sert çıkardı. Geçen sene birkaç kez ciddi anlamda kavga etmişlerdi. Artık Ryan daha büyük, güçlü bir erkek olduğu için babası onu daha çok alaşağı etmek istiyor, kendisinin reis olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Gary odunculuk yapıyordu ama bu mevsimsel bir işti; evle ilgili her şeyi Ryan çekip çeviriyor, üstelik annesine de yardım ediyordu. Kadının o adamı ne diye terk etmediğini hiç anlamıyordum. Adı Beth’ti ve tatlı birine benziyordu. Çok çalışsa da oğluna düşküncüydü. Daima Ryan’ın saçlarını okşar, yemeğini güzelce yiyip yemediğini, okul için paraya ihtiyacı olup olmadığını sorardı. Oğlunun şakalarına gülüşünden ve ona gururla bakışından Ryan’ı gerçekten sevdiğini hemen anlardınız.

Ryan’ın odasına gittik; o, eski kasetçaları çalıştırırken ben de kendimi yatağına attım.

“Shauna’nın seni bu hale getirmesine izin veremezsin,” dedi.

“O başlattı.” Eve gelirken yolda Ryan’a kavgamızın temel sebeplerini anlatmıştım.

“Ne olmuş yani? Onu görmezden gel.”

“Tabii, sanki *sen* üstüne gelenleri görmezden gelebiliyorsun da...”

“Erkeklerde durum farklı, özellikle de biri üzerine gelirken sen geri adım atarsan... Fakat Shauna seni bilerek delirtiyor ve sen de bu yemi yutarak ona istediğini vermiş oluyorsun. Eğer onu görmezden gelersen, çok kızacaktır.”

Tavana bakıp Ryan’ın söylediklerini düşündüm. Ben tepki verdikçe Shauna’nın bundan hoşlanıyor olması aslında doğrudu.

Yanıma oturup beyzbol şapkasını ters çevirdi ve kocaman bir gülümsemeyle boynumdan öpmeye başladı. Bedenini bana yaklaştırıp elini tişörtümden içeri soktu. Sert elleri tenimi zımparalar gibi üzerimde geziyor, tüm vücudumu ürpertiyordu. İçimden ona iyice sokulmak geldi. Heavy metal müziğin sert ritmine, Ryan’ın dokunuşlarına ve sıcacık dudaklarına kendimi bıraktım. Shauna’yı düşünmeyecek, onun kazanmasına izin vermeyecektim fakat yine de içimde ufak bir şüphe vardı. Shauna beni rahat bırakacak mıydı?

BÖLÜM ÜÇ

ROCKLAND CEZAEVİ, VANCOUVER MART 1998

Nakliye aracı hapishanenin önüne çekti. Ben arkada el ve ayaklarım kelepçeli, tıpkı bir hayvan gibi, metal bir kafesin içindeydim. Aracın kapıları açıldı ve memurlar beni kollarımdan sıkıca tutarak dışarı çıkardılar. Karşımdaki korkunç binaya dehşetle bakıp zincirlerimi şmgırdatarak ileriye doğru yürüdüm. Gri beton bina damar gibi görünen büyük bloklara ayrılmıştı. Sanki binanın üzerinde dev ter izleri vardı. Tüm bina dört metrelik dikenli tellerle çevriliydi ve kulelerdeki üniformalı muhafızların üzerinde makineli tüfekler vardı.

On beş yıl. Bu kelimeler kulağımda yankılanıyordu ama ben tam olarak anlayamıyordum. O an bahsi geçen sürenin ne anlama geldiğini kavrayabilecek bir ruh halinde değildim. Hakimin sözlerini duyduğum ve tüm umutlarımı kaybettiğim an adeta içimden bir şey kopup yok olmuştu. Gerçeküstü bir film izlermiş gibi, her şeyden elimi eteğimi çektiğimi hissetmiştim. Beni bir uçakla Vancouver'a getirirlerken Ryan'la birlikte dünyayı gezme planlarımızı anımsamıştım. Kamyonetine oturup, geleceği ve büyük kaçışımızı hayal ettiğimiz o günler sanki bir ömür geride kalmıştı. Campbell River'dan

gitmeyi o kadar çok istiyorduk ki... Fakat şu an oraya geri dönebilmek için her şeyimi verirdim. Orada sonsuza dek yaşamam gerekse bile.

Memurların ağızlarının kıpırdadığını gördüm ama ne dediklerini anlayamadığım için tekrar etmek zorunda kaldılar. Beni içeri sokarlarken ayak bileklerime baktım. Şlank. Şlank. El ve ayak bileklerimin acıdığının farkındaydım ama bu, umurumda bile değildi. O an tek duyabildiğim deli gibi atan kalbimin sesi ve *on beş yıl* kelimeleriydi.

Fotoğrafımı çekip kimlik kartımı verdiler. Sonra da memurun biri form doldurup bana bir sürü soru sormaya başladı. “Hiç kendinize zarar vermeyi düşündünüz mü?” “Herhangi bir ilaç kullanıyor musunuz?” Tüm sorulara hayır dediysem de aslında onu yarı dinler bir haldeydim. O an sanki tam anlamıyla orada değildim. Başka bir odada iki kadın memur bana giysilerimi çıkarmamı söyledi. Onlara boş boş baktım. Kötü kesim saçları ve zalim bir ifadesi olan kadın, “Giysilerini çıkar,” diye tekrar etti.

Nezarethanede hüküm kararımın verilmesini beklerken de bunları yaşamıştım. O zaman bana saçını topla, dilini çıkar, göğüslerini kaldır, eğil ve öksür diye emrettiklerinde tıpkı bir bebek gibi ağlamış, utanarak hıçkırıklara boğulmuştum. Fakat bu kez memurun yüzündeki şaşkınlık ve tikslenme ifadesini gördüğümde artık şoktan çıkmaya ve gerçekliği nihayet hazmetmeye başladım. Kız kardeşim bir daha asla eve dönmeyecek, ben de hapiste olacaktım. Sonra, tutunabileceğim, tüm kalbimle hissedebileceğim bir şey buldum. Öfke hissedebilirdim. Bu his ağır ve yoğun bir şekilde kanımda dolaşmaya başlamıştı bile.

Soyundum. Ağzımı açtım. Öksürdüm. Tüm bunlardan nefret ettim. Beni suçlu sanan oradaki herkesten nefret edi-

yordum, mahkeme salonunda oturup duruşmayı bir gösteriymiş gibi izleyen herkesten nefret ediyordum ve tanık kürsüsünde yalan söyleyen herkesten nefret ediyordum. Fakat hepsinden çok, kız kardeşimi öldüren kişiden nefret ediyordum. Onu ailemizden koparan, büyüüp bir gelecek sahibi olma şansını elinden alan kişiden. Bu öfkeye sıkıca tutunup ona bir battaniye gibi sarıldım. Hiç kimse öfkemi aşamayacaktı. Bir daha hiç kimse beni incitemeyecekti.

Bit kontrolünden geçip duş aldıktan sonra bana yeni kıyafetler verdiler: dört eşofman altı, dört sporcu sutyeni, dört külot, iki gri tişört, iki eşofman üstü ve bir çift koşu ayakkabısı. Ayrıca yatak örtüsü ile küçük bir paket hijyen malzemesi. Gece geç bir saatti ve diğer tüm kadınlar hücrelerindeydi. Zeminin metalik gri gibi bir renge boyanmış olduğu, havanın tıpkı ölüm gibi küf ve nem koktuğu, soğuk ve cereyanlı bir koridordan yürüdük. Kurulmuş bir yay gibi gergin olmama rağmen başımı eğdim ve önünden geçtiğimiz hiçbir hücreye bakmadım. Kadınların meraklı fısıltılarını işitebiliyor, bakışlarını üzerimde hissediyordum.

Düşüncelerim Ryan'a kayınca kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissettim. Kim bilir o da şu an ne tür bir dehşetle yüzleşiyordu. O da Rockland'da fakat yolun tam karşısındaki erkekler hapishanesindeydi. Şartlı tahliye için dışarı çıkacağımız zamanlarda bile birbirimizi görmemiz kesinlikle yasaktı ki bu da hayatımızın sonuna dek birbirimizi bir daha asla göremeyeceğimiz manasına geliyordu. Ryan'sız bir hayatın fikrine bile dayanamıyor, nasıl ayakta kalabileceğimi bir türlü kestiremiyordum. Tek umudumuz masum bulunmaktı. Avukat gerekli evrakları doldurup Yüksek Mahkeme'ye başvuracaktı. Temyizde davamızın dinlenmesi en az üç ila altı ay

sürecekti ama bir şansımız olabilirdi. Bir an nefesimi tutup nefretle umut arasında gidip geldim.

Gardiyan, bir hücrenin önünde durup anahtarı kilide soktu ve gürültüyle sürgüyü açtı.

“Gir bakalım, Murphy. Üst ranza senin.” İçeri adımımı attıktan sonra kapıyı yeniden kilitleyip aynı gürültüyle sürgüyü çekti.

Hücremi incelemeye başladım. Burası dokuza on iki metre ebadında, paslanmaz çelikten bir tuvaleti, küçük bir lavabonun üzerinde asılı duran bir aynası olan, her şeyin açıkta olduğu bir yerdi. Duvarlardan birine bir sürü fotoğraf bantlanmıştı. Alt ranzadaysa kitap okuyan uzun ve siyah düz saçlı, tüm kolları yara ve dövmelemlerle kaplı sıksa bir kadın uzanıyordu. Durup bana baktı.

“Benim adım Pinky,” dedi.

“Ben Toni.”

“Sen televizyondaki çocuk musun? Kız kardeşini öldüren?”

Yüzüm kıpkırmızı oldu. Aklıma mahkeme salonundaki kameralar, muhabirler ve dışarıda dört bir tarafı saran haber araçları geldi.

Ağzımdan istemsizce, “Ben masumum,” kelimeleri döküldü.

Kadın derin bir kahkaha attı. Bu, içi balgam dolu bir kahkahaydı ve bir tiryakinin gülüşüne benziyordu. “Burada hepimizin masum olduğunu sana hiç kimse söylemedi herhalde.”

Yatağımı yaparken hâlâ gülen Pinky’yi görmezden geldim. Sonra üst ranzaya tırmanıp, tuvalet malzemelerimin olduğu çantayı çalması diye sıkıca karnıma yapıştırdım ve top gibi kıvrılarak yattım. Aslında yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalamak istiyordum ama hem çok yorgundum hem de çok korkuyordum. Gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım.

Pinky aşağıdan kafasını uzatıp kolumu yakaladı. Onu itmeye çalışsam da çok sıkı tutuyor, uzun tırnaklı eli beyaz bir pençeyi andırıyordu. Loş ışıktaki yüzü kafatası gibi görünüyordu. Neredeyse çılgılık atacaktım.

“Yerinde olsam etrafta masum olduğuma dair saçmalıklardan bahsetmezdim,” diye tısladı. “Yoksa seni çok kötü benzetirler.”

Sonra kolumu bırakıp aşağıda kayboldu. Kalbim küt küt atarken tavana bakıyor, kadının parmaklarını hâlâ etimde hissediyordum. Birkaç dakika sonra horladığını duydum. İnce battaniyeyi başımın üzerine kadar çekip kendimi sestem ve her şeyden soyutlamaya çalıştım.

İlk birkaç gün içime kapanarak, mecburen yaşamak zorunda bırakıldığım bu dehşet dolu, yeni dünyayı gözlemledim. Ruh halim birini ya da bir şeyi deli gibi yumruklamak istercesine bazen çok öfkeli, bazense depresifti. Fakat daha çok, korku vardı. Ne zaman başka bir mahkum bana baksa, ne zaman burada daha kaç sene kalacağımı düşünsem korkuyordum.

Hapishane farklı seviyelerden yaklaşık yüz seksen kadına ev sahipliği yapan eski, gürültülü bir yerdi. Havalandırma çok kötü, koridorlarla merdivenler dar ve karanlıktı. Her şey dibine kadar soğuktu: duvarlar, hücre parmaklıklarımız, yerler. Burası dört bölüme ayrılmıştı. Bir kanat en az güvenliğinin olduğu ve en az riski taşıyan kadınların bulunduğu bölümdü. Benim tarafımda iki menzil bulunuyordu. Ben orta güvenli olan A menziline yerleştirilmiştim. İki menzil de uzundu ve yaklaşık altmış hücreden oluşuyordu ama B menzili A'nın yarısı kadardı ve maksimum güvenliğinin olduğu bölgeydi. B'nin diğer bölümü ise ihtiyati tutuklamalarla ayrıştırılmış kişilerin olduğu kısımdı.

Her şeyi hazmetmeye çalışırken taş kesilmiştim. Etrafıma uyum sağlamam için tanıtım dersi gibi birşey, bir de el kitabı vermişlerdi. Bu kitapta ziyaret, telefon aramaları ve mahkum hesapları gibi konular hakkında bilgiler vardı. Önümüzdeki doksan gün boyunca bir değerlendirmeden geçecektim ve şartlı tahliye memurum risk seviyemi ve ihtiyaçlarımı belirleyecekti. Sonra da bir düzeltme planı çıkaracaklardı. Herkes kibar, iş adamı/kadını tarzında ve ciddiye. Bense onların neler söylediklerine dikkat etmeye çalışıyordum ama kafamın içinde bir ses durmadan, *Hayır, bunlar benim için değil. Ben buraya ait değilim, ben yanlış bir şey yapmadım. Nicole'ün katili hâlâ dışarıda dolaşıyor,* diye bağıırıyordu.

Planlanmış ziyaret günleri yoktu. Beni ziyaret etmesini istediğim kişilere bazı formları postalamam gerekiyordu. Ayrıca onaylanmış bir telefon numarası için de başka bir form doldurmalıydım. Aramanın ücreti arayacağım kişiye fatura edilecekti, tabii eğer doğru numarayı ararsam. Bana telefon numaramın ve ziyaretçilerimin onaylanmasının haftalar süreceği söylendi. Ryan dahil herkese istediğim kadar mektup yazabilirdim ki bu çok rahatlatıcı bir şeydi. Fakat tüm postalar okunuyordu. Kitaba izin vardı ama kağıt sayısı sınırlıydı, ayrıca her hücrede mahkumların eşyalarını saklayabilecekleri bir saklama kutusu mevcuttu. Her hafta sağlık ve hijyen kontrolü için uzun bir kuyruk oluşur, ihtiyaç duyulan her şeyin kantinden alınması gerekirdi. Bana ayrıca 38 ekran bir TV, bir CD oynatıcısı ve külot, çorap, onaylanmış kot gibi bazı giysiler için de izin verilmişti. Fakat hücremde toplam değeri yüz elli doları aşmayacak kadar kişisel eşya bulundurabilirdim. Eğer kural ihlâli yaparsam ceza alırdım ve bu da bir ayrıcalığı yitirmem veya para cezası ödemem anlamına gelirdi. Eğer çok ciddi bir şey yaparsam beni ayrı tutulanların olduğu

kısıma gönderirlerdi. Başka birinin hücrelerine girmeme ya da başka bir mahkumla herhangi bir fiziksel temasta bulunmama izin verilmiyordu. O zamanlar bunu takmamıştım, zaten dokunmak istediğim hiç kimse yoktu. Oysa fiziksel temasın olmamasının insanın başına gelebilecek en zor şeylerden biri olduğunu ancak yıllar sonra anlayabildim.

Şu an için günlük rutine ve tüm kurallara adapte olmaya çalışıyordum. Gece geç saatte gardiyanlar el fenerleriyle hücrelere gelir, sabahları da beni çok zor daldığım uykumdan sarsarak uyandırırıldardı. İncecik battaniyemin altında titreyerek gözümü açardım. Saat başı sayımlar dışında bir de resmi sayımlar vardı ve bunların ilki sabah beşte olurdu. Sonra mutfakta çalışabilecekler aşağıya gönderilir, kalanımız da duşlara koşardık. Kahvaltıdan sonra insanlar çalışmaya, programlara katılmaya ya da hücrelerinde veya aktivite alanlarında takılmaya giderdi. Çalıştığınız için az da olsa ödeme yapılırdı. Günlük beş ya da yedi dolar gibi. Maksimum güvenliğin olduğu bölgedekiler eğer çalışmıyorlarsa daima hücrelerinde kilit altındaydılar fakat her saat başı aktivite alanına gitme şansları olurdu. Akşam yemeğinden sonra, eğer hava güzelse avluya çıkma iznimiz vardı.

Çalışmanız ya da programlara katılmanız beklenirdi fakat ben zamanımın çoğunu hücremi temizleyerek, uyuyarak, ağlayarak ya da Ryan'a mektup yazarak geçirirdim. Birkaç parça kağıt ve bir tane kalem vermişlerdi. Yaklaşık bir yıl boyunca hiçbir iletişim kuramadık, tek şansım duruşmaydı ve onun iyi olduğunu duymayı çok istiyordum. Henüz pulum olmadığı için kantinin birkaç güne kadar açılmasını bekliyordum. Babamın para gönderebilmiş olmasını umuyordum, hapishanede her süreç sonsuza dek sürecekmış gibi işlerdi.

Tutuklanmamın ardından annemle babama masum olduğuma dair yeminler ettim ve babamın bana inandığından kesinlikle emindim fakat annem başka bir hikayeydi, özellikle de duruşmadan bu yana. Babamın bana birkaç CD ya da fotoğraf gibi özel şeyler göndermesine izin veriliyordu ama hapishanenin bunları onaylamasının biraz zaman alacağı konusunda uyarılmışım. Babamdan Ryan'ın, ailemizin, özellikle de Nicole'ün fotoğraflarını istedim. Bunun üzerine telefonda biraz duralamış, sonra sessizce kabul etmişti. Annem cinayetten sonra tüm albümlerimize ağlayarak tekrar tekrar bakmıştı, bense evde Nicole'ün fotoğraflarının yanına yaklaşmaya bile çekinmişim. Üstelik her haber programında, her gazetede onun yıllıktaki resmini görmekten nefret ediyordum. Fakat şimdi, aradan geçen bir buçuk yılın sonunda onun resimlerini görmem, onunla ilgili her şeyi hatırlamam, nasıl güldüğünü, nelerden hoşlandığını, nelerden hoşlanmadığını anımsamam gerekiyordu. Aklımdan kayıp gideceğini düşündükçe dehşete kapılıyordum. Onu bir şekilde canlı tutmak istiyordum.

Şartlı tahliye memurum benim madde bağımlılığı programlarına katılmam gerektiğine karar verdi çünkü Nicole'ün öldürüldüğü gece kafam güzeldi. Fakat ben uyuşturucu sorunum olmadığını söyleyip, bu programa katılmayı ısrarla reddettim. Şartlı tahliye memurum küçük elleri olan, benden sadece birkaç santim uzun ufak tefek bir adamdı. Hapishanede bulunan kadınlar üzerindeki gücünün onu mutlu edip etmediğini merak ediyordum, dış dünyada tüm kadınlar ona gülüyor olmalıydı.

“Bu, değerlendirmenin bir parçası,” dedi. “Eğer düzeltme planına ayak uydurmazsan sınıflandırma seviyeni yükseltemezsin. Bu ayrıca, gelecekte şartlı tahliyeye uygun olup olmayacağını da etkiler.”

“Ben masumum,” dedim. “Avukatım temyize gidiyor, yakında çıkacağım.”

Adam bomboş bir yüz ifadesiyle not aldı.

Akşamüzerleri durmadan daireler çizerek koşmaya başlamıştım. Tek başına koşan diğer tuhaf ve yalnız kadınların yanından ya da gruplar halinde takılan başka kadınların önünden geçip gidiyordum. Sonra bir gün yine bir koşuya başladım. Ayaklarım yeri delecek gibiydi; her *bam bam bam*da kafamdaki düşüncelerden, sonu gelmeyen çaresizliğimden kaçırıyordum. Ryan’ı ve Nicole’ü ne kadar çok özlediğimi düşünmemeye çalıştım; kız kardeşimin boş odasını, el değmemiş tüm eşyalarını düşünmemeyi denedim. Daha önce sevdiğim hiç kimseyi, hatta evcil bir hayvanımı bile kaybetmemiştim ve ölümü anlamakta zorlanıyordum. Ölümün kalıcılığını, kız kardeşimi bir daha asla görmeyeceğimi, sesini bir daha asla ama asla duyamayacağımı düşündüm. Onun artık var olmadığını. Cennet, ölümden sonra yaşam, şu an Nicole’ün nerede olabileceği gibi düşüncelerle boğuşuyordum. Birinin öylece *gittiği* gerçeğini hazmedemiyor, kavrayamıyordum. Daha önce şiddete maruz kalmamıştım ve birinin kız kardeşime o korkunç şeyleri nasıl yapabildiğini de anlamıyordum. Kardeşimin ne kadar korkmuş olabileceğini, canının ne kadar çok yanmış olabileceğini düşünmeden edemiyordum.

Her bir anı bir öncekinden daha da acımasız bir darbeydi ve duyduğum üzüntü beni öylesine sıkıştırıyordu ki nefes alamıyordum. Ben de koştum, durmadan ve defalarca koştum.

Oda arkadaşımınla pek konuşmazdık. Pinky koluma yapıştığı gecenin ertesi sabahı bana içerideki rutini özet geçti. Sonra gözlerini kısıp kurnaz bir ifadeyle yüzüme baktı.

“Annenle baban sana para gönderiyor mu? Benim ihtiyar birkaç hafta içinde para yollayana kadar, kantinden almam gereken birkaç şey var.”

“Sana hiçbir şey alamam. Üzgünüm.”

Gözlerimiz kilitlendi, beni korkutmaya çalıştığının farkındaydım ama kendisi de gergindi. Gözleri acaba bizi duyan biri var mı diye telaşla etrafa bakınıyordu. Koridorda kimse yoktu ve yan hücredeki kadınlar da yüksek sesle tartışıyordu. Zamanlamayı bilerek böyle ayarladığını düşündüm çünkü onu geri çevirirsem bunu kimse duymayacak, o da utanmayacaktı.

“Eğer böyle davranacaksan umurumda değilsin.” Yatağında arkasını dönüp homurdandı. “İşini düzgün yap ve etrafa bulaşma yeter.”

Zaten ben de başka hiç kimseyle konuşmuyor, tek başıma takılıyordum. Yemeklerde hep bir köşede oturur, sıraya girdiğimizde sadece tepsime odaklanırdım. Fakat göz ucuyla diğer kadınları da kontrol ederdim. Çoğu, birkaç Kızılderili ve Asyalı hariç, beyazdı. Erkeğe benzeyen kısa saçlı, geniş bedenli, çalımlı yürüyen, hatta bazen apış aralarını çekiştiren (ki bu beni çok korkuturdu) kadınlar bile vardı. Bir de gerçekten çok sert görünümlü kadınlar vardı. Bunlar muhtemelen ya motorcu ya da esrarkeşti ve beni en çok korkutan da onlardı. En büyük şaşkınlığımsa diğer tüm kadınların çok normal görünmeleri idi. Çok azı pasaklıydı. Pek çoğu aşırı kilolu, soluk tenli, çirkin dişliydi. Bir sürü dövme de görmüştüm, bazıları son derece havalı ve egzotikti fakat çoğu sert ve silinmişti. Çok fazla genç kadın yoktu, yirmili yaşlarda olan iki kişi filan vardı.

Hiçbiri benimle ilgilenmemişti, ta ki uzun gri saçını arkasında tek bir örgü şeklinde toplamış iri bir kadın önüme

çıkana kadar. Kadın kafasını ve omuzlarını dikleştirip birinin kendisine sorum çıkarmasını umut eder gibi yürüyordu. Bu yüzden diğer tüm kadınlar önünden çekildi. Kadın gelip yanıma oturdu. “Cinayetten mi girdin, çocuk?”

Tüm vücudum gerilmişti. Her birinde göz dövmesi olan parmaklarını inceledim. Acaba bir çete üyesi miydi? Kadına şöyle bir göz atıp bakışlarımı başka yöne çevirdim. Pinky’nin uyarısını hatırladım ama kendimi, “Ben yapmadım,” diye mırıldanmaktan da alamadım.

Parmağıyla kaburgalarımı sertçe dürttü. Suratım kıpkırmızı olmuştu. Gardiyanlara baktım fakat onlar diğer mahkumlarla konuşuyordu.

“Beni dinle, çocuk. Sana buraların nasıl olduğunu anlatacağım.” Öfkeli bakışlarıyla karşılaştım. Dudaklarının ucunda kurumuş salyalar olduğunu fark ettim. “Dışarıda ne yaptığın kimsenin umurunda değil. Artık buranın bir parçasısın. Kendini ve hücreni temiz tut. Bir şeye ihtiyacın olursa gardiyanlara değil, bana söyle. Burayı ben yönetirim.”

Sonra da kalkıp gitti. Kadının geniş sırtını ve omzunun üzerinden bana bakışını izledim. Tüm iştahım kaçmıştı. Tepsimi yana ittim. Masum olmam dışarıdaki hiç kimsenin umurunda değildi ve burada da durum farksızdı.

Yanımdaki kadın, “Onu yiyecek misin?” diye sordu.

Kafamı hayır der gibi sallamaya fırsat bulamadan meyve suyu bardağımla yarım kalan hamburgerimin üzerine atladı. O an birinin bana baktığını hissedip başımı kaldırdım.

Gri saçlı kadın beni izliyordu.

BÖLÜM DÖRT

WOODBIDGE LİSESİ, CAMPBELL RIVER
OCAK 1996

Ryan beni eve geç bir saatte bırakmış, ben de akşam yemeğini kaçırmıştım. Yan kapıdan içeri girerken babamın garajda oltasına balık yemleri takmaya çalıştığını gördüm. Küçükken birlikte hep balığa giderdik. Yanımıza yemeğimizi alır, tüm günümüzü kanoda geçirirdik. Hâlâ balık tutmayı seviyor olmama rağmen artık zamanımın çoğunu Ryan'la geçirdiğimden, babamla eskisi kadar sık balığa gidemiyordum. Ryan'la nehirde sevdiğimiz birkaç nokta vardı ama balık tutmak için gitsek de sonunda hep sevişiyorduk. Babamla balığa çıkarken işin çoğunu o yapar, ben de yanında durup onu izlemekten keyif alırdım. Beş yaşımıdayken bana kendi alet kemerimi almıştı. Peşinde dolanıp sağa sola çekiçe vururdum.

Geçtiğimiz yaz annemle babamın bana aldıkları arabanın bir kısmını ödeyebilmek için babamla çalışmıştım. Arabam, büyükannemle büyükbabam öldüğünde anneme miras kalan bir Honda idi. Biraz eski de olsa onu güzelce tamir edip yeni lastikler aldık mı beni en az iki yıl idare ederdi. Bahara kadar bu konuyu halletmeyi umuyordum, böylece arabamı sigortalatıp kendime gerçek bir iş bulabilirdim. Babamla çalışmak

eğlenceli ama zordu. Kollarımda ve karnımda güçlü kaslar oluşmuştu ki Ryan buna bayılıyordu fakat ben farklı, ailemin işi dışında bir şey denemek istiyordum.

Yan kapıdan içeri girdiğimde babam başını kaldırıp bana baktı.

“Selam tatlım. Nerelerdeydin?”

“Ryanlar’da.” Babamın yüzü solgundu ve oldukça yorgun görünüyordu, göz altlarında torbalar oluşmuştu. Yeni bir imar kontratı imzaladığından artık evden daha erken çıkıyor ve ancak akşam yemeklerine yetişebiliyordu. Onun da tıpkı benim ve Nicole’ünki gibi koyu renk saçları vardı – aramızdaki tek sarışın annemdi – ve buğday teni güneşte beş dakikadan fazla kalsa hemen bronzlaşırdı. Yani kardeşimle ikimiz tıpkı babama benzerdik, en azından yüzlerimiz öyleydi. Annem ufak tefek bir kadındı. Minik el ve ayakları vardı. Kalçaları ve omuzları dardı. Nicole’le ikimiz vücut yapımızı annemden almıştık. Zayıf olmasına rağmen kol kasları çok güçlüydü ve ben de böylesine güçlü ve seksi bir kadının annem olmasından ötürü gurur duyardım. Askısız tişörtler giydiğinde kol kaslarını görmeliydiniz, bu tür anlarda etraftaki tüm erkekler ona bakardı. Babam insanlara, “Pam tıpkı bir rat terrier* gibi küçük ama dayanıklıdır,” demeye bayılırdı. Annem de, böyle söylediğinde onu yumrukluyormuş gibi yapardı.

Babam da çok uzun sayılmazdı, 1.70 boylarındaydı ama çok çalıştığı için sıkı bir vücudu vardı. Ensesi ve kolları daima yanık, elleri sertti; teni de tıpkı sedir ya da köknar gibi taptaze ağaç kokardı. İnşaat şirketi yöneten bir adamdan çok bir öğretmene benzerdi çünkü tatlı bir yüzü ve gözlükleri vardı.

* Kısa boylu bir köpek cinsi. (Çev. N.)

“Annen aramadığın için kızdı.” Gözlüklerinin üzerinden uyanan gözlerle bana bakıyordu.

“Ona dün, okuldan sonra muhtemelen Ryan’a gideceğimi söylemiştim.”

“Bence bir özrü hak ediyor.”

Ben de annemin arada bir beni rahat bırakmasını hak ediyordum ama bu asla olmayacaktı. Annemle babam benim yüzümden sık sık kavga ederlerdi. Annem babamın bana karşı çok yumuşak davrandığını düşünürdü ve bu yüzden ben de hep sorun yaşıyordum. Sorun yaşamamın sebebi annemin bana aşırı sert yaklaşımıydı. Artık hiçbir şeyi düzgün yapamadığınız hissine kapıldığınızda içinizden hiçbir şey yapmak gelmiyordu çünkü bunun bir anlamı yoktu. Üstelik gerçekten kötü olduğumdan filan değildi, sadece ev işlerini annemin istediği hızda yapmıyordum. Kız kardeşim gibi saatlerce ödev de yapmazdım. Notlarım fena değildi, sadece her sınavdan yüksek puan almak zorunda olmanın mantığını anlayamıyordum. Annem giyinişimi de beğenmezdi. Rock gruplarının tişörtleri, yırtık kotlar, eskitilmiş bluzlar, makyajım, gözlerimin etrafına yaptığım siyah gölgeler hiç hoşuna gitmezdi.

Bana, ‘Kendini ifade etmeye çalıştığını biliyorum Toni fakat dış görünüşünün diğer insanlara verdiği mesajı fark etmen gerekir. Eğer bir serseri gibi giyinirsen, onlar da sana öyle davranırlar, bir baş belasıymışsın gibi. Eskiden ne güzel giyinirdin.’

Bazen Amy bize geldiğinde annemi kızın asker botlarını ve siyah ojelerini süzerken görürdüm. Daha sonra bana üzgün fakat umut dolu bir sesle Shauna’yla görüşüp görüşmediğimi sorardı. “Shauna çok tatlı bir kız.” Annem Ryan’la takılmamdan da *hiç* hoşlanmazdı, onun ‘belaya davetiye’ çıkardığını söylerdi.

Babamla, annemin bu tavırları konusunda konuşmaya çalıştığımda bana, “Senin için endişeleniyor,” demişti. Hayır, annem sadece Nicole ve babama yaptığı gibi beni kontrol edememekten nefret ediyordu.

Babam uyumlu biriydi ki bu bazen çok havalı bir şeydi; ona bir şeyler anlatabilir, şaşırp paniklemeyeceğini bilirdim fakat karşılıklı meydan okumalardan hiç hoşlanmazdı. Ne zaman annemle kavga etsek babam hemen odayı terk ederdi. Annem kavgacı biriydi ve kimseye pabuç bırakmazdı. Bu tavrı bir dükkana ya da mağazaya gittiğimizde biraz utanç verici olabiliyordu. Hep birilerinin kafasını kırardık fakat küçükken bu bana hiç de o kadar kötü gelmezdi. Annem gerektiğinde çok eğlenceli biri olabilirdi, üstelik çılgın bir hayal gücü vardı, bize saatlerce hikayeler anlatırdı. Her hafta sonu yeni ve eğlenceli şeyler bulur, bazen bizi Victoria’ya götürür, bazen de körfez adalarından birinde yürüyüşe çıkarırdı. Bazen de annemle ikimiz arabaya binip gezinir, babamın işi için sağa sola broşürler bırakırdık; sonra birlikte yemek yer, yolda gördüğümüz evlerden, içlerinde kimlerin yaşıyor olabileceğinden konuşurduk. Aklına yeni fikirler geldiğinde heyecanlanmasını, benim düşüncelerimi de sormasını çok severdim. Annem ayrıca zeki bir kadındı, sorununuz olduğunda onunla rahatlıkla konuşabilirdiniz. Çok güzel tavsiyeler verirdi. Babamsa sadece her şeyin yoluna gireceğini söylerdi. Annemin tek sorunu nerede duracağını bilmiyor oluşuydu.

Her zaman aşırı korumacıydı, kötü bir şey olacak ya da bir şeyler ters gidecek diye durmadan endişe ederdi. Kendi başıma sorunlarımın üstesinden geleceğime ya da bir şeyleri çözebileceğime hiç güvenmezdi. Babam bunu annemin çocukluğuna bağlıyordu. Annemin annesi aslında agorafobik olan aşırı endişeli bir tipmiş, babası da bir gitti mi günler-

ce ortadan kaybolan bir alkolik. Annem de bu yüzden bizi çok seviyormuş. Bunu anlamaya çalışıyordum ama yine de günüm, okulum, arkadaşlarım hakkında sorduğu milyon tane soruyu cevaplamaktan nefret ediyordum. Annem hayatımızda olup biten en ufak şeyi bile bilmek zorundaymış gibi davranıyordu. Onun beni kendi istediği gibi yönlendirmeye çalışmasından nefret ediyordum.

Büyüdüğümde durum daha da kötüleşti. O beni kontrol etmeye çalıştıkça ben onun söylediğinin tam tersini yapmaya başladım. Fakat beni en çok rahatsız eden şey artık annemin benden hoşlanmıyor olmasıydı. Onu hayal kırıklığına uğrattırıyor ya da utandırıyor muyum gibi hissederdim ama en kötüsü, hiçbir şeyi onun yaptığı gibi yapmamamın annemi çıldırtmasıydı. Bazen artık beni seviyor mu diye merak ederdim.

İçeri girdiğimde annem ofisinde evrak işleriyle uğraşıyordu. Babam insanlarla arası iyi olan harika bir inşaatçıydı ama kafası rakamlara pek basmazdı, o yüzden şirketin ticari işlerini annem yürütürdü. Saçlarını yarı dağınık atkuyruğu yapmıştı. Makyajsızken o da yorgun görünüyordu, masasının loş ışığı yanağındaki sivilcelerin üzerine vurmuştu. Üzerinde babamın tişörtlerinden biri, altında da kot pantolonu vardı. Dışarı yemeğe filan çıktığımızda güzel görünmeyi bilirdi fakat vakitinin çoğunu iş botları giyip şantiyelerdeki işçilerle konuşarak geçiriyordu. İşte ben de kıyafetlerime bu kadar takılmasına o yüzden kızıyordum.

Ona hiçbir şey söylemeden yanından geçmeyi denedim ama ayak seslerimi duyup döndü. “Eve tam zamanında geldin. Aradığın için sağ ol.” Sözleri iğneleyici de olsa endişeli görünüyordu. Acaba yorgun olmasının sebebi ben miyim

diye düşündüm, kendimi kötü hissetmiştim. Neyin beni daha çok kızdırdığından emin değildim.

“Ryan’ın evindeydim. Sana söylemiştim.”

“Gidebileceğini belirtmiştin fakat beni arayıp bilgi versen sevinirdim. Böylece ne kadar yemek yapmam gerektiğini de bilirdim.”

“Tamam, iyi, neyse ne.” Koridora doğru yürüdüm.

Ofisinden çıkıp peşimden geldi. “Hayır, *iyi* filan değil. Bir özür bekliyorum.”

Omuzumun üzerinden ona bir, “Üzgünüm,” fırlatıp mırılda-narak. “bir kontrol manyağı olduğun için,” dedim.

“Sen ne dedin bakayım?” Tişörtümü çıkarırken hızla yatak odamın kapısını açtı.

“Hey, özelime saygı göster lütfen.”

“Benim evimde yaşadığı sürece, *benim* kurallarına uyar-sın. Toni. Sana geç kalacağın zaman bizi aramanı defalarca söyledik.”

İçimde yeni bir öfke dalgası belirmişti. Buraya hep *kendi* evi derdi. Sanki bizim hiç söz hakkımız yoktu.

“Üzgün olduğumu söyledim. Şimdi beni rahat bırakır mısın?”

“Seninle ne yapacağımı bilmiyorum, Toni.” Kollarını göğ-sünde birleştirdi. “Ryan’ı görmeye başladığından beri tavırla-rın daha da kötüleşti.”

“Bunu sırf ondan hoşlanmadığın için söylüyorsun.”

Annemle babamın Ryan’ın ne kadar iyi biri olduğunu görememeleri çok kötüydü. Bana ne kadar iyi davrandığını anlamıyorlardı. Doğum günümde bana kolye alabilmek için para biriktirdiğini bilmiyor, siyah oniks taşından yapılan ve deri bir kayışı olan bu kolyeyi fark etmiyorlardı. Bana yazdığı o tatlı mektupları görmüyor, diğer sert çocuklara hiç benze-

mediğini anlayamıyorlardı. Ryan'la konuşamadığımız hiçbir şey yoktu. Utanç verici hikayeleri, umutlarımızı, hayallerimizi paylaşırdık. Ryan bana kendimi *normal*, hatta normalden çok daha iyi hissettirirdi. Annemle babamın tek görebildikleri babasının eski bir mahkum olması, Ryan'ın kocaman bir kamyonet kullanıp heavy metal müzik dinlemesiydi.

“Şu an hayatımdaki tek iyi şey Ryan,” dedim.

Bunun üzerine annem kapı kirişine doğru yaslanıp bu-sen-kendi-iyiliğin-için konferansına hazırlandı.

“Sorun da bu ya, Toni. Onun, hayatındaki tek iyi şey olması gerekmiyor. Onun için çok güçlü duygular beslediğini biliyorum, tek kaygım hayatındaki diğer şeyleri unutuyor olman. Ya öbür arkadaşların?”

“Hepsini görüyorum ama onların da erkek arkadaşları var, hem Ryan ile ben aynı şeyleri yapmaktan hoşlanıyoruz. Onunla vakit geçirmemin nesi yanlış? Sen ondan nefret ediyorsun.”

Ryan evimize çok az gelirdi. Annem ona karşı daima kibar olsa da gerginliğini ve rahatsızlığını hissederdim. O gittikten sonra gümüşlerimizi sayması gerekecekmiş gibi bir his yayardı. Babamla Ryan balıkçılık, avcılık gibi erkek işi şeylerden konuşurlardı. Fakat bir gün Ryan bize yemeğe geldikten sonra babam odama gelip, “Ryan iyi bir çocuğa benziyor Toni ama babasının hikayesini biliyorsun. Onlar vaktinin çoğunu geçirebileceğin kadar harika tipler değiller. Bunu bir düşün, olur mu?” demişti.

Bunları ona annemin söylediğinden emindim, şu sen-onun-duygularına-dokunabilirsin tarzındaki ikna yöntemlerinden biriydi fakat ben kendimi ihanete uğramış gibi hissetmiştim. Babamın gerçek Ryan'ı görebileceğini sanmıştım. Bu hiç adil değildi çünkü Ryan'ın, babasıyla alakası bile yoktu. Babamla bir hafta boyunca konuşmamıştım ve Ryan hakkın-

da da bir daha tek kelime bile etmemiştik. Babam da artık bu konuları anneme devretmişti.

Annem, “Konu benim onu sevip sevmem değil,” dedi. “Ben sadece senin bir geleceğin olsun istiyorum.” Derin bir nefes alıp bir an durdu. “Bak, senin yaşındayken ben de kötü çocuklarla çıkmaktan keyif alırdım fakat erkenden evlenip eğitimime devam edemedim.” Annemle babamın yirmili yaşlarda evlendiklerini biliyordum ama bunun annemi rahatsız ettiğinden hiç haberim yoktu. Hemen ekledi. “Evlendiğim için pişmanlık duymuyorum ama keşke önce birkaç şey yapsaydım diyorum. Mesela üniversiteye gitmek, kendime bir kariyer edinmek gibi. Biriyle ciddi bir ilişki kurmak için daha çok zamanın var.”

“Ryan gibi biri olmadığı sürece, öyle değil mi?”

“Ben sadece karar vermek için acele etme diyorum, hepsi bu.”

“*Onu* seviyorum.” Neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım ve bu beni daha da sinirlendiriyordu. “Bunu neden göremiyorsun? Mutlu olmamı istemiyor musun?”

“*On sekiz* yaşındasın.”

“Yine de aşkın ne olduğunu biliyorum.”

“Tamam, o zaman Ryan’la çıkmaya devam et fakat lütfen bu sonbaharda üniversite şansımızı deneyelim. Ne yapmak istediğini bir gör, ne olur her şeyden bir anda vazgeçme.”

Benim tarafımdaymış gibi görünmeye çalışıyordu ama ben onun aslında sırf Ryan’ı unutmam için üniversiteye gitmemi istediğini biliyordum. Orada geleceği çok daha parlak bir çocukla tanışacaktım, en azından annemin saçma standartlarına göre.

“Üniversiteye gitmek istemiyorum... Ben Nicole değilim. Bir süre çalışıp para biriktirmek ve seyahat etmek istiyorum. Dünyayı görmek istiyorum.”

“Bunların hepsine tamam fakat bir planın da olmalı.”

“Planım *bu*. Mezun olup yeterince para biriktirdiğim an buradan taşınacağım.”

“Taşınacak mısın?” Annem taş kesilmişti.

“Bunun seni mutlu edeceğini sanmıştım.”

“Umarım Ryan’la aynı eve çıkmayı planlamıyorsundur.”

“Bildin.”

“Nasıl...” Durdu; ağzı, istediği kelimeleri bulamamış gibi öfkeden açık kalmıştı. “Nasıl geçineceksiniz? Bütçe yönetme konusunda hiçbir fikrin yok. Paran da yok.”

Bana beş yaşındaymışım ve hayatla ilgili hiçbir şey bilmiyormuşum gibi davranıyordu.

“Arabayı tamir edip hemen sigortalattırarak kadar var. Fish Shack’teki Mike bu bahar hafta sonları orada garsonluk yapabileceğimi söyledi. Yaz gelince de tam zamanlı çalışırım.”

“Fish Shack mi? Toni...” Annem başım iki yana salladı. “Orada çalışamazsın.”

“Nedenmiş o?”

“Gerçekten garson olmak mı istiyorsun? Bu işin ne kadar zor olduğunun farkında mısın? Üstelik sen emir almaktan nefret edersin. Tüm hafta sonu geç saatlere kadar çalışıp hafta içi de yorgun argın okula gideceksin. Onun yerine babanla çalışmanı tercih ederim.”

Yani gözümün üzerinde olabileceği bir yerde, demek istiyordu. Benim hakkımda her şeyi biliyormuş, benim için en iyi olanın ne olduğundan haberi varmış gibi konuşmasından bıkip usanmıştım.

“*Bense* Fish Shack’te çalışmayı tercih ederim. Bir özgeçmiş için daha çok tecrübeye ihtiyacım var anne, sadece babam için çalışmak yetmez.” Onu gafil avladığımın ve bir sonraki savunması için düşünmeye başladığının farkınday-

dım. Hemen ekledim. “Ryan’ın zaten bir dükkanda işi var ve bu yaz insanlara tur rehberliği yapmaya başlayacak. Annesi de nevresim, mutfak eşyası gibi şeyleri bizim için bir kenara koyuyor. Başlangıç için çok fazla şeye ihtiyacımız yok.”

Ona kendimden emin bir şekilde gülümsedim. Her şeyi ne kadar güzel planladığımızı görmesini istedim, Ryan’ın annesinden bahsederken çok kışkırdığını da fark etmiştim.

“Demek annesine çoktan anlattınız? O da onayladı, öyle mi?”

“Evet, bizim için çok mutlu oldu. Kadın beni seviyor.” Bıçağı biraz daha derine batırmıştım ve annemin gözlerindeki ifade de ödülüm oldu.

Yeni bir taktik denedi. “Bir işin olsa da eve kafana estiği gibi gelip gidemezsin. Burada yaşadığın sürece bize nerede olduğunu ve eve ne zaman geleceğini bildirmek zorundasın.” Hâlâ beni kontrol edebileceği bir şeyler bulmanın derindeydi.

“Sorun değil.” Yanından geçip banyoya girdim. “Bitirdin mi? Çünkü artık duş almak istiyorum.”

Annem başını iki yana salladı. “Seninle konuşulmuyor ki.”

“Neden denediğini bile bilmiyorum.” Kapıyı kapattım.

“Tüm sıcak suyu kullanma!” diye bağırdı.

Duştan çıktığımda Nicole yatağına kitaplarını yaymış, odasında ders çalışıyordu. Odalarımız evin aynı tarafındaydı ve tam ortada, paylaştığımız bir banyomuz vardı. Annemin üst katta da bir ofisi bulunuyordu ama yatak odaları evin tam ters tarafında, alt kattaydı. Benim yatak odamın duvarları rock yıldızlarının posterleriyle süslüydü: Nirvana, Soundgarden, Pearl Jam, Alice in Chains. Yatak örtüm koyu mor, duvarlarım annemin izin verdiği gibi koyu gri renkteydi ve yerde hep bir

sürü kıyafet olurdu. Kotlar, Ryan'ın bazı sevdiğim tişörtleri, ceketlerinden biri vs. Ayrıca ondan gelen not ve mektupları, bana verdiği şeyleri de (sinema bileti ya da motosikletinden bir çıkartma gibi) saklardım. Hepsini babamın bana verdiği eski bir alet kutusunda tutar, asma kilidin anahtarını da boy-numda taşırdım.

Çalışma masamın üstündeki pano Ryan'la ikimizin fotoğraflarıyla doluydu. Fakat en sevdiğim, geçen yaz nehir kıyısında çekilmiş olan fotoğrafımız şifonyerimin üzerindeydi. Bu fotoğrafta ikimiz kamyonetin kasasına oturmuş öpüşüyorduk. Bazen uyuyamadığım gecelerde o resmi alıp göğsüme koyar, Ryan yanımdaymış gibi hissederdim. Hiç tüm bir geceyi beraber geçirmemiştik, o yüzden kendi özelimizin olacağı ve dilediğimizi yapabileceğimiz, ikimize ait bir yerimizin olmasını dört gözle bekliyordum.

Nicole'ün odası çok düzenliydi – yerde hiç giysi yoktu – ve açık sarı bir renge boyanmıştı. Yatak örtüsü adaçayı yeşiliydi. Nicole'ün odası ilkbaharın taze esintisine benzerdi ki bu onun tatlı ve neşeli kimliğine çok uygundu. Gerçi şu an çok ciddi görünüyor, çalışırken elindeki kalemin ucunu çiğniyordu. Muhtemelen bir sonraki sınavından A+ almak için uğraşıyordu, bir seferinde onu B aldığı için ağlarken görmüştüm. Bunun olmasına bir daha asla izin vermezdi. O zaman Nicole'e çok kızmıştım çünkü aslında her zaman mükemmel olmasını istemiyordum. Onun biraz daha sert ve haklarını koruyabilen bir tip olmasını çok isterdim. Sürekli annemin isteklerini yerine getirdiğini görünce çok sinirleniyordum. Her dediğini anında yapar, nereye gideceğini, kiminle olduğunu söyler, milyon kez arar ve asla geç kalmazdı.

Kardeşim güzel bir kızdı ve şimdi ona bakınca son birkaç ayda daha da güzelleştiğini fark etmiştim. Yüzünün o yumu-

şak, bebeksi yuvarlaklığı kaybolmuş, gözlerini daha büyük gösteren elmacık kemikleri ortaya çıkmıştı. O, annemin kah-verengi gözlerini, bense babamın yeşil gözlerini almıştım.

Ayrıca üst kısmı da dolgunlaşmaya başlamıştı, sanırım göğüsleri benden iri olacaktı ve kalçaları da kesinlikle daha kıvrımlıydı. Fakat hâlâ küçük bir kız gibi giyiniyordu; bir sürü pembe tişörtü, şık kotu vardı, asla teninin göstermezdi ve izni olmasına rağmen nadiren makyaj yapardı. Onu en fazla dudak parlatıcısı ve hafif sürülmüş bir maskarayla görmüştüm. Tıpkı benimki gibi koyu renk saçları vardı ve onları daima atkuyruğu şeklinde toplar, saçına hiç sprey sıkırmazdı. Saçını açtığında birbirimize çok benzerdik; yüz yapılarımız, saçlarımız ve ufak tefek vücutlarımız aynı duruyordu ama yakından bakıldığında alakamız yoktu. Nicole'ün yüz ifadesi tatlı, açık ve davetkardı. Ya ben? Annem benim etrafa tüm dünyaya kafa tutuyormuş gibi baktığımı söylerdi.

Nicole tam bir kitap kurduydı. Genellikle ya kitap okur ya da annemle birlikte kitaplara bakardı. Bazı kitaplarını bana da okutmaya çalışmıştı. V.C. Andrews, Anne Rice ya da Jean M. Auel gibi yazarların kitaplarını verir, “Okumayı dene, Toni, hoşuna gidebilir,” derdi. Fakat okumak bana göre bir şey değildi çünkü uzun süre odaklanamıyordum.

Kitabını yere bırakıp gülümsedi. “Randevun nasıldı?”

“Ryanlar’da takıldık. Fena değildi.”

Ryan’dan hoşlandığını görebiliyordum. Ryan bize pek sık gelmezdi ama geldiğinde kardeşim hep etrafta olmak için bir bahane bulur, mutfaktan ya da buzdolabından bir şeyler alırdı. Ryan ona karşı hep kibar davranır, okulunu ya da başka şeyleri sorar ama ben bizi baş başa bırakması için Nicole’e bakıp kaş göz ederdim.

Kapısında durarak, “Ne okuyorsun?” dedim. Geçen gece bana saç kremimi ödünç alıp alamayacağını sormuş, ben de ona kendisine bir tane almasını söyleyip izin vermemiştim. Bu yüzden şu an kendimi kötü hissediyordum. Normalde bu tip şeyleri ara sıra paylaşmaktan gocunmazdım ama o gün anneme çok kızdığım için Nicole’e öyle söylemiştim. Çok fazla çamaşır yıkayıp tüm deterjanı bitirdiğim konusunda sıkı bir kavgaya tutuşmuştuk. Annem bana kendi sabunumu, şampuanımı ve makyaj malzemelerimi aldırmişti. Kadın sadece hayatımı kontrol etmekle kalmıyor, aile bütçesini de demir yumruğuyla o yönetiyordu.

Nicole ilgime şaşırmıştı. Başını kaldırıp bana baktı.

“Bilimkurgu kitabı. Dünyayı uzaylılardan kurtarmaya çalışan çok zeki bir grup çocuğun hikayesi. Adı *Ender’in Oyunu*.”

Koridora doğru baktım. Aşağıdan annemle babamın sesi geliyordu. Annemin ses tonundan yine beni şikayet ettiğini anlayabiliyordum.

“Keşke biri beni annemden kurtarabilse,” dedim.

“Belki arada bir onun istediği şeyi yapsan bu kadar sık kavga etmezsiniz. Bir telefon etmek çok da zor değil.”

“Belki onun arada bir *benim* istediğim şeyi yapmama izin vermesi gerekir.”

“Böyle bir şey yapmaz. O öyle biri değil, neyse ki mezun olmana az kaldı. O zamana kadar onunla iyi geçinmeyi deneyemez misin?”

Nicole benim tam tersime, her zaman çok akıllı ya da en azından yaşına göre çok daha olgun, çok daha mantıklı biriydi.

“Muhtemelen hayır.” Bir kahkaha patlattım.

“Çok inatçısın.” Başını iki yana salladı. “Annem sana çok önem verdiği için böyle davranıyor.”

“Hayır, o *sana* önem veriyor.”

“Seni de seviyor ama.”

“Aynı şekilde değil.”

“Ben daha uyumluyum.” Ailedeki rolünü kabul edermiş gibi omuz silkti.

“Evet, öylesin.” Nicole’ü sevmemek zordu ve çoğu insan onu severdi. Öğretmenleri, okuldaki çocuklar, benim lanet erkek arkadaşım... Bazen Nicole’e sataşmamın sebebi de aslında buydu. Çok tatlı bir kızdı, hani doğum günlerini daima hatırlayıp özel kartlar hazırlayan tiplerden. Fakat içimden onun sıkıcı biri olduğunu düşünür, bundan dolayı kendimi kötü hissederdim. Asla ilginç bir şey yapmaz ya da söylemezdi. En azından bana karşı öyleydi.

Gerçi daha sonra değişmeye başladığını fark etmiştim. Annem çalışırken onu aşağıda birkaç kez telefonda konuşurken duymuştum. Kıkırdıyor, fısıldıyor, ben odaya girince konuyu hemen değiştiriyordu. Anladığım kadarıyla en yakın arkadaşı Darlene Haynes’le konuşuyordu. O da tatlı ve iyi bir kızdı. İkisinin bir şeyler çevirdiğinden şüpheleniyordum. Kız kardeşimin nasıl bir sırrı olabilirdi ki?

“İstersen saç kremimi kullanabilirsin,” dedim.

“Gerçekten mi?” Yataktan fırladığı gibi gelip bana sarıldı. O tatlı, limonsu kokusu içime dolmuştu. “Teşekkür ederim, teşekkür ederim.”

Ben de ona sarıldım ve aptal bir saç kremi için neden bu kadar heyecanlandığımı merak ettim. Ne zamandan beri görünüşüne bu kadar dikkat ediyordu?

Ertesi hafta Shauna okulda dolabımın etrafında ya da otoparkta diğer kızlarla beni bekleyerek takılmayı sürdürdü. Eğer Ryan yanımdaysa yürüyüp gidiyorlardı ama gözümü korkutmaya çalıştıkları belliydi. Ryan durmadan bana, “On-

ları görmezden gel,” diyordu fakat ben buna daha ne kadar katlanacağımı bilmiyordum.

O cuma gecesi Ryan'ın arkadaşlarından birinin evinde parti vardı. Çocuğun anne ve babası şehir dışına çıkmıştı. Ryan beni evden aldı ve yolda biraz ot içtik. Annemler sigara içtiğimi biliyor, muhtemelen esrardan da şüpheleniyorlardı. Annem bir seferinde montumun cebinde sigara bulmuştu ve bu yüzden birkaç vaaza maruz kalmıştım. Onlara çok içmediğimi – ki bu doğrudu – söylemiştim ama bunun Ryan'la ikimizin ritüeli olduğundan, bu yüzden onunla birlikte sigara içmeyi sevdiğimden hiç söz etmedim. Onunla Tim Hortons'a gitmeye, bir kahve alıp kumsalda oturarak sigara paylaşmaya bayılırdım. Ot içmeye de aynı sene başlamıştım ve ağır uyuşturuculardan uzak durduğum sürece bunun sakıncası olduğunu düşünmüyordum. Otun hayattaki her şeyi daha iyi ve daha yumuşak hale getirişini severdim, sanki hiçbir şey umurumda olmazdı. Ot içerek birini incitmiyor ya da aptalca bir şey yapmıyorduk, sadece eğleniyorduk.

Partiye geldiğimizde her şey çok iyiydi. Oğlanlar etrafta bira ve sigara içip takılıyorlardı. Kızlarsa ya koltuklarda takılıyor ya da oğlanlara seksi görünmeye çalışarak oturma odasında dans ediyorlardı.

Bense kendimi çok iyi hissediyordum. Bir köşede Ryan'ın kucağına oturmuştum, müziğin ritmine uyum sağlayarak oynayıyorduk. Fakat o an görmeyi hiç beklemediğim bir suratla karşılaştım.

Nicole.

Ayağa kalktım. “Onun burada ne işi var?” Onu evde dışarı çıkmaya hazırlanırken görmüştüm ama anneme Darlene'le sinemaya gideceğini söylemişti. Kız da gelip onu evden almıştı.

Ryan da arkasını dönünce Nicole'ü gördü. "Vay canına, çok iyi görünüyor."

Onu itekledim. "Hey!"

"O şekilde değil," dedi. "Sadece onu böyle giyinip süslenmiş görmeye alışık değilim." Beni öptü. "Benim gözüm sadece sende bebeğim." Nicole'le ilgili farklı bir şey kastetmediğini biliyordum, o sadece gözlemini paylaşmıştı ve haklıydı. Nicole iyi, hatta çok iyi görünüyordu.

Açık saçları parlak siyahtı. Maşayla onları şekle sokmuştu. İri dalgalar halinde yüzüne ve sırtına düşüyorlardı. Normalden daha fazla makyaj yapmıştı. Gözleri egzotik ve gizemli, dudakları ise parlak duruyordu. Hatta biraz fondötenle allık bile sürmüştü gibiydi; teni pürüzsüz, elmacık kemikleri olduğundan çıkık duruyordu.

Asıl sürpriz ise kıyafetleriydi. Düşük belli, tüm vücudunu saran soluk renk bir kot giymişti. Belinde daha önce hiç görmediğim havalı, kahverengi bir kemer vardı. Üzerinde kollarını kaldırdığında açılan ve bronz belini hafifçe ortaya çıkaran beyaz bir tişört vardı. V yaka tişörtünden kardeşimde olduğunu bile fark etmediğim göğüslerinin minik dekoltesi görünüyordu, sanırım destekli sutyenlerden giymişti. Benden bile daha büyük duruyordu. Ve süper seksi.

Ryan'ın yanından ayrılıp elinde plastik bardağıyla müziğin ritmine göre sallanan Nicole'ün yanına gittim. Darlene'le konuşuyor, birlikte bir grup çocuğa bakıyorlardı. İçlerinden biri de Nicole'e bakıyor gibiydi. Omzuna hafifçe vurdum. Arkasını döndü. "Toni!"

Yüzü kıpkırmızı, gözleri cam gibi olmuştu. İçkiyi elinden alıp kafama dikince ağzımı ağır bir şeftali tadı kapladı. Bir meyve şarabıydı. İçkisini ona geri uzattım.

"Burada ne yapıyorsun?" dedim.

“Sadece takılıyorum.” Gerilmişti, bakışları bir Darlene’e bir çocuklara kayıyordu.

“Sinemadasın sanıyordum.”

“Ben de senin Ryanlar’da olduğunu sanıyordum.”

Onu ilk kez diklenirken görüyordum. Çenesini havaya kaldırmıştı ve gözleri öfkeyle parlıyordu. Bu beni hem çok şaşırtmış hem de etkilemişti.

“Annem burada takılıp içtiğini duyarsa çok kızar,” dedim.

Bir an tereddüt ettikten sonra, “Lanet olsun, Toni. Eğer ona söylersen, ben de seni söylerim,” dedi.

Kız kardeşime neler olmuştu? Çok kızmıştım ve onu eve geri götürmek istiyordum ama annem ailesi yokken birinin evindeki partiye gittiğimizi duyarsa çıldırırdı. Onunla aptal bir parti yüzünden yine kavga etmek istiyor muydum?

“Defol!” Nicole’ün içkisini elinden kaptığım gibi yanından uzaklaştım.

Arkamdan seslendi, “Bana sürekli cadılık etmek zorunda değilsin!”

Hâlâ öfkeli bir şekilde Ryan’ın yanına geri döndüm.

“Neler oluyor?” dedi.

“Neden buraya geldiğini bilmiyorum ama bir şeylerin peşinde olduğuna eminim. Son derece tuhaf davranıyor.”

“O da bizim gibi eğlenmeye çalışıyor sadece.”

“Belki de...”

O an Darlene’le birlikte başka bir yere doğru yürüyen kardeşimi izledim. Verandaya açılan arka kapıya doğru gidiyorlardı. Dönüp omzunun üzerinden tekrar o çocuklara baktı. İçlerinden biri de gruptan ayrılp dışarıya çıkmak için uzaklaşmıştı. Çocuğu tam göremiyordum, sadece uzun boylu biriydi ve üzerinde bir hokey montu vardı. Onları göremeyeceğim bir yerde Nicole’le buluşacağını hissettim. Gidip kont-

rol etmeli miydim? Çocuk da sarhoş muydu? Yaşı Nicole'den daha büyük duruyordu. Sonra aklıma annem geldi. Beni durmadan kontrol edişi, kendi işimi kendim görecektik kadar zeki değilmişim gibi davranışı.

Nicole artık on altısındaydı, kendine bakabilirdi.

Shauna ve kızlar daha sonra geldiler. Hepsi de çok şık giyinmişti, saçları ve makyajları mükemmeldi. Takıldığım bazı insanlarla konuşmak için yanımıza geldiler; Amy ve erkek arkadaşı Warren ve onun iki arkadaşıyla beraberdik ki bir tanesi Cathy'yle çıkıyor gibiydi. Shauna'yı görmemiş gibi davranarak Ryan'a sokuldum ve konuşmaya devam ettim ama kızın beni izlediğini hissedebiliyordum. Giysilerimi, ayakkabılarımı ve saçını kontrol ediyor, kafamı bulandırmaya çalışıyordu. İçkimi tezgaha bırakıp banyoya gittim. Aynada kendime baktıktan sonra azıcık dudak parlatıcısı sürdüm ve saçlarımı kabarttım. Biraz daha sakinleştikten sonra geri döndüm.

Shauna çocuklardan birine çok yakın duruyordu. Fena görünmeyen, Cameron ismindeki bu çocuk Shauna sinsice gülümserken onun kulağına bir şeyler fısıldadı. En azından bu şekilde benimle uğraşmaktan vazgeçerdi.

Gülümseyerek, "İyi misin?" diye soran Ryan'a yaslandım.

"Evet." Ben de ona gülümsedim, sonra birama uzanıp bir yudum aldım. Ağzımın içi pis bir tatla doldu. Birayı tükürürken yanımdaki kızların üzerine sıçrattım. Hepsi sıçrayarak, "Aman Tanrım, iğrenç!" gibi şeyler söylediler.

Öksürerek ağzımı sildim.

"Ne oldu?" dedi Ryan.

Boğulacak gibiydim, "İçkimde bir şey var," deyip yeniden banyoya koştum. Ağzımı suyla çalkalasam da o pis tat bir türlü gitmiyordu.

Nihayet tekrar grubun yanına döndüğümde bira şişemde bir izmarit olduğunu fark ettim. Yüzeyde süzülen tütünler yanlara doğru yapışmıştı. “Biri birama sigara atmış!” dedim.

Ryan şişeye bakarak, “Bu berbat olmuş,” dedi.

Etrafa baktım. Shauna, Kim ve Rachel gülmekten iki büküm olmuştu. Cathy de gülümsüyordu ama yanakları kızarmıştı ve gözlerime bakamıyordu.

“Sizce bu komik mi?” Şişeyi, fırlatacakmış gibi tutup havaya kaldırdım. Tüm damarlarımdan öfke akıyordu.

Shauna bir kahkaha patlattı. “O an yüzünü görmeliydin.”

Bir adım öne çıkarak, “Bunu sen mi yaptın?” dedim. Ryan arkamdan tişörtümü çekti.

Shauna gözlerini devirdi. “Aman Tanrım. Paranoyaklığa bak. Ben senin o aptal içkinin yakınında bile değildim.”

Yoksa diğer kızlardan biri mi yapmıştı? Şu an Amy’nin de kendisini gülmemek için zor tuttuğunu fark edebiliyordum. “Üzgünüm,” dedi, “ama yüz ifaden çok komikti.”

Yüzüm hem öfkeden, hem utançtan, hem de acıdan kıpkırmızı olmuştu. En iyi arkadaşım bana gülüyordu. Sanki yine dokuzuncu sınıftaydık.

Ryan’ın arkadaşı Greg sırtımı sıvazladı. “Sigaralarını tütürmen gerek, içmen değil,” dedi.

Herkes yeniden gülmeye başladı. Hatta Ryan’ın bile arkamda kıkırdadığını duydum. Ona tokat atmak için aramı döndüğümde kulağıma, “Akışına bırak,” diye fısıldadı.

Çok öfkeli olduğum için ne demek istediğini kavramam biraz zaman almıştı. Sonra ben de herkes gibi gülmeye ve izmarit yutmak dünyadaki en komik şeymiş gibi eğlenmeye başladım. Ben güldükçe herkes de benimle birlikte daha çok gülüyordu. Shauna’nın yüzü birden öfkeyle asıldı ama yine de renk vermeyip diğerleri gibi davranmaya çalışıyordu.

Kahkahalar kesilince kızlara, "Haydi, gidelim buradan," dedi. "Bu parti sıkıcı olmaya başladı."

Kapıya gelince bana son bir kez baktı. Ben de ona gülümseyip el salladım.

BÖLÜM BEŞ

ROCKLAND CEZAEVİ, VANCOUVER MART 1998

Yemekte gri saçlı kadının yanımda oturmasının ardından, bizi mutfakta çalıştığı yerden izleyen Pinky, bana kadının adının Janet olduğunu söyledi.

“O cadıyla uğraşmak istemezsin,” dedi. “Sadece söylediklerini dinle ama fazla yaklaşma.”

Yemekte, ona doğrudan bakmamaya dikkat ederek Janet’ı gözlemlemeye başladım. Birlikte takıldığı birkaç kız vardı. Bir tanesi çok sessizdi ve bana bir kurdu hatırlatan yoğun mavi gözleriyle her şeyi izliyordu. Kısa ve tıknaz olan bu kıza Yoda diyorlardı. Bir de daha genç, henüz belki yirmilerinde olan ve caka satarak yürüyen, kavga arıyormuş gibi durmadan gözlerini sağa sola oynatan bir kız daha vardı. Kız çok yüksek sesle, bolca el hareketi ve küfürle konuşan bir tipti. Sugar isminde, Janet’a yakın yaşta biri daha vardı. Kadının kocaman, kahverengi gözleri ve lakabına yakışan tatlı bir sesi vardı. Kadın Janet’ın kız arkadaşıydı ama onları ne oynasırken ne de başka bir şey yaparken görmüştüm.

Pinky onların gardiyanların yanına yaklaşmalarına izin verilmediğini anlatmıştı ama eşcinsel kadınlar ya duşlarda ya

da birbirlerinin hücrelerinde gizlice sevişiyordu. Sugar ile Janet durmadan ayrılıp barışırdı çünkü Janet kadını aldatıyordu ama Sugar onu daima affederdi. Janet'ın dışarıda bir de kocası vardı ve kadına daima para yollardı.

Birkaç haftadır hapisteydim ve hâlâ ziyaretçi listemle telefonumun onaylanmasını bekliyordum. Koşudan sonra terimi soğutmaya çalışırken Janet avluda gelip yanıma oturdu. Bana içeride işlerin nasıl döndüğünü, kiminle konuşup kimden kaçınmam gerektiğini anlattı. Aslında ben herkesten, özellikle de ondan kaçınmak istiyordum ama bana tüm bunları anlatırken mümkün olduğunca doğal görünmeye çalıştım ve çok fazla konuşmadım. Bazen o kavgacı tipli genç arkadaşını beni izlerken buluyordum. Kızın lakabı Mouse'tu çünkü durmadan kantinden kraker otlanırdı. Cipsleri alıp kaçır fakat sonra kutularca patlamış mısır ya da erişteyle takas etmek zorunda kalırdı. Mouse'un Janet'ı benimle vakit geçirdiği için kıskandığını görebiliyordum. İçimden Janet'tan bana bir şey yapamayacak kadar korkuyor olmasını umut ederdim.

Janet ve birkaç kadın her gün aktivite bölgesinde kağıt oynardı. Burası çoğu mahkumun takıldığı bir yerdi ama hiç kimse beni yanına oturmam için davet etmezdi. İçerde hâlâ hiç arkadaşım yoktu – Pinky hücre dışında beni görmezden geliyordu – ama bundan çok memnundum. Çünkü kendimi onlardan biri gibi görmüyordum.

Öğleden sonraki vardiyada mutfakta çalışıp tencere tava ovmaya başlamıştım. Vakit geçirmek için ya uyur ya da Ryan'a uzun mektuplar yazardım. Ondan gelen ilk mektubu okuduğumda o kadar uzun süre ağlamıştım ki Pinky benim için endişelenmiş, iyi olup olmadığımı sormuştu. Ona arkamı dönmüştüm. Ertesi gün de duş bile almadan saatlerce uyumuştum. Yatağında yatarak geçirdiğim ikinci günde Pinky

kolumu sarsıp, “Ya toparlanırsın ya da seni intihar gözetimine alırlar,” demişti.

Bu söz üzerine zorla yataktan çıkmıştım ama bir sonraki hafta gelen ikinci mektupla yine depresyona girmiştım. Aklıma Nicole ve ona ne olduğu, Ryan’la birbirimizi bir daha görüp göremeyeceğimiz geliyordu. Ryan hep pozitif, yakında özgür kalacağımızı ve kavuşacağımızı yazıyordu. Avukatı özel bir dedektif tutmuştu ve Ryan Nicole’ün gerçek katilinin bulunacağından emindi. Fakat bu bana çok uzun sürecekmış gibi geliyor, tüm bu sürece nasıl katlanacağımı bilemiyordum.

Ryan’ın mektuplarını tekrar tekrar okumayı denedim. Umudumu korumalı, birbirimize olan aşkımıza odaklanmalıydım. Fakat yaşadığım şok silinmeye başlıyordu ve Rockland’daki ilk günümde bana çok yardımcı dokunan o öfke hissi günbegün beni daha çok içine alıyordu. Öfkeyle uyanıyor, öfkeyle uyuyordum. Pinky mutfakta çalışırken kalkıp temyiz için kalan günleri sayardım. Her günün önümde boş yarıklar gibi yayılarak uzandığını ve içine çaresizlikle öfkenin dolduğunu, bir gün çatlayacağımı hissedirdim.

Telefon listem nihayet onaylanmıştı. Bana verilen kartı kullanarak sık sık evi aramaya başladım. Annem telefona asla cevap vermiyordu. Dış dünyayla tek bağlantım babamın sesiydi. Onun beni hâlâ sevdiğini duymaya ihtiyacım vardı ve o da bunu bıkmadan söylerdi. Bana annemin beni özlediğini ama o an alışverişte olduğunu ya da kestirdiğini söylerdi. Elbette yalan söylediğini biliyordum. Annem benimle konuşmaya hazır hissetmiyor, kendini benden nefret etmekten alıkoyamıyordu. Bunu hiç söylememişti fakat gözlerinde görebiliyordum, mahkemedeki her tanık ifadesi sırasında gözündeki umut ışığı daha da çok sönüyordu. En sonunda bana bakmaya bile

dayanamayacak hale gelmişti. Orada oturup hıçkırarak ağlardı. Babam da boş bir yüz ifadesiyle kolunu annemin omzuna atarak sırtını sıvazlardı. İşte o an annemin bana inanmaktan vazgeçtiğini anlamıştım.

Babam bana mektuplar yazar, güçlü ve dayanıklı olmamı, yakında beni göreceklerini söylerdi. Annemse asla yazmaz, hatta mektuplara imzasını bile atmazdı. Mektubu alınca yaptığım ilk şey en son sayfayı çevirip annem imzasını atmış mı diye bakmak olurdu ama imza asla orada olmazdı. Yine de kalbinin derinliklerine bakıp bunu benim yapmadığımı fark edeceğini umuyordum. Daha sonra, Rockland'daki birinci ayımın sonunda ikisi birden beni ziyarete geldiler.

Babam güvenlikten geçerken yüzü kıpkırmızı oldu ama beni cezaevi kıyafetleri içinde otururken görünce ve gardiyanın tüm odayı bir pencerenin ardından izlediğini fark edince yüzü soldu. Ailemin metal detektörden geçip tüm eşyalarının X ışınlarıyla tarandığını, hepsinin kilitli bir dolaba tıklandığını düşünmekten bile nefret ediyordum. Odada her birinin etrafında dört sandalye olan yedi masa vardı. İki masada başka aileler oturuyordu. Fiziksel temasa izin yoktu ve ben babama sarılmak, en azından elini tutmak için can atıyordum. Tam karşımdaki sandalyelere oturdular.

Gülümsemeye ve boğazıma takılan gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım. Onları korkutmak istemiyordum. Anneme baktım. Gözlerinde geldiği için iyi hissettiğini yansıtan bir sinyal görmeye çalıştım. Yüzü onu en son gördüğümünden bu yana iyice incelmışti. Dudaklarının yanında koyu halkalar oluşmuş, cildi solmuştu. Tüm rujunu çiğnemiş gibi, dudak kenarlarında incecik bir iz kalmıştı. Saçını gergin bir şekilde atkuyruğu yapmıştı. Diplerden griler çıkmış olduğuna göre aylık bakımı için kuaföre gitmiyor olmalıydı. Göz çevresini

deki çizgiler derinleşmiş, ifadesi cinayetten bu yana aynı yorgun ve yıpranmış haliyle duruyordu.

“İyi misin tatlım?” Babamın yüzü çok nazik, sesi çok tanıdıktı. Bisikletimden düştüğüm, grip olduğum ya da ateşimin çıktığı gecelerde duyduğum sesin aynısıydı. Fakat şu an durum farklıydı ve düzeltilemezdi.

Gülümsemek için elimden geleni yaparak, “İyiyim,” dedim. “Günde üç öğün yemek yiyor, dilediğim kadar uyuyabiliyorum. Daha ne olsun?”

Babam da gülümsemeye çalıştı ama annem şok geçiriyor gibiydi, gözleri öfkeyle parladı: *Nasıl şaka yapabiliyorsun? Bu yaptığın şeyden sonra?*

Sessizce durduk. Babam bir şey söylemesini bekliyormuş gibi anneme baktı fakat annem kaskatıydı. Gözleri diğer mahkumlarla ailelerini tarıyordu. Tişörtünün kollarını elliyor, düğmelerle oynuyordu. Bir an için düğmelerden birini kopartıp çığlık atarak kaçacağını düşündüm. Keşke yapsaydı. Her şey şu an içinde bulunduğu ıstıraptan çok daha iyiydi. Ona uzanıp elini tutmak, yüzüne bakıp o gece Nicole’ün benimle gelmesine izin verdiğim için ne denli üzgün olduğumu yüzlerce kez söylemek istedim. Fakat bunu daha önce yapmıştım, annemse yalnızca ağzıma bakıp kıpırdayan dudaklarımı izlemekle yetinmişti. Defalarca söylemiş olmama rağmen ağızımdan çıkan sözleri duymuyordu.

“Nasılsın anne?” dedim.

Ağızını gülümser gibi gerdi. Dudakları kanı çekilmiş gibi iyice beyazlaşmıştı. “İyiyim, babanın işiyle meşgulüm. Niha yet birkaç sözleşme imzaladık.”

Onun bu sert konuşmalarını daha önce ofisinde de duymuştum. *Hiç telefon gelmiyor. Şirketi ayakta tutup tutamayacağımızı bilmiyorum ama bu işe ihtiyacımız var. Avu-*

kat masrafları ve diğer tüm giderlerimiz için. İçimde bir yanımla suçluluk duygusundan ölüyordum. Babam beni pek çok kez rahatlatmaya çalışmıştı. Bizi merak etme, biz iyiyiz. Artık kasabadaki herkes için adalet sağlanmış, babam da işine geri dönmüştü. Herkes hayatına devam ediyordu, ben hariç.

Babam inşaatına başladıkları yeni evlerden biri hakkında konuşmaya başladı. Annemse arada bir başını sallayıp tişörtüyle oynuyor, bazen de araya bilgi serpiştiriyordu. Şu an bir yabancıyla birlikte öğle yemeğinde gibiydiler. Kendimi çok kötü hissediyordum. Ben de onlara oda arkadaşımın iyi biri olduğunu ve ortama yavaş yavaş uyum sağladığımı anlattım. Hiçbir programa katılma niyetim yoktu ama bir iki tanesinden bahsederek geleceğe odaklandığımı düşünmelerini istedim. Nihayet hep istedikleri gibi sorumluluk sahibi bir evlat oluyordum. Hevesli ve pozitif konuşmaya çalışarak babamın omuzlarını dik tutması için elimden geleni yaptım çünkü bir yıldan fazla süredir babamın yükünün fazlasıyla arttığını biliyordum.

Babam makineden biraz cips ve kola almıştı. Konuşurken onları beraberce yedik. Annemse sadece köşelerini tırtıklayıp, içeceğinden minik yudumlar aldı. Cipsler ağzımda kuruyor, kola boğazıma yapışıyor, içindeki şeker başımı ağrıtıyordu. O an yanımda sigara olmasını isterdim.

Çok uzun kalmadılar. Sonra annem saatine baktı ve “Gitsek iyi olur... Feribot trafiği var, senin de bu gece hesap yapman lazım,” dedi. Babama baktı, o an aralarında bir nevi işaretleştiler. Ben de net bir şekilde annemin buraya sırf babamın hatırı için geldiğini anladım. Onu babam zorlamıştı.

Babamın gözlerine baktım. “Sizi seviyorum. Ziyaretiniz için teşekkürler... Sizi gerçekten özledim,” dedim. Saatlerdir

tutmaya çalıştığım gözyaşlarım o an yanaklarımdan süzülüyordu. Diğer mahkumlar görmeden onları hemen sildim.

Babam, “Biz de seni seviyoruz,” dedi ve ağlamamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırptırarak arkasını döndü. Babam kendisini toplamaya çalışırken annem sessizce yanında duruyordu.

Babam, “En kısa zamanda yeniden geleceğiz, muhtemelen iki hafta içinde,” dedi. “Lütfen güçlü ol ve bizim için dayan, tamam mı?”

“Dayanacağım.” Anneme baktım, bana hafifçe gülümse-di. Bunu kendisini o kadar zorlayarak yapmıştı ki acı çekiyor gibi görünüyordu.

Çıkışa doğru yürürlerken babam uzanıp annemin elini tutmaya çalıştı fakat annem onun elini tutmadı. Nicole’ün cinayetinden sonra onların kapalı kapılar ardında yükselen seslerini, odaya girdiğimde nasıl da sustuklarını anımsadım. Uzakta olmamın evliliklerine yarayacağını sanmıştım ama görünüşe bakılırsa hâlâ onların arasına girmeye devam ediyordum. O gece onlardan bir parça kopardığımı düşünmeye dayanamıyordum.

Rockland’daki ikinci ayımın sonunda Janet dışarıda yine yanıma oturdu. O gün Ryan’dan bir mektup daha almıştım ve içimden koşmak gelmiyordu. Durmadan parmağımla yere daireler çiziyordum.

Janet, “Pinky bana erkekler tarafında bir erkek arkadaşın olduğunu söyledi,” dedi. “Suç ortağın mıydı?”

“Evet.” Daireler çizmeye devam ettim.

“Kızım, burada istersen iyi, istersen de kötü vakit geçirirsin. Durmadan yazığın o mektuplar sadece kafanı bulandırıyor, o kadar.”

“Ona ihtiyacım var.”

“Dışarıda özleyecek bir şeyin kalmazsa senin için burası daha rahat bir yer haline gelir. Artık senin dünyan, senin yuvan burası.”

Durdum. “Burası benim yuvam değil.”

“Evet öyle, çocuk. Üstelik bizden biri değilmişsin gibi davranıp, gardiyanların bir gün hücre kapını açarak seni dışarıya salacaklarını umut etmen senin için sadece işleri daha da zorlaştırır. Uzunca bir süre hiçbir yere gitmiyorsun. Hem bu şekilde ona da iyilik etmiyorsun. Erkekler bir şeyleri onarmayı severler. Eğer ona ağlanırsan bu adamını deli edecektir.”

“Bizim ilişkimiz öyle değil.”

“Sadece kendine ondan mektup aldıktan sonra daha iyi hissedip hissetmediğini sor.” Ayağa kalktı. “Durum muhtemelen onun için de aynıdır.”

O gittikten sonra toprağa daireler çizmeye devam ederek, söylediklerini düşündüm. Haklı mıydı? Ryan’ın işini zorlaştırıyor muydum? Geçen bir buçuk yıl boyunca onu görememenin ne kadar zor olduğunu düşündüm. Nihayet onu duruşma salonunda gördüğümde nasıl kötü olduğumu anımsadım. Çünkü doğal halimizdeki gibi olamıyorduk. Şimdiyse sadece yazışabiliyorduk. Onu ne kadar çok sevip özlediğimi hatırlamak bana acı veriyordu ama duracak değildim. Geleceğimiz hakkında konuşmak, masum olduğumuz anlaşılınca işlerin nasıl olacağından söz etmek, Nicole’ün gerçek katilinin cezalandırılıp kardeşim için adaletin nihayet yerini bulacağımdan bahsetmek için Ryan’a ihtiyacım vardı. Onun, bu sonu gelmeyecekmiş gibi görünen günleri geçirmem için beni umutla doldurmasına ihtiyacım vardı. Bu benim devam etmemi sağlayan tek şeydi. Temyiz duruşmamıza sadece bir ay kalmıştı. Otuz gün. Otuz gün daha dayanabilirdim. Zaten çoktan altmış günü tamamlamıştım.

Yerdeki tamamlanmış dairelere baktım. *Bu, Ryan ve benim. Tamamlanmış bir bütün gibi.*

Birkaç gün sonra annemle babam yeniden geldiler. Onları bir aydır görmemiştim. Yasal işlemler için kenardaki paralarının çoğunu harcadıklarını ve her hafta sonu gelecek kadar paraları olmadığını biliyordum. Feribot pahalıydı ve oradan buraya gelmek tüm gün sürüyordu. Campbell River'dan Nanaimo'daki feribota gitmek bir buçuk saat, oradan karşıya geçmek de yine bir buçuk saatti ve Vancouver trafiğinde buraya ulaşmak da çok vakit alıyordu. Bu seferki ziyaretlerinde annem daha da gergindi, ne zaman temyiz ya da avukat desem tınaklarını koparıyordu.

Sonunda, “Eğer temyizde sonuç alamazsak Yüksek Mahkeme'ye başvuramayız. Avukata para ödemeye devam edemeyiz,” dedi.

Tınaklarını koparmasın diye babam annemin elini kapıp avucunun içinde sıkıca tuttu. “Toni'nin şu an bunu duymaya ihtiyacı yok.”

“Bence Toni'nin bunu duymaya ihtiyacı var.” Annemin sesi iğneleyiciydi. “Neredeyse beş parasızsınız. Her şeyimizi kaybetmek üzereyiz.” Kelimeler havada asılı kalırken annemin gözlerinde yaşlar belirdi. Aslında bahsettiği şey para değildi.

Ben de gözlerimin dolduğunu hissettim. “Üzgünüm anne.”

Hâlâ elini tutmakta olan babama bakıp, bedenindeki tüm enerjiyi yitirmiş gibi kendisini sandalyeye attı. Babam başparmağıyla annemin elini okşuyordu. Birinin bana uzun zamandır dokunmadığını, beni okşamadığını düşününce annemi kıskanmış, aynı anda bu his yüzünden utanmışım.

Babam, “Merak etme, Toni,” dedi. “Her şey düzelecek.”

Annem ona doğru başını öyle hızlı çevirdi ki atkuyruğu

havalandı. Büyürken babamın bize, “Her şey yolunda, merak etmeyin,” ya da “Her şey düzelecek,” demesinden ne kadar nefret ettiğini hatırladım. Annem hemen, “Bunu bilemezsin, Chris,” diye cevap verirdi ve şu anda da kesinlikle ne düşündüğünü biliyordum.

Bir daha hiçbir şey asla düzelmeyecek.

Annem ayağa kalktı, “Bunu yapamam,” derken sesi çatlıyordu. Tereddüt etti ve bir şey söylemek istemiş gibi bana baktı ama sonra hızla arkasını dönüp adeta kelimeleri ağzında tutmak ister gibi eliyle dudaklarını kapatıp çıkışa yöneldi. Babam onun gidişini izlerken kıpkırmızı olmuştu. Hızla nefes alıp veriyordu, alnında ter damlaları belirdi. Babamın sağlığı için endişeleniyordum. Annem stresini dışarı vuran biriymi ama acaba tüm bu olanlar babamı ne hale getiriyordu?

Gözlerime baktı. “Annenin... iyi olmasını sağlayacağım. Üzgünüm tatlım. O hâlâ mücadele ediyor.”

Fakat etmiyordu. İşi bitmişti ve bunu ikimiz de biliyorduk.

Babam kalkıp giderken bir ses duydum ve sol yanımdaki masaya baktım. Mouse yanında annesi, ailesiyle birlikte orada oturuyordu. Konuşup gülüyorlardı. Mouse annemin çoktan gözden kaybolduğu ve babamın o an bulunduğu çıkışa bakıp bana kötü kötü gülümsedi.

O korkunç ziyaretin ardından babam bana her hafta mektup göndermeye devam etti ama başka bir ziyaretten hiç söz etmiyordu. Mektuplarında yalnızca işten, evden, arkadaşlardan bahsediyor, annemle ilgili çok kısa şeyler yazıyor, bahçe planlarından, çitleri boyadığından, verandaya yeni bir oturma takımı aldığından söz ediyordu. Satır aralarını okuyup yine de bir gün gelir diye umut etmeye çalışıyordum. Bazen babamın benim suçlu olduğuma inanıp yine de beni sevmeye devam

ettiğini düşünüyordum. Hangisi daha acıydı bilmiyorum ama bunu ona asla soramayacağımı çok iyi biliyordum.

Nihayet babamdan istediğim fotoğrafların olduğu paketi almıştım. Pinky odanın duvarlarında bana da yer açtı. Kendi tarafı genelde çocuklarının resimleriyle kaplıydı. Pinky'nin hepsi koruyucu ailede olan dört çocuğu vardı. Bazen koruyucu ailelerden biri mektup göndermediği ya da çocuğunu cezaevine getirmedeği için ağlardı. Diğerlerindense her hafta el yapımı kartlar ya da mektuplar alırdı. Nicole ile Ryan'ın tüm resimlerini bantladım. Sonra da yatağıma uzanıp sonunda uykuya dalana kadar onlara baktım. Nicole'ün tatlı gülüşü rüyalarımda benimle oluyordu.

Bir ay sonra ellerim titreyerek temyiz başvurusunu sormak için avukatımı aradım. Avukatım boğuk bir sesle, "Haberler iyi değil," dedi.

Yüreğim ağzımda onu dinledim. Temyizdeki hakimler ilk mahkemedeki hakimin doğru karar verdiği yargısında bulunmuşlardı. Bir sonraki adım davayı Yüksek Mahkeme'ye taşımak olacaktı ama bu oldukça maliyetli bir işlemdi ve adamın konuşmalarından bunun boş bir çaba olduğunu hissetmişim. Öte yandan annemin söylediklerini hatırladım. O yüzden artık aileme bu işi uzatmaya devam edin dememin hiçbir yolu yoktu.

"Ya yasal yardım?" dedim.

"Yeni bir kanıt ya da tanık olmadan bu davayı üstlenecek birini bulman çok zor."

"Bana yardım edecek birisi olmalı." Son şansım da parmaklarımın arasından kayıyor gibiydi, çok paniklemişim.

"Etrafı soruşturdum fakat ilgilenen hiç kimse çıkmadı."

Sessizce adamı dinledim. Her kelimesi içime dokunuyordu. *İlgilenen hiç kimse çıkmadı.*

“Gerçekten çok üzgünüm Toni.”

“Yapabileceğimiz *hiçbir şey* yok mu?”

“Birkaç yıl içinde bir şeyler aydınlanabilir.” Bir süre sustu. “Fakat bazıları için içeride hayatın farklı bir yönünü öğrenerek zamanını doldurmak daha kolaydır. Dışarı hâlâ genç bir kadın olarak çıkacaksın.”

“İyi de bunu ben yapmadım ki!” Öfke boğazımı sıkmaya, konuşmamı ve düşünmemi zorlaştırmaya başlamıştı. Etrafıma baktım. Tüm o yıllar boyunca göreceğim bu kadardı işte, çimento ve metal. Adam bana umudunu kes diyordu. Pes et. Üstelik haklıydı. Yapılacak başka hiçbir şey kalmamıştı.

“Geleceğe odaklanmaya çalışıp kurslara katıl,” dedi.

“Hayatım bitti.” Telefonu kapattım.

Birkaç gün sonra babam tek başına ziyaretime geldi. Saçlarının giderek daha da grileştiğini fark ettim, sanki bir gecede beyazlamıştı. Göz altında morluklar vardı ve zayıflamış görünüyordu. Tam annemi soracakken, “Annen çok kötü grip oldu ve yolculuk edebilecek durumda değildi ama kararı duyduğunda çok üzüldü,” dedi.

Çok üzüldüğümü anlamasın diye başımı sallayıp zorla gülümsedim. Gelmemesine şaşırmasınmalıydım, biliyordum ama yine de içime dokunuyordu. Muhtemelen mahkeme kararını suçumun bir diğer kanıtı olarak görüyor, başından beri benim hakkımda yanılmadığını düşünüyordu. İçimden bir ses, suçsuz bulunup salıverilseydim annemin çok daha fazla üzüleceğini söyledi. Acaba annemle babam benim yüzümden kavga ediyorlar mı diye merak ettim.

“Siz iyi misiniz?” diye sordum.

“Biz iyiyiz. Her şey yolunda.”

Babamın dürüst olup bana gerçekte neler olup bittiğin

anlatmasını isterdim ama bunu yapmayacağını biliyordum. Tıpkı benim de ona içeride aslında neler olduğunu anlatmayacağını gibi.

Bizim için her şey yıllardır hep aynıydı, bildim bileli halimiz buydu, hatta lisede daha da çok artmıştı. Neden şimdi değişecekti ki?

Bir süre konuştuk fakat sohbet esnasında kontrolümü kaybetmedim. Bana dış dünyayla ilgili anlattıkları, inşa ettikleri yeni ev, kasabada olan biten şeyler beni hem kızdırır hem de hüznülendirdi çünkü ben bunların hiçbirinin parçası olamıyordum. Babamın yarattığı bu acıdan, kafamın içindeki gürültüden uzaklaşmaya çalışırken çok sert, çok öfkeli bir yöne doğru gittim. Babam nasıl olup da bana bu tip şeylerden söz edebiliyordu? Ben burada tüm özgürlük şansımı kaybetmişken? Nicole'ün katili hâlâ dışarıda bir yerlerdeyken? Babam nasıl olup da hayatına devam edebiliyordu? Lisedeyken onlarla aynı dünyadan değilmişim gibi hissederdim ama şimdi aynı evrenden bile değilmişiz gibi geliyordu.

Ziyaretin sonunda, “Gelecek ay tekrar ziyaret etmeye çalışacağım, tamam mı tatlım?” dedi. “Büyükannen de gelmek istiyor.”

Ağrıyan bacakları, varisli damarlarıyla hapisteki torununu görmek için saatler sürecektir bu yolculuğu göze alan büyü-kannemi düşündüm. O, sağ kalan tek büyüğümdü – babamın annesiydi – ve ben büyürken kendisiyle çok yakındık. Hafta sonları onda kalırdım. O da bana mantı yapmayı öğretirdi. Duruşmaya da gelmiş, her negatif tanıklıkta kararlı ve öfkeli bir şekilde başını iki yana sallamıştı. Bana bunu benim yapmadığımı bildiğini söylemiş, hatta birkaç mektup bile göndermişti. Fakat onun da düşünceleri değişmiştir diye korkuyordum.

“Bunu yapmak zorunda değilsin baba.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bu, hem pahalı hem de uzun bir yolculuk. Zaten tüm hafta çok çalışıyorsun, büyükannemse gün boyunca kamyonette oturmaktan fenalaşır. Ona bunu yapmak istemiyorum.”

“Hey, bizi kafana takma, olur mu? Seni elimizden geldiğince desteklemek istiyoruz, üstelik seni çok özledik.” Babamı eve yalnız dönerken hayal ettim, sonra da annemle akşam yemeği yerken. Konuşuyorlar mıydı? Yoksa Nicole’e ihanet edip beni ziyarete geldiği için annem babamı sessizlikle mi cezalandırıyordu?

“Baba, senin gelmen benim için çok şey ifade ediyor ama benim için de çok zor oluyor... Bilirsin, bana her şeyi hatırlatıyor. Evimizi çok özlüyorum. Bir süre ziyaretçi kabul edemem. Yazışıp konuşabiliriz ama şu an buradaki hayata alışmam gerek, tamam mı?”

“Tamam.” Başını salladı ama gözlerinde yaşlar belirmişti. Ben de ağlıyordum.

“Ağlama baba. Bu, ikimiz için ve de sanırım annem için çok daha iyi olacak.”

Gözlerime bakıp hüznle gülümsedi. Bu kez onu giderken izlemek istemedim. Önce ben ayağa kalktım ve gardiyanlara doğru yöneldim. Hücreme, cehenneme geri döndüm. Bunu yapmıştım. Beni gerçekten önemseyen tek aile ferdimi de kendi elimle itmiştim.

BÖLÜM ALTI

WOODBIDGE LİSESİ, CAMPBELL RIVER
OCAK 1996

Partiden sonraki pazartesi günü, okulda öğle yemeği vaktinde Ryan'ı beklemek için otoparka gittim. Yanımdan, içinde okuldan tanıdığım birkaç çocuğun olduğu bir araba geçti. Tam elimi kaldırıp onlara merhaba diyecektim ki hepsinin birden bana bakıp güldüğünü gördüm. Bunların derdi neydi? Elimini indirip Ryan'ın kamyonetine doğru yürümeye devam ederken bir yandan da kendimi bunu ben uyduruyorum diyerek ikna etmeye çalıştım, başka bir şeye gülüyor olmalıydılar. Sonra Ryan'ın kasasına çamurla yazılmış bir şey gördüm:

Kız arkadaşım pis bir sürtük. Dokuzuncu sınıftayken Jason Leroy'a oral seks yaptı.

Yazıyı deli gibi silmeye çalışırken Ryan geldi.

Görünce, "Lanet olsun," dedi.

"Shauna yapmış olmalı." Ryan'ın yüzü endişeliydi. Jason'la saçmalamam yeterince kötü değilmiş gibi bir kendisi son iki yılda uyuşturucuya fazla kaptırmış, hatta birkaç kez ceza almıştı. Üstüne üstlük bir de pis kızlarla takılıyordu.

Ryan çok öfkeliydi ama hedefi ben değildim.

“Eğer onu bir kez daha böyle yaparken yakalarsam, bu kez benimle uğraşmak zorunda kalacak.”

“Ne yapacaksın?” Rahatlamış olsam da Shauna’nın bu ah-laksız mesajı beni sarsmıştı.

“Onu bir şekilde utandırmanın bir yolunu bulacağım. Onunla takılan birkaç çocuk tanıyorum.” Yüzüme bakınca ne denli üzgün olduğumu gördü. “Merak etme bebeğim, muhtemelen kimse görmemiştir.”

Sarılmak için beni kendisine doğru çekti. Fakat ben *gördüklerini* biliyordum. Omzunun üzerinden arabadaki birkaç çocuğun bize bakıp güldüklerini fark ettim. Ryan onları duyunca hızla arkasını dönüp omuzlarını dikleştirdi.

“Bir sorunuz mu var, pislikler?”

Hepsi sesini kesti. İçlerinden biri elini hey-sorun-yok-dostum der gibi havaya kaldırdı. Fakat Ryan’ın ne söylediğinin ya da kimi tehdit ettiğinin bir önemi yoktu, haber tüm okula yayılmıştı. O öğleden sonra derse giderken koridordaki tüm çocuklar bana bakıyor, fısıldaşıp gülüyorlardı. Umursamıyormuş gibi görünmeye çalışsam da yanaklarım kızarmış, ağlayacak gibi olmuştum.

Okuldan sonra Ryan’la birlikte Tim Hortons’dan kahve alıp arka yoldan gittik. Bir süre sessizce sadece müzik dinleyip sigara içtik ve düşündük. Ardından Ryan, “Bu doğru mu?” diye sordu.

“Ne doğru mu?”

“Jason konusu. Sen... bilirsin işte...”

Yüzüm yanıyordu. Sormayacağını ummuştum. “O zamanlar Jason farklı biriydi. Shauna da...” Sonra Ryan’a tüm hikayeyi, Shauna’nın bana kurduğu tuzağı, Jason’ın yaptığı baskıyı anlattım. En sonunda da, “Kızdın mı?” diye sordum.

“Sana mı? Hayır. Bu çok uzun zaman önceymiş.”

Fakat sesi mesafeli gibiydi ve eline uzandığımda eskisi gibi sıkı sıkı tutmadı. Üstelik her zaman yaptığı gibi bana bakıp gülümsemedi bile. Gözyaşları içinde başımı pencereden dışarıya çevirdim. Bir an evvel mezun olup bu aptal okuldan ve Shauna'dan kurtulmak istiyordum.

Ryan beni eve bıraktı. “Yarın okulda görüşürüz,” dedikten sonra öpüşerek ayrıldık ama yolun sonunda lastikleri yakarak gittiğini görünce çok endişelendim. Bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyordum ama ilk kez benden ayrılacağını, bu olayın aramızdaki şeyi değiştireceğini düşünüp korkmuştum. Annem yemekleri koyarken kendimi iyi hissetmediğimi söyleyip meraklı bakışlarına aldırmadan doğruca odama çıktım. Ryan’la yaşadığım sorunu anlatacağım son insan annemdi; Tanrım, muhtemelen bir parti verip bunu çılgınca kutlamayı düşünürdü. Güvenli odamdaki yatağıma uzanıp biraz müzik açtım ve bulantımı gidermek istercesine elimi karnımın üzerine koydum. Kendi kendime her şeyin düzeleceğini, Ryan’ın bunu aşacağını söyledim. Sonra birden delirdim. Eğer üç yıl evvel yaptığım bir şey yüzünden Ryan beni terk edecekse, o tam bir pislikti. İkimiz de tanışmadan evvel birer aziz değildik. Yine de... Bakışlarım ikimizin fotoğrafına kaydı.

Onsuz bir hayat düşünemiyordum; Ryan yanımda olmadan okula gitmeyi, o koridorlarda yürümeyi hayal bile edemiyordum. Bu düşünce çok berbattı ve göğsümü sıkıştırıyordu. Banyoya gidip duşu açtım ve bu kötü duygular içimden biraz olsun çıkana kadar sıcak suyun altında öylece durdum. Her şey yoluna girecekti. Girmek zorundaydı.

Bir saat sonra yatağıma uzanmış Ryan’a mektup yazıyordum ki pencерemde hafif bir ses işittim. Ryan’dı. Gözlerinin üzerine kadar çektiği kahverengi, el örgüsü bir şapka takmış,

eski bir deri ceketle gri kazak giymişti. Yanakları soğuktan kızarmıştı. Ona yerinde kalmasını işaret edip kapım kilitli mi diye kontrol ettim. Aşağıda annemlerin konuştuğunu ve mutfaktan gelen tabak çanak seslerini duyabiliyordum. Herhangi bir şey duyamayacaklarından emindim ama pencerem açılırken çok ses çıkarabiliyordu çünkü ahşabı fazla sıkıştı ve yukarı doğru kaydırırken gıcırıyordu. Önce müziğin sesini açtım, sonra da hızla pencereye yöneldim.

“Burada ne yapıyorsun? Annemle babam aşağıdalar.”

Ryan buraya evin yanındaki ağaca tırmanarak çıkmış olmalıydı. Geçen yaz Nicole’le bu ağaçtan inerek, gece yüzmek için kumsala kaçmıştık. Eve titreyerek dönmüştük ama cesaretimizden dolayı son derece gururluyduk.

“Seni özledim.” Gülümsedi.

Hâlâ üzgün ve biraz da kızgın olduğum için ben ona gülümsemedim. “Arayabilirdin.”

Gülümsemeyi kesti. “Seni görmem gerekiyordu. Üzgünüm bebeğim, yani okuldan sonraki tavırlarım için. Seni başka biriyle düşünmek hoşuma gitmiyor ve bazen hayatımızın sadece ikimizden ibaret olmadığını unutuyorum, anlarsın ya?”

“Ben de senin eski sevgilini görünce aynı şeyleri hissediyorum.”

Pencereden içeri doğru eğilip saçımı tuttu ve göz göze gelene dek başımı kendine doğru çekti. “Sana karşı hissettiklerimi onun için asla hissetmedim. O hiçbir şeydi. Bizim aramızdaki şeyse gerçek ve sonsuza dek sürecektir, tamam mı?”

“Tamam.”

Ryan pervazda oturmaya devam ederken uzun uzun öpüştük. Serin kış rüzgarı odama dolarken ben de elimi kazağının altından sokup onun sıcak sırtına dokundum. Ryan’ın elleri yüzümde, saçlarımda geziniyordu. Dudaklarımız birbirimize

ne kadar değerli olduğumuzu ve önemli olan tek şeyin de bu olduğunu çaresizce anlatmak ister gibiydi.

Ertesi sabah okulda Amy dolabın yanına gelip, “Aman Tanrım, daha yeni duydum. Ryan’la aranız iyi mi?” dedi. Bir gün evvel hasta olduğu için Shauna’nın yaptığı şeyi görmemişti fakat söylentiler çoktan kulağına gelmişti. Ona Shauna’nın ne yazdığını ve dün gece Ryan’la nasıl barıştığımızı anlatınca Amy bana sıkıca sarılıp bu konuyu kafama takmamamı ve Ryan’ın iyi bir çocuk olduğunu söyledi.

“Jason Leroy konusunda da endişelenme,” dedi. “Benim de birkaç ezikle takıldığım zamanlar olmuştu.” Güldüm.

Öğlen yemeğinde Ryan’la otoparkta oynasırken Shauna arabasını yanımıza çekti. Göz ucuyla ona baktım. Bizi görünce yüzü düşmüştü ve bize bakmıyormuş gibi yapmaya çalıştı ama gördükleri karşısında şok olduğu açıktı. Diğer kızlar da gülmüyordu. Ben de Ryan’ı daha sert öptüm.

Ertesi sabah okulda Amy dolabımın yanına gelmemişti ve bu hiç de olağan bir durum değildi. İlk derse her zaman birlikte giderdik. Ryan ise diğer binadaydı. Hâlâ hasta olabileceğini düşünerek bu kez ben onun dolabına doğru yürüdüm. Koridordan geçerken birkaç çocuk bana pis pis baktı. Tricia Amy’yle arada sırada takıldığımız bir kızdı. O da bizim gibi sert bir tipti ve daima siyah giyer, bol bol da piercing takardı. Yanımdan geçerken omzuyla bana hafifçe vurdu.

Durdum. “Hey, senin derdin ne?”

Döndü ve bana, “Amy’ye bunu yaptığına inanamıyorum,” dedi.

“Ne yaptığıma?” Midem bulanmaya başlamıştı.

“Sanki bilmiyorsun.”

Sonra arkasında birkaç çocukla koridorda yanıma doğru gelen Amy'yi gördüm. Yüzü öfkeliydi, aynı zamanda ağlamış görünüyordu. Önümde durdu. "Çok teşekkürler, Toni."

"Ne için? Neler oluyor?"

"Warren'a anlattıklarını duydum. *Benden ayrıldı.*"

"Bu saçmalık. Ben Warren'la konuşmadım ki, neden bahsettiğini bile bilmiyorum."

Arkasındaki kızlar gözlerini devirip kafalarını iki yana sallıyordu, hatta içlerinden birinin fısıldadığını duydum. "Ne kadar yalancı."

"Dün gece onu arayıp Noel'de kendisini Nathan'la aldatığımı söylediğini biliyorum." Amy bizi kaç kişi izliyor diye etrafına baktı. "Üstelik bu tamamen yalan."

Amy Nathan'la *takılmıştı* ama ben bu konudan hiç kimseye söz etmemiştim. Zaten çok fazla kişi de bilmiyordu, sadece Nathan ve birkaç arkadaşı. Onlardan biri de Shauna'nın partide yakınlaştığı Cameron idi. İçimden bir ses bunu Shauna'ya anlattığını ve onun da benim sesimi taklit ederek Warren'ı aradığını söylüyordu. Küçükken insanları nasıl taklit ettiğini hatırlıyordum; onların ses tonlarını, hatta seslerindeki iniş çıkışları bile çok iyi taklit ederdi. Hatta bir seferinde benim evimi arayıp annemi bile kandırmıştı.

"Ben Warren'ı hiç aramadım, Amy. Bunu yapan Shauna olmalı, Ryan'la beni ayıramadığı için çok kızmıştır. Ben neden böyle bir şey yapayım?"

"Warren sen olduğuna *yemin etti.*" Amy'nin sesi yükselmişti. Koridordan geçen çocuklar artık bizi dinlemek için duruyordu.

Kendimi savunamayacak kadar taş kesilmiştim. Sadece durup söylediklerini hazmetmeye çalışıyordum ve kalbim deli gibi atıyordu. Amy hâlâ beni zorluyordu.

“Warren bana ona anlattığın diğer şeylerden de söz etti. Ailemin fakir olduğunu, benim ona layık olmadığımı ve evsiz biri gibi giyindiğimi söylemişsin.”

“Ben *asla* böyle bir şey söylemem.” Amy tüm giysilerini ikinci el dükkanında alır, bu çok havalı bir şeymiş gibi davranmaya çalışırdı ama ben onun içten içe yeni şeylere sahip olmak istediğini bilirdim.

“Tanrım, yalan söylemeye devam ediyorsun.”

Artık şaşkınlığım geçmeye başlıyordu ve oldukça kızgındım.

“Bu saçmalığa inanıyorsanız ikiniz de delirmişsiniz. Bir düşün, Amy.”

Ama Amy artık düşünmüyor, gerçeği bilmek istemiyordu. “Ryan’la olan ilişkinin çooooooooooooook mükemmel olduğunu sanıyorsun, başka hiç kimsenin bir erkek arkadaşı olamazmış gibi. Zaten artık bahsettiğin tek şey Ryan.”

Konu gerçekten *bu* muydu? Amy bizi kıskanıyor muydu?

“Bu doğru değil,” dedim. “Takılmak için seni hep arıyorum.”

“Evet.” Suratını astı. “Ryan meşgulken. Şu an tam bir ezik gibi davranıyorsun.”

“Canın cehenneme, Amy. Asıl Warren’ın peşinde dolanmak için tüm planlarımızı erteleyen sendin, senden ayrılmasına hiç şaşmamalı.”

Amy’nin suratı kızarmış, gözlerinde yaşlar birikmişti. “Senden *nefret ediyorum*.”

Arkasını dönüp gitti. Bazıları onun peşinden giderken, bazıları da benim ne tepki vereceğimi görmek için bekledi. Çantamın sapım sıkı sıkı tuttum, yerimden kıpırdayamıyordum. Yüzüm yanıyordu. *Ryan, Ryan’ın yanına gitmeliyim*.

Koşarak koridordan çıkıp ilk dersi ekdim ve bir sigara içmek için doğruca Ryan’ın kamyonetinin yanına giderek beklemeye koyuldum.

Ryan beni görür görmez, “Toni, ne oldu?” dedi. “İyi misin?”

“Bu okuldan ve içindeki herkesten nefret ediyorum.” Öfke gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim.

Ryan beni kendine doğru çekip sarıldı. Ben de ona sıkıca sarıldım. Bedeninin gücünü, sıcaklığını hissedince kalbim yeniden eskisi gibi atmaya başladı.

Saçlarımın arasından, “Buradan gitmemize çok az kaldı,” diye fısıldadı.

Söylediklerine odaklanmaya çalışsam da kulaklarımda Amy’nin ‘senden *nefret ediyorum*’ cümlesi yankılanıyordu. Daha önce hiç kimse bana böyle bir şey söylememişti. Birinin benim hakkında böyle düşündüğünü hiç hissetmemiştim.

Okulda geçen sonraki birkaç hafta, ocak sonu ve şubatın ilk haftasına kadar, benim için tam bir kabustu. Ryan ve birkaç arkadaşı dışında hiç kimse benimle konuşmuyordu. Hatta onlar etrafta yokken kız arkadaşları bile bana sırtlarını dönüyorlardı. Derslerim çok kötüydü. Bir gece Ryan’la çok fazla vakit geçirdiğimi söyleyip kanıt olarak notlarımı öne süren annemle çok büyük bir kavga ettik. Ona, neden bahsettiğini bilmediğini söyledim. Mantıklı olmaya çalışarak yatağıma oturdu ve bana, “O halde bana neler olduğunu anlat. Hiçbir arkadaşın aramaz oldu, öğretmenlerin çok zor bir çocuk olduğundan söz ediyor, saatlerce odanda saklanıyorsun...” dedi.

Hayatımın ne hale geldiğini, hatta tamamen kayıp gittiğini görmek beni çok utandırıyordu. “Belki sorun sensindir. Bu hiç aklına geldi mi?” Sonra fırtına gibi evden çıkıp nehre doğru yürümeye başladım. Bir saat sonra babam gelip beni aldı.

“Neler olduğunu bilmiyorum,” dedi, “fakat umarım her konuda bizimle konuşabileceğini biliyorsundur. Sorun eğer uyuşturucuysa...”

“Aman Tanrım, baba. Sen de en az annem kadar kötüsün.”

“Senin için endişeleniyoruz.”

“Endişelenmeyin, ben iyiyim.” Ama değildim ve babam da bunu biliyordu. Hiçbir şey söylemeden elini omzuma koydu. Garip bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştım. Bir yanım onun bana baskı yapıp içimdekini çıkarmam için beni zorlamasını istiyordu ama o pes etmişti. Dolayısıyla ben de. Eve döndüğümüzde annem ofisindeydi. Kapımı kapatıp müziği açtım. Kısa bir süre sonra annem kapıyı çaldı fakat ben onu duymazdan geldim. Babamın ona bir şeyler söylediğini işittim, sonra ikisi birden gittiler.

Amy’yi birkaç kez aramaya çalıştıysam da annesi onun benimle konuşmak istemediğini söyledi. Üstelik sesi çok soğuk ve sertti, bana Amy’nin ona her şeyi anlattığından söz etti. Annesinin de tüm o kötü şeyleri söylemiş olduğuma inandığını duymak bana kendimi daha kötü hissettirmişti. Kadın bana karşı her zaman çok iyi olmuştu.

Nicole de olanları duymuştu ama ben onunla bile konuşamayacak kadar kızgındım. Hem olan biteni anneme anlatmasını da istemiyordum, yoksa annem araya girip öğretmenlerimle konuşur ya da buna benzer aptalca bir şeyler yapardı. Nicole’e bazı kızların etrafa yalanlar yaydığını söyledim ve umurumda değilmiş gibi davrandım. Fakat aslında berbat durumdaydım. Çok az yemek yiyor, gittikçe kilo kaybediyordum.

Ryan bu konuda bana çok kızıyor, durmadan, “Bu, olanlarla baş etmek için aptalca bir yöntem. Yemek yemelisin,” diyordu.

Bir gece hamburgerimi yarım bırakıp patates kızartmalarına dokunmadığım için kavga ettik. Ona iştahım olmadığını, yemeklerin midemde dönüp durduğunu açıklamaya çalıştım ama o ısrarla bir lokma daha yemem konusunda bana baskı yaptı. Sonunda ben de, “Tanrım, Ryan. Beni rahat bırak ve

küçük bir çocukmuşum gibi davranmayı kes!” dedim. Yemeğimi fırlatıp, beni erkenden eve bırakmasını istedim. Sonra da yatağında saatlerce dönüp durarak onun sadece benim için endişelendiğini, ona çok kaba davrandığımı düşündüm. Ben de kendim için endişeleniyordum.

Gözlerimi kapatıp Ryan’a zihinsel bir mesaj gönderdim. Bu, birkaç ay evvel yapmaya başladığımız bir şeydi. Eğer bizi rahatsız eden bir şey olursa gözlerimiz kapatıp karşı tarafa zihinsel mesaj gönderiyorduk. Annemle olan kavgalarım. Onun babasıyla olan kavgaları ve durmadan çalışıp arabayı bile zar zor sürerek eve son derece yorgun dönen annesi için duyduğu endişeler. Ertesi gün bir şey hissedip hissetmediğimizi kontrol ediyor, daima birimiz üzgünken diğerimizin bunu anladığını görüyorduk.

Gece saat bir civarlarında Ryan pencereme gelip camı hafifçe tıklattı. Ses çıkarmamak için nefesimi tutup pencereyi azıcık araladım.

“Burada ne yapıyorsun? Annemle babam...”

“Uyuyorlar. Babanın penceresi açıktı ve horladıklarını duydum.”

“Nicole seni duyabilir.” Gerçi derin uyurdu ama neler olacağını bilemezsiniz.

“Bu kadar endişelenmeyi bırak. Haydi, gel arabayla gezelim biraz.”

“Şimdi mi?”

“Evet.” Gülümseyerek elindeki otu havaya kaldırdı.

Eğer yakalanırsam başım büyük belaya girerdi ama hayatım zaten altüst olduğu için bu umurumda bile değildi.

Ryan’la bir saat boyunca dolaşıp ot içtik ve arabanın içini esrarın o tatlı kokusuyla doldurduk. Arka planda Pearl Jam

çalıyordu. Nehir kenarına park edip suya bakana kadar çok ciddi bir şeyden bahsetmedik. Sonra Ryan bana döndü.

“Üzerine geldiğim için üzgünüm,” dedi. “Fakat kendine dikkat etmemen beni çok korkutuyor.”

Yüzüm utançtan kıpkırmızı olmuştu ama durup sadece suya baktım. “Biliyorum, eğer işine gelmiyorsa benimle olmak zorunda değilsin.” Bunu aslında isteyerek söylememiştim, sadece bir meydan okumaydı ve Ryan da bunu biliyordu.

“Kapa çeneni. Hiçbir yere gitmiyorum. Şu an okulda her şey berbat gittiği için böyle söylediğinin farkındayım ama dayanmalı ve atlatmalısın.”

“Berbat az kalır. Artık hiç kimsem kalmadı.”

“Ben varım.”

Gözlerimden yaşlar süzülürken ona doğru döndüm.

“Amy’yi özlüyorum.” Her ne kadar geçen yıl Amy’den çok Ryan’la vakit geçirmiş olsam ve bu, Amy’yi fark ettiğimden çok daha fazla rahatsız etmiş olsa da, o hâlâ benim en iyi arkadaşımdı. Onun espri anlayışını, müzikten ve erkek arkadaşlarımızdan bahsedişimizi, birlikte ödev yapışımızı, dedikodularımızı, tüm bunları özlemiştim.

“Ona Warren’ın peşinde dolanıyorsun gibi şeyler söylememeliydim,” dedim. “Bir bakıma haklıydı çünkü onu eskisi kadar aramıyordum. Kendimi çok kötü hissediyorum.”

Başparmağıyla gözyaşımı sildi. “Biliyorum bebeğim. Fakat Amy’nin de, yaptıkları ortaya çıktığı için çok öfkелendiğini unutma. Warren’ı aldatmış olması senin suçun değil. İkiniz hâlâ bir şeyleri halledebilirsiniz.”

Sonra birlikte tutacağımız daire hakkında biraz konuştuk. Annesinin bize vereceği eşyalardan, Ryan’ın biriktirdiği paradan ve birlikte gideceğimiz yerlerden söz ettik. Gözlerimi kapatıp söylediklerine odaklandım ve esrarın da etkisiyle ba-

şımı koltuğa yasladım. O haklıydı, büyük resme bakınca tüm bunların hiçbir önemi yoktu. Okul birkaç ay içinde bitecekti. O zamana kadar dayanabilirdim. Amy de artık benim arkadaşım olmak istemiyor ve Shauna'ya inanmayı tercih ediyorsa, delinin tekiydi.

Ryan uzanıp başını kucağıma koydu. Tişörtümü kaldırıp bir süre göbeğimde yattı. Sıcak yanakları karnıma değiyor, nefesi bacaklarımı ürpertiyordu. Karnımı öptü.

Yumuşak saçlarında parmaklarımı gezdirip bir tutamını hafifçe çektim. Tenime doğru fısıldadı. "Daima yanında olacağım."

Artık şubat ortasıydı ve Ryan Sevgililer Günü için beni sıcak ekmek servis edilen şık bir lokantada, güzel bir yemeğe çıkaracaktı. Tabağımın neredeyse hepsini bitirmiş, ona hediye ettiğim parfümü beğenmesine çok sevinmiştim. Amy ile arkadaşları benimle hâlâ konuşmuyor olsa da koridorda maruz kaldığım tüm o iteklenmeler, bakışlar ve kötü yorumlar sona ermişti. Görmezden gelinmek benim için bir lütuftu. Shauna hâlâ etrafımdayken bana sinsice imalarda bulunmaya devam ediyordu ama onunkiler canımı kendi arkadaşlarımdan – ya da en azından arkadaşım sandığım insanlardan – gelenlere kıyasla hiç mi hiç yakmıyordu.

Bir öğlen Ryan kamyonetini tamir ederken ben de spor salonunda bazı çocuklarla yer hokeyi oynuyordum, derken Shauna da oyuna katılmaya karar verdi, elbette rakip takımdaydı. Rachel ve Cathy de maçı izliyordu. Kim okul piyesindeki rolü için prova yapıyor olmalıydı. Onu artık kızlarla eskisi kadar sık yan yana görmüyordum. Genelde başrol oyuncusu kızla beraberdi. Acaba Shauna'dan yakasını kurtarmaya mı çalışıyor diye merak ediyordum. İyi şanslar Kim, diye düşündüm.

İlk başta oyunda bir sorun yoktu. Ben muhteşem paslar veriyordum, Shauna da rakip oyuncu olarak onları kesiyordu. Derken bana gittikçe yaklaşmaya, hatta neredeyse üzerime abanmaya başladı. Sakin kalıp onu ittirerek beni köşeye sıkıştırmasına izin vermedim. Fakat o üzerime gelmeye, bana sopasını sallamaya devam etti. Sonunda parmaklarıma vurdu. Canım öyle yanmıştı ki hızla arkamı dönüp bacaklarına saldırdım. Beni tek omzuyla itti. Gerçekten çok kızmıştım. Sopamı attığım gibi tüm gücümle üzerine atlayıp onu yere devirdim. Sonra da üzerine çıkıp suratını tokatlamaya başladım. Kızlardan biri, Rachel ya da Cathy, kulağımın dibinde çığlık atarak saçımı çekiyordu fakat ben durmadım, hatta kıza daha da sert vurmaya başladım. Etrafımızı saran çocuklar tezahürat yapıyordu. Nihayet bir öğretmen bizi görüp ayırdı ve doğruca müdürün ofisine götürdü. Müdür bizi karşılıklı odalara sokup ebeveynlerimizi aradı.

Annemle babam geldi. Babam duştan yeni çıkmış gibi görünüyordu, buraya gelmek için şantiyeyi bıraktığını düşününce kendimi kötü hissettim. Omzumu sıktı fakat annem bana bakmıyordu bile. Acaba ne kadar kızmıştı? Yanakları kıpkırmızıydı ve saçını hızla taramış gibi, atkuyruğu dağınıktı. Son zamanlarda biraz stresliydi ve hatırladığım kadarıyla bu öğleden sonra emlakçısıyla bir toplantısı vardı. Benim saçmalığım yüzünden planları bozulduğu için muhtemelen çok öfkelenmişti.

Müdür, “Sizi bu şekilde aramak zorunda kaldığım için üzgünüm fakat Toni’yi okul sınırları içinde kavga ederken yakaladık. O yüzden de kendisine bir hafta uzaklaştırma cezası vereceğiz,” dedi.

“Bu hiç adil değil,” dedim. “Shauna başlattı, sopasıyla durmadan ellerime vurdu!” Bu müdürü hiç sevmiyordum ve

onun da benden hoşlanmadığının farkındaydım. Yaşlı, göbekli, gri saçlı ve şans eseri zengin bir fıstıkla evlenmiş bir herifti. Çocukları özel okula gidiyordu ve ben bunu son derece ironik buluyordum. Sanki bizim okulumuz yeterince iyi değildi. Bu adamla daha önce de birkaç kez karşı karşıya gelmiştik ve çoğu da öğretmenlerimle takıştığım içindi.

“Onun babasıyla da konuşacağız,” dedi, “fakat Shauna kavgaya senin sebep olduğunu, onun sadece kendisini savunduğunu söylüyor. Shauna’nın hikayesini destekleyen başka kızlar da var. Ayrıca senin Shauna’yı tehdit ettiğini söylüyorlar.”

“Onlar Shauna’nın *arkadaşları*. Onun için yalan söylüyorlar. Bu resmen palavra.” Şaşırmamalıyım, bu işler hep böyleydi. Herkes Shauna’ya inanırdı ve kızın tüm o pisliklerden kendini sıyırdığını görmek beni yine de şaşırtıyordu.

Annem bana döndü. “Toni, kelimelerine dikkat et.” Sonra tekrar müdüre döndü. “İşlerin bu noktaya gelmesinden ötürü üzgünüm. Umarım dersini alır.” Başını iki yana sallayıp ben orada yokmuşum gibi konuşmaya devam etti. “Artık onu kontrol edemiyorum. Defalarca konuşmamıza rağmen hiçbir şey düzelmiyor.”

Babam, “Bu kızın arkadaşları dışında olayı gören birileri var mı? Tarafsız bir gözü de dinlemek iyi olurdu çünkü bu bana biraz...” dedi.

Ona bakıp gülümsedim. *Teşekkürler baba.*

“Diğer öğrenciler neler olup bittiğinden tam olarak emin değil ama Shauna’nın kavgadaki rolünü araştırıyoruz,” dedi müdür.

İşlerin ne noktaya varacağını çoktan biliyordum. Herkes Shauna’yı koruyup, bu işe bulaşmak istemeyecekti.

Babam öfkeli görünse de başka bir şey söylemedi ve hayal

kırıklığına uğramış gibi bana baktı. Tek hayal kırıklığı yaşayan kişi o değildi.

Daha sonra annemler beni arabada beklerken, ben de dolabımı temizledim ve Shauna'yı babasıyla birlikte içeri girerken gördüm. Ona baktığımı görünce bana orta parmağını gösterdi. Birkaç dakika sonra müdürün odasından gelen kahkahaları duydum. Aklıma McKinney ile müdürün aynı futbol takımında oynadıkları geldi.

Daha sonra öğrendiğime göre Shauna'ya yalnızca iki günlük uzaklaştırma cezası verilmişti.

O gece yatağıma oturmuş okulda olanları düşünüyor, dergileri karıştırıyordum. Annem odama girdi. Kapıyı çalmadan öylece dalmıştı. Etrafa bakındı.

“Burayı temizlemeni istiyorum.”

“Bir dakika içinde yaparım.”

“Seni tanıyorum, Toni. Bir kez daha gelip seni çıldırtmadan hiçbir şey yapmayacağını da biliyorum. Dergini bırak ve odanı temizle. Burası iğrenç görünüyor.”

Tamam, odam biraz dağınıktı. Okuldan eve geldiğimde eğer Ryan'la buluşmayacaksam odama kapanıp uyur ya da müzik dinler, mezuniyet sonrasını hayal ederdim. Temizlik yapmak yorucu gelirdi. Gerçi çok da kötü sayılmazdı. Sadece yerdeki birkaç kıyafet ve diplerinde kahve kalıntıları olan bir iki fincan vardı. Annemin kavgada benim tarafımda olmayışına hâlâ kızgındım. Eve dönerken açıklamaya çalışsam da her şey benim suçummuş gibi, bana öfkemi kontrol etmeye çalışmamın bir yolunu bulmam gerektiğini söyledi.

“Şu makaleyi okuyup yaparım,” dedim.

Dergiyi elimden kaptığı gibi odanın diğer ucuna fırlattı.

Ona bakakaldım. Annem bazen çok öfkelenirdi ama genelde bağıırıp çağırırdı.

“Sana, şimdi dedim.” Hızla arkasını dönüp kapıyı çarparak gitti.

Uzaklaştığından emin olana dek ayak seslerini dinledim. Kalbim küt küt atıyordu. Sonra eğilip yerdeki dergiyi aldım. Canı cehenneme. Söylediği hiçbir şeyi şimdi yapmayacaktım. Çenem sinirden gerilmiş, dergideki yazılar bulanık görünmeye başlamıştı.

Nicole kapıyı çalıp, “Toni, iyi misin?” diye fısıldadı. Onu içeri aldım.

Eşiğe yaslandı. “Neden söylediğini yapmıyorsun?”

Kendimi yatağa sırtüstü attım. “Çünkü adil davranmıyor... Şu kavga olayında beni çok kızdırdı.”

Yemekten sonra Nicole’e kavgayı anlatınca, benim suçum olmadığını anladı. Son derece sakın davranıp bana sarıldı ve bulaşıkları yıkamama yardım etti.

“Atlatacaktır,” dedi.

“Belki ama hemen olmayacağı kesin.”

“Ne olmuş? Eğer onun istediklerini yaparsan, o da seni rahat bırakır.”

Haklıydı ama olay o değildi, üstelik her şeye cevabı annemin dediklerini yap demek olduğu için de beni çok sinirlendiriyordu. Benim isteklerim ne olacaktı? Çocukluğumuzdan beri, ne zaman annemle kavga etsem sonrasında Nicole gelip iyi miyim diye sorar ve bana sarılıp bir şekilde neşelendirmeye çalışır ama benden daima olayları yumuşatarak özür dilememi isterdi. Bazen Nicole’ün haklı olduğunu düşünür, söylediğini yapardım ama annem beni hiç dinlemezken, fedakarlık yapan taraf sürekli bendim ve bu asla hoşuma gitmiyordu.

“Keşke *beni* rahat bıraksan.” Dergimi aldım.

Nicole kapıyı kapattı. Yarım saat sonra annem içeri girdi. Hâlâ okuduğumu görünce de dergiyi elimden alıp sertçe koluma yapıştı ve beni yatağa savurdu.

Şok olmuştum, hiçbir şey söyleyemedim. Kendimi ondan kurtarıp tek kolumla başımı korudum. Bir an bana tokat atacağını sandım çünkü eli havadaydı. Fakat elini indirip, “Sana bu lanet odayı temizlemeni söylemiştim,” dedi.

Korkum öfkeye dönüşüverdi. “O kadar kirli bile değil! Yine kontrol manyaklığı yapıyorsun,” diye haykırdım.

O da bana bağırdı. “Bu tavırlarından bıktım usandım, Toni!”

Kolumu kaldırdım, gözlerim yaşlarla dolmuştu ve durmadan kirpiklerimi kırıpıyordum. Annemse yerden aldığı şeyleri etrafa fırlatmakla meşguldü. “Hayvan gibi yaşıyorsun.” Bir tomar giysiyi alıp suratıma fırlattı. Kemer tokası omzuma çarpınca irkilmiştim. Annemse yerden aldığı ayakkabılarımı bana atmaya devam etti.

“Ya burayı hemen temizlersin *ya da evimden defolup gidersin.*” Sonra da çıktı. Kapıyı bu kez öyle sert çarpmıştı ki duvarda asılı duran aynam titredi.

Ağlayarak kirlilerimi yerden topladım. *Yakında Ryan’la birlikte buradan gideceğiz. Sadece birkaç ay daha. Sonra istediklerini yapabilirler.*

Annem gece geç saatte odaya bir kez daha geldi. Bu kez kapıyı çalmış ama ben daha cevap vermeden içeri girmişti.

“Konuşabilir miyiz?” dedi.

Ona arkamı döndüm. “Sana saldırdığım için üzgünüm,” dedi, “ama seninle konuşmaya çalışırken beni çileden çıkarıyorsun. Üstelik bunun kabalık olduğunu ve kavgaya sebep olacağını da biliyorsun.” Hiç cevap vermedim. Annem derin bir iç çekip, “İkimiz artık daha iyi geçinmeliyiz. Ben deneme-

ye varım ama senin de benimle birlikte olman gerek,” dedi.

Susup cevap vermemi bekledi. Oysa ben yaşlı gözlerle duvara bakıyordum. Sonmuş gibi gelen bir edayla kapıyı hafifçe kapatıp çıktı. Sanki bir şeyleri bitirmiştım ama ne olduğundan emin değildim.

Ertesi hafta Ryan’ın yatağına uzanmış belki onuncu kez aile sorunlarımdan bahsediyordum.

“Bebğim, unut gitsin,” dedi.

“Sana kimse böyle davranmıyor.”

“Babam bana sürekli böyle davranır.”

“Annem tam bir cadı.”

“O kadar da kötü değil.”

Ağzım bir karış açık ona doğru döndüm. “Dalga mı geçiyorsun? Sırf *odamı* temizlemedim diye kadın keçileri kaçırdı.”

“Hayır, keçileri kaçırdı çünkü sen onu görmezden geldin ve bunun onu çok kızdıracağını biliyordun. Zaten o yüzden yaptın. Öfkenin acısını çıkarmak için.”

Sırtımı tekrar döndüm. Ryan haklıydı. Shauna’ya ve hiç kimsenin kavgayı onun başlattığına inanmamasına çok kızmıştım. Bunların hiçbirini kontrol edemediğim için ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım, yani annemi çıldırttım. Onun öfkeden kudurduğunu görmek bana kendimi güçlü hissettiriyordu. Yine de bir yanımda bunun benim suçum olduğunu kabul etmek istemiyordu.

“Onun tarafını tutma. Annem çıkıyor olmamızdan nefret ediyor.” Bunu daha önce hiç bu kadar açık şekilde dillendirmemiştım ama Ryan zaten hissediyordu.

“Hiç kimsenin tarafını tuttuğum yok, şapşal.” Beni dürükledi. “Sadece sana olanı olduğu gibi anlatıyorum. Beni

daha çok sevse harika olurdu ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok, o yüzden neden enerjimizi harcıyoruz ki?”

Ryan diğer insanların kendisi hakkında ne düşündüğünü asla takmazdı. İyi biriydi ama kesinlikle insanları memnun etmeye çalışan bir tip değildi. Mesela arkadaşları aracını çok kullanırsa onlardan benzin parasını isterdi. Eğer paraları yoksa da onları arabaya bindirmezdi, onun için bu kadar basitti. Elbette arkadaşlarına yardım eder, kamyonetlerini tamir ederdi ama karşılığını vermelerini de beklerdi ve birinin onu kullandığını düşünürse, onunla arkadaşlığı hemen keserdi.

“Beni hâlâ sinirlendiriyor,” dedim. “Bu hafta annem her zamankinden daha beterdi çünkü komşular yok, babam da onlar olmadığı için her gün evlerine çiçek sulamak ya da buna benzer işler için gidiyor. Annem babamın komşularımız için çok fazla şey yaptığını düşünüyor.”

“Bunlar şu sürekli parti yapan komşular mı?”

“Evet, sürekli misafir ağırlıyorlar.” Biz kasabanın dışında, nehre yürüme mesafesinde bir bölgede yaşıyorduk. Buradaki tüm evler yeniydi – çoğunu babam yapmıştı – ve geniş arazileri vardı. Pek çok komşumuz zengindi. Otoparklarında bir sürü arabaları, botları ve cipleri vardı. Yan komşumuz olan Andersonlar hep büyük partiler verirdi. Annemler de bir şişe şarapla onlara gider, eve saatler sonra kahkahalar atıp birbirlerine şakalar yaparak ve tabii yalpalayarak dönerlerdi. Birbirlerinden çok farklı olsalar da annemle babamın birbirlerinin en iyi arkadaşı olması çok hoşuma giderdi.

Ryan bir şey düşünüyormuş gibi tavana bakıyordu. Kollarını başının altına koyduğu için tişörtünden pazıları belli oluyordu. Ryan’ın bir sürü konser tişörtü vardı, bu da Nirvanalı

olandı. Fakat bir grubu hiç canlı izlememişti. Paramız olduğunda birlikte konsere gitmekten söz eder dururduk.

Çenemi göğsüne dayadım. “Ne?”

Bana tembel bir şekilde gülümsedi. “Bahse girerim bir sürü içkileri vardır.”

Ben de ona gülümsedim. “Muhtemelen evet,” diye ekledim. “Annemler hafta sonu amcamlara gidiyor ama benim evde kalıp etrafa göz kulak olmam gerek. Ayrıca kimseyi de çağıramam.”

“Komşu evin anahtarı nerede biliyor musun?”

“Arka kapımızda asılı.” Parmaklarımı şıklattım. “Üstelik alarm şifresini de babama verdikleri yapılacaklar listesine yazdılar. Liste buzdolabının üzerinde.”

“Cuma günü biraz eğlenmek ister misin?” Sırıttı. “Annem de babam da evde olacak, o yüzden buraya gelemeyiz. Üstelik babam son zamanlarda daha çok içmeye başladı.”

O an Ryan’ın kolundaki morluğu fark ettim ve hafifçe öptüm. O da beni sıkıca kendisine doğru çekip öptü. “Sanırım ikimiz de biraz eğlenmeyi hak ediyoruz,” dedi.

O cuma Nicole telefonu alıp yatak odasında fısıldayarak konuşmaya koyuldu. Partiden beri garip davranıyordu ve içimde o çocukla görüştüğüne dair bir his vardı. Gerçi çocuk evimize hiç gelmemişti. On altı yaşına geldiğimizde biriyle çıkmamıza izin verilirdi, o yüzden çocuğu gizlemesinin bir sebebi olmalıydı. Hâlâ çocuğun ondan büyük olduğunu düşünsem de onu sınıftan tanıımıyordum. Yoksa benden de mi büyüktü? Belki de mezun olmuştu? Annem bundan hiç hoşlanmayacaktı. Yarım saat sonra Nicole’ün işinin bittiğini gördüm ve alt kattaki telefonu açtım.

“Hey, telefonu ben kullanıyorum!” dedi Nicole.

“Pardon, işin bittin sandım. Daha ne kadar sürer? Ryan’ı aramam gerekiyor da.”

“Emin değilim. Biz...”

“Sadece konuşuyoruz, tamam mı?” Biraz kaba ve genç bir erkek sesi geldi. “Neden sıranı beklemiyorsun?”

Şok içinde, “Kimsiniz?” dedim.

“Seni ilgilendirmez. Telefonu ablandan al, Nic.”

Çocuk o an beni fena halde kızdırmıştı. Ona neden Nic diyordu? Bana neden adını söylemiyordu? Bu neyin nesiydi böyle?

“Dinle seni küçük pislik...”

Nicole, “Seni ararım,” deyip telefonu kapattı.

Koşarak odasına çıktım ve hızla kapıyı açtım. “Senin neyin var? O çocuk da kim?”

“Onunla bu şekilde konuşmaya hakkın yok.” Neredeyse ağlayacaktı. “Şimdi bana çok kızacak.”

“Sakin ol. Bu kadar sorun edecek ne var? Asıl o *bana* kaba davrandı. Sadece Ryan’ı arayacağım, sonra sen yine onu ararsın.” Nicole hâlâ üzgündü. “Hem kim bu çocuk? Sesi tam bir pisliğe benziyor.”

Nicole bağırarak, “Odamdan defol!” dedi.

Ben de ona bağırıp, “Sorun değil!” dedim ve kapıyı çarparak dışarı çıktım. Fakat kardeşimin bu tavrı beni çok şaşırtmış, hatta şoka uğratmıştı. Neler oluyordu böyle?

Ryan’la hava kararana dek bekledik. Nicole hâlâ odasıındaydı. Kapısını çalıp, “Dışarı çıkıyorum,” dedim ama tepki vermedi. Anahtarları ve alarm kodunu alıp Ryan’ın beni beklediği arka bahçeye doğru yürüdüm. Kamyonetini sokağın aşağısına, gölgelerin arasına park etmişti. Komşuların evi tam köşede ve yoldan oldukça uzaktaydı, bizim için mükemmeldi. Yan

evlerden hiç kimse neler olduğunu göremezdi, yine de her ihtimale karşı el fenerlerimizi kullandık. Karanlıkta kıkırdarak eve girdik. Hemen alarmı kapattım.

Evin içine girip etrafa bakındık. Birbirimize çarpınca deli gibi kahkaha atmaya başladık. Sonra Ryan'ın getirdiği mumları yakıp içki dolabını bulduk ve votka ile Southern Comfort viskiyi çıkardık. Bulduğum yüksek topuklu pabuçları paçalarını kıvırdığım kotumun altına giyip kırıtmaya başladığımda Ryan bir ıslık çaldı.

“Onları yerine koymalıyız,” dedim. “Hiçbir şeyi bozmak istemem.”

Ryan güldü ama benimle aynı fikirdeydi. Sigaramızı pencerelerin yanında içmeye dikkat ettik. Pervaza otururken içkilerimizi kucağımıza özenle koyduk. Hava soğuduğu için bir battaniye bulup gazla çalışan şömineyi de yaktık. Birbirimize iyice sokulmuştuk. Başımı göğsüne yasladım. Şöminenin sıcaklığı iyice uykumu getirmişti. Gerçek bir evde, gerçek bir çiftmiş gibi davranmak çok güzeldi.

“Belki bizim de bir gün böyle büyük bir evimiz olur,” dedim.

“Evet, babam da gününü görür. Benim bir ezik olduğumu söyleyip duruyor.”

“Bunun palavra olduğunu sen de gayet iyi biliyorsun. Sen hem çok zeki hem de tamir konusunda inanılmaz iyisin ve tanıdığım en iyi balıkçısın.”

Babası yüzünden kendisini kötü hissetmesinden nefret ediyordum. Aslında babasının onayını ne kadar çok istediğini görebiliyordum. Adamı sürekli motor yarışlarına getirmeye çalışıyordu. Fakat babası o gün, daima sarhoş oluyor ve bir türlü gelemiyordu. Bu beni annemle babamın Ryan'ı onaylamamasından bile daha çok hayal kırıklığına uğratiyordu çünkü

kü onun babamı sevdiğini biliyordum. Bazen gururla mekanik öğretmeninin, onun çok iyi iş çıkardığını söylediğini anlatır ben de Ryan için mutlu olurdum, öte yandan babasından asla böyle bir cümle duyamayacağını bildiğim için üzülürdüm.

Ryan, “Bana hep kendimi daha iyi hissettiriyorsun,” dedi.

“Benim de kendime ait çok büyük gelecek planlarım olduğundan değil. Muhtemelen hayatımın sonuna kadar garsonluk yapacağım.”

“İşte şimdi saçmaladın. Sen de zeki birisin ve pek çok şey yapabilirsin. Mesela harika bir aşçısın.”

Biraz kızararak ona gülümsedim. Ona çok az şey pişirmiştim. Kek ya da çikolatalı pasta gibi şeyler ama hepsini çok sevmişti. Büyükannem bana tüm tarifleri verirdi. Bazen babamla yalnızken bir şeyler pişirir, bundan büyük keyif alırdım. Hele bir de babam, “Bu gerçekten çok güzel olmuş, tatlım,” deyip ikinci tabağı istediğinde dünyalar benim olurdu. Annem evdeyken hiç yemek yapmazdım çünkü durmadan bana tavsiyelerde bulunurdu.

“Belki bir şef olurum,” dedim.

Dönüp parmağını göbek deliğinden aşağı doğru gezdirdi.

“Ya, öyle mi? Kendi evimiz olduğunda bana yemek mi yapacaksın?”

“Eğer bulaşıkları sen yıkarsan, elbette.”

Bir süre daha, her şeyin ne kadar muhteşem olacağından, amcasının bize vereceği eski kanepeden ve gece geç saatlere dek istediğimizi yapabileceğimizden konuştuk. Önce bir yıl çalışacak, sonra bir yıl Avrupa’yı gezecek, belki orada iş de bulacaktık. Ryan bir motosiklet kiralayıp İtalya’ya gitmemizi istiyordu. Biraz daha içtik. Üzerimize ve yere azıcık votka döküldü. Ürperip kıkırdamaya başladık.

Daha sonra kim gelecek, kime yakalanacağız diye panik-

leyip acele etmeden yavaş yavaş sevişmeye başladık. Ryan'la birlikteyken ne kadar cesur, ne kadar rahat olduğumu, ama en önemlisi, onun bana kendimi ne kadar güzel hissettirdiğini düşündüm. Buna bayılıyordum. Ona dokununca nefesini tutup yanaklarımı avucuna aldı. Şömineden yükselen alevin ışığı tenini daha da bronz gösteriyordu. Yavaş ve nazık bir şekilde hareket ettim. Bakışlarımız birbirine kilitlenmişti. Öne eğilip dudağını dudağıma bastırdım ve onu öptüm. Hem sert, hem de yumuşacık öpüşüyorduk. Bedenlerimiz terden yapış yapış olup, ikimiz de fısıldayarak, "Seni seviyorum, seni seviyorum," diyene dek öpüştük.

O saçım ile oynarken, ben de başımı göğsüne yaslayıp uyudum. Göğsü çenemin altında inip kalkıyordu. Birkaç saat sonra uyanıp etrafı temizledik, içkiyi eski yerine koyduk ve arkamızda herhangi bir leke ya da iz bırakmamaya özen gösterdik. Ryan alkolün etkisinin geçtiğini ve artık araba kullanabileceğini söyledi, ben de yürüyerek evime geri döndüm.

Ön kapıyı yavaşça açıp, gürültü yapmamaya dikkat ederek anahtarları yerine takmaya çalıştığımda saat sabahın dördüydü. Üst katta banyodan çıkan Nicole'ün sesini duyunca irkildim. Önce garip bir ses çıkardı, sonra aşağıdakinin ben olduğumu fark edip, "Eve bu saatte mi geliyorsun?" dedi.

"Evet."

Başka bir şey söylemeden başını önüne eğip odasına geri döndü. Daha sonra odama çıkarken ben de yüzünün parladığını ve etrafın sabun koktuğunu fark ettim, sanki az evvel suratını yıkamıştı. Ayrıca saçları da yeni taranmıştı, normalde bu saatte dağınık olurdu. Yoksa o da mı eve yeni gelmişti? Gece çıkmadan evvel kapısını çaldığımda bana cevap vermemişti. Acaba odasında değildi ve sinsice dışarı mı kaçmıştı?

Eğer öyleyse, kiminle buluşmuştu? Telefondaki o çocukla mı? Acaba onunla konuşup olan biteni öğrensem mi diye düşündüm. Fakat içimde bir his bana şu an fazla bir şey anlatmayacağını söylüyordu. Kavga etmenin de manası yoktu. Artık evde ve güvendedeydi.

BÖLÜM YEDİ

ROCKLAND CEZAEVİ, VANCOUVER
HAZİRAN 1998

Babamın ziyaretinden iki gün sonra Ryan'dan bir mektup aldım. Avukatı ona da kararlar ilgili bilgi vermişti ama mektubu yine de umut doluydu. Anne ve babasının parası yoktu fakat annesi şu an davamızı Yüksek Mahkeme'ye taşıyabilecek bir avukat bulmaya çalışıyordu. Özel dedektif yeni bir ipucu bulamamıştı fakat Ryan hâlâ bir şeylerin ortaya çıkacağını düşünüyordu. Dedektif ona seneler sonra ortaya çıkan yeni tanıklardan söz etmiş, farklı bir cinayet ya da yasadışı olaydan tutuklanan kişilerin davalarında birden beliren ipuçlarının bir diğer davayla bağlantısının ortaya çıktığını anlatmıştı. Ryan aynı şeyin bizim davamızda da gerçekleşeceğine ikna olmuş gibiydi. O gece olan bitenden hâlâ şüpheliydim. Acaba oradan öylesine geçen biri, tamamen yabancı ya da tanıdığımız, *Nicole* 'ün tanıdığı biri olmuş muydu?

O kızlar.

Shauna ve arkadaşlarının mahkemede yalan söylediklerinden kesinlikle emindim ama bunu neden yaptıklarını bilmiyordum. O gece gerçekten oradalar mıydı, yoksa her şey yalan mıydı bundan emin değildim. Aklıma ayrıca *Nicole* 'ün görüştüğü o çocuk da geliyordu. Çocuğun son davranışı, Ni-

cole'ün bağırmaları. Tüm bunların arasında bir bağlantı var mı, bunu o çocuk mu yaptı diye merak ediyordum. Fakat özel dedektif Nicole'ün erkek arkadaşı olduğunu bir türlü kanıtlamamış (gizli ya da değil), kızların hikayelerinde de herhangi bir açık bulamamıştı. Yine de onların bu işe dahil olduğuna dair hissi içimden atamıyordum.

Nicole'ün öldürülmesinin ardından polise de o çocuktan bahsetmiştim. Shauna ve kızların tüm yıl boyunca beni taciz ettiklerini, işlerine gelen her konuda nasıl yalan söylediklerini anlatmışım. Günlerce gerçek katili bulacaklarını umdum. Fakat sonra aramadıklarını fark ettim. Şu anda da aradıkları filan yoktu.

Bu kez Ryan'ın mektubunu okuyup ağlamadım. Kelimelere dikkatle baktım. *Pes etme. Bu sadece an meselesi.* Son derece soğuk ve kaskatı hissediyordum. Umudu beni sinirlendiriyordu. Her seferinde hayal kırıklığına uğramaktan, neleri kaybettiğimin hatırlatılmasından bıkmışım. Ryan şu an nerede olduğumuzu, hiç umut kalmadığını göremiyor muydu? Hiç kimsenin yeni bir delil bulacağı yoktu. Katil bulunamayacaktı.

Aklıma Janet'in geçmişini unut, dışarıda özleyeceğin biri kalmasın sözleri geldi. Şu an hapisteydim ve çok uzun bir süre daha burada kalacaktım. Ryan'la yeniden bir araya gelmemize asla izin verilmeyecekti. Bir gün özgür olsak bile, içeriden çıktığımızda artık o eski insanlar olmayacaktık. Ben değişmişim ve şüphesiz Ryan da değişecekti. Artık birbirimize yazacak bir konumuz bile kalmamıştı. Elimizde olan tek şey anılarımızdı ve bir gün onlar da silinip gidecekti. Nihayetinde aşkımız da... Aramızdakilerin bir gün öleceği, karanlık bir acıya dönüşeceği fikri beni her şeyden çok üzüyordu.

Bu kez ona cevap yazmadım. Babamın bir hafta sonra gelen mektubuna da. Duvarımdaki tüm resimleri, hatta Nicole'ünkileri bile çıkarıp saklama kutuma koydum. Katili ya da katilleri hâlâ dışarıdayken onun yüzüne bakamazdım; yaşasa ne kadar muhteşem şeyler başaracağını, ne tür bir hayatı, kocası, kariyeri, çocukları olacağını ve de adaletin asla yerini bulmayacağını düşünmeden bunu yapamazdım. Herkes onu unutacaktı ve benim de dışarıdaki herkesi, her şeyi unutmam gerekiyordu yoksa delirecektim. Fakat bu, içerideki yeni hayatımı kabulleneceğim anlamına gelmiyordu.

İki hafta sonra avukatımla konuşup aktivite alanına gittim. Janet birkaç kadınla kağıt oynuyordu. Beni fark edince başını kaldırıp baktı.

“Hey, çocuk. Gel, bize katıl.”

“Hayır, teşekkürler,” dedim. “Kağıt oynamayı sevmem.”

Yürürken hepsinin arkamdan baktığını hissedebiliyordum. Çok kızmışlardı – daha önce herhangi bir konuda Janet'ı reddeden birini görmemiştim – ama hiç korkmuyordum. Aksine içimden bir heyecan dalgası geçiyor, kafamın üzerine doğru tatlı bir baskı yapıyordu. Kendimi capcanlı hissettim.

Bir saat sonra çamaşırhaneden çıkarken solumda bir gürültü duydum. Mouse ve Yoda koridorun kamera olmayan karanlık bir köşesinde dikilmişti. Mouse yüzüne o pis gülümsemeyi takınmıştı, yumruklarını birbirine tokuşturuyordu. Yoda ise ifadesiz suratı ve hayalet gibi mavi gözleriyle bana bakıyordu. Aynı anda üzerime çullandılar. Yoda saçımı çekip suratıma yapıştı ve yüzümü yumruklamaya başladı. Mouse ise içi pil dolu bir çorapla vücuduma vuruyordu.

Kendimi hızla geri çekip, nerelerine ulaşabiliyorsam oralarına vurmaya başladım. Omuzlarım ısırp, tişörtlerini çeke-

rek çıkarttım. Kavga etmek iyi gelmişti. Hırıltı ve homurdanmalarımız her yanı sarmış gibiydi. Tenime vuran pillerin acısı beni daha da coşturuyordu. Fakat sonra Mouse kafama birkaç sıkı darbe savurdu ve yüzümden aşağı kan akmaya başladı. Dünya karanlığa gömülmüştü. Düşmemeye çalışıp üzerlerine yığılırken kulaklarım uğulduyordu. Sonra başka bir kadın kuvvetle bağırdı: “Gardiyan!”

Darbeler kesilmişti. Kan tükürerek yere düştüm. Kaçmadan önce Mouse, “Eğer Janet sana bir şey yap derse, yaparsın,” dedi.

Beni revire götürüp yaralarımı sardılar ve hücreme geri getirdiler. Ağrıyan bedenimi yatağıma atıp plan yapmaya koyuldum. Memurlar beni sorgulamıştı ama onlara hiçbir şey anlatmamıştım. Yaşamak istiyorsam bir ispiyoncu olmamam gerektiğini Pinky’den öğrenmeye ihtiyacım yoktu. Gerçi o noktada, yaşamayı bile umursamıyordum. Asıl korkum bir deliğe tıkmak ya da yerimin değiştirilmesiydi. Eğer öyle olursa bu tiplerden asla intikam alamazdım.

Ertesi gün aktivite odasında Janet’in yanından geçerken bana yine onlara katılmamı söyledi. Ben de yine reddettim.

Daha sonra bulaşık yıkarken Yoda ile Mouse beni mutfakta kısırdılar. Diğer mahkumlar hemen arazi oldular. Fakat bu kez kendi el yapımı silahımla onlara karşılık verdim. Tıraş bıçağından jileti nasıl çıkaracağımı öğrenmiş, onu bir diş fırçasının sapına yapıştırmıştım. Kendime bir ‘kesici’ yapmıştım yani. Aileme, sisteme, özellikle de kendime duyduğum öfke fokur fokur kaynıyordu. Mouse’un yüzünü, Yoda’nın da kolunu kestim ve birkaç gardiyan gelip beni geri çekmeden evvel Mouse’un burnunu kırmayı da başardım.

Beni yere fırlatıp kelepçelerlerken hâlâ bağırıyordum

“Ben içeriye cinayetden girdim sizi kaltaklar! Bir daha bana sakın bulaşmayın!”

Delikte yirmi gün geçirdim. Duvara bakıp ağlayarak ve Ryan’ı düşünmemeye çalışarak tam yirmi gün. Ona yazmayı bırakmış olsam da önemsemeyi bırakmamıştım. İlişkimizin bittiğine ve hayatımız boyunca birbirimizi bir daha asla görmeyeceğimize inanamıyordum. Bu, canımı çok yakıyordu. Karnımdan yükselen derin acı beni hıçkırıklara boğuyordu. Nicole’ü de sık sık düşündüm. Küçüklüğümüze dair anılarla kendime işkence ettim. Peşimden her yere gelir, onunla ‘olnamam’ için bana yalvarırdı.

Yirminci günün sonlarına doğru zaman ve mekan algımı kaybetmeye başlamıştım, hatta bazen kız kardeşimin yanımda olduğunu hayal ediyordum. Gölgele görüyor, ona dokunmaya çalışıyordum ama o her seferinde dans ederek uzaklaşıyordu. Onunla ve Ryan’la konuşup onları ne kadar çok özlediğimi söyledim. Durmadan kollarımla bedenimi sarıp ileri geri sallanmaya, uyanık kalmak için zihin oyunları oynamaya, eski şarkıların sözlerini ya da bazı kelimelerin yazılışlarını yüksek sesle söyleyerek, kendimi dağıtmamaya çalıştım. Fakat içimdeki korku artık benim de yaralandığımı ve annemin düşündüğü şey haline geldiğimi söylüyordu, beş para etmez biriydim.

Sonunda yine herkesin arasına salıverilmiştim. Son kavgadan sonra bana farklı davranmaya başlamışlardı. Mouse yüzünde kırmızı bir yara taşıyor, ona her bakışında gözlerini başka yöne çeviriyordu. Artık o benden korkuyordu. Janet bile o günden sonra benimle uğraşmadı ama bu, sandığım gibi beni mutlu etmemişti. Ne sempati, ne acı, ne vicdan azabı... *Hiçbir şey hissetmiyordum. Olmuştu işte; nihayet, içeride yaşayan bir ölüydüm.*

Pek çok mahkum bana saygı gösterse de ben kimseye karşılık vermiyordum. Gardiyanlardan uzak duruyor, hâlâ hiçbir programa katılmıyordum. Bana çok uzun süre bakan ya da yanımdan geçerken fısıldayan mahkumlarla kavga ettim. Tabii delikte oldukça zaman geçirdim. Çok sert olduklarını kanıtlamak isteyen üç yeni mahkum bana dışarıda saldırdıktan sonra her birini yalnız yakalayıp cevaplarını zevkle verdim. Üstelik hepsini tam göğüslerinin ortasından kesip yara izleri bırakmayı da ihmal etmedim. Bir gün hücremde kestirirken kadının biri suratıma yastık kapatıp canıma okudu ama omzundan tutup onu etkisiz hale getirmeyi başardım. Kimi mahkumların korktuğu, kimilerinin de kendilerini ispatlamak için meydan okumaya çalıştığı biri haline gelmişim.

Sonraki üç yıl içinde değişen hiçbir şey olmadı. Kavga yüzünden delikte değilsem mutfakta çalışır, her gece parkurda koşar ya da hücremde egzersiz yapardım. Çalışıp egzersiz yapmadığım zamanlarda da uyurdum. Ona yazmayı bırakınca babamın mektupları da seyrelmişti. İçerdeki ilk Noel'imde hapishaneye gelmişti ama o gelmeden bir gün önce hücre cezasına çaptırılmışım. Şimdiyse birkaç ayda bir hesabıma para yatırıyor, bazen yeni CD'ler, bazen de üzerinde kısa notlar yazan kartlar gönderiyordu. Bunlar da bir gün kesilir mi diye merak etmiyor değildim. Ailemde her ay bana mektup yazan ve benim de bazen kendisine cevap yazdığım tek kişi büyükannemdi.

Pinky hâlâ oda arkadaşımı ve gayet iyi geçiniyorduk. Birbirimizin ne dostu ne de düşmanıydık. Uzun süre içeride yatacak olan diğer bazı mahkumlar benimle konuşmaya çalışıyor, bana biraz rahatlamamı, kendime çok yüklendiğimi söylüyorlardı ama ben herkesi duymazdan geliyordum. Şartlı tahliye memurum ve cezaevi psikiyatryla uzun süren görüşmelerim oluyordu. Onları kızdırmak için elimden geleni ya-

pıyor, her seferinde de başarılı oluyordum. Hiç kimse benden hoşlanmıyordu.

Ryan bana hâlâ yazıyordu. Başlarda her hafta, derken ayda bir, sonra aradan birkaç ay geçince ve ben tam artık pes ettiğini düşünürken bir mektup daha geliyordu. Onları okumuyor, hatta açmıyordum ama kendimi o kadar kötü hissediyordum ki bu beni bazen fiziksel olarak da yıpratıyordu. Minik metal tuvaletimizin önünde saatlerce kusardım. Pinky ise başını iki yana sallayarak beni izlerdi. Bazen uykumdan Ryan'ın adını sayıklayarak uyanır, o anlarda Ryan'ın beni düşündüğünü, beni çağırdığını anlardım. Her mektubun ardından hücremde saatlerce duvarları izlerdim. Yemek yemeyi bırakmıştım. Bana kağıttan bir kıyafet giydirip yeniden ayrı bir hücreye koydular. Gittikçe daha zayıf ve daha öfkeli oluyordum. Bazı günler ben bile artık kendimi tanıyamıyordum.

Rockland'da geçen beş senenin ardından bir gün, gardiyana tükürdüğüm için atıldığım delikte oturmuş dururken cezaevi psikiyatrisi benimle konuşması için gönderdiler. Genç bir çocuktur. Ciddi bir yüzü, kocaman gözlükleri vardı. İşini önemseydiğini ve bana gerçekten yardımcı olmak istediğini hissediyordum ama önceki görüşmelerimizin çoğunu onu benim bir vakit kaybı olduğum konusunda ikna etmeye çalışarak geçirmiştim ve sanırım bu konuda oldukça iyi bir iş çıkarmıştım.

Bu kez bana, "Toni, cezanın üçte birini tamamladın. Buradan çıkıp bir hayat edinebilirsin ama sen işleri zorlaştırmaktan başka bir şey yapmıyorsun. Dışarı çıkmak *istemiyor* gibisin. Sanki dışarıdaki her şeyden korkuyorsun."

Gittikten sonra söyledikleri hakkında çok düşündüm. Bura ilk geldiğimde ceza sürem gözüme çok uzun görünmüştü ama şu an tünelin ucunda bir ışık vardı. Bu fikir bile son derece

ürkütücü ve heyecan vericiydi. Geri dönecek bir hayatım var mıydı? Eğer bu şekilde devam edip her adımda sistemle kavga edersem dışarı çıktığımda ya bir uyuşturucu bağımlısı ya da aylak bir serseriden başka bir şey olmayacaktım. Muhtemelen bir hafta içinde geri gelirdim, böyle olduğunu defalarca görmüştüm. Aklıma Janet'ın kolay ve zor zaman geçirmekle ilgili söyledikleri geldi. Ailem ve Ryan'la olan ilişkiyi kesmenin her şeyi kolaylaştıracağını sanmıştım ama gerçekte hapiste olmayı asla kabullenmedim. Buraya uyum sağlamayı ya da burada kendime bir hayat kurmayı asla denemedim. Diğer mahkumların güldüğünü, öğrendiğini, bazı konularda başarılı olduklarını görüyordum ama ben kendimi en ufak bir mutluluk umuduna bile tamamen kapatmıştım.

Hapishanede huzur bulmanın ödün vermek olduğunu ya da Nicole'e haksızlık olacağını düşünmüş, hiç kimseye hiçbir şey ispatlamamıştım. İspatladığım tek şey başından beri hiç kimse- nin hakkımda yanılmadığıydı... Ben kötü çocuktum. Yirmi beş yaşına gelmiş ve kendimi geliştirmek adına hiçbir şey yapmamıştım, yapabilecek olduğum halde kavga etmek dışında bana toplum içinde şans tanıyacak hiçbir konuya eğilmemiştim. Yani şartlı tahliyeye uygun olduğum halde, onu bile elde etme- mi zorlaştıracak her şeyi yapmıştım. Ya küçük bir mucize olur da Ryan'la ikimizin masumiyeti ortaya çıkarsa ne olurdu? Eğer böyle zırvalamaya devam edersem bizi nasıl bir gelecek bek- lerdi? Ryan o yıl nihayet bana yazmayı bırakmış da olsa ben hâlâ aynı şeyleri hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Belki de yanıliyordum. Belki de bir gün, bir şekilde tekrar bir- likte olmanın bir yolunu bulabilirdik.

O günden sonra sık sık psikiyatrla görüşmeye ve adamın söylediklerini dinlemeye, hatta bazılarının aptalca olduğu- nu düşünsem bile tüm sorularına cevap vermeye başladım.

Ona masum olduğumu söyledim. Bana inandı mı bilmiyorum ama bu konunun suçlu ya da masum olmamla bir ilgisinin bulunmadığını, asıl konunun şu an hapishanede olduğumu kabullenip buradan iyi bir şeyler çıkarmaya çalışmam olduğunu anlattı. Programlara katılmaya da başlamıştım. Başlarda öfkem burnumdaydı, diğer mahkumların sorunlarıyla alakam yoktu. Ben uyuşturucu kullanmıyordum, bağımlı da değildim ama onları daha dikkatli dinleyince kelimelerinin altında yatan asıl hikayeleri işitmeye başladım. Kendilerini hiçbir yere ait hissetmediklerini, aileleriyle iyi geçinemediklerini, acılarını unutmak ya da dikkat çekmek için uyuşturucuya başladıklarını öğrendim. Aklıma sadece aile sorunlarımızla baş etmek için Ryan’la onca zaman ot çektiğimiz ve bunda hiçbir sorun olmadığını düşündüğümüz günler geldi. Fakat eğer o gece kafam güzel olmasaydı Nicole’ü koruyabilir, çılgılığını duyabilirdim. Bir daha asla ne uyuşturucu ne de alkol görmek istiyordum. Sigarayı bile bırakmıştım.

Daha çok programa katılıp adımları takip ettim ve kişisel gelişim kitapları okudum. Sonra başka kitaplar, romanlar okumaya başladım. Nicole’ün bana söz ettiği bazı anı kitaplarını ve biyografileri anımsadım. Ayakta kalmayı başaran kişilerle ilgili yazılmış her şeyi, tüm güçlüklerin üstesinden gelmiş insanların hikayelerini okudum. Sonunda artık okuldayken kaçındığım klasiklere geçtim: *Moby Dick*, *Jane Eyre*, *Büyük Umutlar*, *Fareler ve İnsanlar*. Yıllarca dumur olmuş bir halde kalan zihnim, artık çalışmak ve öğrenmek istiyordu. Minimum güvenli bölüme inene kadar uygun bir sınıf bulamadım, kavgalarımın ötürü beni maksimum güvenli bölüme yerleştirmişlerdi. Fakat artık beladan uzak durmaya çalışıyordum. Şartlı tahliye memuruma sadece duymak istediği şeyleri söylüyor, vicdan azabımdan, yıllar içinde incitti-

ğim herkesten, ailemden, gardiyanlardan, diğerlerinden özür dilemek istediğimi anlatıyordum. İçten içe daha kibar, daha saygılı olmuştum. Bir yılın sonunda da beni orta güvenlikli bölgeye geçirdiler.

Tabii her zaman böyle değildi. Yine başka mahkumlarla eski itiş kakışlarım sürüyordu ama kavgaya karışmadan yürüyüp gitmeyi öğrenmeye başlamıştım. Zamanla psikiyatra açılarak, onu öldürmemiş olsam da ölmesine ben sebep olduğum için Nicole'ün cinayetiyle ilgili hissettiğim suçluluk duygusundan bahsettim. Hatta bazen bana olan biteni anlatmadığı için ona nasıl kızdığımı, bunların ölümüyle bir ilgisi olabileceğini söyledim. O da bana kendimi ve başkalarını affetmem gerektiğini anlatıp, "Kendini cezalandırmanın hiç kimseye faydası yok, Toni," dedi.

Fakat ben ne kendimi ne de mahkemede söyledikleri yüzünden Shauna ile çetesini affetmeye hazırdım. Onların bir şekilde bu işe bulaştıklarını düşünmeden edemiyor, o gece neler olduğunu kesinlikle bildiklerine inanıyordum. Üstelik hâlâ hepsi etrafta özgürce dolaşabiliyordu. Aradan geçen yıllar onlara olan nefretimi beslemişti, tabii bu kısmı psikiyatrima hiç anlatmadım çünkü şartlı tahliye memuruma hep iyi şeyler rapor etmesini istiyordum.

İki yıl sonra, yirmi sekizime geldiğimde nihayet minimum güvenli bölgeye taşındım. Yıllardır annemle babamı görmüyordum fakat doğum günlerimde ve Noel'de bana para gönderirlerdi. Hatta babam arada sırada kart göndermeye devam ediyordu. Kartlara bakıp, neden artık canımı yakmıyorlar diye merak ederdim. Onlar sanki başka bir dünyanın, bir daha asla ait olamayacağım bir hayatın parçasıydı.

Gerçi bir mektup beni fena çarpmıştı. Babam büyükanemin öldüğünü yazmıştı. Karışık el yazısıyla gönderdiği o

komik mektuplarda doktorunu, arkadaşlarını ya da yeni erkek arkadaşını çekiştirdiği o satırları asla unutmayacaktım. Benim için o mektuplar geçen gri senelerin içinde birer parlak nokta gibiydi. Cenazesine katılmama izin verilmedi. Ona daha sık yazmadığım için çok pişmandım; onu bu kadar hayal kırıklığına uğrattığım, zarflarına hapisane adresini yazmak zorunda bıraktığım için çok utanıyordum.

Artık hiç kimseden mektup filan almıyordum, sadece bazı gazeteciler ya da hukuk öğrencileri davamı incelemek istediklerini belirten mektuplar yazıyordu, hepsi buydu. Hiçbiri-ne cevap yazmadım.

Dış dünyayı çok fazla hatırlamıyordum, kokular ve sesler zihnimde net değildi ve doğrusu sık sık düşündüğüm de söylenemezdi. Ya da en azından, kendimi düşünmekten alıkoynuyordum. Bazen diğer kızlarla, dışarı çıkınca ilk ne yiyeceğimizi konuşur, hamburgerle kızarmış patates ve kocaman milkshakeler hayal ederdik. Kocaman biftekler, fırınlanmış patatesler ya da belki çilekli cheesecakeler. Oyunu ilk bitiren ben olurum çünkü canım çok yanardı.

Amber, Brenda ve Margaret gibi bazı iyi arkadaşlar edinmiştim. Suçlarımızdan söz etmezdik. Bu, genelde sorduğunuz bir şey değildi ama bir yerlerden bir şeyler duyar, insanların 'ne sebeple' burada yattıklarını öğrenirdiniz. Amber kazara adam öldürmekten, Brenda ve Margaret da cinayetten ötürü buradaydı. İçimizde burada en uzun süre kalacak olan Margaret idi. Bir gece sarhoşken kendisine tecavüz eden kocasını ve adamın arkadaşını öldürmüş, jüri seksin rızaya dayalı olduğuna ve kadının alkolden dolayı öfkeli bir haldeyken ikisini öldürdüğüne karar vermişti.

Ben artık masum olduğumu söylemeyi bırakmıştım, ailemden de Nicole'den de hiç söz etmiyordum. Diğer kızların da

çoğunun ailesi yoktu ve birbirimize destek oluyorduk. İnce ve sarışın bir kız olan ve küçük bir şans verdiğinizde kafanızı şişirecek kadar konuşan Amber Country müziğe fena halde takıntılıydı. Henüz on dokuzundaydı ve hepimizin küçük kız kardeşiydi. Eskiden sağlam bir keş olan Brenda erkeksi giyinirdi. Kafasını tıraş etmişti ve bizim erkek kardeşimizdi. Her hafta başka bir kadına âşık olur, biz aynı anda birkaç ilişkiyi idare etmesini izlerken, bize dram dolu, heyecanlı hikayelerini anlatırdı. Margaret ise annemizdi.

Margaret ellilerinin sonundaydı; çılgın kıvrıcık sarı saçları başının etrafını bir hale gibi sarıyordu. Daima ortalığı sakinleştirmeye çalışır, farklı bakış açıları sunar ama birkaç saat içinde ortalık yine kızışırdı. Mutfaktan sorumluydu, ben de onun yamağıydım. Başlarda onun gerçek bir cadaloz olduğunu düşünür, herkesin onu seviyor oluşuna bir anlam veremezdim. Sonra anladım ki ona saygı duymamak elde değildi, sesini hiç yükseltmeden dilediğini elde edebilen biriydi. Patroniçe gibi bir şeydi. Size, anında özür dilemek isteyeceğiniz bir şekilde bakardı ve herkese çocuğu gibi davranırdı. Bir kurabiye çallarsa ellerine spatulayla vurur ama birinin kötü bir gün geçirdiğini biliyorsa da onun tabağına fazladan yemek eklerdi. Noellerde ve diğer tatillerde herkese hücrelerini süsletir, yarışmalar düzenlerdi. Bir grup kadın mahkumun renkli kalem vb. şeylerle oynaması oldukça müthiş bir şeydi. Ayrıca kantinden alabildiklerimizle birbirimize el yapımı kartlar, doğum günü pastaları hazırlardık. Noel'de daima hediyeleşirdik. Fazladan bir kutu kola, birkaç paket erişte ya da cips gibi şeyler alıp verirdik. Margaret için ilk Anneler Günü kartımı yaptığımda çok ağlamıştı. Daha sonra bana dışarıda çocukları olduğunu ama gençken uyuşturucu bağımlısı olduğu için çocuklarının artık onunla görüşmek istemediğini anlattı.

Ben de o zaman Margaret'a kendi ailemden ve o gece olanlardan bahsettim. Son derece sakın bir şekilde beni dinleyen Margaret bana kendimi affetmemi söyledi ama ben bunu yapamadığımı, henüz buna hazır olmadığımı anlattım. Ona Shauna'yla çetesinden ve annemin benden nasıl nefret ettiğinden de bahsettim. Margaret, hapse girdikten sonra en küçük oğlunun daha on yaşındayken öldüğünü söyledi. Arabada kendisi gibi sarhoş birkaç çocukla berabermiş ve arabayı bir telefon direğine çarpmışlar. Oğlu arabadan fırlamış ve boynunu kırmış. Margaret bu yüzden uzun süre kendini – eğer daha iyi bir anne olsa o gece çocuğunun sokakta olmayacağını düşünmüş – ve arabayı süren kişiyi suçlamış.

Fakat sonra bana, “Bir gün üzerimde taşıdığım bu nefretin, ne bana ne de başkasına bir faydası olduğunu gördüm. İnsanlar hata yapar ve incindikçe incitirler,” dedi. Ayrıca, “Peki, ya annen? Bir evlat kaybetmiş. Bu bir kadının başına gelebilecek en kötü şeydir. İnsanı içten içe delirtir. Henüz yas tutmayı bırakamamış. Sıkışıp kalmış,” diye ekledi.

Bunu bir an düşününce annemin Nicole'ün ölümünden bir yıl sonra, o gece olanları bana defalarca ama defalarca anlattırışını anımsadım. Ne denli acı olursa olsun, işkence veren her detayı duymak istemişti.

Margaret uzanıp elimi tuttu. “O senden nefret etmiyor be-beğim. Sadece sana kızmak, kendine kızmaktan daha kolay geliyor. Fakat sen de olanlar için *kendini* suçlamayı bırakmalısın.”

Bunun ardından Margaret bana okumam için kitaplar vermeye başladı. Eckhart Tolle diye bir adamın yazdığı, anı yaşamakla ilgili şeyler ve meditasyon gibi ruhani konular hakkında kitaplar. Bir yandan üniversite denklik dersleri aldığım için, ders kitaplarındaki bölümleri sesli şekilde kendisine de

okumamı isterdi, ardından farklı bölümleri karşılıklı tartışırdık. İyi bir not aldığımda etrafta övünerek dolaşır, herkese ‘kızının’ ne kadar zeki biri olduğunu söylerdi.

Margaret yogaya gerçekten çok düşkündü ve bu biraz komikti çünkü vücut yapısı biraz garipti. Omuzları geniş, göğüsleri büyük ama bacakları tavuk bacağı gibi incecikti. Yine de kendisini tüm pozisyonlara sokabilir ve çoğumuzu aktivite odasındaki seanslarına dahil ederdi. Yoga yaparken Amber ve Brenda durmadan homurdanırdı ama orada hayatımın en eğlenceli dakikalarını geçirirdim. Kızları savaşçı ya da eğilen köpek pozisyonları yapmaya çalışırken izlemek çok keyifliydi. Her gün Margaret’ın yanında olup onunla yoga yapan tek kişi bendim. El ve ayaklarında eklem iltihabı vardı. Margaret, sadece yoganın ağırlarına iyi geldiğini söylerdi.

Bir kış günü aksi bir şekilde ellerini ovuşturuyordu. Hatta hepimiz televizyon izlerken Amber’ı ağlatmıştı. “Gevezeliğine dayanamıyorum. Çeneni kapatıp hücrene git.” Amber gitmiş, Margaret da birkaç dakika sonra, “Lanet olsun. Şimdi ona kendi kurabiyelerimden vermek zorunda kalacağım,” demişti.

Ona bakıp gülümsedim. “Amber bunu atlatır. Fakat istersen ayaklarını ovabilirim.” Aslında fiziksel temas kurmamamız gerekiyordu ama minimum güvenli bölümden herkes biraz daha gevşekti; üstelik gardiyanımız Theresa da bizi çok sever, bu tip şeyleri görmezden gelirdi.

Sonrasında kötü bir gün geçiren Margaret’ın hücreğine gidip el ve ayaklarını ovdum. Ona bazen pedikür bile yaptım ve bunu gören diğer kızlar da isterlerdi. Kısa sürede adım güzellik uzmanına çıktı ki bu bana oldukça komik geliyordu. Yine de onlara kendilerini güzel hissettirmeyi severdim.

Özellikle de Margaret'a. Ayağına pedikür yapıp ovalarken zevkle geriye yaslanır, arada derin derin iç çekerdi. Bana, "Toni, ellerin büyüğü gibi," derdi.

Geçmişimiz hakkında genelde bu pedikür seanslarındayken konuşurduk. Ben Ryan'dan bahseder, anneme bile anlatmadığım her şeyi onunla paylaşırdım. Bana Ryan'ın görünüşünü tarif etmemi istemiş ve "Ah, çok tatlıymışmış," demişti. Ona eskiden yaptığımız bazı eğlenceli şeyleri anlattım, birbirimizi görmek için nasıl da sürekli evden sıvıştığımızdan söz ettim. Bir seferinde ona Ryan'ın beni kıskandığı için özür dilemek adına gece ağaca tırmanıp pencereme gelişini anlattım. Bunları hatırlamak güzeldi fakat sonra Ryan'ın yüzünü ve gülümsemesini o kadar net şekilde gözümün önüne getirirdim ki duygularım hâlâ taze olduğu için bir anda dağılırdım.

Margaret yine böyle bir anda biraz durup bekledi. Sonra yumuşak bir sesle bana, "Sence buradan çıkınca görüşecek misiniz?" dedi.

"Şartlı tahliyem güme gider."

"Ben onu sormadım." Sonra bana anlamlı bir şekilde gülümsedi.

Ne demek istediğini düşündüm. "Bazen acaba beni bulmaya çalışır mı diye merak ediyorum, aradan çok uzun zaman geçti... Hâlâ aynı şekilde hissedip hissetmediğini bilmiyorum."

"Seninle aynı zamanda mı çıkacak?"

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir fikrim yok. Yazışmayı yıllar evvel bıraktık."

"Senin için biraz araştırma yapabilirim."

Bir an heyecanlandım. Fakat sonra, "Değiştiğini öğrenmekten çok korkuyorum, artık aynı kişi olmadığını öğrenirsem üzülürüm," dedim. Hapishanenin beni ne kadar değiştirdi-

diğinin farkındaydım ve Rockland'ın erkekler bölümü daha da beterdi. Mahkumlar ve gardiyanlar arasındaki bir kavga ya da isyan sonucu ya da birinin içeriye uyuşturucu, cep telefonu gibi şeyler sızdırması yüzünden pek çok kez kilit altında kalmışlardı. 2006'da hapishanelerde sigara yasağı uygulanmaya başlayınca, onlar da kıymetli mallar haline gelmişti. Yani eğer Ryan o hapishanede hayatta kalmaya devam etmişse artık benim tanımak istemeyeceğim birine dönüşmüş olmalıydı.

“Bir daha asla birlikte olamayız, bunu biliyorum ama yine de çok güzel anılarım var ve onlar geçmişe dair elimde kalan son iyi şeyler. Eğer Ryan'la ilgili kötü bir şey öğrenirsem hepsi birden silinecekmiş gibi geliyor,” dedim.

Margaret iç çekti. “Anlıyorum, bazı şeyleri kurcalamamak çok daha iyi.” Sonra bana hiç de iyi biri olmayan kocasını anlattı. “Ben de sizin sahip olduğunuz şeye sahip olmayı çok isterdim, kaybolmuş olsa bile. Siz özel bir şeyi, pek çok insanın asla bulamayacağı bir şeyi paylaşmışsınız,” dedi.

Seneler geçip şartlı tahliye tarihim yaklaştıkça Margaret'ı orada bırakmaktan, ona kimin göz kulak olacağını düşünüp endişe etmekten bir türlü kendimi alamıyordum. Bunu dile getirdiğimde beni fırçalardı. “Sen beni merak etme kızım. Sadece kendini topla ve hepimiz için, bu berbat yeri bir an evvel terk et.” Eklem ağrılarının iyice kötüleştiği günlerde bana, meditasyon yaparken kendisini bir kumsalda özgürce koşarken gördüğünden söz etti. Kuşları izliyor ve hiç ağrı hissetmiyormuş. Sürekli ağrı çekmekten yorulmuştu. Bunun ‘lanet olası hayatı boyunca yanlış erkeği sevmenin’ cezası olduğunu söylerdi. Ona Campbell River'ı anlatmamı çok severdi çünkü doğuluydu ve hayatında sadece bir kez kumsala gitmişti.

Bazen boş gözlerle çayını yudumlar, melankolik bir biçimde bana, “Bu lanet yerde ölüp gideceğim. Biliyorum,” derdi. Ona kızardım. O da bana, “Toni, yanlış anlıyorsun kızım. Zor olan ölmek değil, yaşamaktır,” diye cevap verirdi.

BÖLÜM SEKİZ

WOODBIDGE LİSESİ, CAMPBELL RIVER ŞUBAT 1996

Andersonlar'ın evine girdikten sonra Ryan'la tüm izlerimizi sildiğimizden emindim ama birkaç gün sonra okuldan eve geldiğimde, annemle babamı masada otururken buldum. Suratları ciddi, kahve fincanları yarı doluydu ve soğumuş oldukları belliydi. Sanki epeydir oturup konuşmuş ve beni beklemişlerdi. Nicole de masada oturuyor, gergin bir şekilde kolunu kaşıyordu.

“Ne oldu?” dedim.

Babam, “Seninle biraz konuşalım,” dedi.

Oturup Nicole'e baktım ama o, gözlerini başka yöne çevirdi. Bu iyiye işaret değildi.

Babam, “Andersonlar'ın evine mi girdin?” dedi.

“Hayır.” Lanet olsun. Ne kadarını biliyorlardı? Yoksa geride bir şey mi bırakmıştık?

Annem, “Yalan söyleme,” dedi.

“Söylemiyorum. Orada değildim.”

Babam, “Ama biri oradaymış,” diye devam etti. “Andersonlar'ın alarmındaki saat hangi vakitte kapatıldığını ve hangi şifrenin kullanıldığını gösteriyor. Birisi cuma geç bir

saatte, benim için oluşturdukları şifreyi kullanarak evlerine girmiş. Bu konuda bir şey biliyor musun?”

Omuz silktim ama kalbim şarpıyordu. “Çiçekleri Nicole sulayacaktı, şifreyi de o kullanmıyor muydu?”

“Bu, daha geç olmuş... Nicole oraya gittikten saatler sonra.”

Annem araya girdi. “Nicole cuma gecesi Ryan’la birlikte dışarı çıktığını söyledi.”

Nicole’e baktım. *Onlara başka ne söyledin?*

“Evet, ne olmuş?”

“Eve sabah saat dörtte gelmişsin.”

Demek Nicole beni *gammazlamıştı*. Fakat bu oyun iki kişiyle oynanırdı.

“Nicole de dışarıdaydı ve eve benden biraz evvel gelmişti.”

Annem şok oldu. Nicole’ün yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Kekeleyerek, “Bu doğru değil... Ben sadece banyoya gidiyordum,” dedi.

Annem bana döndü. “Bize yalan söylemen yeterince kötü değilmiş gibi, bir de kardeşini hedef göstermen son derece adi bir davranış.”

“Ben kimseyi hedef göstermiyorum. Sadece dışarıda olan tek kişi ben değildim diyorum.”

“Konu kız kardeşinle ilgili değil.” Annem çok kızmıştı ve kendini toplamaya çalışıyor gibi görünüyordu. “Konu senin komşumuzun evine gizlice girmiş olman.”

Babam, “Onlar bize güvendiler, Toni,” dedi.

şimdi kendimi gerçekten kötü hissediyordum işte. Babamın başını derde sokmayı hiç istemezdim. “Belki alarmları bozulmuş ve zamanı yanlış kaydetmiştir.”

“Alkollerinden bazıları da eksikmiş.” Babam yumuşak, sakın ve mantıklı bir ses tonuyla konuşuyordu. “Biz sadece gerçeği bilmek istiyoruz.”

Anneme baktım. Eğer gerçeği öğrenirse bana cehennem azabı çektireceğinden emindim. O yüzden hikayeme sadık kaldım. “Ben gerçeği söylüyorum.”

Babam hayal kırıklığına uğramış, annemse öfkeye boğulmuş görünüyordu.

Annem, “Cezalısın, evden çıkmayacaksın,” dedi.

“Ne? Bunu yapamazsın!”

“Bir ay boyunca... ve buna telefon da dahil. Arabayı kullanamazsın, okuldan sonra Ryan’ı da göremezsın. Seni her gece evde istiyoruz.”

“Beni cezalandıramazsın... Ben on sekiz yaşındayım.” Çıldırmıştım, arabamı almama bir hafta kalmıştı. “Mart ortasında Fish Shack’te çalışmaya başlamam gerek.”

“Onu daha önce düşünecektin.” Sonra derin bir nefes alıp, “Eğer kurallarımıza uymazsan yaşamak için kendine başka bir yer bulmak zorundasın,” dedi.

Kan beynime sıçramıştı. “Beni evden mi atıyorsunuz?” Bunun o aptal kitaplardan birinde okuduğu sert sevgi saçmalığı olduğunu biliyordum, o kitapları ofisinde görmüştüm: *Genç Kızınızla Nasıl Konuşmalısınız* ve bunun gibi zırvalar. Fakat yine de şok olmuştum. Bu kadar ileri gidebileceklerini düşünmemiştim.

Babam çabucak, “Seni evden atmıyoruz,” dedi. “Fakat davranışların kontrolden çıkmaya başladı. Başka ne yapacağımızı bilmiyoruz, Toni. Eğer kurallarımıza saygı gösterirsen burada kalabilirsin.”

O son cümleyi söylerken oldukça üzgün görünüyordu ve içimdeki his bu fikrin babama değil anneme ait olduğu yönündeydi. Anneme bir kez daha bakınca onun da üzgün olduğunu gördüm ama gerginliği veya korkusu daha fazlaydı. Gözleri kızarmış, dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Muh-

temelen gerçekten gideceğimden korkuyor, beni bir daha asla kontrol edemeyeceğini düşündükçe deliriyordu.

Panik içinde bir sonraki hamlemi düşündüm. Nereye giderdim? Ryan'ın evi iyi bir fikir değildi. Annesi iyi biri de olsa orada yaşamama sıcak bakmayacağından emindim. Amy ve diğer arkadaşlarımı da benimle hâlâ konuşmuyordu. Belki de pazarlık yaparak bu durumdan sıyrılabilirdim.

“Peki, burada daha çok iş yapıp hafta içi evde kalsam nasıl olur?” Böylece çalışabilirdim.

Babam anneme baktı.

Annem katı bir sesle, “Bir ay,” dedi. “Böylece Ryan’la birlikteyken kafanı kullanamıyor olduğunu fark edecek kadar vaktin olur. Yaptığın hareketlerin bir sonucu olduğunu öğrenmen gerekiyor.”

Aslında söylemek istediği ve umut ettiği şey ayrılmamızdı.

“Şimdi de bana aptal mı diyorsun?” dedim. “Fish Shack’te çalışmamı zaten istemiyordun, sadece işlerimi zorlaştırmaya çalışıyorsun!”

Babam, “Kimse sana aptal demiyor,” dedi, “ve hiç kimse işlerini zorlaştırmaya da çalışmıyor ama Ryan’la birlikteyken doğru dürüst düşünemiyorsun.”

Bu, canımı yakmıştı. “Ben her şeyi gayet iyi düşünebiliyorum.”

“Sadece sonradan pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyoruz. Biraz ayrı zaman geçirmek sana iyi gelecek.”

Neredeyse ağlayacaktım. Gözlerimi, şu an yere bakmakta olan Nicole’e çevirdim.

“Nasıl oluyor da cuma gecesi hakkında yalan söyleyen Nicole’e nerede olduğu sorulmuyor ya da *erkek arkadaşı* hakkında hiçbir şey söylenmiyor?”

İkisi birden Nicole’e baktı.

Yüzü kızaran Nicole, “Erkek arkadaşım yok,” dedi.

“Tabii.” Tam olanlardan söz edecektim ki Nicole’ün çok korktuğunu görüp vazgeçtim. Eğer annemle babam kör olmayı tercih ediyorsa, bu onların bileceği işti ama Nicole’ün de yangına körükle gitmesine göz yumacak değildim. Zaten başım yeterince dertteydi.

Babam, “Nicole’le de birazdan konuşacağız,” dedi.

“Bitti mi?” diye sordum.

“Hayır. Önümüzdeki ay her hafta Andersonlar’ın çimlerini biçeceksin.”

“Şaka mı yapıyorsunuz? Asla olmaz.”

Annem, “Yapacaksın,” dedi, “yoksa Ryan’la senin hakkında suç duyurusunda bulunacaklar.”

Bunu kabul edemezdim. Ryan’ın başı zaten geçen yaz benzin çalınaktan derde girmişti. McKinney onun bu kez paçayı kurtarmasına izin vermezdi. Çok korktum. “Bu hiç adil değil.”

Annem, “Emin ol, fazlasıyla adiller,” dedi.

Babam da, “Artık odana gidebilirsin,” diyerek konuyu sonlandırdı.

Odama çıkarken, Nicole’ü sorguladıklarını duydum.

Annem, “Toni neden söz ediyor?” diye sordu. “Biriyle mi çıkıyorsun?”

“Anne eğer erkek arkadaşım olsaydı sana söylerdim.” Nicole’ün sesi çok tatlıydı.

Babam, “Peki, eve geç gelmen konusunda söyledikleri?” dedi.

“Bilmem. Belki de aklı karışmıştır. Beni banyodan çıkarırken gördü ama ben tüm gece evdeydim.” Doğrusu Nicole bunu sahiden de gizemli bir şeymiş gibi göstermeyi çok iyi beceriyordu. Fakat benim aklım falan karışmamıştı. Ne gördüğümü gayet iyi biliyordum.

Odama gidip müziği açtım ve yastığı kafama geçirdim. Tüm bir ayı Ryan'ı sadece okulda görerek nasıl geçirecektim?

Daha sonra babam yemek yapıp annem ofisinde çalışırken, ben de Nicole'ün odasına gittim. Masasında bir not yazmakla meşguldü ama ben içeri girer girmez çabucak notu sakladı.

“Çok teşekkürler,” dedim.

Yüzü kızardı. Suçlu görünüyordu. “Üzgünüm. Yalan söylemek istemedim.”

Yatağına oturdum. “Benim hakkımda yalan söylemek istemedin ama kendi yediğin haltlar hakkında yalan söyleyebiliyorsun yani?”

“Neden söz ettiğini anlamıyorum.”

“Bir çocukla konuştuğunu ve cuma gecesi muhtemelen onunla dışarı çıktığını biliyorum. Annemi kandırabilirsin ama beni asla. Bu çocuğu neden gizliyorsun?”

Düşünüyormuş gibi nota baktı. Bir an bana gerçeği anlatacak sandım. Fakat sonra, “Bu seni hiç ilgilendirmez,” dedi.

“Cezalandırılmama sebep olursan ilgilendirir. Çok adi bir hareketti.”

“Andersonlar’a giderek sen kendini cezalandırdın. Çok aptalca bir hareketti.”

Sanki onun olayı buydu, yani sırları konusunda benden daha zekiydi. Acaba bu çocukla bir işler mi çeviriyor diye merak ettim ve sonra aklıma küçüklüğümüz geldi. Gizlice annemin eşyalarıyla oynardık, ben etrafı dağıtıp bir şeyleri ortada bırakırken Nicole mükemmel bir şekilde her şeyi tekrar eski yerine koyardı. Nicole çuvallayacak ya da aptallık edecek tipte bir kız değildi. Ona bir şey olmazdı.

“İkimizin de işine yarayacak bir fikrim var,” dedim.

Yüzünü astı, “Senin fikirlerin sadece başını belaya sokar.”

“Erkek arkadaşını görmek istiyor musun, istemiyor musun?”

Önce kapıya sonra da bana baktı. “Yok ki.” Tabii ki yoktu.

“Tamam, sen şu olmayan erkek arkadaşım görmek istiyor-sun, ben de kendiminkini. Birbirimiz kollayabiliriz.”

“Nasıl olacakmış o?”

“Benim pencerem çok gıcırıyor... Seninkini kullanmama izin ver.”

“Senin benim yardımuma ihtiyacın var gibi görünüyor, benim seninkine değil.”

“Tek yapmam gereken bir gece seni kontrol edip burada olmadığını görmek ya da güya Darlene’de olduğun geceler seni takip etmek...”

Bana pis pis baksa da haklı olduğumu biliyordu.

“Tamam ama bir daha sana iyilik yapmam. Eğer anneme bir şey söylersen, çevirdiğin her dolabı tek tek anlatacağımdan emin ol.”

“Aynen ben de, sevgili kız kardeşim.”

İşte, sonraki ay Ryan’ı görmeyi bu şekilde becerdim. Bazen dersten kaçıp bir saati birlikte geçirir, okuldan sonra da son otobüs saatine kadar her saniyemizde beraber takılırdık. Eve onunla birlikte arabayla gitmeyi özlemiştim. Elini bacağıma koyar, yoldan aşağı motoru bağırarak inerdi. Vites değiştirmesini izlerken bu koca kamyonete nasıl da hakim oluyor diye düşünüp heyecanlanırdım. Özellikle otobüs kuyruğunda beklemekten nefret ediyordum çünkü Shauna hava atarak önümden arabasıyla geçerci. En azından haftada bir gece – genelde hafta sonları – Nicole’ün odasına sızar, penceresinden kaçıp birkaç saat sonra geri gelirdim. Yatağında dönüp bakar ve beni görünce yeniden uyurdu. Bir seferinde bana,

“Çok sessiz ol çünkü birkaç dakika evvel birinin banyoya girdiğini duydum,” dedi.

Benim kadar olmasa da Nicole de kaçıyordu ve ben hâlâ onun kiminle görüştüğünü bilmiyordum. Fakat bazen odamın dışındaki çatıda ayak seslerini işitirdim. Bir seferinde eve geldiğimde o henüz dönmemişti. Ayak seslerini bir saat sonra duydum. Bir kez de okulda onların tuvaletine gittim. Nicole aynada maskara sürüyordu ama gözleri kızarmış, suratı yumruk yemiş gibi şişmiş, belli ki ağlamıştı.

Diğer kızlar tuvaletten çıkana kadar bekleyip ona, “Ne oldu?” diye sordum.

“Seni ilgilendirmez,” deyip maskarasını çantasına attığı gibi çıkıp gitti.

Bu olaydan sonra ben de ona bir daha soru sormadım.

Fish Shack’teki Mike işi benim için mart sonuna kadar tutacağını söylemişti ve önümüzdeki hafta sonu işe başlayacağım için çok heyecanlıydım. Kaybettiğim parayı telafi etmek için o yaz çok çalışmam gerekiyordu. Ryan da hafta sonları için fazladan iş almıştı; ağaç kesmek, bahçe temizlemek, çit boyamak gibi şeylerle uğraşacaktı. Tüm bu saçmalıkla üç ay daha uğraşmam gerekiyordu, sonrasında mezun olup Ryan’la kendi evimizi tutacaktık. Evde daha çok vakit geçirmeye başladığımdan beri annem de bana daha yumuşak davranır olmuştu, hatta babama malzeme almak için çıktığında beni birkaç kez yanında bile götürdü. Doğrusu eğleneliydi ama işe başlar başlamaz yine tepeme bineceğinden emindim.

Geçen ay boyunca Shauna’dan uzak durmuştum. Yollarımız kesiştiğinde birbirimize pis pis bakıyor ama genelde birbirimizden kaçınıyorduk. Babası onunla konuşmuş olmalıydı. Yine de bu, gerçek olamayacak kadar güzeldi ve içimden bir ses, saldırmak için gardımı düşürmemi beklediğini söylüyordu.

Yeni işime başlamadan bir önceki gün, yani cuma günü okulun karşısındaki parka doğru yürüdüm. Kahve dükkanına gidecek, projesini bitirdikten sonra beni almaya gelecek olan Ryan'ı bekleyecektim. Patikada ilerlerken parkın ne güzel bir yer olduğunu düşünüyordum. Tam o sırada sol gözümün ucuyla bir hareket, kumral bir saç fark ettim. Durdum. Biri ağacın arkasına saklanıyordu. Shauna? Sonra Ryan'la kordorda konuşurken arkamızdaki çocukların arasında erkek arkadaşıyla takılan Rachel'ın olduğunu anımsadım.

Arkamda uzanan patikaya baktım. Diğer kızlar neredeydi? Onları göremiyordum ama Shauna benimle teke tek karşılaşmazdı çünkü bu onun tarzı değildi.

Shauna bir ağacın arkasından çıktı. Birbirimize baktık. Gözlerini kırmış, nefret ve keyif dolu bir suratla bana bakıyordu.

Derin bir nefes alıp sırt çantamı yere atarak bir adım öne çıktım.

“Eğer bunu yapacaksak, haydi başlayalım.”

Birine işaret ettiğini gördüm ve diğer kızlar da ağaçların arkasından çıktılar. Demek ki beni bekliyorlardı. Rachel elinde tuttuğu şeyi Shauna'ya verdi. O da cebine koydu. Bir an için üzerine güneş ışığı vuran metal şey parlamıştı. Bıçak mı? Lanet olsun... Bu, oyunu tamamen değiştirirdi. Düşünmeye çalıştım ama panikliyordum. Zihnimi toparlayamadım. İki seçeneğim vardı: Ya canımı dişime takıp dövülecek ya da buradan hızla kaçıp gidecektim.

Yumruklarımı sıkıp Ryan'ın öğrettiği şekilde havaya kaldırdım. Bana gösterdiği bazı savunma hareketlerini hatırlamaya çalıştım.

Shauna bir kahkaha patlattı. “Öfkeli bir kediye benziyorsun.”

Kızlar da gülüyordu.

“Sen de benimle tek başına karşılaşmaktan korktuğu için destek alıp gelen zavallı ve korkak bir tavuğa,” dedim.

Shauna gülümsemeyi kesti. “Seni sürtük.” Cebine uzandı. Nefesimi tutup bekledim. Gösteri zamanıydı.

Bir anda arkamızdan sesler yükseldi. Rahatlamıştım.

Shauna elini cebinden çıkardı. Arkamı dönüp baktığımda yaşlıca bir adamla karısının beyaz bir kanişi gezdirdiklerini gördüm. Bize şüpheyle baktılar.

“Aman Tanrım, kanişlere bayılırım! Onu sevebilir miyim?” dedim. Yanlarında yürümeye başlarken bana Jinx’le ilgili bir sürü şey anlattılar. Ben de yürürken onlara köpekleri hakkında daha çok soru sordum. Bir kez daha arkamı dönüp baktığımda kızlar gitmişti. Fakat ben kahve dükkanına varana dek çiftle beraber yürümeye devam ettim.

Ryan beni aldığı anda ona tüm olanları anlattım.

“Lanet olsun Toni, bundan hiç hoşlanmadım.” Koltuğunun altına uzanıp bir sustalı çıkardı. “Bunu yanında taşı... Dai-ma,” dedi ve bana verdi.

Neden bıçak taşıdığını merak etmiştim. Bana daha önce hiç göstermemişti.

“Bu, okulda başımı derde sokar.”

“Kimseye gösterme.”

O gece geç saatte odamda bıçakla oynamaya, parmaklarımı keskin yüzünde gezdirmeye başladım. Shauna’nın üzerime doğru geldiğini hayal edip bıçağı havaya kaldırarak ona defalarca saplıyormuş gibi yaptım.

Kapım hafifçe aralandı. “Toni...” Nicole durmuş bana bakıyordu.

“Kapıyı kapat!”

Kapattı. “Onu *neden* aldın?” Gözleri korkuyla açılmıştı.

“Korunmak için, tamam mı?”

Odaya girip sesini alçaltarak, “Kimden?” diye sordu.

Tanı cevap verecekken kapı çaldı.

“Yemek hazır kızlar.”

“Birazdan aşağıdayız anne,” diye seslendim ve bıçağı yas-tuğımın altına sıkıştırdım. Tıslayarak Nicole’e, “Bundan kim-seye söz etme,” dedim.

“Ama neden sende?”

Shauna’yı anlatsam ödü kopardı, sonra işin içine benimki-ler ve Shauna’nın babası da girerdi. Üstelik bıçağı da alırlardı.

“Bıçak Ryan’ın,” dedim. “Gece geç saatlere kadar çalışa-cağım için bana verdi... Belki otoparkta ya da sokağın başın-da biri bekler filan diye.”

“Sanırım oldukça mantıklı.” Kapıya yöneldi ama sonra ar-kasını dönüp bana, “Dikkatli ol ama tamam mı?” dedi.

Zaten bıçağı bu yüzden almıştım.

Ertesi gün Fish Shack’te işe başladım. Burası içi bir gemi gibi döşenmiş eski bir yerdi. Duvarları ahşaptı ve üzerlerin-de bir sürü denizci biblosu asılıydı. Tavandan ağlar, antika camlar sarkıyordu. İskeleye çok yakındı ve yat limanının nefes kesen manzarasına sahipti. Yeni patronum Mike ger-çekten iyi biriydi. İri ve dost canlısı bir adamdı, daima beyz-bol şapkasını ters takar ve hep Canucks takımının tişörtleri-ni giyerdi. Kasabada çok tanıdığı olduğu için herkes buraya kahve içmeye gelir, kahkahaları dört bir yanı çınlatan Mike onlara hikaye üstüne hikaye anlatırdı. Bu lokanta bana yuva gibi gelirdi ve bu hissi çok severdim. Diğer garsonlarla da çok iyi anlaşıyordum. Çoğu benden büyük olmasına rağmen son derece tatlılardı. Arada sırada hep beraber dışarıda sig-a-ra molası verirdik. Nihayet kendimi, bir yere ait hissetmeye

başlamıştım. Bazen çalışmadığım günlerde bile lokantaya giderdim. Şimdilik sadece hafta sonları ve perşembe geceleri çalışıyordum. Ryan da gelir, birlikte kızarmış patates söylerdik. Sonra garson kızlar onun çok tatlı, benim de çok şanslı olduğumu söylerlerdi.

Derken Shauna ile çetesi de lokantaya gelmeye başladı.

Nisan ortalarıydı ve ben çalışmaya başlayalı henüz iki hafta olmuştu. Kapının tepesinde asılı duran zilin çınladığını duyduğumda birkaç müşteriyle gülüşüp sohbet ediyordum. Başımı kaldırıp baktığımda Shauna, Cathy ve Rachel'ı gördüm. Göğsüm sıkışmış, kan beynime sıçramış, nefesim birden daralmıştı. Fish Shack onların tarzında bir yer değildi, onlar genelde moda olan kahvecilerde ya da şehir içindeki burgercilerde takılırdı. Buraya gelmelerinin tek bir sebebi vardı. Shauna parmaklarını dostça sallayarak bana selam verdi. Diğer kızlar da kıkırdıyor, hiçbir şey belli etmemeye çalışıyorlardı. Bir anda ter basmış, sıcaklamıştım. Garson kızlardan biri onları içeri alırken ben de siparişlerimi titreyen ellerle yazmaya çalıştım.

Siparişi götürmek için mutfağa yöneldiğimde Shauna'nın, "Bize Toni'nin bakmasını istiyoruz. Okuldan arkadaşlarıyız," dediğini duydum.

Garsondan benimle yer değiştirmesini istemeyi düşündüm ama bu, profesyonelce olmazdı. Üstelik benim baktığım masalardaki müşteriler oldukça iyi bahşiş bırakacak tiplere benziyordu. Shauna'nın bunu berbat etmesine izin vermeyecektim. Elimde menülerle masalarına doğru giderken nefesimi tutup başımı havaya kaldırdım.

Önlerinde durdum ve neşeli bir sesle, "Size başlangıç olarak bir içki getirebilir miyim?" diye sordum.

Shauna gülümsedi. Dili bir an için dudaklarının kenarında gezinmiş, bana yılanı hatırlatmıştı. Gerçekten zehirli bir yılan. “Spesiyalleri öğrenebilir miyiz, lütfen?” dedi.

Ben de onlara günün menüsündeki balık türüsü ve sandviçten söz ettim.

Shauna, “Pardon, tekrarlar mısınız?” diye sordu.

Yüzümdeki gülümsemeyi hiç bozmadan yeniden anlattım.

Bu kez Rachel, “Bana şu çorbanın nasıl yapıldığını da anlatır mısınız? Yani içinde neler var?” dedi.

Kızlar bir kahkaha patlattılar. Yüzümün terlemeye başladığını hissediyordum. Diğer masalar etrafta beni arıyordu. Neyse ki daha evvel şef balık türüsünden söz ederken yeterince dikkat etmiştim. Rachel’in sorusunu kendimden emin bir şekilde yanıtlarken, Shauna’nın yüzündeki ifade beni çok keyiflendirdi. Fakat sonra Cathy, “Yanında ne tür bir sandviç geliyor demiştin? Bir de salatada hangi sos var? Hepsini sayar mısınız lütfen?” dedi.

Sırıttıyor, üzerimdeki güçlerinin tadını çıkarırcasına heyecanlanıyorlardı. Yürüyüp gitmek istesem de dişlerimi sıkıp sakın bir şekilde karides ve avokado sandviçi olduğunu yineleyerek, salatanın tüm malzemelerini saydım.

“Şimdi size başlangıç olarak biraz su ya da içecek başka bir şey getirebilir miyim?”

Shauna menüyü bana uzattı. “Fikrimizi değiştirdik... Çekici gelen *hiçbir şey* yok,” dedi. Bana ve giderek daha da çok yanan suratıma dik dik bakıyordu. “Sadece kahve lütfen.”

Başımı salladım, gülümsemem artık sertleşmeye başlıyordu. “Dört kahve geliyor.”

Orada vakit geçirdikleri tüm süre boyunca sadece kahve içtiler ve bardaklarını defalarca doldurttular. Bazen yeterince

sıcak değil deyip mızızlanıyor, sonrasında taze değil, acı hıttadı var deyip yeni bir demlik istiyorlardı. Yanlarından geçip başka masalara giderken kıkırdayıp bana, “Pardon, bakar mısınız?” diye fısıldıyorlardı. Onları öldürmek istiyordum.

Nihayet gittiler. Garson kız, “O masanın nesi vardı öyle? Senin arkadaşın olduklarını sanmıştım,” dedi.

“Arkadaş değiliz.”

“Ama onlarla iyi baş ettin.” Öne doğru eğildi. “Ben de okuldayken bunlar gibi bir grup kaltakla uğraşmak zorunda kalmıştım. Onları görmezden gel yeter.”

Denesem de o günden sonra her hafta sonu, hatta bazen iki gün üst üste gelmeye devam ettiler. Genelde kahve, bazen de bir tabak patates kızartması sipariş edip paylaşıyorlardı. Tuzluğun ağzını gevşek bırakmak gibi saçma sapan şeyler yapıp giderler, ben de arkalarından etrafı temizlemek zorunda kalırdım. Garson kızların hepsi onların durumunu bildiğinden geldiklerinde başka bölüme oturtmaya çalışırlardı fakat bazen lokanta dolu olur, başka seçenek kalmazdı. Eğer benim bölümüm doluyorsa çok rahatlardım ama başka bir gün yine geleceklerini bilirdim.

Derken mayısın ilk cumartesi günü Nicole de onlarla birlikte geldi.

Kardeşimi görmek beni çok etmişti, bir de onlarla gelmiş olması iyice dehşete düşürmüştü. Mike ön kısma bakıyor, neler olup bittiğini bilmiyordu. Shauna’nın babasıyla arkadaş olduklarını bildiğim için onu bu işe dahil etmek istememiştim. Frank McKinney de bazen diğer polislerle birlikte buraya gelirdi. Mike onları benim bölümüme oturttu.

Masalarına gidip Nicole’e, “Burada ne yapıyorsun?” diye sordum.

Shauna “Hey, hiç kimse arkadaşlarımla böyle konuşmaz,” dedi.

Bakışlarımı Nicole’den ayırmadan, “Siz ne zamandan beri arkadaşsınız?” diye sordum.

Onları daha önce beraber takılırken hiç görmemiştim, hatta Shauna’yı kendinden daha küçük biriyle takılırken de görmemiştim. Nicole başını kaldırıp bana bakınca yüzünde çok fazla makyaj olduğunu fark ettim. Maskara, far, kalem, allık ve cesur pembe bir ruj sürmüştü. Ocaktaki partiden beri bu denli makyaj yaptığına hiç tanık olmamıştım. Üstelik son iki haftadır, hatta belki bir aydır evden gizlice kaçtığını da fark etmemiştim. Acaba o çocuktan ayrılmıştı da yeni birini bulmaya mı çalışıyordu? Güzel makyaj yapmıştı ama yaşı daha büyük görünüyordu. O an küçük kız kardeşimin belki de ne kadar seksi görüldüğünü bilmediğini düşünüp ürperdim.

Nicole, “Kimle istersem onunla arkadaş olurum,” dedi. Kelimeleri cesaret dolu olsa da bana diklenmeye alışık olmadığından bu cümleyi biraz gergin ve çekingen söylemişti. Shauna onu onaylar gibi gülümseyince, Nicole de sırtıp biraz daha dik oturdu.

Daha çok şey söyledim ama Mike’ın bardan bizi izlediğini fark ettim.

“Bir şey sipariş edecek misiniz?” dedim.

Nicole patates kızartması istedi, diğer kızlar da milkshake sipariş ettiler. Yanlarından ayrılırken kıkırdadıklarını duyabiliyordum.

Shauna, “Saçınm ne kadar berbat görüldüğünden haberi yok mu?” dedi. “Yani acaba hiç taramıyor mu? Iyyk.”

Bunu yaptığım için kendimden nefret etsem de banyoya gidip aynaya baktım ve saçımı yatıştırıp makyajımı düzelttim. Bunu neden kafaya taktığımı bilmiyordum ama utanmış-

tım. Dışarı çıktığımda Nicole beni izliyor, kızlardan birinin söylediği bir şeye gülüyordu.

O gece evde Nicole'le yüzleştım.

“Neden o sürtüklerle takılıyorsun?”

“Sana ne?”

“Seninle takılmasının tek sebebi beni kızdırmak.”

“Ah, kendine gel Toni. O çok eğlenceli bir kız ve beni seviyor. Sen ondan nefret ediyorsun diye ben de etmek zorunda değilim.”

“Seni artık sevmediğine karar verdiği gün o kadar da eğlenceli biri olmadığını anlayacaksın. Darlene'le neden takılmıyorsun?”

Darlene'in artık aramadığını fark etmiş ama şu ana kadar çok da önemsememiştim.

Nicole omuz silkti. “Artık arkadaş değiliz.”

Bu çok garipti. Onlar çocukluktan beri arkadaştı. “Ne oldu?” Darlene biraz sıkıcı ve sessizdi, kız kardeşim kadar güzel değildi, çilli bir yüzü ve yamuk bir burnu vardı ama yine de iyi bir kızdı.

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.” Ağlamaklı oldu. “Hem bundan sana ne? Daha önce hiçbir arkadaşım umurunda olmadı.”

“Ben sadece sana yardım etmek istiyorum. Shauna seni yakında terk eder ama bunu yapmadan önce etrafta seninle konuşacak tek bir kişi bile bırakmayacaktır.”

“Shauna bana eskiden arkadaşken aranızda olanları anlattı, onun erkek arkadaşıyla takılıp kızla uğraşmaman gerekirdi.” Nicole kaşlarını çatı. “Ona bu şekilde ihanet etmen Shauna'yı gerçekten çok incitmiş.”

“Sana böyle mi söyledi? Yalan söylüyor, Nicole.” Yanı-

na oturup gözlerine baktım. “Beni dinlemen gerek. Bir gün Brody’yle yalnızca sohbet ediyorduk ve birden Shauna içeri girdi. O gece tam bir cadıya dönüştü ve o yıl hayatımı cehenneme çevirdi. *Hâlâ* da öyle.”

Nicole kuşku dolu bakıyordu. “Fakat bana karşı gerçekten çok iyi. Sınıfımdaki tüm çocuklar bu durumu çok kıskanıyor.” Gururla gülümsedi. Aklıma Shauna’nın çevresinde olmak geldi. O zamanlar kendimi dünyanın en tepesindeymiş gibi güçlü ve havalı hissederdim. Fakat beni yere fırlattığında canımın ne kadar yandığını da unutmamıştım.

“İyi, kendin yaşa ve öğren ama lokantadan uzak dur.”

Ödevine döndü. “Her neyse.”

BÖLÜM DOKUZ

ROCKLAND CEZAEVİ, VANCOUVER MART 2010

On iki senedir hapisteydim ve çok yakında gözetimli tahliye izni alacaktım. Hem korkuyor hem de heyecanlanıyordum. Geçtiğimiz sene boyunca yaşam becerileri dersleri almış, çek defterini dengelemeyi, iş aramayı ve bu tip şeyleri öğrenmiştim. Margaret da bana market alışverişi, bütçeleme, daire bulma gibi şeyleri öğretmişti. Fakat dışarıda çuvallamaktan ödüm kopuyordu. İçerisi güvenliydi. Burada arkadaşlarım vardı, rutini biliyordum. İçeride bir statüm de vardı. Dışarıda herkes bana eski bir mahkum, katil gözüyle bakacaktı. Duruşmalarımdaki o fısıltıları, utancı ve ıstırabı hâlâ unutmamıştım.

Margaret’la bu konuda defalarca konuştuk. “İyi olacaksın,” dedi. “Lanet olsun, biliyorum bu ürkütücü çünkü on iki yılda çok fazla şey değişti. Fakat başını dik tut, başaracaksın. Sen hayatta kalmayı beceren birisin.”

Çok şeyin değiştiği konusunda haklıydı. Ne zaman televizyon izleseki giysi ve aksesuarları incelerdim. İçeride internet ya da cep telefonuna izin verilmiyordu ve dışarı çıktığımda iş bulabilme konusunda endişeliydim. Beni kim işe alırdı? Bir gün şartlı tahliyeyle rehabilitasyon evindeyken bilgisayar

derslerine gitmeyi planladım ama öğrenmem gereken çok şey vardı. Artık şartlı tahliyeye çok yaklaştığım ve iyi davranışlar sergilediğim için birkaç iş programına katılmama ve bazı becerileri öğrenmeme izin veriliyordu. Ben de Köpek Programı'na katılmayı seçip rehber köpekleri eğitmeyi öğrendim. Bu işi çok sevmiştim ama köpekleri bırakmak çok zordu. Bir gün kendime ait bir köpeğim olacağına yemin ettim.

Ayrıca, her hafta birkaç saat hapishanenin tamirhanesinde çalışıyordum. Ellerimi kullanmak çok hoşuma gidiyordu. Yağ kokusu bana Ryan'ı hatırlatıyor, kamyoneti ya da motosikletleri üzerinde nasıl çalıştığını anımsıyordum. Onun da şartlı tahliyesine az kalmıştı ve nasıl olduğunu, yakında gerçekten salıverilip verilmeyeceğini merak ediyordum. Çuvallayıp cezasına yeni cezalar ekleyeceğinden endişeliydim.

Bazen gruplar halinde dışarıda çalışır, cadde ve parkları temizlerdik. Temiz havayı ve güneşi hissetmek çok güzeldi. Memura ve diğer kızlara arkamı dönüp başka bir yerde başka bir iş yapıyormuş gibi davranır ya da kendi evimin bahçesinde çalıştığımı hayal ederdim. Gerçi her ne kadar dış dünyayı böyle hayal etsem de, aslında tamamen yorucu olduğunun da bilincindeydim. İlk gözetimli tahliyemde bu fikrim doğrulanmış oldu.

Sadece dört saatlik bir iznimiz vardı ve ben de kumsala gittim. Arkamda gözetim memurum beni izliyordu. Kıyıya doğru yürüyüp ellerimi soğuk suya soktum. Ağlıyordum çünkü soğuk ve tuzlu suyun nasıl bir şey olduğunu, nasıl koktuğunu unutmuştum. Başımı geriye atıp derin nefesler alarak havayı içime çektim. Hatta gözlerimi kapatıp Campbell River'da olduğumu hayal ederek ellerimi bile yaladım. Yıllardır olmadığım kadar mutluydum ama Rockland'a geri dönüp o kocaman, demir kapıları görünce, aylarca tekrar çıkamayacağımı hatırlayarak ağlamıştım.

İkinci seferimde bir alışveriş merkezine gitmek istedim. İlk başta dışarıda olacağım için içim kıpır kıpırdı ve çok heyecanlıydım çünkü gerçek insanlarla gerçek dünyada olacaktım. Sonra birkaç bakış yakaladım ve acaba bende bir gariplik mi var diye düşündüm. Sonra herkesin benim heyecanımı ve neşemi hissettiklerini fark ettim. Boğazım gıdıklandı, çığlık atıp *Özgürüm!* diye bağırarak istedim. Fakat sonra gürültüler, sesler, parlak renk ve ışıklar, yemek ve parfüm kokuları, etrafımdaki kalabalık beni çok yordu. Oradan hemen çıkmalıyım.

Zamanımın kalanında memurumdan beni arabayla dolaştırmasını istedim. Arabanın arkasına oturup aramızdaki cam ve metalin arkasından etrafa bakıyor, kendimi çok daha güvende hissediyordum. Memurdan liselerden birinin yanında bulunan, çocukların oynadığı bir parkta durmasını istedim. Kızları inceledim. Giysilerine, saçlarına, durmadan mesajlaşmalarına bakıp genç olmayı anımsadım. Aradan milyonlarca yıl geçmiş gibi geliyordu. Sonra bankta öpüşen genç bir çift gördüm. Çocuk Ryan gibi kahverengi saçlı, kız da benim gibi uzun, siyah saçlıydı. O an kaburgalarımın altına bir bıçak saplanmış gibi hissettim. Acıdan nefesim tutulmuştu. Çift sonunda ayrıldı. Bu, ben ve Ryan değildik. Biz artık yoktuk, bu şekilde değildik. Memurdan beni geri götürmesini istedim.

Fakat üçüncü seansımda hem çok sabırsız hem de sadece dört saatlik özgürlüğüm olduğu için çok öfkeliydim. Daha fazlasını istiyordum. Dışarıdaki dünyaya bakıyordum ama aslında onun bir *parçası* olmayı arzu ediyordum. Bu kez yanımda sıcak çikolata getirmiştım. Alışveriş merkezinin ortasındaki bir banka oturdum. Etrafımdaki kaosu hazmetmek için kendimi zorladım. Bacaklarıma sahip çıkmam, içimden gelen koşma ve kaçma duygusunu bastırmam gerekiyordu. Nihayet nabzım düzene girdi, vücudum biraz gevşedi ve insanları

izlemeye koyuldum. Aklıma ailemle yaptığım Noel alışverişleri geldi. Nicole'le birlikte mükemmel tişörtler ya da kotlar almak için para biriktirir, onlar olmazsa öleceğimizi sanırdık. Bir dükkanda elbise deneyen birkaç kız gördüm ve acaba mezuniyet törenine mi hazırlanıyorlar diye merak ettim. Aynanın önünde poz verişlerini izlerken bizden çalınan şeyler aklıma geldi ve içimde yine büyük bir öfke hissetmeye başladım.

Benim yaşıtımlar kadınları inceleyip giysilerine ve tavırlarına dikkat ettim. Eğer hapse girmeseydim, ben de onlar gibi mi olacaktım? Bir bankada ya da başka bir işte mi çalışacaktım? Ya da Ryan'la çocuklarımız mı olacaktı? Sonsuza dek birlikte olabilecek miydik? Bu, cevabı olmayan bir soruydu. Yeniden Nicole'ü düşündüm. O da bir eş ve anne olacak mıydı? Aklım Shauna ve arkadaşlarına gitti. Şu an neredeydiler? Hepsinin evli ve mutlu olduğunu hayal edince yeniden büyük bir öfkeye kapıldım.

Memur yanıma geldi. "Toni, vakit doldu."

Artık ağızda acı bir tat bırakan içeceğimi çöpe attım.

Bu yılın ardından gözetimsiz kısa tahliye izinleri almaya başlamıştım. Adadaki rehabilitasyon evinde kalmam gerekiyordu ve her biri yetmiş iki saat süren, yılda sadece dört iznim vardı. Bu, mahkumları yeniden topluma kazandırma programının bir parçasıydı. İlkinde içeride kalmam gerekti. Gelen gideni izleyip üzerlerine sinmiş temiz havayı koklamaktan nefret etmiştim. Fakat daha sonra etrafta dolaşıp şehri tanımama izin verildi. Henüz iş arayamıyordum fakat birkaç hayvan barınağına kendimi tanıtip, iş bulma ofisindeki birkaç kursa katılarak bilgisayar kullanma ve özgeçmiş yazma becerilerimi geliştirdim. İnternet başta çok yorucu gelmişti ama sonra bir web sayfasından diğerine atlamak hoşuma gitmeye

başladı. Israrla kendi adımı ve Ryan'ın adını Google'da aratıp ailemle ilgili bir şeyler var mı diye bakıyordum.

Genelde okyanus kıyısındaki parklarda dolaşmayı ya da bir banka oturup insanları izlemeyi veya kitap okumayı tercih ederdim. Zihnimle her şeyin fotoğrafını çekmeye, böylece Rockland'a dönünce gördüklerimi kızlara güzelce tarif etmeye çalışırdım. Aslında dinlemek istemeyeceklerini sanmıştım ama onlar hikayelerime bayıldıklarını söyleyince ben de yediğim farklı şeyler – mesela krem peynirli kabak – ya da gördüğüm garip insanlarla ilgili notlar almaya başladım. Margaret yemeklerle ilgili anlattıklarını, Brenda seksi kızlarla ilgili söylediklerimi ve Amber da erkeklerle ilgili şeyleri dinlemeye bayılırdı. Fakat ben erkeklere hiç bakmazdım çünkü bana Ryan'ı hatırlatacak birini görmekten çok korkuyordum.

Nihayet mart ortasında günlük şartlı tahliye iznim çıktı. Rehabilitasyon evine gidiyordum. Gelecek sene de iyi olursam tam şartlı tahliye izni verilmesini bekliyordum. Dışarı çıkmamdan bir gece önce hem gideceğim için heyecanlı hem de çuvallarsam diye korku içindeydim. Margaret ile arkadaşlarımı bırakmak da beni endişelendiriyordu. Onlarsız ne yaparım bilmiyordum. Margaret'ın da üzüldüğünü görebiliyordum, son birkaç haftadır beni saçma sapan şeyler yüzünden durmadan azarlıyordu. Diğer kızlarla ve bizim bloğumuza yeni dahil olan bazı mahkumlarla daha çok vakit geçirdiğini görmek beni incitiyordu. Sonra aklıma kendi öfkem ve Ryan'dan nasıl kurtulmaya çalıştığım geldi. Belki Margaret için de durum aynıydı.

Hücremde, duvarımda asılı duran dergi sayfalarını indirirken – bir gün sahip olmak istediğim köpekler, görmek istediğim yerler, okyanus – hepsi birden komik şapkalar, pankartlar ve çikolatalı gofretten yaptıkları bir pastayla içeri daldı. Göz-

yaşlarına boğulmuştum. Margaret bana sarılıp, “Seni özleyeceğim kızım,” dediğindeyse kendimi iyice koyverdim.

Kantinden elimde kalan her şeyi Amber’a, müzik koleksiyonumu da Brenda ve Margaret’a verdim. Margaret’a bir de televizyonumu verip her birine, yazdığım mektubu uzattım. Sabah eşyalarımı taşıyan gardiyanın peşinde koridordan geçerken hepsi kalkmış bana el sallıyordu. Margaret’ı göremeyince üzülmüştüm ama sonra onu aşağıdaki kapının önünde beni beklerken buldum. Bana uzun uzun sarıldı.

“Dışarıda kendine dikkat et, tamam mı tatlım? Lütfen bunu hepimiz için yaptığını unutma. Seni tekrar burada görmek istemiyorum.”

Yaşlı gözlerle ayrıldık.

“Merak etme, geri gelmeyeceğim,” dedim.

BÖLÜM ON

WOODBIDGE LİSESİ, CAMPBELL RIVER MAYIS 1996

Ertesi hafta Nicole yine lokantada bir sürü kahve ısmarlayıp Shauna ve diğer kızlarla birlikte gözlerini devirirken onlara kahvelerini getirdim.

Shauna, “Alınma ama bu kot sana *hiç* yakışmamış,” dedi. “Yürürken tıpkı bir erkeğe benziyorsun!” Nicole utanarak yüzüme baktı. Fakat sonra Shauna da ona bakınca hep beraber kahkahalarla güldüler. Sözlerinin beni incittiğini göstermemek için dikkatli davrandım fakat mutfakta sakinleşmeye çalışarak oldukça uzun vakit geçirdim. Kendi kız kardeşimin de orada oturup, söylediklerini tek kelime bile etmeden dinlemesi canımı daha da çok yakıyordu.

Ryan bana Shauna’nın yakında Nicole’den sıkılacağını söylediye de kardeşim onlarla daha çok vakit geçirmeye başlamıştı. Birlikte sinemaya gidiyor, hatta bazı hafta sonları Shauna’da kalıyorlardı. Shauna’nın arabası bangır bangır müzik çalarak kapımıza geldiğinde hemen odama girip ortadan kaybolurdum çünkü annemle mutfakta kibarca konuşmasını duymaktan nefret ediyordum. Bir seferinde annem odama girip Shauna’nın okuldaki kavga yüzünden özür dilediğini, hatta artık kızgınlık duymadığını söyledi.

“İşleri yoluna koymanıza sevindim,” dedi.

“Hiçbir şeyi yoluna koymadık anne. O laf olsun diye konuşuyor.”

“Ama sana kızgın değil. Artık büyümüş ve çok tatlı bir genç kız olmuş.”

Havayı ciğerlerime çekerek anneme baktım. “Okulda, işte, her yerde bana *korkunç* davranıyorlar. Amy’yle arkadaşlığımı bile bozdular.”

“Ben Amy’nin sana tüm vaktini Ryan’la geçirdiğin için kızdığım duydum. Bir çocuk yüzünden hayatının geri kalanını terk edemezsin.”

“Sana bunu kim söyledi?”

Çabucak, “Fark etmez,” dedi ve ben acaba Nicole mü diye merak ettim. Eğer öyleyse, bunu kardeşime Shauna söylemiş olmalıydı.

“Fark eder. Yalan söylüyor. Shauna Amy’nin erkek arkadaşını arayıp kızın onu aldattığını söyledi ve bunu benim se simi taklit ederek yaptı. Amy de o yüzden beni suçladı.”

Annem söylediklerimi düşünüyormuş gibi duraksadı. Bir an için olayları benim açımdan görür, hatta benim adıma öfkelenir diye diye umut ettim.

Derin bir iç çekerek, “Aranızda olup bitenlere yetişemiyorum kızlar,” dedi. “Shauna evimize geldiğinde senden en azından kibar davranmanı istiyorum çünkü o, kardeşinin arkadaşı. Nicole ona karşı çok kaba davrandığını söylüyor.”

Tam anneme bana lokantada neler yaptıklarını anlatacaktım ki telefon çaldı ve annem açmaya gitti. Yemekte konuyu tekrar açmayı düşündüm ama sonra bir şey söylemenin manası olmadığına karar verdim. Hiç kimse, özellikle de annem Shauna’nın bir yalancı ve zorba olduğuna inanmazdı.

Kısa bir süre sonra kızlar Nicole’ü okula da götürmeye başla-

dılar ama ben onlardan erken çıktığım için hiçbirini görmek zorunda kalmıyordum. Bazen arabamı alırdım, bazen de beni Ryan bırakırdı. Fakat hiçbir yerde onlardan kaçamıyordum. Evde de Nicole'le birbirimizden uzak duruyorduk. Sadece annemle babam etraftayken öylesine konuşuyorduk. Sabahları Nicole gayet normal görünürdü – çok az makyaj, bir kot ve bir tişörtle – ama okulda Shauna'nın kızlarıyla birlikte saçını beline kadar açar, fazlasıyla makyaj yapar, dar kotlar ya da mini etekler giyip hava atarak koridorda yürürdü ve benimle asla göz teması kurmazdı.

Geceleri yine sızılmaya başlamıştı. Penceresinin açılıp kapandığını duyardım. Sabahları da mutfakta annemle bir şeyler konuşup güler, bana neşeyle, “Günaydın Toni!” derdi. Cevap vermediğim zaman derin bir iç çeker, sorun bendeymiş gibi davranırdı.

Lokantada işler iyice sarpa sarmaya başlayınca istifa etmeyi düşündüm ama nereye gidersem gideyim Shauna beni bulurdu. Üstelik Fish Shack'te çalışmayı seviyor, güzel bahşiş alıyordum. Fakat ne zaman Shauna ve çetesi gelse ya bir siparişi yanlış alır ya da faturaya hatalı bir ekleme yapıp çuvallardım. Kovulacağım diye endişeleniyordum.

Bir gece Nicole yine Shauna ve kızlarla dışarıdayken yemek yapan babamla bu konuyu konuşmaya çalıştım. Etraf sıcaktı ve baharat kokuyordu. Tabakları alıp masayı hazırlamaya başladım.

“Annem nerede?” Olan biteni duymasımı istemiyordum çünkü bir şekilde konuyu saptırıp beni suçlardı.

“Emlakçıyla buluşacak.” Annemle babam eski evleri alıp yenilemeye başlamıştı. Annem emlak işine bayılır, dergileri okur, rakamları inceler, ajansıya telefonda konuşur ve en iyi anlaşmayı yapmaya çabalardı.

“Baba, seninle bir konuda konuşmam gerek.”

“Hımm?” Babam bir yandan tarifi okurken, bir yandan köriyi karıştırmaya devam etti.

“Nicole’ün takıldığı şu kızlar problemlili tipler... Lokantaya her geldiklerinde beni allak bullak ediyorlar. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Karıştırmayı bırakıp endişeyle yüzüme baktı. “Ne yapıyorlar?”

Anlatıklarımı dinledikten sonra başını iki yana salladı ama benim yüzüm yanmaya başlamıştı. Benim bir ezik olduğumu – ki o an biraz öyleydim – mu düşünüyor diye merak ettim.

“Gerçekten birer pislik gibi görünüyorlar,” dedi. “Bunlar olurken Nicole nasıl tepki veriyor peki?”

“O da akışa kapılıyor. Okulda gizlice makyaj yaptığını biliyor muydun? Hele giysilerini görmem gerek. Annem duysa çıldırır.”

“Nicole büyüyor Toni. Sen de o yaşta Nicole gibiydin. O da kendini bulmaya çalışıyor ama partilere gitmiyor ve notları da mükemmel.” Benim aksime.

Babama evden gizlice sıvıştığını anlatmak istemedim. Biraz Nicole olan bağlılığımdan, biraz da dikkatleri kendi üzerime çekmek istemediğimden. Bu evde yaşadığım sürece belli bir saatte burada olmam gerekiyordu, o yüzden bazı hafta sonları işten eve gelir, gece Ryan’la buluşmak için gizlice çıkardım.

“Bu çok korkunç baba. Daha fazla dayanamıyorum.”

Masaya oturup peçeteyle oynayarak düşünmeye başladı. “Nicole’le konuşurum, tamam mı?”

Rahatlamıştım. “Teşekkürler baba.”

“Sadece onun pek çok konuda sana benzediğini aklından

çıkarma. Sanırım cesaretine hayran ve içten içe senin gibi olmaya çalışıyor.”

Bu cümle beni hazırlıksız yakalamıştı. Nicole’ün evde huzur sevdiğini biliyordum, o yüzden içinde bir yerlerde daha isyankar olma arzusu taşıdığını hiç düşünmemiştim.

Babam devam etti. “Muhtemelen yaşça büyük kızların onunla zaman geçirmekten hoşlanması Nicole’ü gururlandırıyor ya da belki sana olan davranışları konusunda onlarla yüzleşmekten çekiniyordur. O da yakında gerçek yüzlerini görecektir.”

Daha sonra odamda uzanıp müzik dinlerken babamın söylediklerini düşündüm. Haklı olmasını umut ediyordum ama Nicole o gruptan ayrılmaya kalkarsa neler olabileceği konusunda da endişeliydim. Ayrılmazsa neler olabileceğinden de.

Nicole eve geldiğinde babam onunla konuştu. Annem hâlâ dışarıdaydı. Daha sonra odama geldiler ve Nicole bana, “Seni lokantada rahatsız ettiğim için gerçekten çok üzgünüm, bir daha yapmayacağım,” dedi. Babam da yanıdaydı. Sözleri samimi de gelse bakışları öfkeliydi. İşe babamı karıştırdığım için çok kızmıştı.

Babam, “Belki bu konu aramızda kalsa daha iyi olur,” dedi. “Annenizi endişelendirmeye gerek yok.” Başka bir deyişle, annemle uğraşmak istemiyordu. Biz de kabul ettik.

Bundan sonra işlerin değişeceğini umut ediyordum ama bir sonraki hafta sonu Nicole yine kızlarla birlikte lokantaya geldi. Bana çok az bakıyor, Shauna’nın laflarına gülmüyordu. Fakat oradaydı ve bu bile benim için sorundu. Derken bir gün Mike beni (Shauna’nın, tabağını ketçapla doldururken göğüslerim hakkında haşlanmış yumurta benzetmesi yapmasının ardından) mutfakta gözyaşlarına boğulmuş halde görüp ne

olduğunu sordu. Tezgahı silmek için kullandığım bezi fırlatıp ona tüm olan biteni anlattım. Bana kendisini takip etmemi işaret ederek hızla Shauna'nın masasına doğru yürüdü. İki elini masaya koyup üzerlerine doğru eğildi.

“Siz kızlar buraya gelmeye devam etmek istiyorsanız yemek sipariş edeceksiniz ve artık size Toni bakmayacak. Eğer herhangi bir garsonumla *bir kez daha* uğraştığınızı görürsem bir daha sizi hiç hoş karşılamam. Anlaşıldı mı?”

Shauna öfkeden kıpkırmızı kesildi. Diğer kızlar da mosmor olmuştu. Mike kaşlarını kaldırarak Shauna'ya baktı. Shauna nihayet başıyla onayladı. Nicole'ün gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Mike gittikten sonra Shauna'nın adı bir yorumda bulunacağını sandım ama hepsi birden anında lokantayı terk ettiler. Mike bana eğer bir daha beni rahatsız ederlerse derhal kendisine söylememi tembih etti. Frank McKinney'nin Shauna'nın babası olması umurunda bile değildi. Bana inandığı için Mike'ı çok seviyordum.

Bu olaydan sonra kızlar lokantaya gelmeyi bıraktı. Fakat Nicole neredeyse her hafta sonu ve bazen de hafta içi Shauna'mn evine gitmeye devam ediyordu. Bir öğleden sonra eve geldiğimde hepsini oturma odamızda buldum. Donakaldım. Hazırlıksız yakalanmıştım. Shauna annemin yanına oturmuştu ve birlikte fotoğraf albümlerimize bakıyorlar, annem ona bebekliğimize ait bir fotoğrafı gösteriyordu.

Shauna, “Ah, Tanrım, ne kadar tatlı!” deyip bana baktı. “Selam Toni.”

Rachel, Kim ve Cathy de gülümseyerek başlarını kaldırıp çok iyi arkadaşmışız gibi, “Merhaba Toni,” dediler.

Nicole ise endişeli gözlerle hepimizi taradı. Öfkemi gözlerime yansıtılamaya çalışarak birkaç saniye boyunca suratlarına bakıp, *evimde ne arıyorsunuz* dercesine durdum. Fakat

annem bana kötü bir bakış atınca, “Selam,” diye mırıldandım.

Shauna, “Ben de annene okulda olanlar yüzünden kendimi hâlâ kötü hissettiğimi anlatıyordum ama üstesinden geldiğimiz için çok mutluyum,” dedi. Gülümsedi.

Demek böyle oynamak istiyordu.

Gülümseyerek, “Evet, ben de,” dedim. “Seni gördüğüme sevindim.”

Kalbim hızla çarpsa da normal görünmeye çalışarak buzdolabından bir şey alıp odama çıktım. Kapım açıktı. Yoksa buraya mı girmişlerdi? Hemen etrafa bakındım. Bazı eşyalar yerinden oynatılmış gibiydi. Bir günlüğüm yoktu ve herhangi bir şeyin kaybolduğunu fark etmedim ama odama girdiklerinden emindim. Ne arıyor olabilirlerdi? Yoksa Nicole onlara bıçaktan söz etmiş miydi? Neyse ki sırt çantamda duruyordu.

Ne aradıklarını ya da bulup bulmadıklarını bilmiyordum ama odamda olduklarını, eşyalarım dokunduklarını, gülüp kıkırdadıklarını düşünmekten bile nefret ediyordum. Benim için ne planladıklarını düşünmekten nefret ediyordum.

Belki de konu buydu. Benim korkmamı, kaçacak bir yerim olmadığını düşünmemi, hatta evimde bile güvende olmadığını hissetmemi istiyorlardı.

Mayısın sonundan haziranın başına kadar gönülsüz bir rutine bağladık. Onlar lokantadan, ben de okulda onlardan uzak duruyorum. Mezuniyete ve kep provasına odaklanıyordum. Nicole hâlâ tüm boş vaktini onlarla geçirip, hafta sonları en az bir gece evden kaçmaya devam ediyordu. Anne ve babamızı panikletmek istemiyor, kendisini kontrol etmeye başlasınlar diye çok sık kaçmıyordu. Bense Nicole’ün kızlarla bir şekilde kavga etmesini bekliyordum ama hepsi ona hayran gibiydi. Nicole’e *kendi* küçük kız kardeşleri gibi davranıp saçı-

nı okşayarak, ona sarılarak yürürlerdi. Nicole de uzun süredir olmadığı kadar mutlu görünüyordu. Odasında durmadan aşk şarkıları dinlemeye başladığını fark ettim, hatta bazen hafifçe onlara eşlik ediyordu. Nicole'ü okulda başka bir çocukla ya da Shauna ve kızlar getirmediyse partilerde de pek sık görmüyordum. Fakat o büyük çocukla yeniden görüşmeye başladımı diye de merak ediyordum.

İkimiz de çalıştığımız için hafta sonları Ryan'la pek vakit geçiremez olmuştuk ama dolaplarımıza notlar bırakıyor, okul bitimine dek resmen gün sayıyorduk. Böylece ikimiz de tam zamanlı çalışıp, yaz sonu birlikte ev tutabilecektik. Çoktan eşya toplamaya başlamıştık; bit pazarlarını geziyor, Walmart indiriminden havlu, tabak gibi şeyler alıyorduk. Birlikte alışveriş yapmak bana kendimi büyümüş gibi hissettiriyordu. Ryan'ın kolu omzumda, alışveriş arabasını tezgahların arasından iterek fiyatları karşılaştırıp neye ihtiyacımız olduğunu konuşurduk. Hayatlarımızın düzene girmeye başladığını ve birlikte harika bir çift olacağımızı görebiliyordum. Sadece yazı atlatmamız gerekiyordu.

Nihayet haziran bitti ve mezun olduk. Annem tüm tören boyunca ağladı ama ben bunun sebebini rahatlamasına bağlıyordum. Bir sonraki hafta mezuniyet balosu gibi bir şey vardı ama ben oraya mı yoksa nehir kenarındaki partiye mi gideceğimizden emin değildim. Ryan önce baloya sonra da partiye gitmek istiyordu. Benimle dans edip, bir kez de olsa beni abiye bir kıyafetin içinde görmek istediğini söylemişti. Fakat ben Shauna ve arkadaşlarının yapabilecekleri konusunda endişeliydim, son kez beni aşağılamak için büyük bir okul balosu son derece mükemmel bir yerdi.

Mezuniyetimizden bir hafta önce bir gece Amy beni evden aradı. Babam telefonu uzatıp hatta kimin olduğunu söyleyince çok şaşırdım. Telefonu alıp oturma odasına geçerek “Alo?” dedim.

“Selam Toni. Nasılsın?” Sesi gergindi.

“İyiyim.” Beni neden arıyordu? Bu bir tuzak mıydı? Arka fonda kahkahalar gelmesini bekledim.

“Arayıp sana davranışlarım yüzünden üzgün olduğumu söylemek istedim. Fiona şu an Shauna’ya çok kızgın çünkü Shauna Max’le flört ediyor.” Fiona eskiden takıldığımız diğer kızdı. Yeni bir araba ve yeni kıyafetler alıp popüler tiplerle takılmaya başladıktan sonra bizimle ilişkisini kesmişti. Max’le dokuzuncu sınıftan beri çıkıyordu. “Fiona da bana Shauna’nın kendisine aslında Warren’ı arayanın o olduğunu söylediğini anlattı.”

“Sana bunun doğru olmadığını açıklamaya çalışmıştım.”

“Biliyorum.” Utanmış gibiydi. “Fakat Warren çok ikna ediciydi.”

“Senin dostun olan bendim. Bana inanman gerekirdi.”

“Warren öyle bir anlattı ki çok gerçekçi geldi. Sonra ailemle ilgili söylediği tüm o şeyler... Beni o kadar üzüp kızdırmıştı ki doğru dürüst düşünemedim bile. Sana Ryan’la ikiniz hakkında söylediğim tüm o şeyler için özür dilerim.”

Suskun kaldım. Shauna’nın çocuğu kolayca kandırabileceğinden gayet emindim ama yine de içim acıyordu. Üstelik Amy’ye bir daha güvenilebileceğimi de sanmıyordum.

“Söylediğin bazı şeyler çok ağırdı,” dedim.

“Gerçekten çok üzgünüm.” Sesi kalınlaşmış, burnu tıkanmıştı, ağlamaklı olmuş gibiydi. “Fakat sen de kötü şeyler söyledin.”

“Biliyorum. Ben de üzgünüm.”

“Yeniden arkadaş olabilir miyiz? Baloya birlikte gidebilir miyiz? Şu an Chad’le çıkıyorum. O da ara sıra Ryan ve arkadaşlarıyla takılıyor.”

“Bilmiyorum. Çok şey değişti.” Onu affetmek istiyordum ama beni yüzüstü bırakışı aklıma gelince gözlerimden yaşlar boşaldı. Bana yalancı derken koridorda küçük düşmüş bir halde öylece kalakalmıştım.

Derin bir iç çekti. “Tamam, anlıyorum ama lütfen bir düşün. Seni *gerçekten* çok özledim.”

Olanları Ryan’a anlatınca bana Amy’yi affetmem gerektiğini söyledi. Bir yanım hâlâ öfkeliyken diğer yanım Shauna’ya benden her şeyi alamadığını göstermek istiyordu. Tabii bir de Amy’yi çok özlemiştim. Onu aradım, birkaç kez görüştük fakat eskisi gibi değildi. Bir daha yakın olabileceğimizi pek sanmıyordum. Artık çok dikkatliydim ve ona özel şeylerimi anlatmaktan korkuyordum. Nicole’le aramızın pek de iyi olmadığını ona anlattım. Amy de bana Shauna’nın kendisinden daha küçük biriyle takılmasının çok garip olduğunu söyledi.

“Yani kız kardeşin gerçekten havalı, popüler ve güzel biri ama Shauna genelde kendine rakip olabilecek tipleri sevmez. Mezuniyetten sonra neler olacak merak ediyorum. Duyduğuma göre Nicole’ün tüm eski arkadaşları ona çok kızgınmış.”

“Evet, ben de duydum.” Ryan bana söylentilerden söz etmişti. Shauna’nın dünyasına kendini kaptırmış olan kız kardeşim için üzüliyordum. Kaç köprü yaktığının ya da Shauna ve çetesinin bir gün ona neler yapabileceğinin farkında değildi. Birinin onlara yanlış yaptığına karar verdiklerinde son derece acımasız olabiliyorlardı. Sonra aklıma kızlar lokantada

bana hakaret ederken Nicole'ün bakışlarını kaçırdığı geldi. O da artık onlardan biriydi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Sonunda baloya Amy ve erkek arkadaşıyla gitmeye karar verdim. Ryan bunu gerçekten çok istiyordu ve bir bakıma ben de heyecanlıydım. Ryan bana sırf Shauna yüzünden bunu kaçırmamanın aptallık olacağını söylemişti. O kahve gözleriyle umut dolu bir halde bana bakıp elini tişörtümden içeri sokarak, daha sonra göl kenarına giderken battaniye de alırsız dediğinde, ona hayır diyemedim.

Mağazanın birinde basit, koyu kırmızı, 1950'lerin Hollywood havasında bir elbise buldum. Ayrıca uzun eldivenler ve boncuklu bir el çantası aldım. Eve geldiğimde kendimi iyi hissetsem de balo gecesi her şeyi yeniden düşünmeye başlayarak endişelendim. Belki de giysim göz alıcı değil, sadece garip ve eski modaydı. Amy'nin birlikte hazırlanma önerisini geri çevirdiğime pişman olmuştum ama çok dikkat dağıtıcı olur diye düşünmüştüm. Ayrıca içimden bir ses hâlâ ona karşı biraz mesafeli olmamı söylüyordu.

Aynada kendime bakarken Nicole banyoya girdi. "Vay canına. Çok güzel görünüyorsun. Bu elbise vücudunu muhteşem göstermiş."

Benimle dalga geçtiğini sanıp sesini kesmesini söyleyecektim ama yüzündeki o gururlu gülümsemeyle son derece samimi görünüyordu. "Teşekkürler," diye mırıldanıp aynaya dönerek saçımı nasıl yapsam diye düşünmeye başladım.

Nicole, "Yardım lazım mı? Makyajını yapabilirim," dedi.

Bana aylardır sergilediği tavır yüzünden ona defolup gitmesini söylemek istedim fakat teklifinde içten gibiydi ve

makyajı da hakikaten güzel yapardı. O gece daha farklı, daha nezihtir görünmek istediğim için “Olur, teşekkürler,” dedim.

Nicole saçlarımı gevşek bir şekilde örüp kalem, far ve maskarayla gözlerime bir şeyler yaptı. İşi bitince bana tıpkı siyah saçlı Marilyn Monroe gibi olduğumu söyledi. Doğrusu kendimi çok güzel hissetmiştim. Ryan’ın yüzünü görmek için sabırsızlanıyordum. Nicole makyaj yaparken, uzun süredir yapmadığımız bir şey yapmıştık. Sohbet edip gülmüştük. Her şey o kadar güzeldi ki neredeyse tüm o yaşadıklarımızı unutuvermiştim, ta ki annem aşağıdan seslenip, “Nicole telefon. Shauna arıyor,” diyene kadar. Bana suçlu suçlu bakıp hemen aşağıya koştu. Acaba gece için bir şey mi planlıyorlar diye düşündüm. Midem bulanıyordu. Yoksa Nicole bana bu yüzden mi yardım etmişti? Sırf Shauna beni aşağılayabilsin diye mi? Aynada kendime baktım ve gördüğüm kızı zar zor tanıdım. Bir an için içimden tüm makyajımı silip saçımı dağıtmak geçti ama tam o sırada zil çaldı.

Ryan anne ve babamla ayaküstü sohbet ederken, giydiği smokinin içinde çok yakışıklı görünüyordu. Öyle özgüvenliydi ki hayatı boyunca hep smokin giymiş gibi duruyordu. Ona doğru yürürken yüzündeki ifade – donakalmış, şaşırmış ve gururluydu – beni çok mutlu etti. İyi ki Nicole’ün onca çabasını mahvetmemiştim. Kaşlarını kaldırıp, “Ben nasıl olmuşum?” der gibi kendine baktı. Başparmağını kaldırıp ona işaret ettim ve kahkahalarla güldük. Diğer odada Nicole’ün hâlâ telefonda konuştuğunu görebiliyordum. Gülümsedi ama şu an yüzünde hiç hoşuma gitmeyen gergin bir suçluluk duygusu vardı. Babam fotoğraflarımızı çekerken annem de ona, “Gel Nicole, ikinizin birlikte fotoğrafının çekilmesini istiyorum,” diye seslendi.

Nihayet Nicole telefonu kapattı ve hep birlikte resim çekildik ama beden dili şu an çok farklıydı. Gergindi, hatta bana karşı iyi davranarak ihanet etmiş gibiydi.

Balo başladığında Shauna ile kızları spor salonunun bir ucunda, bense Ryan, Amy ve erkek arkadaşıyla beraber diğer ucundaydım. Gevşeyip güzel vakit geçirmeye çalışsam da aslında bir şey olmasını bekliyor ve geriliyordum. Hatta orada Amy'yle olmak bile beni geriyordu. Gerçi o her zamanki gibi, hatta biraz daha kibardı; hâlâ kavgamızı telafi etmeye çalışıyordu ama ben tüm bunların rol olup olmadığından yine de emin olamıyordum. Shauna dar, beyaz, saten elbisesinin içinde gerçekten çok hoş görünüyordu. Saçlarını kıvrıcık yapmıştı ve hokey takımının kaptanı olan çocukla iyi vakit geçiriyor gibi duruyordu. Cathy ve Rachel da çok güzel giyinmişlerdi ama Shauna en dar elbisenin kendisinininki olmasını sağlamıştı; bu, gözümünden kaçmadı. Kızların her biri takımdaki diğer oyunculardan biriyle gelmişti. Kim'in yanında gelen çocuk aynı zamanda drama kulübündeydi.

Ryan'la hep Shauna'dan uzak bir yerde dans ettik. Yüzümü boynuna gömüp kendimi müziğe kaptırmaya, Ryan'ın bedenini hissetmeye çalıştım. Fakat arada bir etrafı dikizliyor, Shauna bir işler çeviriyor mu diye bakınıyordum. Bir ara yanıma gelip dans etti ve ağzını oynatarak sessizce bana, *Seni mahvedeceğim sürtüğ*, dedi.

Ryan bana boş vermemi söylediye de o andan sonra gecem berbat olmuştu. Ne planlıyordu? Beni nasıl mahvedecekti? Hakkımda bildiği başka bir şey, uyduracağı başka bir yalan mı vardı?

Nihayet öğretmenler gecenin sona erdiğini anons ettiler. Shauna ve arkadaşları ortadan kaybolmuştu. Bir şey yapma-

dıkları için hâlâ şoktaydım. Yine de Ryan'ın kamyonetine bir şey yazmış olmalarından şüphelendim fakat orada da bir şey yoktu.

Ryan, "Sana bir şey yapmayacaklarını söylemiştim," dedi.

"Önümüzde bir parti daha var."

"Hiçbir şey olmayacak."

Ryan'ın bana kendimi daha iyi hissettirmeye çalışmasını takdir etsem de düşünmeden duramıyordum. *Sonsuza dek beni koruyamazsın. Hele o kızıdan.*

Kamyonetin ön koltuğunda üzerimizi değiştirip kot ve tişörtlerimizi giydik. Saçlarımı açtım ve beraber nehre doğru sürdük. Partide olanlara odaklanıp ateşin tadını çıkarmaya çalıştım, arkadaşlarımızla birlikte takıldık. Kafalarımız güzelleşti, art arda bira içip durduk. Yine de korkuma engel olamıyor, gerginliği bir türlü üzerimden atamıyordum. Ryan bana durmadan gevšememi söylüyor, hatta sinirlenmeye başlıyordu. Fakat Shauna ile kızlar yanlarında çocuklarla burada oldukları için bunu yapamıyordum. Gerçi bu kez Shauna dönüp bana bakmamıştı bile. Arkadaşlarıyla gülüp eğleniyor, birinin kamyonetine taktığı müzik setinden yükselen melodiler eşliğinde dans ediyordu. Fakat ben onun orada olduğunu unutamıyordum. Ne planladığını, başıma ne geleceğini düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Saat sabah iki civarı bazı aileler çocuklarını almaya geldi çünkü ayık olması gereken herkes araba kullanamayacak kadar alkollüydü. Nihayet Shauna, Rachel ve erkek arkadaşları bir arabaya bindiler. Gidiyorlardı. O gece ilk kez rahat bir nefes aldım. Fakat Ryan'la yanımızdan geçerlerken camı açtıklarını gördüm. Üzerime bir şey atacaklarını zannederek irkildim. Ryan beni arkasına sakladı. Kafasını camdan çıkaran Shauna, "Umarım güzel bir gece geçirmişsindir ezik,"

diye seslendi. Sonra içeri girdi ve hepsi birden kahkahalara boğuldu.

Ryan elindeki şişeyi aracın arka tekerleğine fırlatınca şişe patladı. Araba durdu, sanki şoför inip kavga edecekti. Fakat Ryan başka bir şişe daha kapıp atarmış gibi yaptı ve araba hızla uzaklaştı. Ryan bana sarıldı.

“Üzgünüm bebeğim ama en azından tüm geceyi berbat edemedi.”

Fakat etmişti. Aslında o değil, ben etmiştim. Zaten Shauna'nın da istediği buydu.

Ryan nehir kenarındaki en yüksek uçuruma kamyoneti çekti. Birlikte oturup suyu izledik ve bir ot daha çektik. Başım Ryan'ın omzunda, ellerimiz iç içe, hafif çalan müzikle beraber takılmaya başladık. Uzakta yanan kamp ateşlerini, diğer araba ve kamyonların farlarını görebiliyorduk.

Ryan, “Yeniden onlara katılmak ister misin?” dedi.

“Pek değil ama sen istersen gidebiliriz.”

Beni yanına doğru çekip kulağıma, “Sen birlikte olmak istediğim tek kişisin,” diye fısıldadı.

Gözlerimi kapatıp parfümünü içime çektim; bedeninin sıcaklığını, yanağımın altındaki omuzlarının sertliğini hissedip müziğin Shauna, Nicole, ailem ve geçen yıl olanları silip süpürmesine izin verdim. Mezun olmuştuk. Bitmişti. Shauna konusu kapanmıştı.

BÖLÜM ON BİR

ECHO SAHİLİ REHABİLİTASYON EVİ, VICTORIA MART 2012

Rehabilitasyon evi okyanustan iki sokak ötede, sessiz ve ağaçlı bir caddede idi. Mahallede ne zaman bir suç işlense polis ilk önce bizim kapımızı çalardı. Ev eski püskü olmasına rağmen üç katlı ve yirmi beş kişiye yetecek kadar büyüktü. Görevlilerin ofisleri ilk kattaydı ve her giriş çıkışımızda imza atmamız gerekiyordu. Mutfak da ilk kattaydı ve herkes kendi yiyeceğinden sorumluydu. Herkesin kendisine ait tabağı, mutfak eşyası ve minik bir dolabı vardı. İş bulana kadar her hafta 77 dolar harçlık alacaktım. İş bulduğumdaysa küçük bir miktar kira ödeyecektim.

Öğleden sonra geldiğimde kendimi bitkin ve pis hissediyordum. İlk yaptığım şey duş almak oldu. Tek başıma duş almayı çok uzun zaman olmuştu. Kapıyı kilitleyip sıcak suyun tadını çıkardım. Gergin bir şekilde sürekli etrafı kollamam gerekmiyordu. Fakat o anda bile koridorda bir ses işittiğimde nefesimi tutuyordum. Durup dinledim. Bir şey yoktu, sadece birisi odasına gidiyordu. Vücudumu defalarca ovdum, yüzümü suya tutup gözlerimi kapatarak anın tadını çıkardım

fakat sıcak su beş dakika sonra buz kesildi. Geçen yıl gözetimli tahliyedeyken duş alacak kadar bile iznim olmuyordu. Sadece küvete girip hızla süngerini bedenime sürüyor, akan su yüzünden etrafı bile duyamıyordum.

Güneşsizlikten solmuş olan tenim artık kızarmaya, hatta lekelenmeye başlamıştı. Suyu kapatıp ağır ağır kurulandım. Bunun için bile şükreliyordum. Temiz bir havlu, huzurlu ve sessiz bir ortam. Şartlı tahliyeye geçince neler olabileceğini ve kendi evime yerleştiğim zaman nasıl yaşayacağımı düşündüm. O gün yapacaklarımı aklımdan geçirdim. Kısa süre içinde iş aramaya başlamalıyım – şartlı tahliyedeki çoğu mahkum şu an çalışıyordu ve ev bomboştı – tabii katılmam gereken bazı programlar da vardı. Fakat şu an için kumsala ya da bir kahve dükkanına giderim diye düşündüm.

Son çıktığımda bir kahve dükkanı bulmuştum. Sıraya girip rahatça sütlü kahve, mocha ve cappuccino alan insanları izlemiş, ilan tahtasında ürünlerin listelendiği yazıyı panik içinde okumuştum. Sonunda sade kahveye karar vermiş fakat tezgahın küçük mü, orta mı, büyük mü olsun deyince tekrar tabelaya bakmak zorunda kalmıştım. “Büyük,” diye mırıldandım ama sonra bana çok yakın duran bir adam tarafından sıkıştırılmış gibi hissederek, kendimi sıradan attığım gibi tuvalete koşmuş, bir bölmede gizlenerek telaşım geçene kadar beklemiştim. Dükkandan kahvemi almadan çıkmıştım. Bugün tekrar denemek ve üzerinde beyaz krema olan içeceklerden birini almak istiyordum.

Odama girip havlumla dolaşarak eşyalarımı kaldırdım. Odalar iki tekli yatağın sığacağı kadar genişti. Yatakların örtüleri soluk mavi ve bej desenliydi. Bin defa yıkanmış gibi görünüyorlardı. Odada iki tane de çekmece vardı. Kişisel eşyalarımız için köşede birer dolap bulunuyordu. Yeni oda

arkadaşım dışarıda, muhtemelen işyerindeydi. Henüz tanışmadığımız için biraz gergindim çünkü kötü bir oda arkadaşı hayatınızı cehenneme çevirebilirdi. Amacıma odaklanmaya çalıştım: Bir yıl daha bekleyecektim, sonrasında tam şartlı tahliye başvurusunda bulunabilirdim. Tek yapmam gereken beladan uzak durmaktı.

Altıma kotumu geçirdim, üzerimdeyse hapisneden verilen spor sutyenim vardı – yakında giysi alışverişine de çıkacaktım – ve o an kapı birden ardına dek açıldı. İçgüdüsel olarak, silaha ihtiyacım olabilir diye hemen yerde duran ayakkabılardan birini kaptım. Bir kadın telaşla odaya girmiş diğer taraftaki şifonyere doğru gidiyordu. Benim yaşlarımda görünüyordu fakat muhtemelen birkaç yaş daha gençti. Çok açık sarı saçları, çok fazla makyajı ve eski bir bağımlıymış gibi görünen yaralı bir teni vardı. Beni görünce şaşırmıştı. Deli gibi çekmecedeki bir şeyler aramaya başladı. Bir yandan da açık duran kapıya bakıp, “Lanet, lanet, lanet,” diye söyleniyordu.

“İyi misin?” dedim.

Yeniden bana baktı, tam bir şey söyleyecekti ki odanın dışındaki koridordan gelen ayak seslerini işittim. Kadın elleri çekmecedeki donup kaldı. İkimiz birden kapıya döndük.

Yüzü öfkeli, kötü kötü bakan şişman bir kadın koridorda dikiliyordu. Geniş omuzluydu, koca göğüsleri siyah tişörtünün altından sarkmıştı, eski müzik gruplarınıninkine benzer bir saç kesimi vardı ve kafasının yanından aşağı, neredeyse kulağına kadar inen pembe bir yara izi vardı. Ucuna bir cüzdanın zincirlendiği bir erkek kotu giymişti. Boğazı tamamen dövmelemlerle kaplıydı ve yaka gibi duruyordu. Çok gerilmiştim. Etli kollarındaki dövmelemleri baştan aşağı inceledim. Tam hapishane tarzıydı. Yoksa bu kadın da mı Rockland’ dandı?

Dövmelerden birinde HELEN yazıyordu. H'nin içinden sapma gül dolanmış bir bıçak geçiyordu. Kadının gözleri bana kaydı. Şimdi hatırlamıştım. Helen Rosanboch. Bu kadın geçen yıl Rockland'daydı ama farklı bölümlere yerleştirilmişti, o yüzden fazla bir iletişimimiz olmamıştı. Kavgacı olmasıyla nam salmıştı ve duyduğuma göre uyuşturucu satıyordu. Fakat gardiyanlarla iyi geçinir, oyunu nasıl oynayacağını bilirdi ve içeride arkadaşları vardı. Helen'in niçin kapımda olduğunu bilmiyordum ama kesinlikle iyi bir şey için olamazdı. Ayakkabıyı daha da sıkı tuttum.

Sarışın kadına, "Param nerede?" dedi.

Demek olay buydu. Alacağı için güç gösterisi yapıyordu.

"Yanımda biraz var, kalanını da hafta sonuna kadar bulacağım."

Kadının sesi korkmuş gibi çıkıyor, bedeni köşeye sıkışmış adeta titriyordu.

Helen birkaç adım attı. "Seninle anlaşmıştık, Angie." Dönüp yine bana baktı. Bu kez beni korkuturcasına bir bakıştı.

Çantama doğru döndüm ama göz ucuyla ikisini de görebiliyordum. Ayakkabıyı ulaşabileceğim bir yere, yatağa attım. Odada bir kavgaya çıkmasından endişeleniyordum; bu, olmasını isteyeceğim son şeydi.

Angie, "Çok yakında bulurum, tamam mı?" dedi. Çekmeden bir çorap çekti. İçinde bir avuç dolusu buruşmuş para vardı.

"Beni oy alıyor musun?" Helen odaya iyice girip Angie'ye yaklaştı ve paraları aldığı gibi düzeltmeye başladı. Ağzını oynatarak hepsini sayıp sutyenine yerleştirdi.

"Hayır! Sadece tamamlayana kadar bekleyeyim demiştim Bana biraz zaman veremez misin, Helen? Sadece birkaç gün daha. Biliyorsun çocuklarım..."

“Çocukların umurunda bile değil. Benim de çocuklarım var. Ya benim lanet çocuklarım ne olacak, Angie?” Kadının sesi öfkeden tizleşmiş, suratı kıpkırmızı olmuştu. Angie’yi itti. Kadın dolaba çarpıp yere düştü. Helen da üzerine eğilip, “Benimle bu şekilde oynayabileceğini mi sanıyorsun?” dedi.

Angie tek koluyla yüzünü kapattı. “Sanmıyorum, yemin ederim!”

Nabzım hızla atarken onlara doğru döndüm. Bir şey yapmalı mıydım?

“Sana zamanında ödeme yapmazsan neler olacağını söylemiştim.”

Helen kadının yüzüne öyle bir yumruk attı ki Angie’nin boynu geriye doğru bükülerek sertçe dolaba çarptı ve nefesi kesildi.

Bir adım öne çıktım. “Hey, bu kadar yeter.”

Helen omzunun üzerinden, “Sen bu işe karışma,” dedi ve Angie’ye bir tokat daha attı. Kadın top gibi olmuş, elleriyle yüzünü ve başını korumaya çalışıyordu.

“Dur lütfen. Özür dilerim.” Angie’nin ürkek sesi dehşet doluydu.

Kapıya baktım. Bu evin görevlileri hangi cehennemdeydi? Bunu duyan yok muydu? Odada kamera da yoktu. Lanet olsun, bu işe gerçekten karışmak istemesem de kadın dövülürken orada öylece dikilemezdim.

Helen eğilip Angie’nin saçının tepesinden tuttu ve kadını yerden kaldırdı. Angie çığlık atıyor, kadının elinden kurtulmak için çırpıyordu. Helen onu çevirerek suratı yatağa gelecek şekilde fırlattı, sonra da diziyle kadının boynuna bastırıp yüzünü yastığa gömdü. Angie şu an çok kötü ağlıyor, belli belirsiz yalvarıyordu.

“Haydi ama Helen, sakın ol biraz,” dedim.

Dizi hâlâ Angie'nin boynunda, bana döndü. "Sen az evvel ne dedin?"

Şu an çok zeki davranıp bu işi kavgasız halletmeliydim. "Eğer onu gebertirsen sana olan borcunu ödeyemez, öyle değil mi?" Gülümseyip sorun yokmuş, onun tarafındaymışım gibi kadına baktım. Yatağımın kenarına oturup bağcıklarımı gevşetiyormuş gibi eğildim. Eğer üzerime atlarsa hızla kalkıp çenesine yumruğu indirebilirdim.

Helen, "Bu senin sorunun değil," dedi.

Bir bağcığı gevşettim. "Odamdaysan benim de sorunum olur."

Helen elini Angie'nin kafasından çekti. Kadın nefes almak için kafasını yan çevirdi ve gözleri benimkilerle buluştu.

Helen, "Benimle dalaşmak ister misin?" dedi.

"Tek isteğim çantamı boşaltıp güzel bir gün geçirmek." Sesim sakindi. "Bugün ilk günüm. Nasıldır bilirsin." Ona bir kez daha gülümsedim.

Helen kadının üzerinden indi. Bana doğru bir adım attı, yüzünde beni ölçüyormuş gibi bir ifade vardı. Yakından bakınca, düşündüğümünden iri ve uzundu. İçimden bir ses eğer çenesine kafa atmaya kalkarsam daha bedeninin yarısına ulaşmadan önümü keseceğini söylüyordu. Daha çok şansım olsun diye ayağa kalktım. Ayakkabı hâlâ elimdeydi.

Aramızda bir adım kalana dek bana yaklaştı. Bakışlarını üzerimde, minik göğüslerimde ve dövmelerimde gezdiriyordu. Bu, seksi değil gözdağı veren bir bakıştı.

"Seni hatırladım." Gülümsedi ama dostça değildi. "Margaret ve kızlarıyla takılır, kendinizi bir halt zannederdiniz. Burada evi ben yönetirim ve sürtüklerim etrafta sorun çıkarmazlar. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı." Sakinliğimi korumaya çalışsam da kızlar hak-

kındaki pis sözlerine ve Margaret'a saygısızlık etmesine çok kızınıştım. O kadar yakındı ki kokusunu alabiliyordum; soğan ve misk karışımı, parfümle kapatılmış ter kokuyordu.

Dudakları kıvrıldı. "Ne? Kaltakların hakkında konuşmamdan hoşlanmadın mı? İçlerinden biri kız arkadaşın falan mıydı yoksa?" *Kız arkadaş* kelimesini özellikle bastırmış, iğrenç bir şeymiş gibi vurgulamıştı.

Zihnimin arkasından bir ses, *Toni boş ver, buna değmez*, diyordu. Fakat istediğini elde edebilirmiş gibi, büyük bir özgüvenle karşımda dikildiğini görmek bende onu yerle bir etme isteği uyandırıyordu.

"Geri bas, pislik," dedim.

Kelimeler ağzımdan çıktığı ve kadının yüzüne zalim bir gülümseme yayıldığı anda pişman oldum. Ona tam da istediği şeyi vermiştim... Bir açılış. Bir adım daha yaklaşmış gibi geldi. Yoksa saldıracak mıydı?

"Tavrından hoşlanmadım," dedi.

"Ben de seninkinden."

Helen, "Sen aptal mısın?" dedi ve beni sertçe itti.

Birkaç adım yalpaladım. Neredeyse başımı yatağın kenarına çarpacaktım. "Bana bir daha dokunursan elini kırarım."

Üzerime doğru hızla hamle yapıp ayı gibi sarılmaya çalıştı. Ben de ellerimi alnımın üzerine kaldırıp vücudumu sıktım ve tüm gücümle onu geri ittim. Sonra da elimdeki ayakkabıyla kulağına sertçe vurdum. Gözleri doldu ama acısını suyu silkeleyen bir köpek gibi üzerinden atıp mideme sert bir yumruk atarak beni iki büklüm etti. Sonra bir yumruk daha savurdu fakat ben dirseklerimle kaburgalarına vurup, nefessiz kalmasını sağladım. Önce iç bacaklarına, sonra dış bacaklarına ve sonra da kasıklarına vurdum. Bunlar hızlı ve sert yumruklardı. Kadın homurdanıyor, yine de üzerime geliyordu. Kırmızı

ve terli suratıyla bana bakıp böbreklerime, kaburgalarım, uyluğuma ve iz bırakmayacak her yerime vurmaya başladı. Nefes borusunun altındaki çentiğe parmaklarımı sokup en derine kadar bastırdım. Nefesi kesildi ve dizlerinin üzerine düştü. Daha da sert bastırmaya devam ettim.

Arkamdan bir ses geldi. Kapı açıldı ve bir kadın sesi işittim. “Siz ne yapıyorsunuz böyle?”

Afallamış, bir an için elimi gevşetmişim. Bunu fırsat bilen Helen hemen toparlanıp omzuyla mideme vurdu ve beni dizüstü düşürüp sırtıma vurarak yere serdi. Gürültüyle yere çarptım. Mideme bastırıp koca gövdesiyle üzerime çıktı ve kolumu arkaya doğru büktü.

Çırpınıyor, hava almaya çalışıyor, onu tekmelemeye uğraşıyordum ama kadın doksan kilonun üstündeydi ve çok ağırdı.

Diğer kadın, “Elini çabuk tutsan iyi olur,” dedi. “Harley merdivenlerden çıkıyor.”

Harley görevlilerden biriydi. Helen’in kötü olduğu kadar aptal olmamasını umut ettim. Üzerime doğru eğilip sıcak nefesini kulağıma vererek, “Yolumdan çekil,” dedi.

Nihayet sırtımdaki ağırlık kalktı. Kıpırdamadan yatıp düzgün nefes almaya çalışarak ağrıyan kolumu öne doğru hareket ettirdim. Yerde inliyordum.

Helen, “Bir hafta Angie,” dedi. Ağır adunlarla odadan çıktı. Diğer kadın da onu takip etti.

Dönüp oturma pozisyonu aldım. Kolumu esnetmeye çalışırken yüzüm buruşuyordu. Oda arkadaşıma baktım. Dolaba vurduğu kafasının arka kısmını ovuyordu.

“Bunu neden yaptın?” dedi.

“O başlattı.” Yavaşça ayağa kalktım. Her yerim acıyordu.

Her an Helen’in içeri dalmasını beklermiş gibi kapıya baktı. “Şimdi sana da kızdı. Hayatını cehenneme çevirecek.”

Yatağıma kıvrılıp yaralarımı sardım. Oda arkadaşımın uyarılarını dinlemiyordum bile. Nihayet hayatımı geri almaya bu kadar yaklaşmışken şimdi Helen her şeyi berbat edecekti. Neden buna izin vermiştim ki? O, hiçbir şeydi.

Ertesi sabah oda arkadaşım ve evdeki herkes uyurken ben erkenden kalkıp duş aldım. Mutfaktan hafif bir kahve kokusu geliyordu, bazılarının bugün işe gitmediğini düşündüm. Kısa ve siyah saçlı, ağzının kenarında yara izi olan, benden daha büyük bir kadın köşede durmuş kahvaltı ediyordu. Bana başıyla selam verip, “Günaydın,” dedi. Sonra tekrar önüne bakarak sohbet etmek istemediğini belirtti. Belki de çoktan Helen’la kavgamı duymuştu.

Yalnızlıkla baş edebilirdim – bunu daha önce de yapmıştım – ama yine de can yakıyordu. İçerideki kızlarımı düşündüm, birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu hatırladım. Helen’la aramdaki bu saçmalığın unutulmasını ve evde birkaç yeni arkadaşım olmasını umut ettim. Saldırıyı rapor etmemiştim; bu, benim daha beter dayak yememden başka bir işe yaramazdı. Üstelik memurlar mutlaka senin de soruna sebep olacak bir şey yaptığını söylerdi. Ortalık sakinleşene kadar beni evden göndermek isteyebilirlerdi ki bu, şu an en son arzu ettiğim şeydi. O yüzden mevcut durumla baş etmek zorundaydım.

Rockland’dayken bir gün şartlı tahliyemde danışmanımla iş fırsatları hakkında konuşmuş, bir özgeçmiş hazırlamıştım. Rehabilitasyon evindeki danışman da bana rehberlik ediyor, ayrıca evde haftada bir ya da iki kez yaşam becerileriyle ilgili seanslar düzenleniyordu. O sabah iş bulma kurumuna gidip postalarımı bakacaktım, sonra da kasabanın çeşitli yerlerine özgeçmişimi bırakmayı planlamıştım. O öğleden sonra kontrol için şartlı tahliye memurumla görüşmem de vardı. Akşam-

sa kasabadaki Adsız Narkotikler toplantısına katılacaktım. Rehabilitasyon evi çalışanları bana çoktan yerel adreslerin listesini vermişti, ayrıca evde de haftada bir bu toplantılardan düzenleniyordu. Hâlâ madde bağımlılığı gibi bir sorunum olduğuna inanmıyordum ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Kız kardeşimin cinayeti sırasında kafam güzeldi, o yüzden şartlı tahliyemin şartlarından biri de uyuşturucu ve alkolden uzak durmam gerektiği idi. Bunda bir sorun yoktu. Bir daha asla Nicole'ün öldürüldüğü geceki gibi hissetmek istemiyordum, bir daha asla o kadar kendimden geçmiş olmamalıydım.

Önümde beni bekleyen başka güçlükler de vardı. Otobüs saatlerini çözmek, ehliyetimi yenilemek, bir banka hesabı açabilmem için yeni kimlik başvurusunda bulunmak gibi. Fakat ben işleri biraz ağırdan alıp tek tek yapmaya karar vermiştim. Özgeçmişlerimin olduğu zarfı aldım, en iyi kotumla tişörtümü giydim ve dışarı çıktım. Önce ikinci el dükkanına uğrayacak, iş görüşmelerim için birkaç kıyafet alacaktım. Yol boyunca yürüyerek temiz havayı içime çektim. Büyük meşe ağaçlarının caddeye düşen gölgelerine, bahçeleri çiçeklerle dolu şık evlere baktım. Bir gece önce Helen'la kavga etmiş olmama rağmen şu an şartlı tahliyede olmam beni heyecanlandırıyordu.

Küçükken Victoria'ya çok sık gitmezdik çünkü arabayla yaklaşık iki buçuk saatlik mesafedeydi. Gerçi annem bazen bizi müzeye ya da Fisherman's Wharf'a götürürdü. Şehirde alışveriş yapmaya bayılırdık. Campbell River'da sadece bir tane alışveriş merkezi vardı ve o da hem eskiydi hem de içinde çok az mağaza vardı. Fakat Victoria'da üç büyük alışveriş merkezi vardı ve şehrin içinde de bir sürü butik bulunuyordu. Victoria adadaki en eski şehirdi ve dört bir yanı okyanusla çevriliydi. Buna rağmen Campbell River'dan çok daha farklı

bir havası vardı. Yüksek binaları, eski Viktorya tarzı evleri, at arabaları, kuytu bir limanı, deniz uçaklarının fotoğraflarını çeken pek çok turisti ve sokak ressamı olan bir yerdi. Kaldırımda durup etraftaki bazı çizimlere hayranlıkla baktım. İçlerinden birini almayı çok isterdim ama şu an benim için giysi almak çok daha önemliydi.

İkinci el dükkanında işe yarar birkaç şey buldum. Siyah bir pantolon, ayakkabı, düz beyaz bir bluz ve küçük, üste oturan bir ceket. Bunlar televizyonda gördüğüm kadınların kıyafetlerine benziyordu. Hepsini Margaret'a gösterebilmeyi diledim. Rockland'dayken *Dancing with the Stars*'ı izlerdik ve o kıt kostümleri ahhh, offff gibi sesler çıkararak eleştirirdik. Margaret her sezonda mutlaka bir çifte âşık olur, yarışmayı onlar kazanamazsa çok üzülürdü. Kendimize atıştırmalık hazırlardık – kantinden aldığımız yiyeceklerle oldukça yaratıcı şeyler yapmaya alışmıştık – sonra da eski kanepeye bir güzel yayılırdık. En iyi kısım da diğer mahkumlarla yaptığımız pis konuşmalar olurdu, özellikle Margaret'ın onlara, "Deliklerinizi tıkayın," dediği an süperdi. Dans izlemeyi severdim ama programdaki hiçbir erkeği beğenmezdim. Ben Margaret gibi değildim; o hepsini sever, hatta onlara hayran mektubu bile yazardı. Azıcık da olsa hoşlandığım tek kişi yarışmaya bir sezon katılan bir motosikletçiydi. Bana Ryan'ı hatırlatırdı. Bazen o adam dans ederken görüşüm bulanıklaşır, adamın Ryan olduğunu hayal ederdim. Fakat sonra içimden ağlamak geldiği için bunu yapmayı bıraktım. Hatırlamamak, düşünmemek çok daha kolaydı.

Şimdi aklım yine Ryan'a kayıyordu. Acaba o da erkek rehabilitasyon evinde miydi? Hiç beni düşündüğü oluyor muydu?

Üzerimi değiştirip tüm öğleden sonramı etrafa özgeçmiş dağıtarak geçirdim ama pek şanslı değildim. Ayrıca bir otobüs

saati listesi bulup hayvan barınağına nasıl gidebileceğimi de çözdüm. Görevlilere köpekleri gezdirebileceğimi söyledim. Bana herhangi bir hafta sonu gelebileceğimi söylediler. Arka tarafa geçtim ve demirlerin arasından parmaklarımı sokup köpeklerin burunlarını okşadım. Onlara, “Hey, ben de parmaklıklar arkasındaydım,” dedim. Zincirli çitler, gürültü, barınak formaları bana Rockland’ı hatırlatıyordu ve bu beni rahatlatan bir şeydi çünkü dış dünya şu an benim için daha korkunç bir yerdi.

Eve geri döndüğümde etrafın soğan ve yanmış et koktuğunu fark ettim. Helen mutfakta hamburger kızartıyor ve masada oturan birkaç kadınla konuşuyordu. Açlıktan ölmeme rağmen, gidip orada yemek yapmak istemediğim için odama çıktım. Mutfak kapısının önünden geçerken koluma yapıştı.

“Hey, Murphy. Çatallarımdan biri kayıp. Onu sen mi aldın?”

Ona pis pis baktım. “Hayır, elini üzerimden çek.”

Helen parmaklarını tendonlarıma bastırarak koluma girerken, masadan gergin fısıltılar yükseliyordu. Kıpırdamamaya çalıştım. Bana iyice sokuldu.

“Odanda ya da pisliklerinin arasında olmasın diye dua et, duydun mu?”

Bir çatalı bu kadar büyütmesinin sebebini çözemiyordum. En fazla, birinin eşyasını yanlışlıkla aldığım için görevliler bana uyarı verebilirdi. Bu kadının derdi neydi? Bir kavga daha mı çıkarmak istiyordu?

Parmaklarını daha da batırarak, “Sana *duydun mu* dedim?” dedi.

“Duydum.”

Odaya çıktığımda Angie iPod’dan müzik dinliyordu. Dün gece Helen gittikten sonra azıcık konuşmuştuk. Kız yirmi altı

yaşındaydı ve uyuşturucu kullanıp fahişelik yapıyordu ama artık temiz olduğunu, hayatını toparlamaya çalıştığını, böylece çocuklarını geri almayı umduğunu söyledi. En küçük çocuğuna doğum günü hediyesi alabilmek için Helen'dan borç aldığını anlattı.

Yatağımın altına ve çarşafın arasına bakıp minderi de kaldırarak herhangi bir kesik var mı diye kontrol ettim.

Angie müziği kapatıp, "Ne yapıyorsun?" dedi.

"Helen'in çatalı kayıpmiş."

"Sen de burada olduğunu mu sandın?" Akli karışmış gibiydi.

"Burada bir şey var. Harley birazdan gelir."

"Ah, lanet." Angie ayağa kalktı. "Eğer burada uyuşturucu bulursa biteriz."

Hızlı ama sessiz olmaya çalışarak odanın altını üstüne getirdik. Yastık kılıflarımızı, çekmecelerimizi, rafların üstlerini, lambaların arasını kontrol ettik. Dışarıda ya da koridorda her gürültü duyduğumuzda donup kapıya bakıyor, dışarıdaki kişi gittiğinde rahat bir nefes alıyorduk. Nihayet kapımız çaldı.

Kapıyı açarken mümkün olduğunca sakın görünmeye çalıştım. "Ne haber Harley?"

"Üzgünüm kızlar ama oda kontrolü yapmam gerek," dedi. "Koridorda bekleyin lütfen."

Angie'yle birlikte kapı eşiğinden adamı izledik. Harley günde iki paket sigara içen, sarı dişli, iri bir adamdı. Kötü bakan küçük gözleri vardı. Çuvallarsanız sizi fena zorlayacak birine benziyordu. Şu ana kadar onunla hiçbir sorun yaşamamıştım ve şimdi de yaşamak istemiyordum. Adamın her bir kitabı kaldırışında, ceplerimiz ya da ayakkabılarımızı kontrol edişinde nefesimi tuttum. Sonunda odanın ortasında durdu, düşünceli ve ağır bir edayla etrafa baktı.

O an pencere pervazında duran eğreltiotu saksısının yanındaki minik toprak yığınına fark ettim. Acaba daha önce de orada mıydı diye hatırlamaya çalışarak iyice baktım. Sonra Harley'nin yüzünü kontrol ettim. Acaba o da fark etmiş miydi? Pencereye doğru yürümeye başladı. Her yerimi ateş basmıştı. Angie'ye baktım, onun da yüzü kıpkırmızıydı ve neredeyse ağlayacaktı. Harley bitkiye doğru uzanıyordu.

Kafamı eşiğe dayayıp gözlerimi kapattım. Ben de ağlamak üzereydim. Ayvayı yemiştım. İki gün dışarıda geçirdikten sonra yine Rockland'a geri dönecektim.

Harley, "Pencerenizde sızıntı var," dedi. "Birini gönderip baktıracağım."

Gözlerimi açtım. Aman Tanrım, adam toprağı fark etmemişti.

Kapı eşiğinde durup ikimize birden sertçe baktı. "O şeyi ne yaptınız bilmiyorum ama gözümüz üzerinizde."

Adamın ayak sesleri uzaklaşırken ben de hemen bitkinin yanına gittim. Dokundum ve parmaklarım yuvarlak bir şeye değdi. Küçük bir paket ot çıkardım. İkimiz de durup baktık.

Angie, "Lanet olsun, *gerçekten de* koymuş," dedi.

Uyuşturucuyu şampuan şişeme gizledim. Mutfak boşalıp arka bahçeden sesler geldiğini duyunca ve Angie, Helen ile diğer kızların sigara içmeye çıktıklarını görünce girip kendime çorba hazırladım. Sonra AN toplantısı için çıktım ve yolda bir yerde gördüğüm bir çöp kutusuna esrarı attım. Daha sonra eve geldiğimde kendimi gayet iyi hissediyordum. Her ne kadar bağımlı olmasam da on iki basamaklı programdan keyif alıyordum. Hem bu sayede Rockland'da bazı arkadaşlar edinip yeni şeyler öğrenmişim. Aynı şeyin dışarıda da olacağını umut ediyordum.

Helen odama geldiğinde yatmaya hazırlanıyordum.

“Çatalımın sende olduğunu biliyorum Murphy.” Etrafa bakındı. Gözleri bitkide durdu çünkü yaprakların arasına üzerinde gülen yüz olan bir kağıt koymuştum.

Angie’ye döndü. “Komik olduğunuzu mu sanıyorsunuz?”

Önüne geçip, “Hem de çok komik,” dedim.

Pis pis bana baktı. “Bana o lanet olası şeyimi geri ver.”

“Eğer bir daha ikimizden biriyle uğraşmaya kalkarsan Harley bu kez *senin* odanı arar ve emin ol ilginç bir şey bulmasını sağlarım.”

Yakamdan tutup suratını suratıma yaklaştırdı. Nefesinin pis kokusundan etkilenmemeye çalışarak gözlerinin içine baktım.

“Yanlış kişiyle uğraşıyorsun,” dedi.

“Daha yeni başlıyorum.”

Yakamı bıraktı. Kapıya gelince arkasını dönüp, “Bunu unutmayacağım,” dedi.

BÖLÜM ON İKİ

CAMPBELL RIVER TEMMUZ 1996

Mezuniyetin ardından Fish Shack'te tam zamanlı çalışmaya başlamıştım. Nicole'ü pek sık görmüyordum çünkü Shauna ve kızlarla birlikte sahilde takılıyordu. Bazen işe gitmek için evden çıkarken kızları dışarıda onu beklerken bulurdum. Ben arabama yürürken onlar da gülüp bana laf atar fakat bunu sadece annemler evde yokken yaparlardı. Bazen de mutfakta takılır, telefonumuzu kullanır, kolalarımızı içer, tiz sesleriyle sinirimi bozarlardı. Artık onları yok saymak, sadece gülüp geçmek benim için daha kolaydı. Okul bitmişti ve Ryan'la birlikte yeni hayatımıza başlıyorduk. Yakında buradan gidecektik ve ben bu sürtükleri bir daha asla görmek zorunda kalmayacaktım.

Arada sırada annemler evde yokken Nicole'le tek başımıza kaldığımızda Ryan'la bizim evde takılırdık. Telefona benim cevap vermem Nicole'ü gerer, ben de acaba yine o çocuktan mı telefon bekliyor diye merak ederdim. Eğer arayan kızlardan biriye, ben telefonu açmca mutlaka kötü bir şey söylerler ve evi çok sık ararlardı. Nicole artık Shauna'nın evinde daha çok vakit geçiriyor, pek çok hafta sonu onlarda kalıyordu.

Bir gece kapı çaldığını duyunca baktım. Frank McKinney Nicole'ü eve bırakıyordu. Bir koluyla kardeşimi tutmaya çalışıyordu. Nicole zar zor ayakta duruyordu. Gözleri cam gibiydi ve elbisesi kirlenmişti. Her yerinden bira kokusu geliyordu.

“Anne ve babanla konuşabilir miyim Toni?” dedi McKinney.

Seslendim, onlar da kapıya geldiler. Gidiyormuş gibi yapıp merdivenlerde bekledim ve neler olup bittiğini öğrenmek için onları dinledim. McKinney annemle babamdan özür diliyor, işten eve geldiğinde tüm kızları içki içerken bulduğunu anlatıyordu. Adamın biralarını bile içmişlerdi.

“Shauna’yla konuştum, bu bir daha olmayacak.”

Annem öfkeyle, “Lütfen odana git Nicole, bunu birazdan konuşacağız,” dedi.

Nicole yanımdan geçerken sendeledi. Yüzü hem öfkeli hem de utanç içindeydi. Odasına girip ortadan yok oldu.

Annem aşağıda adama, “Kızım evinizde bu şekilde davrandığı için ben de sizden çok özür dilerim,” dedi.

“Çocukların bu yaşta bazı şeyleri denemesi son derece normaldir.” McKinney’nin sesi sakindi. “Üzerlerine çok giderseniz gizli gizli yapmaya başlarlar.”

Annem başıyla onaylayarak tüm cevaplar adamdaymış gibi dikkatle yüzüne bakıp dinliyordu. “Kız çocukları bazen insanı çok zorlayabiliyor.”

“Kesinlikle öyle.” Bir eli eşikte, diğer eli kemerinde başını kaldırıp gülümseyerek anneme baktı. “Fakat sizin iyi bir kızınız var. Onun hakkında endişelenmeniz gerektiğini hiç sanmıyorum.”

“Genelde sorumluluk sahibi biridir. Ona ne oldu bilmiyorum...” Annem başını kaldırıncı benim merdivenlerde olduğumu gördü. “Şu an burada olmamalısın Toni.”

Ben giderken annemin, “Zorlamak hakkında az evvel ne demiştin?” dediğini duydum.

McKinney gittikten sonra annemle babamın, odasında Nicole’le konuştuklarını duydum. Öfkeli değil de daha çok, şaşırılmış ve bir polis kızlarını eve bıraktığı için utanmış gibilerdi. Nicole özür dileyip, “Bir daha yapmayacağım. Sadece birkaç yudum alıp denemek istemiştin ama kendimi garip hissedene dek ne kadar çok içtiğimi fark etmedim,” dedi. Annemle babam bir süre daha bilinçli tüketimle ilgili konuşmaya devam ettiler. Nicole titrek sesiyle söyledikleri her şeyi onaylıyordu.

Bir saat sonra banyo kapısını açtım ve Nicole’ün aynada kendine baktığını gördüm. Üzerinde sadece sutyen ve külotu vardı. Gözleri mayhoş bakıyor, bir şey hayal ediyormuş gibi ellerini dudaklarına bastırıyordu.

Beni görünce, “Tanrım, Toni. Kapıyı çalamaz mısın?” dedi ve hemen kapıyı kapattı.

Evde erkekler de var mıydı diye merak ettim ama Nicole genelde oğlanlar hakkında asla konuşmazdı. Hatta odasında hiçbir şarkıcı ya da film yıldızının posterini bile yoktu. Bildiği tek şey, hayran olduğu kadınlardan söz etmektir. Bir yanım kızlardan biriyle mi takılıyor, sakladığı sır bu mu diye düşündü. Kızların sırf oğlanların dikkatini çekmek için arada birbirleriyle takıldığı hakkında bazı söylentiler duymuştum. Sonra aklıma Shauna’nın bana öpüşmeyi öğrettiği geldi. Yumuşak, çilekli ruj sürdüğü dudaklarını benimkilere bastırmıştı. Gerçi Kim daha net bir tercih olurdu ama Nicole’le ikisinin hiçbirlerine sevgi gösterisinde bulunduklarına şahit olmamıştım. Nicole’ün odasına sızmayı düşündüm fakat bir seferinde annem bana aynısını yapmış, ben de ona çok kızmıştım. Hem Nicole’ün balo için bana yardım ettiği gecedan beri ikimiz

de kendi işimize bakıyor, iyi geçiniyorduk. İçim rahat değildi ama odasını karıştırırsam aranızda yine bir savaş başlardı.

Nicole eve sarhoş geldiği o geceden sonra evden daha sık kaçmaya ve daha geç saatlere kadar dışarıda kalmaya başladı. Bazen sabah üçe, dörde kadar ayak seslerini duymazdım. Bir sabah yedi civarlarında güneş gözlüklerimi görüp görmediğini sormak için kapısını çaldım. O saatte genelde kalkmış olurdu ama cevap vermiyordu. Ben de şüphelenip kapıyı hafifçe araladım. Yatağı boştu ama uyuyan biri varmış gibi görünsün diye içine yastık doldurmuştu. Orada durup ne yapacağımı düşünürken annem aşağıdan seslendi.

“Seni kumsala götürmemi ister misin Nicole?”

Bir an durup sonra seslendim. “Uyuyor.”

Nefesimi tutup annemin yukarı gelmesini bekledim. Fakat o, gençler hakkında bir şeyler mırıldanarak evden çıktı. Babam zaten işe gitmişti. Yarım saat sonra Nicole arka kapıdan içeri süzüldüğünde onu mutfakta bekliyordum.

Beni görünce durdu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Aklının çalıştığını, yalanlar düşündüğünü, eve yeni geliyor olduğunu fark edip etmediğini merak ettiğini görebiliyordum.

“Neden orada dikiliyorsun?” dedi.

“Neredeydin?”

“Yürüyüşe çıkmıştım.”

“Gerçekten mi? Bundan daha iyisini yapabilirsin. Yüzünde hâlâ dün geceden kalma makyaj var.” Silinmiş de olsa rimel sürdüğü çok belliydi. Üstelik kısa kot eteği ve yarım tişörtü hiç de yürüyüşe uygun kıyafetlere benzemiyordu.

Rol yapmayı kesti. “Annem biliyor mu?”

“Hayır, ona uyduğunu söyledim.”

Rahatlamıştı. “Teşekkür ederim.”

“Aslında senin için iyi bir şey yapmamam gerek. Bana davranışlarından sonra. Tüm gece ne yaptın?”

“Seni ilgilendirmez,” deyip gitmeye çalıştı.

Önüne geçtim. “Bu kadar geç dönersen ve senin için yalan söylemek zorunda kalırsam ilgilendirir. Annemle babama anlatmak istemiyorum ama başına kötü bir şey gelirse...”

“Başıma kötü bir şey gelmeyecek.”

Birbirimize baktık. Kocaman gözleri çok masumdu. Konuyu kapatmayı düşündüm ama içim hiç rahat değildi. “Çok garip davranıyorsun, üstelik aylardır.”

“Her şey yolunda. Ben sadece...” Kendini durdurdu.

“Sen sadece ne?”

“Eğleniyorum, tamam mı? Sen hep kaçıyorsun.”

“Ben senden daha büyüğüm. Ayrıca, eğlence bazen başını belaya sokabilir.”

Gözlerini devirdi. “Lüt-fen. Annem gibi konuşmaya başladın.”

Yüzüm kızarmıştı. “Ben anneme *hiç benzemiyorum.*”

Nicole beni itip, “O zaman onun gibi davranma,” dedi ve gitti. Merdivenlere gelince durup arkasını dönerek yumuşak bir sesle bana, “Merak etme Toni. Ben gerçekten iyiyim,” dedi.

Sonraki hafta sonu Nicole, Shauna ve kızlarla kamp yapmaya gideceğini söyledi. Bizimkiler isteyken onları Rachel’in annesi alıp götürecekti. Ben mutfakta kendime kahve hazırlarken Nicole de oturma odasında onların gelmesini bekliyordu.

“Lokantada olacağım sanıyordum,” dedi.

Ona bakınca ne denli gergin görüldüğünü fark ettim. Bir şeyler oluyordu. Ona beş dakika içinde gideceğimi söyleyecektim ama sonra, “Bir saat daha gitmesem de olur,” demeye karar verdim.

Şaşırarak gözlerini kırıştırdı ve ayağa kalkıp önce pencereden dışarı, sonra da tekrar bana baktı. Panik olduğu çok belliydi.

“Neler oluyor Nicole?”

Normal görünmeye çalışarak, kot şortunun kemerine ellerini geçirdi. “Hiçbir şey. Rachel’in annesi gecikti.”

Kanepeye oturdum. “Belki ben de seninle beklerim.”

“İyi,” dedi ama korkudan ödünün koptuğunu görebiliyordum, yüzü terden parlamaya başlamıştı. Telefona baktı.

“Telefon mu açman gerekiyor?” dedim.

Düşünceli bir şekilde yüzüme baktı. “Belki de arayıp her şey yolunda mı diye sorarım.” Telefonun yanına doğru gidip bir numara çevirdi.

“Selam, benim. Annen geliyor mu diye merak ettim.” Bir an durdu sonra, “Tamam, ben de kız kardeşimle takılıyorum... Hayır, işe bir saat sonra gidecek. Görüşürüz,” dedi. Telefonu kapatıp oturma odasına geri geldi. “Biraz gecikeceklermiş.”

“Gerçekten kiminle buluşacaksın?”

“Sana söyledim ya, Rachel’in annesi beni alacak.”

Kahvemi mutfığa bırakıp telefonu kaldırdım. “O zaman eğer yeniden ara tuşuna basarsam, onlardan biri cevap verir. Öyle değil mi?”

Daha ben bir şey yapmaya fırsat bulamadan koşarak geldi ve beni hızla itip tezgahın köşesine savurdu. Telefonu düşünürken çok şaşırdım. İkimiz de aynı anda uzanıp yerde çırpınarak telefonu almaya çalışıyorduk. Nicole hatırladığımdan daha güçlü olsa da telefonu kapmayı başarmıştım.

Havaya kaldırıp yeniden ara tuşuna basmaya çalıştım.

“Toni... Lütfen!”

Nicole o kadar paniklemişti ki bir an tereddüt ettim. Kimi aradığını öğrenmeyi gerçekten istiyordum ama sonra boy-

nundaki çiçek şeklinde pırlanta kolyeyi fark ettim. Onu daha önce hiç görmemiştim. Kavgaya ederken yakasından kayıp dışarı çıkmış olmalıydı.

“Sana neler oluyor?” dedim.

Ağlamaya başladı. “Bu bir sır, tamam mı?”

“Partideki o çocuğu görmek için mi evden sıvışıyorsun?” Kolyeyi gösterdim. “Bunu sana o mu verdi?”

Başını öne doğru salladı. Yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. “O üniversitede, tamam mı? Annemle babam bunu asla onaylamaz. Tüm hafta sonunu birlikte geçirmek istiyoruz. Anlıyorsun, değil mi? Seninle Ryan gibi.”

Durup ona baktım. “Ben Ryan’ın erkek arkadaşım olduğu konusunda yalan söylemiyorum,” dedim. Düşünceli bir şekilde gözlerimi kıstım. “Onda başka ne sorun var?”

Bir an tereddüt ettikten sonra, “Babamın yanında çalışıyor,” dedi.

Lanet olsun. Annemle babam Nicole’ün işçilerden biriyle takıldığını duyunca çok kızacaktı. Hangisi olabilir diye düşündüm fakat babamın farklı şantiyelerde pek çok genç işçisi vardı.

Telefonu Nicole’e verip ayağa kalktım ve saate baktım. “Bu saat doğru mu? Sanırım mahvoldum. Şimdi işe gitmeliyim.”

Ayağa kalkıp ellerini kalçasına koydu. “Seni pislik. Demek benimle uğraşıyordun!”

“Hiç hoş olmuyormuş, değil mi?” Çantamı ve anahtarlarımı alıp kapıya yöneldim. Çıkmadan önce dönüp ona, “Bu çocukla gideceğin için rahat mısın? Babamın işçileri bazen fazla gıcık olabiliyor,” dedim.

Başıyla onayladı. “Kesinlikle sorun yok... Biz yalnızca baş başa kalmak istiyoruz.” Yalvarır gibi, “Sakın annemle babama söyleme. Onu seviyorum. Yoksa bizi ayırırlar,” dedi.

Ryan'la ilişkiyi düşündüm. Bir ay boyunca cezalıyken onu göremezsem ölümlüm dediğim aklıma geldi.

“Söylemem.”

Daha sonra lokantada acaba nereye gittiklerini öğrensem mi diye düşündüm. Ya bu çocuk ona bir şey yaparsa? Annemle babama gerçekte ne yaptığını anlatmalı mıydım? Eğer Nicole beni gammazlasa ona çok kızardım. O yaz ne kadar pislik de olsa, Nicole benim kız kardeşimdi.

Birkaç gün sonra Amy'yle kumsalda rahatlayıp güneşin tadını çıkarıyor, erkek arkadaşlarımızdan konuşuyorduk. Ryan'la birlikte daire bakarken profesyonellerle görüşüp kendimizi çok olgun hissediyor, farklı binaları ve yerlerini araştırıyorlardık. Amy, kendi erkek arkadaşı henüz aynı eve çıkmak istemediği için beni biraz kıskandı. Ben yavaş yavaş gardımı indirdikçe onunla daha da yakınlaşmıştık ve artık neredeyse kendimi eski günlerdeki gibi hissediyordum. Cips yiyip dergi okuyor, gülüyorduk.

Derken Shauna, Cathy ve Nicole geldi.

Rachel ve Kim'in nerede olduklarını bilmiyordum ama ikisi de yaz için iş bulmuş çalışıyordu. Kim ise artık tamamen Rachel'la yaşıyordu. Temmuz'da evinden atılmıştı ama hiç kimse sebebini tam olarak bilmiyordu. İçimden bir his bunun eşcinsel olmasıyla alakalı olduğunu söylüyordu çünkü annesi aşırı muhafazakardı.

Yanımızdan geçerlerken biz de Amy'yle örtülerimizin üzerine oturmuş sohbet ediyorduk.

Shauna, “Selam Amy,” dedi.

Amy de “Selam,” dedi ve Shauna gitti.

Amy'ye çok pis bir bakış fırlattım. O da bana özür diler gözlerle bakıp, “Sadece reflekti,” diye fısıldadı. Shauna'yı

görünce hâlâ gergin olması, hatta ikimizin de gergin olması beni rahatsız etmişti.

Kızlar havlularını birkaç metre ötemize yaydılar.

Amy'ye, "Buradan gidelim," dedim.

Ayağa kalkıp eşyalarımızı toplamaya başladık. Yeni aldığım siyah bikiniyi giymiştim – Ryan bayılmıştı – ve kendimi gayet iyi hissediyordum, ta ki Shauna, "Hâlâ *hiç* memesi yok. Zavallı Ryan!" diyene kadar.

Cathy gülmeye ve başladı ve "Belki de meme ameliyatı için para biriktiriyordur!" dedi.

Tam onlara defolup gitmelerini söyleyecektim ki Cathy'nin plastik bardağına şarap koyduğunu gördüm ve dikkatim dağıldı. Şu an hepsinin elinde tepesinden pipetler görünen, parlak renklerde plastik bardaklar olduğunu fark ediyordum. Nicole'ün yüzü yine mayhoş bakıyor, güneş kremine uzanırken sendeliyordu.

Amy'ye dönüp, "Boş ver onları, hepsi sarhoş. Biraz daha kalalım," dedim.

"Emin misin?" dedi. Korkmuş bir şekilde kızlara baktığını görünce iyice sinirlendim. Neden onlardan bu kadar korkmak zorundaydık?

"Evet, ondan kaçacak değilim." Gerçek neden Nicole'e göz kulak olmak istememdi. Bu şekilde sarhoş olmasından, özellikle de toplum içinde, hiç hoşlanmıyordum. Üstelik daha öğlendi. Bunlar ne zaman içmeye başlamıştı?

Tekrar yerimize oturduk. Biraz yüzmek için suya daldım ama geri dönerken özgüvenle yürüyüp yanlarından geçmek beni çok yoruyordu çünkü kıkırdaşıp fısıldaştıklarını duyabiliyordum. Nicole'ün son derece sessiz, hatta depresyondaymış gibi görüldüğü de gözümünden kaçmadı. Çok sahte gülü-

yordu. Shauna ve Cathy bile birkaç kez ona bakıp gözlerini devirdiler. Yoksa Nicole'e sarmaya mı başlamışlardı?

Bir kez daha yüzüp geri geldiğimde Amy'nin çok gergin olduğunu fark ettim. "Gitmek istiyorum. Hakkımızda çok kötü şeyler söylüyorlar," dedi.

"Tamam," deyip eşyalarımı toplamaya başladım ve havlu mu silkeledim. Zaten bana bakışlarından bile yorulmuştum. Başka bir plaja gidebilirdik. Nicole de aptalca bir şey yapsa, bu onun sorunuydu. Fakat yine de çaktırmadan ona bakıp daha da sarhoş oldu mu diye kontrol ettim ama gözlerini kısıp dikkatle otoparka doğru baktığını gördüm.

Shauna döndü ve "Lanet olsun, babam orada ne arıyor?" dedi.

Ben de yavaşça köşeye park eden siyah pikabı görebiliyordum.

Nicole içkisini saklamaya çalıştı. "Bunu saklamamız gerek..."

"Ben hallederim." Shauna içkisini orta yerde bırakıp kızlara, "Burada kalın ve tek kelime etmeyin," dedi.

Otoparka gidip birkaç dakika arabanın camından babasıyla konuştu. Adam gittikten sonra da Shauna geri geldi.

"Eve arabayla gitmek ister miyiz diye gelmiş ama iyi olduğumuzu söyleyince gitti." Benim izlediğimi fark etmişti. "Sen neye bakıyorsun?"

O kadar özgüvenli ve o kadar istediğini yapıp paçayı sıyracağından emindi ki babası onları neredeyse içki içerken yakalayacak diye endişe bile etmemişti. Acaba başka neler yapıp paçayı sıyrıyorlardı? Nicole'ü başka *nelere bulaştırıyorlardı?*

Nicole'le göz göze geldim. İçkisine baktı ve koca bir yudum aldı.

Birkaç hafta sonra, ağustos ortaları gibi, Nicole evde çok garip davranmaya başladı. Saatlerce odasında müzik dinliyor, annemle babam sürüklemekten dışarıya çıkmıyordu. Annem akşam yemeği için seslendiğinde aç olmadığını söylüyor, gün içinde sadece kanepeye uzanıp televizyon izliyor, kanal değiştiriyordu. Hatta bazı günler duş bile almıyordu.

Bir gün yine kanepede uzanırken, “Neden artık Shaunalar’a gitmiyorsun?” diye sordum. Kavga etmiş olmalarını umuyordum. Bir gece Shauna’nınkine benzer bir aracın eve geldiğini fakat sonra vazgeçip geri döndüğünü görmüştüm.

“Ailesiyle birlikte gitti.” O zaman herhalde gördüğüm araba Shauna’nınki değildi. Gerçi beyaz bir araç olduğundan emindim. Belki de görüştüğü çocuktu.

“Ya Cathy ve diğer kızlar?”

“Hepsi çok meşgul, çalışıyorlar falan işte.”

“Peki, o halde neyin var? Çok üzgün görünüyorsun.”

“Çok sıkıldım.” Ağlayacak gibi görünüyordu.

“O çocukla ayrıldınız mı?”

Uzaktan kumandayı yere fırlattı. “Neden kendi işine bakmıyorsun?” deyip koşarak odasına çıktı ve kapıyı çarptı.

Ertesi gece işten geldiğimde annem mutfak masasına oturmuş bekliyordu. Babam da yanındaydı. Suratları çok ciddiye.

“Neler oluyor?” dedim.

Annem soğuk ve sert bir sesle, “Babanın ameliyatından kalan Percocet ilaç dolabında yok,” dedi. “Neredeyse dolu bir şişe vardı.” Geçen yıl babam omuz ameliyatı geçirmiş ve kendisine ağrı kesiciler verilmişti ama ben bunları çoktan unutmuştum, hatta ecza dolabında kaldığından bile haberim yoktu.

Şu an çok kızgındım. “Beni onu çalmakla mı suçluyorsunuz?”

“Evden kendi başına yürüyüp gitmedi ya.”

“Ben o tip ilaçlar kullanmam anne.”

“Ama esrar içtiğini biliyoruz.”

“Ne olmuş? Adadaki çoğu insan içiyor.” *Şu an birazcık içebilirdim doğrusu.*

Babam, “Ryan’ın babası geçmişte reçeteli ilaç çalmaktan tutuklanmıştı, o yüzden biz de belki Ryan...” dedi.

“Onları Ryan çalmadı. Bunu söylediğimize inanamıyorum!” Yüzüm kızarmıştı, neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. “O asla yanlış bir şey yapmaz.”

Annem, “Herhalde o gece Andersonlar’ın evine de kendi başına girmiştin,” dedi. “Bize daha önce de yalan söyledin Toni.”

Sessiz bir öfkeyle orada durup, komşunun evine girdiğim için kendime çok kızdım çünkü bu şekilde onlara bana karşı kullanabilecekleri bir şey vermiştim. İlaçları kimin almış olabileceğini düşününce öfkem iyice arttı.

“Nicole yaz boyu her hafta sonu Shauna’yla parti yaptı. Onları sahilde içerken gördüm. Neden ilaçlarınızı *ona* soruyorsunuz?”

Birbirlerine baktılar. Babam, “Belki Nicole’den de bize katılmasını isteyebiliriz,” dedi.

Ben masada oturup annemin gözlerine bakmayı reddederken, babam da Nicole’ü getirmeye gitti. Kardeşim aşağı indi. Gözleri önce bana, sonra anneme kaydı. Üzerinde pijamaları vardı. Fırfırlı pamuk şort ve üzerinde kedi yavrusu olan soluk pembe bir üsttü. On altıdan bile küçük duruyordu. Bir anda kendimi siyah tişörtüm, koyu renk makyajımla annemlerin gözünden gördüm. Tam bir baş belası gibi görünüyordum fakat son zamanlarda Nicole’e dikkatli baktılar mı diye de merak ettim. Çok kilo kaybetmişti. Boynundaki kemikler or-

taya çıkmış, saçları yıpranmıştı, günlerdir yıkanmamış gibi görünüyordu. Kollarını sıkıca vücuduna sarıp masaya oturdu.

“Ne oldu?” dedi.

Annem, “Sadece seninle biraz konuşmak istiyoruz,” dedi. Ona kayıp ilaçlardan söz edip kibarca, “İyi misin? Bize anlatmak istediğin bir şey var mı? Bazen çok kötü krampların olduğunu ve...” diye sordu.

“Ah, tabii,” dedim, “beni ilaçlarınızı çalmakla suçlarsınız ama...”

“Biraz dur Toni. Şu an Nicole’le konuşuyoruz.”

Durup bu palavraya karşı başımı iki yana salladım ve Nicole’e baktım. Onlara lanet gerçeği anlatsa iyi ederdi yoksa canına okuyacaktım.

“Ben almadım,” dedi “ama dün Toni’yi odanızda gördüm.”

“Seni küçük sürtük!” Sözler ağzımdan patlarcasına fırlamıştı. “Seni öldüreceğim.”

Babam, “Toni, bu kadar yeter!” dedi.

“Onları ben almadım. Yalan söylüyor.” Nicole’e döndüm.

“Onlara doğruyu söyle. İlaçlara dokunmadığımı biliyorsun.”

Masaya bakıp, “Ben de almadım,” diye mırıldandı.

Annem, “Kardeşini tehdit etme!” dedi.

“Resmen yalan söylüyor ve bu sizin umurunuzda bile değil.” Sesim zalim ve alaycı bir hale dönüşmüştü. “Onun çooooooooook mükemmel olduğunu düşünüyorsunuz. Neden Rachel’in ailesine, Nicole’ün geçen ay gerçekten onlarla kampa gidip gitmediğini sormuyorsunuz? Nicole’ün kendinden büyük bir erkek arkadaşı var ve çocuk babamın yanında çalışıyor. Nicole onunla sınıfta.”

Nicole gözünde yaşlarla yutkunmaya başladı. “Bu doğru değil. Tüm hafta sonu Rachel ve kızlarla birlikteydim. Big Bear Ridge’e gittik. Annesini arayabilirsiniz. O size anlatır.”

Ağlayarak başını iki yana salladı. “Benim erkek arkadaşımı filan yok. Toni neden hakkımda bu yalanları uyduruyor bilmiyorum.”

Annem de bana bakıp başını sallıyordu. “Bu nefret dolu tavrından bıktım usandım Toni. Sana ulaşmak için elimizden geleni yaptık ama hiçbir fayda etmedi. Bu noktaya gelmeyi biz de istemezdik ama sen hem bir yalancıya hem de hırsıza dönüştün. Bize başka çare bırakmadın. Artık buradan taşınma vaktin geldi.”

Şaşırmış ve incinmiş bir halde anneme baktım, söyledikleri kafamda çınlıyordu.

Gözyaşlarına boğularak, “İyi,” dedim. “Zaten iki hafta içinde taşınacaktık. Bir yer bulduk ama ay sonuna kadar tutamıyoruz.” Şu an buradan gitmeyi çok isterdim ama Ryan’ın babası hafta boyunca âlem yapmıştı ve Ryan da şu an bir arkadaşında kalıyordu. Amy de ailesiyle tatildeydi.

“O süre zarfına kadar kalabilirsin.” Annem üzgündü ama kavga kontrolünden çıkmış, pes etmiş gibi duruyordu. “Beni hayal kırıklığına uğrattın Toni. Daha fazla ziyan etmeden, bir an önce hayatını toparlamayı temenni ediyorum.”

Babam da hüznle gülümsedi. “Taşınırken yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin.”

Yaşlı gözlerle ona baktım. “Bunu ben yapmadım baba.”

“Sana inanmayı çok istiyorum Toni ama sana güvenmek konusunda işimizi çok zorlaştırıyorsun.”

“Baba...” Kendimi savunmak, yüzündeki o hayal kırıklığıyla dolu ifadeyi yok etmek istesem de ağzımdan hiçbir şey çıkmadı.

Babam Nicole’e döndü. “Bize anlatmak istediğin bir şey var mı? Abla sahilde seni içerken gördüğünü söyledi.”

Nicole tereddüt etti. İtiraf edeceğini düşündüm, bedeni gerildi. Bir şeye uzanmak ister gibi eğildi ama sonra yine sandalyesine gömüldü.

“Shauna’yla takılmama çok kızdığı için uyduruyor sadece. Ben içki içmiyorum.”

Babam şüpheliydi. “Fakat son iki haftadır evde sürünüyor gibisin. Eğer konuşmak istediğin herhangi bir şey varsa...”

“Ben iyiyim.” Kızmış gibiydi ama çabucak ekledi. “Çok sıkıldım. Herkes bir yerlere gitti. Artık yatabilir miyim? Gerçekten çok yorgunum.” Ağzını kocaman açarak esnedi.

Babamın onun yalan söylediğini bildiğini ve biraz daha soru sormak istediğini anlamıştım ama annem uzanıp omzuna dokunarak, “Sanırım hepimiz biraz uyumalıyız,” dedi. “Haydi yatalım.”

Beni odada, masada kardeşimden nefret edip ağlar halde bıraktılar. Nicole yalan söylemişti ve ondan bunun hesabını soracaktım.

BÖLÜM ON ÜÇ

ECHO SAHİLİ REHABİLİTASYON EVİ,
VICTORIA
OCAK 2013

Helen'ı odasına bir şey yerleştirmekle tehdit ettikten sonra kadın geri çekildi ve bir yıl boyunca bir daha birbirimize bulamadık. Ondan hâlâ hoşlanmıyordum ve onun da benden hoşlanmadığından son derece emindim fakat benden uzak durduğu sürece bu, umurumda bile değildi. Oda arkadaşım Angie taşınmış, yerine yeni oda arkadaşım Joanne gelmişti. İdare ederdi. Kendi tarafını temiz tutuyordu ama çok hareketli ve gevezeydi. Benden daha gençti, kahverengi dalgalı saçları, gözlüğe ihtiyacı olan kısık gözleriyle kocaman bir ağız vardı. Yemek yerken sürekli konuşması beni çıldırtıyordu. Uyuşturucu satmaktan içeride yatmıştı ama ben hâlâ o işlerle uğraştığını düşünüyordum. Bazen eve yürürken Helen ile ikisini sokağın aşağısındaki parkta karanlık bir tiple konuşurken görür, gizli bir şey yapıyormuş gibi birbirlerine sokularak hareket ettiklerine şahit olurdum. Umurumda olduğunu ya da fark ettiğimi gösterecek hiçbir ifadede bulunmamaya özen gösterirdim. Gerçekten de umurumda değildi. Eğer şartlı tahliyelerini berbat etmek istiyorlarsa bu onların bileceği işti.

Benim. hayatımla ilgili farklı planlarım vardı. Sonuna kadar devam etmeliydim.

Yerel bir lokantada düzgün bir iş bulmuştum. Mutfakta bulaşık yıkamaya, yemek hazırlamaya ve şimdi de ızgara başında vardiyalı olarak çalışmaya başlamıştım. İşim sıcak ve yağlıydı, eve geldiğimde üzerim kızarmış yemek kokardı ama umurumda değildi. Nihayet biraz para kazandığım için mutluydum. Çalışmadığım zamanlarda tahliye memurumla buluşup, birkaç yeni arkadaş edindiğim programlarıma gider, hayvan barınağındaki köpekleri gezdirirdim. Henüz kendime bir köpek almaya yetecek kadar param yoktu ama Campbell River'da kendi evimi tuttuğum zaman yapacağım ilk şey bu olacaktı. Tam şartlı tahliyeye geçtiğimde oraya geri dönmeyi planlamıştım.

Bunun çılgınca bir fikir olduğunu biliyordum. Her şey orada olmuştu ve annem dahil herkes hâlâ benden nefret ediyordu. Yine de geri dönüp onlara düşündükleri kişi olmadığımı kanıtlamak istiyordum. Bunu kasabadakilere mi yoksa kendime mi kanıtlamaya ihtiyacım olduğunu bilmiyordum ama oraya gidip en azından denemeliydim.

Günlük şartlı tahliye kontrolümün ardından babama mektup yazıp Victoria'da olduğumu söyledim. Gerçi annemler bunu çoktan biliyor olmalıydı, 'suçumun' kurbanları olarak kendilerine haber verilmiş ve duruşmaya çağırılmış ama gelmemişlerdi. Babam çıktığım ve iyi olduğum için sevindiğini söyleyen bir cevap yazdı. Fakat herhangi bir ziyaretten bahsetmemişti, ben de öyle.

Ryan'ın nerede olduğunu, şartlı tahliyeyle çıkıp çıkmadığını bilmiyor fakat Vancouver'da kalmış olabileceğini tahmin ediyordum. Onun daha dışa dönük ve bir şekilde iletişim kurmaya meraklı biri olduğunu biliyordum ama hâlâ birbirimi-

zi görme iznimiz yoktu. Şartlı tahliye memurum bu durumu çok net belirtmiş olduğundan Ryan'ın da dışarıda olduğunu düşünmüştüm. Bazen gecenin bir yarısı aniden uyanır, pencerede bir tıkırtı duyduğumu sanarak Ryan'ın geldiğini düşünürdüm ama elbette asla orada olmazdı.

Artık haziranın sonuydu ve ben de mart ortasında Şartlı Tahliye Kurulu'na çıkacaktım. Onlara tam şartlı tahliyeye geçtiğimde düzgünce çalışacağımı, rehabilitasyon evinden çıktığımda kendime ait bir yerde yaşayacağımı göstermem gerekiyordu. Böylece Campbell River'daki eski patronum Mike'a uzun bir mektup yazdım. Ona Victoria'da bir lokantada çalıştığımı, çeşitli programlara katıldığımı ve hayatımı toparlamaya çalıştığımı anlattım. Ona yeniden kendisiyle çalışma şansım olup olmadığını sorarak eski mahkumlar için durumun ne denli zor olduğunu açıkladım. Hapishanede yaptığım tüm işleri detaylı şekilde içeren bir özgeçmişle, çok çalışkan biri olduğumu söyleyen şimdiki patronumdan güzel mektubu ekledim. Bunun zor bir şey olduğunu biliyordum fakat bir hafta sonra Mike'tan cevap gelince çok şaşırdım. Mektubunda, martta tam şartlı tahliyeye geçtiğim zaman diliminde yeni bir aşçıyı işe alabileceğini yazmıştı. Ayrıca bana bir arkadaşının yat limanında eski bir teknesi olduğundan ve çok ucuza kiralayıp orada yaşayabileceğimden söz etmişti. Çok heyecanlanmış, çok da rahatlamıştım. Eğer her şey böyle iyi giderse yakında tam şartlı tahliyemi alıp Campbell River'da kendime gerçek bir hayat kurabilirdim.

Bir gün, şubatın yaklaşık ikinci haftasında parktan geçerken sarışın bir kadının ağaçlardan birinin altında dikildiğini fark ettim. Üzerinde sıkı ama eski bir kot ceket vardı ve üşümek için dans ediyor gibiydi ama hareketleri biraz savruktu. Önündeki patikayı izlediğinden benim arkasından geldiği-

mi görmemişti. Genelde çalılarda gizlenen bağımlılara yakın bir yerde duruyordu, ben de satıcıyı beklediğini düşündüm. Şu an kesinlikle bir bağımlı olduğunu görebilecek kadar yaklaşımıştım çünkü yüzü iskelet gibi ince, aşırı açık sarı ve uzun saçları kuru, oynak gözleri son derece donuktu. Tam yanından geçip gidecekken yumuşak ve tereddütlü bir sesle bana, “Toni?” diye fısıldadı.

Durup daha dikkatle kadına baktım. Çok tanıdık gelmesine rağmen bir türlü çıkaramıyordum. Yoksa onu Rockland’dan mı tanıyordum?

Gergin bir şekilde kahkaha attı. “Vay canına, seni bir daha göreceğimi hiç sanmıyordum.”

O kahkaha bana her şeyi anımsattı. Lisedeki tüm çocukların sevdiği o derin ve hevesli kahkaha. Bu uyuşturucu bağımlısı, Cathy Schaffer’dı.

Acı dolu anılar resim kareleri gibi hızla gözümün önüne geldi. Cathy ve kızların bana okulda gülmeleri, Nicole’le birlikte lokantada beni aşağılamaları, duruşmamda fısıldaşarak yan yana oturmaları... Onunla yan yana olmam çok ciddi bir şeydi. Hızla etrafıma bakıp patikadan gelen kimsenin olmadığını emin oldum. Duruşmamdaki kilit tanıklardan biriyle konuştuğumun görülmesi hiç hoş olmazdı... Ayrıca, bir bağımlıyla görünmek yeterince kötüydü.

Tam gidecektim ki bana, “Çıktın mı? Yani artık özgür müsün?” diye sordu.

Aslında yanından gitmek ve onu gördüğümü unutmak istiyordum ama sesindeki gerginlik ve utanç karışımı bir şey bana engel oldu. Gözlerine baktım. Kocaman olmuş koyu renk gözbebeklerini, yüzündeki ve ellerindeki yaraları fark edip lisedeki o eğlenceli parti kızına ne olduğunu merak ettim. Eski güzelliğinden kalan solgun izleri görebiliyordum.

Çıkık elmacık kemikleri, kıvrımlı dudakları, derin gözleri, hepsi yıllardır madde kullanmaktan berbat hale gelmişti.

“Şartlı tahliyedeyim,” dedim.

“Bu iyi bir şey, değil mi? Campbell River’a dönecek misin?”

Yine aynı ses tonuyla konuşmuştu. Sanki yalanları yüzünden hayatıma verdiği tüm o hasarı unutmam için yalvarıyordu. Durup ona baktım. O gece gerçekten neler olduğunu biliyor muydu? Kız kardeşimin öldürülmesine yardım etmiş miydi? Katilin kim olduğunu biliyor muydu? Sessizliğim onu daha da çok gerdi. Ceketine sıkıca sarılıp olduğu yerde zıplamaya ve aniden kurumuşlar gibi dudaklarını yalamaya başladı.

Mırıldanarak, “Evet, muhtemelen,” dedim. Boğazım kurumuştur.

“Ben hâlâ orada yaşıyorum. Buraya hafta sonu için geldim,” dedi. “Shauna da hâlâ orada, kocasıyla birlikte.” Sadece sohbet mi ediyor yoksa beni uyarıyor muydu bilmiyorum ama Shauna’nın adı geçince içim ürpermişti. Duruşmadan bu yana kızların hayatları hakkında pek bir şey bilmiyordum ve Shauna’nın hâlâ evli olduğunu duymak beni şaşırtmıştı. Nicole’ün ölümünden kısa bir süre sonra, eylülde kendisinden çok daha büyük bir adamla ilişkiye başlamış, duruşmada ifade verirken çoktan evlenip bir çocuk bile yapmıştı.

Cathy ya sinirden ya da uyuşturucudan hızlı hızlı konuşmaya devam etti. “Rachel’in da artık bir ailesi var. İki oğlan. Hastanede çalışıyor. Kim senin duruşmandan sonra gitti. Artık onunla konuşmuyoruz...”

“İyi yapmış.” Sesimdeki öfkeyi ve hırsı ben bile fark etmiştim.

Cathy de fark etti ve bir an için zıplamayı kesip gözleriyle tehlike arar gibi bana baktı. Bir adım geriledi. Ellerimin kıv-

rılmaya başladığını, aniden kıza saldırmaya hazır hale geldiğini hissediyordum. Onu yere itmek için bir adım yaklaştım ama ağzından öyle bir kelime çıktı ki nefesim kesildi.

“Üzgünüm.”

Bir an durup, kilitlenmiş gibi birbirimize baktık. Hafif esen rüzgar yüzündeki saçları savurdu, bir yerlerde bir araba alarmı ötmeye başladı. Kalbim hızla atıyor, zihnim bir dünya soruyla boğuşuyordu. Ne demek istemişti? Bir şey mi itiraf etmek üzereydi? Sakin olup düzgünce nefes almaya çalıştım. Düşündüm.

Yavaşça konuşarak, “Ne için üzgünsün Cathy?” dedim.

“Ben sadece...” Fakat o kadar uzun süre tereddüt etti ki ne söyleyeceğini düşünüyor gibiydi. “Duruşma ve tüm olanlar için üzgünüm işte, lisede... yaptıklarımız için...”

Yüzü giderek solgunlaşmaya, düşmeye başlamıştı. Banklardan birine yalpalayarak oturdu ve çaresizce patikaya baktı. Satıcısı her an gelebilirdi. Ben de yürümeye başladım.

Cathy birbirine rastlayan iki eski arkadaşmışız gibi, “Görüşürüz Toni,” diye mırıldandı.

Eve kalan son mesafeyi koşarak bitirdim. Düşüncelerimden, anılarımdan ve hâlâ içimde duran korkudan hızla kaçmaya çalıştım. O kızlar...

Bir hafta sonra Cathy’yle karşılaşmamı ve aklıma gelen acı hatıraları unutmaya başlamıştım ama artık Campbell River’a geri dönme konusunda kararsızdım çünkü Shauna’nın hâlâ orada olduğunu öğrenmiştim. Nihayetinde planıma bağlı kalıp, neredeyse avucumda olan geleceğime odaklanmaya karar verdim.

Sonra Helen çıkageldi.

Koca bedenini karşıma l k diye koyduğu sabah mutfakta gevrek yiyordum.  ne doğru eğilirken altındaki sandalye gıcırdadı. “Harley’yle benim hakkımda mı konuştun?”

Başını kaldırıp şaşırarak ona baktığımda Joanne’in kordorda etrafı kolladığını fark ettim. Bu, iyiye işaret değildi.

Ağzımdaki gevreği bitirdim. “Bunu neden yapayım?”

“Biri ona uyururucu sattığını söylemiş. Odamı aradılar.”

O da daha önce kendisini tehdit ettiğim için ben söyledim sanmıştı. Bir şey bulamamış olacaklar ki onu Rockland’a geri yollamadılar. Fakat yine de öfkeliydi. Etrafıma bakındım ve diğer mahkumlardan birinin mutfakta dolandığını gördüm. Kadın gözlerime baktı, sonra da bakışlarını kaçırdı. İsmi Dawn’du ve işten eve gelirken o da parktan geçerdi. Helen’ı o mu gammazlamıştı?

“Ben hiç kimseye hiçbir şey söylemedim,” dedim, “  n  hiçbir şey *bilmiyorum*. Tek yaptığım cinayetten aldığım cezayı çekmek. Sence şartlı tahliyeme bu denli yaklaşmışken seninle uğraşacak kadar aptal olabilir miyim?”

Cinayeti hatırlatmamın sebebi Helen’a benim korkulacak biri olduğumu vurgulamaktı ama bu, kadının umurunda bile değil gibiydi.

“Seni benimle uğraşmaman için uyarımıştım Murphy.”

Kalktı ve gitti.

Daha sonra ben de çıkıp kendi odamı aradım, memurlar Helen’ın odasında bir şey bulamadıklarına göre, kadın malını başka bir yere zulalamış olmalıydı. Her gün kontrol etmek zorundaydım. Joanne’in tarafını da inceliyor ama anlamasın diye eşyalarını yerinden oynatmıyordum. Hiç uyururucu görmedim ama bunlar bir yerlerde olmalıydı. Joanne işten geldiğinde onu yok sayıp yatağıma girdim. Daha  nce He-

len'la takıldığı için onunla bir sorun yaşamamıştım ama anladığım kadarıyla çizgiyi aşmıştı. O da beni yok sayıyordu ki bu, benim için çok iyiydi. Aslında Joanne'e gününü göstermek istiyordum ama duruşmam bir ay içinde gerçekleşeceği için bunu yapamazdım.

Bir sonraki hafta da durum aynıydı: Joanne'le birbirimizi yok sayıyorduk ve Helen'in da gözü üzerimdeydi. Sadece oturup bir şeyler okumaktan hoşlandığım bir kahve dükkanı vardı ama artık Helen ile Joanne'i orada, her zamanki yerimde görür olmuştum. O yüzden kahvemi alıp çıkmak zorunda kalıyordum. Çok az yemek yiyor, gece ansızın uyanıp Joanne bana saldırmaya mı hazırlanıyor diye bakıyordum. Fena halde yıpranmıştım. Aklıma Shauna ile kızlar geliyor, içimde hep kötü bir şey olacakmış gibi bir his taşıyordum. Kendime artık her şeyin farklı olduğunu anlatmaya çalıştım. Artık bir yetişkindim ama kendimi tıpkı lisedeki gibi çaresiz ve öfke dolu hissediyordum.

Helen koridorda bana çarpmaya, orada burada omuz atarak yanımdan geçmeye başladı. Arkadaşım sandığım bazı kızlar da beni görmezden geliyordu. Hiç kimse bu işe karışmak istemiyordu. Herhangi bir görevliye de gidemezdim çünkü resmi anlarında henüz bir şey olmamıştı. Hem gitsem de bir şey anlatamazdım; bu, şartlı tahliyemi riske atmak olurdu. Helen'in tek yapması gereken odama yine bir şey yerleştirmektir, işte o zaman hapi yutardım. Dayanmalıydım fakat karşılık veremiyor olmak gittikçe güçleşiyordu. Dawn'u da hedef göstermek istemiyordum çünkü kadının çocukları vardı. Gerçi bu, Helen için fark etmezdi; zaten onun gibi bir kabadayı beni yeterince incitmeden rahat etmeyecekti. Bir şey deneyeceğinden eminim, sadece bunu ne zaman yapacağını bilmiyordum.

Aradan bir hafta geçmişti ve o öğleden sonra izinliydim. Martin ilk günleriydi, hava güneşli olmasına rağmen serindi. Ben de kalın kapüşonlu kazaklarımdan birini giydim ve bir kitapla kahve alıp evin yanında, okyanusu gören parka gittim. Burası rüzgar almayan, benim en sevdiğim yerdi. Bazen kitap bile okumadan sadece manzarayı izlerdim. Aklım genelde Rockland'daki kızlara kayar, hepsinin iyi olduğunu umardım. Gelen gideni görebilmek için genelde açık alanda bir bank seçerdim ama o gün her zamanki yerimde yaşlı bir çiftin oturduğunu görünce başka bir banka gittim. Burası ağaçların arasındaydı. Fakat Helen ile Joanne şu an işte olduğundan kendimi güvende hissediyordum.

Tam kitabımdan bir sayfa çevirmiş, sonraki sahneyi okumak için heveslenirken arkamda bir hareket hissettim. Tepki vermeme fırsat kalmadan bir kol boğazımı sardı ve biri beni bankın sırtına yapıştırdı. Kucağımdaki kitap uçmuştu. Çırpınarak kurtulmaya çalıştım. Bankın sert metali sırtıma girmiş, kendimi kurtarmaya çalışırken yere yuvarlanınca dilimi ısırılmışım. Bunların Helen ve Joanne olduğunu fark edebilecek kadar vaktim oldu, ikisi de suratıma doğru yaklaşıyordu. Yerde dönerek yumruklarından korunmaya çalıştım ama Helen koluma yapışınca müthiş bir acı hissettim. Lanet olsun. Ellerinde demirli eldiven vardı. Bu kez üzerimde yara izi bırakmaya çalışıyorlardı. Top gibi yuvarlanıp yüzümü ve başımı korudum. Böbreklerime, sırtıma, kol ve bacaklarıma defalarca vurdular.

Sonra hafif bir ses geldi, bu Joanne'di. Yumruklar nihayet kesilmiş, yerini soluk soluğa bir halde uzaklaşan ayak seslerine bırakmıştı. Başka bir ses gelip, "Aman Tanrım, iyi misin?" dedi. Koluma nazikçe dokunulduğunu hissettim.

Ellerimi yüzümden çekip gözlerimi açtım ve nefes almaya çalıştım. İnleyerek yavaşça doğruldum.

Eşofmanlı bir kadın, “Ambulans çağırmamı ister misin?” dedi.

Başımı sallayıp, “Ben iyiyim,” dedim ama kadın endişeli bir şekilde elini cep telefonuna atmıştı.

Ayağımın üzerine kalkıp banka yaslandım. Gözlerimi açıp kapayarak görüşümü düzeltmeye çalışıyordum. Dizlerim neredeyse çözümlüverecekti ama sıkıca ayakta durdum.

Zorla gülümsedim. “Gerçekten iyiyim. Polisi ben ararım,” dedim.

Kadın gider gitmez de parkın tuvaletine girip elimden geldiğince üzerimi temizledim. Vücudumda morluklar oluşmaya başlamıştı ama yüzüm iyiydi. Evin kapısından içeri dimdik girerken aldığım her nefes bana acı veriyor fakat ben fena halde yaralandığımı belli etmemeye çalışıyordum. Helen ön masada görevlilerden biriyle konuşuyordu. Beni görünce bir an şaşırdı ve sinirli bir şekilde benim bir şey söylememi beklemiş gibi, önce görevliye sonra bana baktı.

İmza atarken, “Ne haber Murphy?” dedi.

Gülümseyip, “Harikayım,” dedim. “Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.”

Gözleri öfkeyle parladı ama bir şey yapamazdı. Yüzüne bile bakmadan imzamı atıp yukarı çıktım.

Joanne odadaydı. Yanına gidip tişörtünden tuttuğum gibi nefessiz kalsın diye boğazına sıkıca yapıştım. Vücudum sızlıyor olsa da dişlerimi sıktım. Kapıya bakıp yardım isteyecekmiş gibi ağzını açtı. Elimi ağzına bastırdım. Gözlerindeki her damarı, teninden yükselen ve korkudan daha da keskinleşen sigara ve kimyasal kokusunu hissedebilecek kadar yaklaştım.

“Eğer bir daha bana dokunur, bir daha lanet bir şey yaparsan seni öldürürüm. Anladın mı?”

Deli gibi başını salladı. Onu bıraktım. Boğazını ovarak yatağına düştü. Önünde dikildim.

“Benden uzak dur yoksa seni bir domuz gibi doğrarım.”

Gözlerime baktı. Boğazını sıkıttığım andan bile daha ürkek ve korku dolu görünüyordu. Laf olsun diye tehdit savurmaya başladığını biliyordu. Yatağıma gittim ve bu kez kesintisiz uyudum.

Bu olaydan sonra Joanne yolumdan çekildi. Helen ise hâlâ beni izliyordu ve eminim elinde şansı olsa, başladığı işi bitirirdi. Fakat ben ona fırsat vermeyi planlamıyordum. Parka ve barınağa gitmeyi bırakıp sadece işime ve programlarıma devam ettim. Yanında sürekli birilerinin olmasına dikkat ediyor, asla tek başıma gezmiyordum. Evdeyken ortak alanlardan kaçınıp göz önünde bulunmamaya çalışıyor, sadece yatarken ya da duşa gireceğim zaman memurlara görünüyordum. O zaman bile elimde ayna gibi bir şey tutar, mutlaka silah niyetine bir şey bulundururdum. Çenemi sıkıkmaktan dişlerim ağrımaya, kaslarım gerilmeye başlamıştı. Sadece lokantada çalışırken yemek yediğim için kilo vermişim. Ayrıca her an nefesimi tutup beklemekten bitkindim. Fakat günler başka bir olay daha gerçekleşmeden geçip gitti.

Nihayet şartlı tahliye duruşmam için Rockland’a geri götürüldüm. Çok gergindim, üzerimdeki tişörtte terden halkalar oluşmuştu, masum olduğumu bildiğim, hiçbir şey yapmadığım halde, kız kardeşimi öldürmekten pişmanmışım gibi davranmaktan nefret ediyordum ama bunu yapmam gerekiyordu. Ağzımdan çıkacak kelimelerin samimi ve gerçekçi bir etki bırakması için o geceyle ilgili tek pişmanlığımı düşündüm. Keşke Ryan’la farklı bir seçim yapmış olsaydık. Olanları geri almak için neler vermezdim. Bu şekilde utancımı ve artık

hayatım boyunca doğru olanı yapacağımı ifade etmem daha kolay olmuştu.

Tam şartlı tahliyeme ve Campbell River’da yaşamama izin verildi. Yuvama, hiç kimsenin beni hoş karşılamayacağı yere geri dönüyordum.

Rehabilitasyon evindeki eşyalarımı toplarken Helen kapıma geldi.

“Sana bir veda hediyem var Murphy.” Yatağıma attığı plastik bir poşet çantamın içine düştü. Hafifçe açılmış ve içindeki parçalardan bazıları yatağıma dökülmüştü. Ölü bir fare.

Harley’nin birkaç gün önce evin altına kurduğu fare kapanlarını anımsadım. Yanından geçerken Harley bana bakıp pis pis sırtmıştı. Şimdi de ben ona pis pis bakıyordum.

“Beni bir daha görmezsin umarım kaltak,” dedi.

Çantamı toplamaya devam ettim. Biraz durup beni izledi. Ona defolup gitmesini söylemek istedim ama çenemi kapalı tuttum. O da nihayet gitti. Benim için artık hiçbir şey ifade etmiyordu. Çünkü nihayet özgürdüm.

BÖLÜM ON DÖRT

CAMPBELL RIVER AĞUSTOS 1996

Nicole hapları benim çaldığımla ilgili yalan söyledikten sonra birkaç gün onunla konuşmadım. Koridorda yan yana geçerken bile birbirimize bakmıyor, odamdan çıkmadan önce onun banyoyu boşaltmasını bekliyordum. Bir seferinde odamın kapısına kadar gelip duran ayak seslerini duydum ama kapıyı çalmadan yürüyüp gitti. Bir gece de geç bir saatte telefon çaldı, ben de arayanın Ryan olduğunu sanıp bakmaya indiğimde Nicole'ün beti benzi atmış, gözyaşları içinde telefonla konuştuğunu gördüm. Sonra hızla yanımdan geçip yukarı koştu ve kapısını çarparak kapattı.

Ertesi gün Ryan'a bundan söz ettim. “Sanırım çocuğun biri kafasım karıştırıyor. Çok tuhaf davranıyor ve ben hâlâ haplar konusunda neden yalan söylediğini bilmiyorum.”

“Onlarla bir şey yapmış olabileceğini düşünmüyorsun, değil mi? Kendine zarar verecek bir şey?”

Durdum. Korku tüm bedenimi sarmıştı. Ryan'ın söylediklerini düşündüm.

“Hayır, Nicole yapmaz çünkü annemle babamdan çekinir. Shauna eskiden deneyelim diye partilere büyükannesinin

bazı haplarını getirirdi. Muhtemelen Nicole'e de bu tip bir şey yapmasını söylemiştir."

"Fakat seni suçlaması berbat bir şey."

"Evet." Bu durumu hâlâ aşamamıştım. Bana tüm yıl boyunca saçma sapan davrandığı yetmezmiş gibi, bir de beni suçluyor olması? Annemle babamın yüzlerindeki ifadeyi bir türlü aklımdan atamıyordum. Kızları olduğum için yaşadıkları hayal kırıklığı ve utanç. O günden beri bana davranışları daha da kötüleşmişti. Katı bir nezaket gösteriyor, benden kurtulana kadar olay çıkmasın diye sabrediyormuş gibi duruyorlardı.

Ağustosun sondan ikinci haftasıydı. O cuma öğleden sonra arkadaşlarıyla yemek yemeye gittiler. Sonra da limandaki bir açık hava konserini izleyeceklerdi. Nicole kapımda belirdiğinde ben de taşınırken yanımda götüreceğim kitaplarımı topluyordum. Dönüp yüzüne bakmadım bile.

"Toni, seninle konuşabilir miyim?"

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok." Ona yüzümü dönmemeye devam ettim.

"Üzgünüm... yaptıklarım için." Sesi alçak ve ürkekti.

Şimdi ona dönmüştüm. Gergindi, yanık omuzlarının üzerindeki kolsuz tişörtünün ipleriyle oynuyordu. Bir gün önce onu arka bahçede uzanmış çitlere bakarken görmüştüm.

O kadar kolay kurtulmasına izin vermeyecektim.

"Ne için üzgünsün? Tüm yıl bana pislik gibi davrandığın için mi yoksa kendi yaptığın şey için beni suçlayıp yalan söylediğin için mi?"

Gözyaşlarına boğuldu. Elleriyle yüzünü kapatırken omuzları sarsılarak ağlıyordu. Ne diyeceğimi bilemedim. Aslında kavga edeceğimizi sanıyordum, ona bağırıp çağıracaktım. Fakat bu tepkisi beni hazırlıksız yakalamıştı.

Yatağıma oturup sakinleşmesini bekledim. Nihayet birkaç derin nefes aldı ve gözyaşlarını sildi.

“Çok kötüydüm, biliyorum. Bunları yaptığıma ben de inanmıyorum.” Korku dolu yüz ifadesi bana, söylediklerinden çok daha fazlasının olduğunu düşündürdü.

“Sana neler oluyor?” dedim. “Tam bir cadiya dönüştün.”

“Ben... sana anlatamam.”

Öfkeyle başımı iki yana sallayıp yeniden ayağa kalktım.

Yalvarır gibi elini uzattı. “Sana anlatmayı *istiyorum*, gerçekten ama yapamam. Üzgünüm Toni, yapamam.”

“O zaman niye geldin?”

“Sana kendini berbat hissettirdiğim için ne kadar üzgün olduğumu bil diye. Bu durum midemi bulandırıyor.” Karnını tuttu. “Annemle babama hapları benim çaldığımı söyleyeceğim. Uyuyamıyordum ve işe yarayacaklarını düşündüm. Hatta onlara sana ne denli kötü davrandığımı da anlatacağım.”

Son derece samimi ve üzgün görünüyordu, ben de doğruyu söylediğini düşündüm fakat yine de bana her şeyi anlatmıyordu.

“Neden uyuyamıyorsun?” dedim.

“Sadece... aklımda çok fazla şey var.”

Ona dik dik baktım ama benimle herhangi bir şey paylaşmayacağı belliydi. “Zaten taşınıyorum,” dedim.

“Gerçekten gidiyor musun?” Yeniden ağlayacak gibi görünüyordu.

“Bu senin neden umurunda ki? Bana aylarca bir pislik gibi davrandın.”

“Sana söyledim, hepsi için çok üzgünüm. Sen benim ablamsın ve artık burada olmayacağını düşünmek bile çok tuhaf. Yakında okul başlayacak ve iki yıl boyunca burada sadece ben olacağım...” Sesi kısılmış, titrek bir nefes almıştı.

“Bunun hoşuna gideceğini sanmıştım.”

“Hayır.” Başını salladı fakat başka bir şey söylemedi.

“İyi, tamam. Özür için teşekkürler.” Yeniden toplanmaya koyuldum.

Biraz dikildikten sonra Nicole gergin bir şekilde gelip yatağıma oturdu. Kendisini odadan kovmamı bekler gibiydi. Ne zaman hayatında olan biteni sorsam önüme duvar koyması beni çok kızdırıyor, hatta gaza getiriyordu ama bir yandan da sorunlarının üstesinden kendi başına gelip gelemeyeceğini görmek istiyordum.

“Bu gece çalışıyor musun?” dedi.

“Hayır, Ryan’la birlikte nehre gideceğim.” Neden sorduğunu merak ettim. Shauna’ya mı söyleyecekti ya da başka bir şey mi vardı?

“Ben de gelebilir miyim? Yakında taşınacağına göre artık birlikte çok fazla şey yapamayacağız.”

“Dalga mı geçiyorsun? Şimdi de derdin benimle arkadaş olmak mı? Hiç sanmıyorum.”

“Toni...” Sesi çığ ve kalm çıkmıştı. “Çuvalladığının farkındayım. O kızlar, onlar çok popüler. Bana kendimi havalı hissettirdiler, herkesten üstün gibiydim ki aslında bu doğru değildi. Seni incittiğimi biliyorum, pek çok kişiyi incittim.” Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. “Benden nefret ediyorsan, bunu anlarım.”

Düşünceli bir şekilde ona baktım. Kızlarla olan arkadaşlığından geçmiş zaman kullanarak bahsetmişti. Belki de şu an her şeyi daha farklı görebiliyordu çünkü artık onlarla çok fazla takılmıyordu fakat yine de şüphelerim vardı. Şu cümleyi anımsadım: *Dostlarını yanında, düşmanlarını yakınında tut.* Nicole’de bir şey vardı ve ben ne olduğunu öğrenmek istiyordum.

“Eğer Ryan için de uygunsa sanırım gelebilirsin.”

Rahatlamış ve umut dolu bir yüzle bana baktı. “Gerçekten mi?”

“Evet.” Fakat daha bu sözü söyler söylemez acaba hata mı yapıyorum diye düşünmeye başladım.

O gece nehre giderken Ryan’ın bir eli direksiyonda, diğer eli çıplak bacağımdaydı. Kolum onun bronz koluna çarpıyor, Nicole de diğer yanımda oturuyordu. Açık pencereden içeri giren rüzgar saçlarını yüzüme savurup beni gıdıklıyordu. Hava hâlâ sıcaktı ve etraf çam kokularıyla doluydu. İkimiz de kısa şort ve tişört giymiş, cildimize yapış yapış ama mis gibi kokan hindistancevizi yağı sürmüştük. Nicole ciddi bir suratla karanlık yola bakıyordu. Hâlâ neden bizimle gelmek istediğini anlamamıştım ve ona güvenmiyordum. Ryan’la yalnız kalmayı tercih ederdim ama ikimiz de Nicole’ün nehir kıyısında buluşmak istediği bazı arkadaşları olabileceğini düşünüyorduk. Onlarla biraz takılabilirdi.

Ryan sigara içiyor, bacak arasında açık bir bira şişesi duruyordu. Bu karanlık yolda polis olmayacağı için herhangi bir endişemiz yoktu. Bazen anayolu kaparlardı fakat bir kez o noktadan geçtikten sonra bir daha sorun kalmazdı. Nehre ulaşınca Ryan yavaşlayıp müziğin sesini kıstı ve etrafta kim var diye kontrol etti. Saat onu geçmişti ve nehrin güney ucunda birkaç kamyonet duruyordu. Ortada yanan ateşin etrafında müzik dinleyen, tanıdığımız bazı liseli çocuklar vardı. Başımızla selam verince onlar da biralarını kaldırıp bizi selamladılar. Nicole’ün tanıdıkları olmadığını görmek beni hayal kırıklığına uğrattı. Tüm gece onunla birlikte olmak zorundaydık. Ryan gaza bastı ve taşlı yolda kamyoneti sağa sola savurarak sürdü. Ben gülmeye başlamıştım ama Nicole hâlâ sessizdi. Onu dirseğimle dürtüp, “Tanrım, canlan biraz,” dedim.

Gülümsedi ama çok yapmacıktı. İçimden, keşke gelmesine izin vermeseydim diye geçirdim.

Nehrin kuzey ucunda bir yer bulup durduk. Biraz oturup müzik dinledik. Ryan'ın ön farları suyu aydınlatıyordu. Bir ot sarıp derin bir nefes çektikten sonra bana uzattı. Ben de çekip biraz öksürdüm. Sonra otu Nicole'e uzattım ama o başını sallayıp reddetti.

Gözlerimi kısıtım. "Bizimle neden geldin ki?"

"Sana söyledim. Taşınmadan evvel seninle biraz vakit geçirmek için. Hem evden çıkmaya da ihtiyacım vardı." Nicole önce gözlerime, sonra da karanlık ormana baktı. Çok gergindi. Balo gecesi nasıl davrandığını hatırladım, Shauna'nın bir şeyin peşinde olduğunu biliyor gibiydi.

"Shauna bu gece üzerime atlayacak mı?" dedim. "Bana tuzak mı kurdunuz?"

Sarsılmıştı. "Hayır, elbette hayır! Orman karanlıkta çok korkunç görünüyor diye baktım, hepsi bu." Geceleri ormanlık alan onu hep korkuturdu. Çocukken kamp yapmaktan nefret ederdi. Biraz gevşedim ve ayağımın dibindeki biralardan birini ona uzattım. Açıp bir yudum aldıktan sonra yine ormana baktı.

Ryan'a döndüm. Bana başıyla kapıyı işaret etti. Ne düşündüğünü biliyordum. Günlerdir yalnız kalamamıştık.

"Ryan'la birlikte biraz yürüyeceğiz," dedim.

"Beni burada mı bırakacaksınız?" Şok geçirir gibi kahverengi gözlerini kocaman açtı. "Birlikte takılacağımızı sanmıştım."

"Takılacağız... birazdan."

Ryan ön farlarını kapattı ama radyo hâlâ açıktı. Arabadan indi, ben de peşinden gittim. Arkadan battaniyeyi ve Southern Comfort'ı aldı. Onunla olacağım için heyecanlıydım. Bira ve esrar yüzünden içim kıpır kıpırdı. Gülümsedim.

Kapıyı kapadık. Ryan eğilip camdan uzandı ve “Geç kalmayız,” dedi.

“Tamam.” Nicole. başıyla onaylasa da hâlâ korkmuş görünüyordu.

İçimde bir suçluluk duygusu oluştu. “Eğer o kadar korkuyorsan...”

“Hayır, iyiyim. İyi eğlenceler.” Bana bakıp gülümsedi.

Ryan’ın elini tuttum. “Haydi gidelim.”

Ryan önde, ormanlık alana doğru ilerledik. Bir ara arkamı dönüp baktım. Kardeşim kapıları kilitliyor, camları kapatıyordu.

Başımı iki yana salladım. Ne kadar da korkaktı.

Ryan’la birlikte kayalıkların arasında gizli bir yer bulduk. Ryan ay ışığının altına battaniyeyi serip ateş yaktı. Ben de sırtüstü uzandım. Ellerimi başımın altına koyup yıldızları seyrettim. Hayatımın hep bu kadar özgür olmasını diliyordum. Sadece Ryan ve ben, başka hiç kimse ve hiçbir saçmalık olmadan.

Ryan bir esrar daha sardı. Bir nefes çekip ağzımın içine üfledi. Kahkahalara boğulmuştuk. Bedenlerimiz gevşeyip iyice rahatlayana kadar biraz daha uzandık. Sonra bacaklarımı Ryan’ın vücuduna doladım. Serin hava tüm tüylerimi ürpertmişti. Bir yandan oynaşp bir yandan Southern Comfort yudumluyorduk. Dudaklarım alev alevdi. Zevkle uçuyorduk. Çırlçıplak kaldık ve seviştik. Ryan’ın iniltisi kulaklarımda çınlıyordu. O an çalıların arasında bir ses duyduğumu sandım. Ses uzaktan geliyordu. Biraz durup acaba Nicole mü geldi diye dinledim ama başka bir şey duymayınca, umursamayp sevişmeye devam ettim. Zaten kamyonetin olduğu yerden çok uzaktaydık.

Daha sonra giysilerimizi battaniye gibi üzerimize örtüp sarıldık. Ryan'ın uzattığı son içkiyi de bitirdikten sonra hem sevişmenin hem de uyuşturucunun etkisiyle sıcak ateşin başında uyukladık. Gözlerimi kapadığımda Ryan çoktan horlamaya başlamıştı bile.

Aniden uyandım. Etrafımdaki karanlık beni ürkütmüş, vücudum buz gibi olmuştu. Ateş sönmüş olsa da ay ışığı sayesinde Ryan'ın, kollarıyla yüzünü kapattığını ve bileğinde bazı çizikler olduğunu gördüm. Karanlıkta saatime göz atmaya çalıştım ve Ryan'ın çakmağını bulup yaktım. Saat gecenin biriydi.

“Lanet olsun. Ryan, uyan.”

Gözlerini açıp sersemlemiş bir halde etrafına bakındı.

Bense çoktan ayaklanıp giyinmeye başlamıştım. “*Kalk Annem beni öldürecek.*” Eve gelişigüzel bir not yazıp, göle gittiğimizi ve gece yarısı döneceğimizi, Nicole'ün de yanımızda olduğunu bildirmiştim.

Hızla geri dönüp anayolu ararken dal ve çalılar her yerimizi çiziyordu. Dizimin ve elimin kesildiğini hissettim. Ryan yerden kalkmama yardım etti. Nihayet topallayarak açık alana ulaşabilmiştik. Müzik kapalı, kamyonet sessizdi. Nicole'ü göremiyordum. Acaba uzanmış mıydı?

Ryan kamyonetin kapısını açtı ve şaşkın bir suratla bana bakıp, “Burada değil,” dedi.

“Ciddi misin?” Bu saçmalık için hiç zamanımız yoktu.

Çakmağını yaktı. Kamyonetin içi boştu.

“Nicole, hey! Neredesin?” diye seslendim.

Sessizlik.

Ryan sesini yükselterek, “Nicole üzgünüz, geldik, haydi çık!” dedi.

Çalıkların arasında bir çıtırtı duyduk. Nefesimizi tuttuk. Ryan çakmağı söndürdü. Gözlerimizin karanlığa alışmasını bekleyerek sesin geldiği yöne doğru dikkatle baktık. Şimdi de bizimle oyun mu oynuyordu? Yerlerimiz değişmiş miydi? Sinirlenmeye başlıyordum.

“Belki de bizi arıyordur,” dedi Ryan. “Kamyoneti çalıştır-
ayım. Duyarsa geri gelir.”

“Tamam.” O, kamyoneti çalıştırırken ben de dışarıda du-
rup karanlıktaki ağaçlara bakmaya devam ettim. Motor gü-
rültüyle çalıştı. Birkaç saniye daha bekledik ama Nicole’dan
eser yoktu. Tüm öfkem korkuya dönüşmüştü. Kız kardeşimin
başına bir şey mi gelmişti? Yoksa karanlıkta bizi aramaya ça-
lışırken kayıp mı olmuştu? Onu bulmak zorundaydık.

“Nereye gitmiş olabilir?” dedim. “Etrafta dolanıp onu ara-
yalım mı?”

“Bilmiyorum.” Ryan da endişelenmişti. “Belki de nehrin
diğer ucunda parti yapan o insanlarla takılmaya gitmiştir. Atla
da gidip bakalım.”

Eğer o çocukların yanındaysa, bizi böyle korkuttuğu için
onun canına okuyacaktım. Kamyonetin önünde dolandım,
Ryan ön farlarını açınca bir an kör gibi kalakaldım. Sonra
Ryan bağırdı.

Geri döndüm. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu.

Ryan kamyonetten atladığı gibi göle doğru koşmaya baş-
ladı. O an ben de onun gördüğü şeyi gördüm.

Kız kardeşimin bedeni ön farların ışığında, nehrin üzerin-
de yüzüyordu.

İkimiz birden suya koştuk. “Nicole! Nicole!” diye haykı-
rırken bir yandan Ryan’ın soluk alıp verişlerini duyuyordum.

Nicole çırılçıplak ve buz gibiydi. Onu kıyıya çekip üzeri-

ne atıldık. Saçlarını geriye itip yüzünün yan tarafına bakınca kafatasının yarısının ezilmiş olduğunu gördüm. Kopan saçları elime geliyordu. Elimi kaplayan koyu renk kanı, tomar tomar saçları fark ettim. Sonra tekrar kardeşimin yüzüne baktım ve tanınmayacak halde olduğunu gördüm. Öyle bir bağırmıştım ki o tiz çılgılığım tüm nehirde yankılanarak yükselmişti.

Ryan nabzına baktı. Sonra da eğilip omzumdan yakaladı ve “Dur Toni. Ölmüş. Hemen yardım çağırmalıyız,” dedi.

Ölmüş. Bu kelime ciğerlerime saplanıp içerideki tüm havayı bir anda yuttu. Dişlerim titriyor, nefes almaya çalışarak kardeşimin yüzüne bakıyordum.

“Sakin olmalısın,” dedi ama Ryan’ın da yüzü bembeyazdı. Çok korkmuştu. Sesi yüksek ve titrek çıkıyordu.

Yalvarırcasına, “Ölmüş olamaz,” dedim.

Ryan ayağa kalktı. “Gidelim.” Kolumdan tutup beni de kaldırmaya çalıştı.

Hıçkırarak kardeşimin üzerine eğildim ve yüzümü göğsüne bastırdım. “Hayır, hayır. Ah, Tanrım. Çok üzgünüm.” Elini tutmaya çalışırken tırnaklarından birinin kopmuş olduğunu fark ettim. “Nicole uyan, lütfen uyan.” Elini çekiyor, onu yeniden bu dünyaya dönmesi için kaldırmaya çalışıyordum.

Ryan yanımda diz çöktü. O da ağlıyordu. Çatlak bir sesle, “Gitmeliyiz Toni,” dedi.

“Onu bırakamam. Bunu yapamam.”

“Onu kimin incittiğini bilmiyoruz... Hâlâ buralarda olabilirler.”

Başımı iki yana salladım. “Ben gitmiyorum.”

Onu ısırp tekmeleyerek karşı koymaya çalışırken beni kucağına aldı. Beni kamyonete sürükleyip içeri attı. Çakıltaşlarını savurarak kamyoneti sürdü ve yola çıktı. Parti veren tip-

lerin çoktan gitmiş olduklarını zar zor fark ettim. Önümüzde karanlık ve geniş otoyol, sarı çizgiler uzanıyor, kamyonetin içi esrar ve alkol kokuyor, üzerimizden nehir suları ve korku damlıyordu. Ryan sıcak klimayı açtı ama ben kendimi titremekten ve ağlamaktan alıkoyamıyordum.

Sonra karakola gittik. Sert neon ışıkları gözleri kör edecek gibi parlıyordu. Memurun biri devriye arabasına doğru yürüyordu. Ryan'la birlikte kamyonetten indik. Kendimi kaldırıma attım ve kız kardeşimin yardıma ihtiyacı var diye çığlık atmaya başladım. Ryan neler olduğunu açıklamaya çalışırken polis de gözünü dikmiş kamyonete bakıyordu. Kafamı çevirince yan taraftaki kanlı el izini fark ettim. Sanki biri içeri girmeye çalışmıştı.

BÖLÜM ON BEŞ

CAMPBELL RIVER MAYIS 2013

Geç saatte uyandım ve izinli olduğum için ne yapsam diye düşünmeye başladım. Mike'a, eğer ihtiyacı olursa fazladan bir vardiya daha çalışabileceğimi söylemiştim, mayıs ortasıydı ve turistler gelmeye başladığı için işler de artıyordu. Fakat o beni azarlayıp, benim de kendime ait bir hayata ihtiyacım olduğunu söyledi. Rehabilitasyon evini terk ettiğim günden beri, hayatımın lokantadan ibaret olduğunu ikimiz de biliyorduk. Bana işimi geri verdiği için ona sonsuza dek minnettar kalacaktım. Elbette şu an mutfakta çalışmam gerekiyordu; ön tarafta müşterilerin beni görünce fısıldaşıp, kız kardeşini öldüren kadın hakkında dedikodu yapacağı yerde olamazdım. Zaten ben de mutfağın gürültüsünü tercih ederdim. Hem iş iştı, hele de benimki gibi bir sabıkanız olunca iş bulmak oldukça zordu.

Gri çizgili pitbulum Kaptan hâlâ yatağımdaydı. Bu tembel eğer izin versem tüm sabahı uyuyarak geçirirdi ama bu, benim umurumda bile değildi çünkü o, uzun zamandır başıma gelen en güzel şeydi. Buraya geri döndüğümünden beri barınaktaki köpekleri gezdiriyordum. Barınak görevlileri bu yardımım-

dan oldukça memnundu ve geçmişimi umursamıyorlardı. Müdür Stephanie kırklı yaşlarının sonunda, yapılı ve sert bir kadındı. Vücudunun her yeri dövme ve piercingle kaplıydı. Onunla daha birbirimizi görür görmez anlaşıştık. Bana hiç soru sormadı, konuştuğumuz tek konu köpeklerdi. Bir gün barınağa bu hüznü dolu bakışlı pitbul geldi. Dövülmüş ve bir kamyonetin arkasına bağlanarak sürüklenmişti. Onunla ne yapacaklarını tam olarak bilemediler çünkü çok fazla yarası ve kulaklarında hasar vardı, o yüzden birinin onu alması oldukça zordu. Eğer ona bunları yapan kişiyi bulursam, zevkle gününü gösterirdim. Köpeği o gün eve getirdim. Teknede yaşamaya bayılmıştı. Bu tekne artık denize açılmayacak kadar eski bir tekneydi ama ilk kez kendime ait bir yerim oluyordu ve ben yavaş yavaş alışveriş yapmaya başlamış, yeni perdeler, nevresimler, hatta bir mikrodalga fırın bile almıştım.

Kaptan'ı sabah egzersizleri ve tuvaleti için teknedan indirdim. Yolda marinaya gelip gün için hazırlanmaya başlayan insanlarla selamlaştık. Bana alışmışlardı ama etrafta yokken hakkımda konuştuklarından da adım gibi emindim. Kaptan işini bitirdikten sonra kendime biraz kahve yapıp tekneyi temizledim. İşim kısa sürdü. Üst güvertede biraz oturup tepede uçan martıları izledim. Kaptan sıcak yüzeye bir güzel yayıldı. Tuzlu havanın bu muhteşem kokusuna hâlâ alışamamıştım. Victoria'da bindiğim otobüs kasabaya girer girmez fark ettiğim ilk şey bu olmuştu. Camdan cama koşup havayı içime çekmek istemişim.

Bu tür bir açık alanda, özgürce yaşamaya alışmak benim için biraz vakit aldı. Hatta zaman zaman hâlâ biraz bocalıyordum. Marınanın hareketliliği de hoşuma gitmişti. Hapisteyken etrafınızda hep aynı sesler olurdu; hatta rehabilitasyon evinde bile insanların konuştuğunu, yemek yediğini, çalıştığını, perso-

nelin yaptığı sayımları, oda arkadaşımın nefes alıp verişini ve yatakta dönüşünü duyardım. Teknedeki ilk gecemde sessizlikten çıldıracağımı sandım. Neyse ki tekne küçüktü, bu sayede kendimi güvende hissetmiştim. Dar alanda yaşamaya alıştım.

Kaptan'ı sahilde yürüyüşe çıkarmaya karar verdim. Artık her gün kilometrelerce yürüyor, hatta bazen sadece yürümek istiyor fakat sonra kasabaya geri dönüyordum. Alışverişten nefret etsem de yeni kıyafetlere ihtiyacım vardı. Seçeneklerin fazlalığı kafamı karıştırdığı için kot, yürüyüş botu, beyaz tişörtler, oduncu gömlekleri, hava soğuksa kapüşonlu eşofman üstleri giyerdim. Hâlâ dikkatleri üzerime toplamaktan hoşlanmıyordum.

Tekneye geri döndüğümde gün batıyordu. Eski kamyonetimi park ettim. Bu aracı internetten iyi bir fiyata almıştım. Bana sekiz yüz papele patlamıştı, birikimimin çoğunu ve mekanik bilgimi kullanarak kamyoneti bir güzel onarmıştım. Rehabilitasyon evindeyken kendime ikinci el bir dizüstü bilgisayar almıştım. Marinada wi-fi da vardı. İskeleye doğru yürürken Kaptan durdu. Diğer araçlardan birine bakıyor, boğazında derin bir hırlamayla yay gibi geriliyordu. Ben de gerilmiştim. Durdum.

Adamın biri kamyonetinden indi ve yan tarafına yaslandı.

“Hey, Toni.” Adam beyzbol şapkasını çıkarırken ağzının sol yanı yukarı doğru kaydı.

Bu, Ryan'dı.

Nefesim kesilmişti. Gerçekten o muydu? Yüzüne ve gözlerine bakarak hepsini içime çekmeye çalıştım ama kalbim o kadar hızlı atıyordu ki doğru dürüst düşünemiyordum. Etrafıma bakındım. Bizi gören biri var mıydı? Otopark sessizdi. Geri dönüp, başını yana eğmiş, yüzündeki gülümseme yerini ciddi bir ifadeye bırakmış bir şekilde beni izleyen Ryan'a

baktım. Neden buradaydı? Kaptan'ın tasmaını çekip yanıma yaklaştırdım. Ryan'ın Vancouver'da kalacağını ve benim gibi aptallık edip Campbell River'a geri dönmeyeceğini sanmıştım. Bakışlarının yüzümün farklı yerlerinde gezindiğini hissettim. Onu en son şerif beni sürükleyip götürürken, mahkemede görmüştüm ama şimdi otoparkta yüz yüzedik ve aramızda on metre, on beş sene vardı.

Şu an otuz beş yaşındaydı; hâlâ çok hoştu ama daha sert, daha tehlikeli görünüyordu. Saçları grileşmemiş, hâlâ koyu kahveydi ama yüzünde çizgiler belirmişti. Yanağında yara izi vardı. Soluk renk bir kot ve üzerine oturan uzun kollu beyaz bir tişört giymiş, kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı. Çok fazla egzersiz yaptığı belliydi çünkü daha iriydi. Omuzları geniş, pazıları kocamandı. Kollarının alt kısmı dövmelerle kaplıydı.

“İyi görünüyorsun,” dedi. “Biraz farklısın ama çok da değişmemişsin. Saçını sevdim.”

Eskiden yüzünü çok kolay okurdum ama şu an ne hissettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Acaba beni bir yetişkin olarak görmeye alışmaya mı çalışıyordu? Şu an ilk salıverildiğim günden daha iyi görünüyordum. Daha sağlıklı beslendiğim için biraz kilo almıştım ve kıvrımlarım belirginleşmişti. Bazı pislikler benim çok tatlı olduğumu düşünüyor olmalıydı ama onlara bir bakışında akılları başlarına geliyordu. Gerçi Ryan ne bekliyor bilmiyordum çünkü beni en son gördüğünde yirmi yaşındaydım.

“Burada ne arıyorsun?” dedim.

“Konuşmamız gerek.” Yüzünde hâlâ ciddi bir ifade vardı. Senelerce hapiste yaşayan mahkumlar duygularını gizlemekte ustalaşmıştı çünkü içeride hayatta kalmanız buna bağlıydı.

“Birbirimizle konuşamayız, biliyorsun.”

Gözlerime baktı, bir an için hüznünlendi ve içindekileri dışa vuracakmış gibi oldu. “Bana yazmayı bıraktın.”

Bunu sıradan bir şey gibi söylemişti ama nasıl da sert çocuk havalara girdiğini, bacaklarını açıp, başparmaklarını kemeri-ne sıkıştırdığını fark etmiştim. Lisedeyken de bir şeye kınıldığını ya da üzüldüğünü gizlemek için aynen böyle yapardı.

Kendimi açıklayacak bir yol bulmaya çalıştım ama karşımda durduğu için hâlâ şoktaydım.

“Bu, hayatta kalabilmem için tek çareydi. Devam etmeli ve her şeyi unutmalıydım... herkesi. Böylesi çok daha... kolaydı.”

Şimdi yüzündeki ifade, biri ona, “Babanın ne mal olduğunu çok iyi bilirim evlat,” dediğindeki o öfkeli hale dönüşmüştü. Bunu duyduğunda başka biri olurdu.

“Benim için kolay olmadı ama,” dedi.

İçimde bir öfke, bir savunma aradım fakat sadece üzülyordum. Mektuplarını yok saymanın bana ne denli zor geldiğini hatırladım, onu yüzüstü bırakıyor gibi hissetmişim. “Hüküm giydikten sonra aklımı kaçırdım, kendimi herkese, her şeye kapadım. Birkaç sene tıpkı bir deli gibi yaşadım.”

Suya doğru baktı. “Evet, anlıyorum. Ben de öyle.”

Başından neler geçtiğini merak ediyordum ama sormadım çünkü acısını dinlemeye, kaybettiğimiz onca şeyden sonra bir kez daha yıkılmaya hazır değildim.

“Artık bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok,” dedim.

“Ya varsa?”

Sesinde bir şey vardı, sanki duymaya hazır olmadığım bir şey söyleyecekti. Etrafıma bakındım. Otopark hâlâ boştu. “Sen neden söz ediyorsun?”

Şu an heyecanlı ve umut dolu görünüyordu ki bu beni daha da gerdi, umut tehlikeli bir şeydi.

“Cathy’yi hatırlıyor musun?”

“Elbette.” Ona Victoria’da rastladıktan sonra kendisini birkaç kez nehir kenarındaki barlarda gece geç saatte eve dönerken görmüştüm. Devamlı sigara içiyor, adamlarla takılıyor. Bir seferinde Mike’ı lokantada onun hakkında konuşurken duydum. Bağımlılığı probleme dönüşmeden evvel kısa bir süre lokantada çalışmıştı. Mike onun annesini de tanıyordu, kadın şu an Cathy’nin çocuklarını büyütüyordu.

“Bazı kişilerden Cathy’nin birçok partide o gece hakkında ağladığını, bizim masum olduğumuzu ve gerçekte neler olduğunu bildiğini söylediğini işittim. Artık bu işi Shauna ve kızların yaptığından eminim.”

Ryan gözlerini ayırmadan beni izliyor, tepkimi merak ediyordu. Fakat sözleri beni öyle şok etmişti ki nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Zihnime o senenin, duruşmanın ve her şeyin anıları dolmuştu. Başım dönüyordu.

Nihayet konuşabildim. “Birkaç ay önce onu Victoria’da gördüm.” Ona Cathy’yle olan karşılaşmamızı anlattım.

“Bu onu tetiklemiş olabilir. Biz göz önünde değilken unutmaması kolaydı ama seni gördüğü anda suçluluk duygusu geri gelmiştir.”

Cathy’nin gergince özür dilemesini ve iyice soluklaşan yüzünü düşündüm. Tüm o yıllar boyunca merak etmiş, bu işe dahil olduklarını hissetmiştim. Yoksa haklı mıydım?

“Gerçekten tuhaf davranıyordu... Zaten okulda da berbat-tılar. Fakat sence gerçekten Nicole’ü öldürmüş olabilirler mi? Çok vahşiceydi...” Nicole’ün avucumdaki soğuk elini anımsadım, tırnağı kopmuştu. Çok kötü dövüşmüş olmalıydı.

Ryan, “Onlar *olmalı*,” dedi. “Duruşmada laf olsun diye yalan söylemediler ya?”

“Eğer Cathy gerçekten bir şeyler geveliyorsa, sence de polis onu sorguya almaz mıydı?”

“Biri durumu polise rapor etse bile peşine düşmezler çünkü yanlış kişileri yakaladıklarının bilinmesini istemezler.”

“Sadece kafası güzel diye saçmalamadığını nereden biliyorsun?”

“Erkek kardeşi... O da bir bağımlı. Eski bir dostuma kız kardeşinin Nicole’ün başına gerçekte ne geldiğini bildiğini itiraf ettiğini söylemiş ama çok korktuğundan başka hiçbir şey dememiş. Eğer işin içinde değilse neden böyle saçma bir şey söylesin ki? Bence uzun süredir, olanları herkese anlatmak istiyordu ama sadece kafası güzelken bir şeyler söyleyebilirdi. Bu hafta benimle buluşmayı da kabul etti.”

“Lanet olsun, Ryan.”

Bu doğru muydu? Gerçekten yapmışlar mıydı? Fakat neden Nicole’ün peşine düşmüşlerdi? Nefret ettikleri kişi bendim. Cathy’yi bizzat kendim araştırıp neler olduğunu ona anlattıracaktım ama kendimi tekrar ateşe atmak istemiyordum. Gerçekleri hiçbir şey değiştiremezdi. O yılları asla geri alamaz, Cathy bir şeyler anlatsa bile suçsuz olduğumuzu asla kanıtlayamazdık. Sistem bizi zaten bir defa yarı yolda bırakmıştı.

“Dikkat etsen iyi olur,” dedim. “Eğer Suzanne öğrenirse şartlı tahliyenin geri çeker.” Ryan’la aynı memura bağlı olduğumuzu biliyordum çünkü o, kuzeydeki tek görevliydi ve davamızdaki bir şahitle konuşmak sorun yaratabilirdi. Onu korkutmaktan ceza alabilirdi ve hapishaneye geri dönmesi hiç de zor olmazdı.

“Cathy hiç kimseye anlatmayacak. Shauna’dan çok korkuyor.”

Kızların o gece belki de benim peşimde olup Nicole'ü tek başına kamyonette gördüklerini hayal ettim. Nicole'ün yüzü gözümün önüne geldi. O yaralı halini düşününce öfkelen dim ve silkinerek gözümün önündeki sahneyi yok etmeye çalıştım. Bu konuyu düşünmeli ve çok dikkatli olmalıydım. Hâlâ Cathy'nin bildiklerinin doğru olduğundan emin değildik, tabii bir şey biliyorsa. Fakat Ryan bir konuda haklıydı. Eğer Cathy bu işin içinde değilse, o zaman neden kızların yalan söylediğini anlatıp duruyordu? İlgi çekmek istiyor olabilirdi, bunu hapiste çok görmüştüm. Fakat eski bir cinayet hakkında bildiklerini söylemek son derece tehlikeli bir oyundu. Eğer hapishaneden uzak durmak istiyorsam bu işe bulaşmamalıydım.

“Eğer bu doğruysa, eğer Cathy bir şey biliyorsa bile ona kimse inanmaz. Bunun bir anlamı yok. Onlardan uzak dur, Ryan. Cathy kafası güzelken saçma sapan konuştuğunu kanıtlamış biri. Sen de şu an şartlı tahliyedesin. Hayatını bir kez daha mahvetme.”

“Gerçek katillerin bunu ödemesini istemiyor musun? Onlar *kız kardeşini* öldürdüler... Hayatımızdan on beş yıl çaldılar. Her şeyimizi aldılar.”

Bir süre bana baktı ve gözleriyle şu cümleyi söyledi: *Seni aldılar*. O an ikimiz de duygularımıza kapılmış gibi öylece bakıştık. Çocukluğumuzu, ona koşup kollarımı bedenine sardığımı, kokusunu, tadını hatırladım fakat artık hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ryan benim için bir yabancıydı.

Kaptan inleyerek tasma sını çekıştirdi ve beni iskeleye götürmek ister gibi yürüyüp o anın tüm büyü sünü bozdu.

“Elbette doğru kişinin cezalandırılmasını isterim.” Bunu o kadar çok istiyordum ki... Üstelik başka bir sebebim daha vardı. Oturup Ryan'la konuşmak da istiyordum. Onunla arabaya binmek, bir kahve içip geçen yıllar boyunca yaşadıkla-

rını dinlemek istiyordum. Onu yeniden tanımak istiyordum ama bunu yapamazdım. Yapamazdık. “Fakat ben hayatımı bir kez daha mahvetmeyeceğim. Sen dilediğini yap ama beni bu işe karıştırmı.”

“Toni...”

O bir kelime daha edemedi, ben ağlamaya başlamadan arkamı dönüp Kaptan’ın tasmaını çektim. “Haydi gidelim.”

Daha sonra düşündüğümde Ryan’ın bana gerçek katillerin yakalanmasını değil bunu ödemelerini isteyip istemediğimi sorduğunu fark ettim.

BÖLÜM ON ALTI

CAMPBELL RIVER AĞUSTOS 1996

Ryan'ın kamyonetindeki kan lekesiyle karakola gittikten sonra bir memur bizi alıp bir odaya soktu. Frank McKinney ve polis memuru Doug Hicks geldi. McKinney'yi görünce hıçkırarak ağlamaya başladım ve ona, "Nicole'ün başına korkunç bir şey geldi," dedim. Ara sıra kekeleyip, ağlamaktan boğulacak gibi olarak ona hikayemizi anlatırken, adam da taş kesilmiş, ciddi bir ifadeyle beni dinledi. Ryan araya girip cümlelerimi bitiriyordu. Bizimle yalnız konuşacaklarını söyleyince Ryan'ın koluna yapışıp, "Hayır, onun yanımda olmasına ihtiyacım var," dedim. Fakat onlar işleri bu şekilde çözmelerinin daha kolay olacağını söyledi. Biri bana battaniye ve sıcak bir fincan kahve getirmişti. McKinney omzumu sıkıp "Üzgün olduğunu biliyorum ama bu geceyi bizimle her detayına kadar paylaşmaya çalış Toni. Adım adım gidelim. Nehre mi gitmiştiniz?" dedi.

Ona yeniden neler olduğunu anlatıp kamyonete geri döndüğümüzde ne bulduğumuzu söyledim ve yalvararak, "Lütfen, oraya gidip Nicole'e yardım etmelisiniz. Onu orada bırakamayız," dedim. Hâlâ Nicole'ün öldüğüne, herhangi bir yardıma gerek kalmadığına inanamıyordum.

Diğer memur Hicks, “Onu bulması için birini gönderdik fakat yerini tespit edebilmemiz için yardımına ihtiyacımız olabilir. Bizimle nehre tekrar gelebilir misin Toni?” dedi. İsmimi arkadaşmışız gibi söylemesinden hoşlanmamıştım. Beni tanı mıyordu bile. McKinney’ye dönüp, onunla konuşmaya devam ettim.

“Eğer ihtiyacınız varsa gelirim ama...” Oraya geri dönme fikri korkunçtu ama Nicole’ün yapayalnız orada olduğunu düşünmeye dayanamıyordum. “Ya annemle babam? Olanları onlara kim anlatacak?” dedim. Zihnimde dolanan düşünceler çok ağır ve yorucuydu. Dişlerim ve tüm bedenim titriyordu. Annem. Babam. Onlara ihtiyacım vardı ama olanları öğrendikleri zaman hissedecekleri acı beni fazlasıyla korkutuyordu.

Hicks, “Birisi onlarla konuşacak,” dedi. “Fakat önce bazı şeyleri doğrulamamız gerekiyor.” Bana, “Gölde birini gördün mü?” “Onu ne kadar süre tek başına bıraktınız?” “Ne kadar içtiniz?” “Ne kadar uyuşturucu aldınız?” “Daha önce de kendinden geçmiş miydin?” gibi sorular sordular.

Tüm bunların neden önemli olduğunu hiç bilmiyordum. Tek istediğim Nicole’e yardım etmeleriydi. Sorguyu kesip bir süreliğine dışarı çıktılar. Geri döndüklerinde Nicole’ü bulamadıklarını, benim de onlarla birlikte gitmem gerektiğini söylediler. Ryan’ı da almışlardı. Onun da ağlamaktan gözleri kan çanağına dönmüştü ve tıpkı benim gibi o da tir tir titriyordu. McKinney’nin arabasının arkasında, göle geri döndük. Birbirimize sarılmış hiç konuşmadan sadece el ele tutuşuyorduk. Yolda her şey bulanıktı. Şoka girip çıkıyor, bazen taş kesilip bazen hıçkırıklara boğuluyordum. McKinney bana dikiz aynasından baktığında kızının Nicole’ün arkadaşı olduğunu, kardeşimi evinde defalarca gördüğünü anımsadım.

Acaba kızı evde güvende olduğu ve nehirde ölü bir şekilde yatmadığı için memnun mudur diye merak ettim.

Nehre vardığımızda diğer araçları, sorgu yargıcını ve başka polis arabalarını gördüm. Bedenim deli gibi titriyor, konuşmıyordum. Nereye park ettiğimizi Ryan göstermek zorunda kalmıştı. Arabalardan birinin ön farları suyu aydınlattı ve Nicole'ün bedeninin hâlâ kıyıda yattığını gördüm.

Art arda çığlık atmaya başladım.

Ondan sonra tek hatırladığım Ryan'ın beni sakinleştirmeye çalıştığı ve Hicks'in "Onları buradan götürün," dediği oldu. Geri kalan her şey bulanıklıktan, çeşitli seslerden, el fenerlerinden ve polis üniformalarından ibaretti. McKinney olay yerinde kaldı. Bizi karakola başka bir memur götürdü. Yine ayrı ayrı sorguya alındık. Bu sırada görevlilerden biri aileme olanları anlatmış, kardeşimin bedenini teşhis edebilmeleri için onları morga götürmüştü. Ryan polise kamyonetini aramaları için izin verdi, ardından kamyonete el konuldu. Sonra ailesi gelip Ryan'ı aldı. Giderken endişeli bir şekilde bana sarılırken kulağıma, "Söylediklerine dikkat et," diye fısıldadı. Sonra da gitti. Bense durmadan işim ve okulum hakkında sorular soran bir memurla aynı odaya kapatılmıştım. Kadının söylediklerine bir türlü odaklanamıyordum. Tek isteğim eve, annemle babamın yanına gitmekti.

Birkaç saat sonra memur beni evime götürdü. Başka bir kadın memur oturma odasında anne ve babamla birlikteydi. Biz içeri girince ayağa kalktı. Frank McKinney de orada, kanepede annemin yanında oturuyordu. Babam hemen koşup bana sıkıca sarıldı. Hıçkırıklara boğulmuştum. Babamın da vücudu benimkiyle beraber titriyor, sarsılıyordu. Omzunun üzerinden bakınca, yüzü bembeyaz kesilmiş olan annemi

gördüm. Makyajı yanaklarına akmış, teni kıpkırmızı olmuştu. Gözlerinde ısırap vardı.

“Anne...” Ona koşup kendimi kollarına atmak istedim.

Fakat annem ağzını deli gibi açıp bana bağırarak, “Onu neden oraya götürdün? *Neden?*” dedi. Sonra da elleriyle yüzünü kapatıp hıçkırmaya başladı.

“Anne, üzgünüm...” Ona doğru bir adım yaklaştım fakat McKinney bana durmamı işaret edip kolunu annemin sırtına sardı.

Annem ellerini yüzünden çekerek çaresizce adama bakıp, “Frank *neden?* Neden bebeğime bunu yaptılar?” diye sordu.

“Bilmiyorum Pam, gerçekten bilmiyorum.” Adamın sesi kalındı. “Fakat onları bulmak için ne gerekiyorsa yapacağız. Biri bunun bedelini ödeyecek.” Şu an sesi sert ve öfkeli, yüz ifadesi acımasızdı. Kendimi çok daha güvende hissetmiştim. *Evet, bunu yapanı bulacaklar.*

Ryan’ın bizi çoktan şüpheli gördüklerinden, her tepkimizi ve ağzımızdan çıkanları değerlendirdiklerinden haberi var mıydı bilmiyorum. Bedel ödeyecek olan, sadece ikimizdik.

Nicole’ün cinayetinden bir hafta sonra babam vaktinin çoğunu garajda ya da oturma odasında geçirmeye başlamıştı. Tıraş olmuyordu, gözlerinin altında koyu renk halkalar belirmişti, televizyona ya da boşluğa bakıyordu. Uyanık olduğunu sadece bir bira daha açtığında anlayabiliyordunuz. Ayrıca pencerelerden bakarak, haber araçlarını ve kameraları inceliyor, hatta bazen dışarı çıkıp, “Bahçemden defolun!” diye muhabirlere bağınyordu. Gece olup herkes gittiğinde babam Nicole’ün eve gelmesini bekliyor gibi dışarıya bakmaya devam ediyordu. Annem ortalıkta solgun ve sersemlemiş bir halde

dolanıyor, saçları berbat bir şekilde bana kim olduğumu ya da orada ne aradığımı bilmiyormuş gibi bakıyordu. Onun, ağlayıp fısıldayarak telefonda arkadaşlarıyla konuştuğunu duydum. “Onu neden o gece dışarı çıkardıklarını bilmiyorum. Neler olduğunu anlamıyorum,” diyordu.

Aslında ne demek istediğinin farkındaydım: *Nicole’ün ölümü Toni’nin suçu.*

Haklıydı. Bu benim *suçumdu*. Eğer onu yanımda götürmeseydim Nicole şu an yaşıyor olacaktı. O geceyi kafamda defalarca yeniden canlandırdım. Bir şeyler çıkarmaya çalıştım ama artık hiçbir şeyin anlamı yoktu. Kız kardeşim ölmüştü.

Bazen annemle babam uyurken onun odasına giderdim. Doktor anneme bazı haplar vermişti, o yüzden annem erkenden uyuyordu. Babamsa yatağa genelde gece bir ya da iki gibi giderdi veya sabah kalktığımda onu kanepede uyurken bulurdum. Bir gece aşağıda ağladığını işittim, onun küçük bir çocuk gibi hıçkırması beni mahvetmişti.

Benim de kendi ritüellerim vardı. Nicole’ün yatağına uzanır, hâlâ temiz ve tatlı limon kokan yastığına sarılırdım. Sonra kirli giysilerini, hatta hâlâ çamaşır sepetinde duranları da çıkarıp hepsini yüzüme bastırır, o gencecik kokusunu içime çekerdim. Kafamda kahkaha atışını duyar, dışarı çıkarken heyecanlandığını ya da bir arkadaşıyla telefonda konuştuğunu görürdüm; sonra onu kamyonette yalnız bıraktığımızda yüzündeki korku gözümde canlanırdı. Sonra da onu suda bulduğumuz hali gözümün önüne gelir, nefesim kesilecek gibi olurdu.

Durmadan kabus görüyordum. Karanlıkta aniden uyanırdım. Kalbim deli gibi atardı. Bir seferinde odasından ağlama sesleri geldiğini duymuş, bunun Nicole’ün hayaleti olduğunu sanıp dehşete kapılmışım ama sonra babamın derinden gelen sesini işitince, ağlayanın annem olduğunu anladım. Babam da

onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Ryan'ı düşünüp tek başıma yatağında ağladım. O gecedan beri pek fazla görüşememiştik ama her gün telefonda konuşmaya çalışıyorduk. Bana nasıl olduğumu soruyor, beni rahatlatmaya çalıştığında ben de ağlamaya başlıyordum. Onun da sesinde aynı şeyi hissedebiliyordum. Korku ve bir çeşit suçluluk duygusu.

Bazen annem odama gelip o gece olanları tekrar hatırlamamı istiyordu. Ona Nicole'ün odama gelip benden özür dilediğini, ben ve Ryan'la birlikte gelmeyi istediğini anlatıyordum. Annem beni farklı yerlerde durduruyor, bir şeyi tekrar etmemi istiyor, her detayı duymak istiyordu. "Ne giyiyordu? Bunu söylediğinde nasıl duruyordu?" Ona Nicole'ün hayatında bana anlatmadığı bir şeylerin olup bittiğini söylediğimde annem o konuya sabitlenip, kaçırdığım bir şey var mı diye yeniden düşünmemi isterdi. Nehre gitme kısmını anlatırken hep çekinirdim, anneme Nicole'ü nasıl yalnız bıraktığımızı söylerken yüzünde beliren o ifade çok kötüydü. Biz çalılarda oynayıp uyurken Nicole'ün öldürölüyor olduğu kısımda ise durmadan ağlardım. Sonra da hıçkırarak ona Nicole'ün cesedini ön farlar yanınca nasıl gördüğümüzü söyledim. Annem bu kısmı anlatırken gözyaşları içinde ileri geri sallanırdı. Bir seferinde yanına gidip elimi omzuna koydum ama o derhal ayağa kalkıp odayı terk etti. Ben de bir daha anneme dokunmadım.

Nicole için anma töreni düzenledik. Okuldaki çoğu kişi gelmişti. Büyük bir yer kiraladık. Tüm arkadaşları ve öğretmenleri onun ne kadar şahane bir kız olduğundan söz etti. Bazı arkadaşları fotoğraflarıyla slayt gösterisi yaptı. Shauna ve kızları da oradaydı ama hiç konuşmadılar. Ailemle birlikte en ön sırada oturmak için yanlarından geçerken hepsinin siyah giyinmiş olduğunu gördüm. Shauna ve Rachel bana so-

ğuk bir ifadeyle bakmış, Kim ise gözyaşlarına boğulmuştu. Cathy ise orada değilmiş gibiydi. Törenden sonra annemle babam insanların arasında dolaşıp herkese geldikleri için teşekkür ettiler. Fakat annem tıpkı bir robot gibi mekanik tepkiler veriyordu. Evimizin yakınındaki bir yerde göl kenarına Nicole'ün küllerini koyarken çok yakın arkadaşlarımızı ve akrabalarımızı davet etmiştik. Sonra da bir şeyler yemek için hep beraber eve döndük. Kızlar da nehre gelip törene katılmış, sonra Shauna'nın arabasına binip gitmişlerdi. Evde annem art arda şarap bardaklarına uzanıyordu. Babam elinden almaya çalışınca ona pis pis bakıp bardağı ondan çekerek geri aldı. İçindeki şarap etrafa sıçramıştı. O gece etrafı temizlemek için diğer kadınlara yardım edip yukarı çıktım ve annemlerin odasına baktım. Annemin başı kırık bir oyuncak bebek gibi yana kaymıştı. Babam nazikçe pijamalarını giydirmeye çalışıyordu. Sırtımı dönüp gittim.

O aralar hep evdeydim. Ryan'ı görmek için bir kez bile sızıışmadım, annemle babamı üzecek bir şey yapmaktan çok korkuyordum. Evi temizliyor, yemek pişiriyordum. Nihayet annemin hep istediği kız çocuğu olmuştum. Durmadan kendime polisin çok yakında Nicole'ün katillerini bulacağını söylüyordum ama cinayetin üzerinden çoktan iki hafta geçmişti ve bir gece Ryan telefonda korku içinde bana, “Bizi tutuklayacaklar Toni,” dedi.

“Neden böyle söylüyorsun?” Tüm bedenimi korku kaplamıştı. Haklı mıydı? Bizim yaptığımızı mı düşünüyorlardı? Babam her gün onlarla telefonda konuşuyor, onlar da ipuçlarını takip ettiklerini anlatıyordu ama bizden şüphelendiklerinden hiç söz etmemişlerdi. Yoksa ellerinde sadece biz mi vardık? Bu yüzden mi söylememişlerdi?

“Çünkü gerçek bu.” Sesi telaşlıydı. “Hem benim eski kayıtlarım hem ikimizin birden belaya bulaşmış olması... Bunlar iyi görünmüyor. Onu en son gören kişiler de bizdik Toni. Suçlayabilecekleri başka kimse yok.”

“Sen ne dediğini bilmiyorsun.” Hayatımda ilk kez telefonu yüzüne kapatmıştım. Sonra kalbim çarparak karanlıkta öylece oturdum.

Ertesi gün öğleden sonra, yani cuma günü polis geldi. İki kişiydiler. Daha yaşlı ve üniformalı olan, uzun boylu ve gri saçlıydı. Diğeryse kısa saçlı, daha kısa boylu ve gür bıyıklı biriydi. Babam kapıyı açtığı anda ikisinin de son derece ciddi bir tavrı vardı. Devriye aracının park ettiğini bulaşıkları yıkarken görmüştüm. Havluyu yerine koyup babamın yanına gittim. Katili bulmuşlar mıydı?

Gri saçlı memur, “Ben polis memuru Brown. Buraya kızınızı görmeye geldik,” dedi.

“Neler oluyor?” dedim.

Kısa boylu olan kendisini polis memuru Ruttan diye tanıttı.

“Buraya sizi kız kardeşiniz Nicole Murphy’yi öldürmekten dolayı tutuklamak üzere geldik, Toni Murphy. Lütfen dönün ve ellerinizi arkanıza koyun.”

Taş kesilmiştim. Ne konuşabiliyor ne de kıpırdayabiliyordum.

Babam kolumdan tutup beni geri çekti. “Bunun için izniniz var mı? Onu nereye götüreceksiniz?”

“Efendim, lütfen geri çekilin.” Gri saçlı memur buz gibi bir ifadeyle bir adım öne çıktı.

Babam hiç kıpırdamadı ve sesini yükselterek, “Avukatımızla konuşmak istiyoruz,” dedi.

Memur elini babamın omzuna koyarak ikimizin arasına girdi. “Efendim, bunun çok üzücü bir durum olduğunun farkındayım ama sakın olmanız gerek.” Babamsa beni çekiştirip ayak diremeye devam etti.

Diğer memur da arkamdaydı. Soğuk metal kelepçeler bileklerime dolandı. Memura yalvardım. “Hata yapıyorsunuz. Ben hiçbir şey yapmadım.”

Babam, “Ellerinizi kızımın üzerinden çekin!” diye haykırdı.

Diğer memur önünü keserek bana ulaşmasını engelledi. “Efendim, eğer sakinleşmezseniz sizi de tutuklamak zorunda kalacağız.” Babamın yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Sustu ve geri çekilerek ellerini havaya kaldırdı.

Memur bana döndü. “Beni dinlemen gerek. Sessiz kalma hakkına sahipsin, istediğin avukatı çağırabilirsin. Karakolda yirmi dört saat erişebileceğin bir telefon ve eğer istersen sana yasal tavsiye verebilecek bir kamu avukatı mevcut. Bu tavsiye ücretsiz olup, avukatın sana yasal planı açıklayacaktır. Eğer kendine bir avukat tutamazsan, sana telefon numarasını vereceğimiz bir devlet avukatı da yardımcı olacaktır. Anlaşıldı mı?”

Annem merdivenlerden koşarcasına inip yanımıza geldi.

“Neler oluyor?”

Babam ben ağlarken, “Toni’yi tutukluyorlar,” dedi. “Nicole’ü onun öldürdüğünü düşünüyorlar.”

Annem önümüzde durdu, fal taşı gibi açılan gözlerini memurlara çevirdi. “Aileme neden bunu yapıyorsunuz? Frank McKinney’yle konuşmak istiyorum.”

Memur, “Bayan, lütfen sakın olun,” dedi ve sonra bana yeniden, “Sana anlattıklarımı anladın mı?” diye sordu.

“Evet ama yanlış kişiyi tutukluyorsunuz. Ben yapmadım...”

“Avukatını aramak ister misin?” dedi.

Babama baktım. “Baba...”

“Hemen birini arayacağız. Sadece memurları dinle ve ne diyorlarsa yap Toni. Avukatımızla konuşmadan hiç kimseye, hiçbir şey anlatma.” Babamın hiç bu denli korktuğuna şahit olmamıştım. Benim de kalbim deli gibi atıyordu.

Memur, “Toni Murphy, sessiz kalma hakkına sahipsin, söyleyeceğin her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir. Anlıyor musun?” dedi.

Kekeleyerek “Evet, sanırım...” diye cevap verdim. Sonra beni devriye aracına götürdüler. Tüm komşular bizi izliyordu. Bir araba yanımızdan geçerken yavaşladı. Arka koltuktaki kızı tanmıştım, bizim okuldandı. Ağzı bir karış açık bana bakıyordu.

Aracın yanına geldiğimizde gri saçlı memur, “Üzerinde herhangi bir silah ya da kesici alet var mı?” diye sordu.

“Ne? Hayır.”

Adam yine de “Üzerini aramamız gerek,” dedi. Beni yüzükoyun araca dayadılar. Annem arkadan ağlıyordu. Neler olduğunu düşünemiyor, anlayamıyordum. Ryan neredeydi? Onu da mı tutuklamışlardı?

Memur elleri başımın üzerinde, beni aracın arka koltuğuna sokarken babam, “Her şey düzelecek,” diye seslendi. Kapıyı çarparak kapattılar. Babam koşup aracın yanına geldi. Gözleri yaşlı, ellerini cama koydu. Ben de ağlıyor, çılgınlar gibi hıçkırıyor, haykırıyordum. “Baba!”

Memur, “Efendim, araçtan uzaklaşın,” dedi. Babam geriledi. Annem korku dolu bir suratla koşup babamın yanına geldi ve koluna girdi. Araba giderken babamın ağız hareketinden, *her şey düzelecek* dediğini gördüm.

Ama düzelmeyecekti. Karakolda kelepçelerimi çıkarıp fotoğraflarımı çektiler. Adımı, doğum tarihim, tıbbi geçmişimi sorup parmak izlerimi aldılar. Söyledikleri her şeyi yapmaya çalışsam da korkudan delirmek üzereydim. Durmadan onlara beni neden tutukladıklarını soruyordum ama hiç kimse bana bir açıklamada bulunmadı. Bir kadın gardiyan beni bir odaya götürdü. Üzerimde yalnızca külodum, pantolonum ve tişörtüm vardı. Geri kalanların – takılarım, ayakkabılarım ve sütyenim – bir dolaba konacağı söylendi. Sonra beni bir hücreye götürdüler. Burada paslanmaz çelikten bir lavabo ile tuvalet, bir de yatak vardı. Yatak için bir minder ve battaniye verdiler. Birkaç saat sonra da avukatımın olduğu bir odaya aldılar. Adam kocaman göbeği, kalın kaşlarıyla tıpkı esmer bir Noel Baba gibiydi. Kravatına bir damla ketçap bulaşmıştı. Adının Angus Reed olduğunu söyledi. Onu kasabadaki namından ötürü zaten tanıyordum. İyi bir ceza avukatıydı.

“Bana henüz hiçbir şey anlatmanı istemiyorum,” dedi. “Odalarda dinleme cihazı var. Hiç kimseyle konuşma, oda arkadaşın da dahil. Tamam mı?”

Başımınla onayladım. Adamın ses tonu beni daha da korkutmuş, içinde bulunduğum durumun ciddiyetini fark etmemi sağlamıştı.

“Görevim bundan sonra sana yardım etmek,” dedi. “Ne dediğin ya da ne yaptığın umurumda değil. Polise karşı ki-bar ol ama onlara hiçbir şey anlatma, hiçbir şey tarif etme ve hiçbir şey gösterme. Seninle bir kez daha konuşmaya çalışacaklar, *yalan* söyleyecekler ve seni tuzağa düşürmek için ellerinden geleni yapacaklar. Onlara sadece, ‘Avukatımdan sessiz kalma hakkımı kullanmam gerektiği tavsiyesi aldım,’ diyeceksin. Tamam mı?”

Yeniden başımınla onayladım. “Ryan...”

“Muhtemelen o da tutuklandı. Bugün cuma olduğundan seni pazartesi sorgu hakimi karşısına çıkana dek burada tutacaklardır. Moralini bozmak isteyecekler ama tekrar ediyorum onlara *hiçbir şey* anlatma. Ryan’ı sorma, onun hakkında tek kelime bile etme. Anladın mı?”

“Evet.” Fakat neden orada olduğumu ve sonrasında neler olacağını anlamamıştım. Tek istediğim eve gitmekti.

Ertesi gece beni etraftaki sarhoşların bağırımlarını işittiğim başka bir hücreye aldılar. Üşüyor ve korkuyordum. İnce battaniyeye sıkıca sarındığım yatakta titremekten uyuyamadım. Zihnim dönüyor, durmadan polisin söylediklerini düşünüyordum. Tutuklanmış olmam, cinayetten hapse girecek olmamız mümkün gelmiyordu. Birkaç kez kalkıp tuvalet kağıdıyla temizlediğim klozeti kullandım. Sonra yatağıma yatıp tavana ve duvarlara bakarak endişeyle Ryan’ı düşündüm. Onun hücresi buraya ne kadar uzaklıkta diye merak ettim. Kendime gerçek katilin bulunacağını ve bizim aklanacağımızı söyledim. Her şey düzelecekti. Yine de yanlışlıkla tutuklanıp senelerce hüküm giyen insanların hikayeleri aklıma geliyordu. Bunun bizim başımıza gelmemesi için dua ettim.

Ertesi gün bir memur beni sorgu odasına götürdü. İlk gece tanıştığım polis memuru Doug Hicks beni bekliyordu. Onu daha önce kasabada da görmüştüm. Sizi uyardıktan sonra gitmenize izin veren Frank McKinney’nin tersine, bu adam çocukları tutuklamaktan hoşlanıyor gibiydi. McKinney’den daha genç, belki yirmili yaşlarının sonundaydı. Soluk kirpikleri vardı, sarışındı. Açık mavi gözleri, rüzgarda yanmış gibi görünen pütürlü yanakları olan bu adam kendini bir şey sanıyormuş gibi omuzlarını geriye atıp, göğsünü öne doğru çıkararak yürürdü. Onu daha önce etrafta gördüğümde tam

bir pislik olduğunu düşünürdüm ama şu an bir şeyleri çarpıtarak beni mahvedecek diye ödüm kopuyordu. Avukatımın söylediklerini yapacaktım, onlara hiçbir şey anlatmak zorunda değildim. Etrafıma bakınıp avukatın diğer anlattıklarını düşündüm ve her yerin dinlendiğini söylediğini hatırladım.

Hicks sakın bir sesle benden o gece olanları bir kez daha anlatmamı istedi. Fakat bu kez kendisine, “Avukatımın tavsiyesiyle sessiz kalma hakkımı kullanacağım,” dedim.

Yanakları kızardı, öfkelenmişti. Fakat sakinliğini bozmadan, “Bize bir şey anlatmak zorunda değilsin. Fakat olayları senin ağzından bir kez daha dinlemek her şeyi daha kolay netleştirmemizi sağlar. Hatta gitmene bile izin verebiliriz,” dedi.

Palavra sıkığının farkındaydım. Eğer basit bir açıklamayla bu pislikten kurtulabilecek olsam beni zaten tutuklamazlardı.

Biraz bekledi ve hiçbir şey söylemeyeceğimi anlayınca, “Ryan’la konuştuk,” dedi.

Ryan. Demek *buradaydı*. Nefesim kesilmiş, kalbim duracak gibi olmuştu. Acaba ne söylemiş, onlara ne anlatmıştı?

“Cinayeti senin işlediğini söylüyor, Toni. Kız kardeşinin ölmesini istemiş ve onu nehirde öldürmeyi planlamışsın.”

Nasıl yani? Konuşmamam gerektiğini biliyordum ama dayanamadım. “Ryan *asla* böyle bir şey söylemez çünkü bu doğru değil. O beni seviyor.”

“Öyle mi? Cinayetten tutuklanan insanlara hep tuhaf şeyler olur, daha dürüst davranmaya başlarlar. Ryan’a göre tüm bunlar senin fikrinmiş. Fakat eğer olanları bir kez de sen anlatmak istersen, dinlemekten mutluluk duyarım.”

Doğruca gözlerinin içine baktım. “Avukatımın tavsiyesi üzerine sessiz kalma hakkımı kullanacağım.”

Adam hiç tepki vermedi, sadece önünde duran dosyaya baktı.

“Yanında bıçak taşıdığını duyduk.”

Olduğum yerde hafifçe sıçramıştım. Bunu nereden biliyordu? Nicole birine söylemiş olmalıydı ama kime? Shauna’ya mı? Yüzüm terlemeye başladı. İçimden kızların bana neler yaptığını anlatmak geçti. Fakat adam beni tuzağa düşürmek, aklımı karıştırmak istiyordu. Bir bıçak hiçbir anlam ifade etmezdi... Nicole bıçakla öldürülmemiştii bile.

“Ayrıca kız kardeşinin, hayatını cehenneme çevirdiğini de biliyoruz. İş yerine gelir, partilerde erkek arkadaşınla flört edermiş...”

Adamın ağzından çıkan her kelime kalbimin daha da hızlı atmasına neden oluyordu. Onlara bu şeyleri kim anlatmıştı? Erkek arkadaşımın flört derken ne diyordu? Ben de sorular sormak, açıklamalar yapıp kendimi savunmak istedim ama çenemi kapalı tuttum.

Hicks devam etti. “Ayrıca yakın zamanda annenle babana yalan söylediğini ve komşunun evine gizlice girip alkol aşırıldığını da biliyoruz ama son zamanlarda çaldığın tek şey bu değilmiş. Babanın haplarım da almışsın.”

Bu sefer sessiz kalamadım. “Onu ben değil Nicole yaptı.” Annemle babam onlara hapları çaldığımı mı söylemişti? Şu an korkudan midem bulanıyor, kendimi ihanete uğramış gibi hissediyordum.

Beni kışkırttığı için heyecanlanan Hicks öne doğru eğildi. “Seni ele verdiği için ona kızgındın, değil mi? Ona dersini vermek istedin.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, hayır, hayır.”

Geriye yaslanıp bana bakmaya, tartıp ölçmeye çalıştı ve

bekledi. Baskı ağırlaşıyordu. Beni bir şeyle, büyük bir şeyle vuracaktı. Bunu hissedebiliyordum.

“Tanıklar var,” dedi. “Öldürüldüğü gece seni kardeşinle kavga ederken gören tanıklar.”

Oda üzerime gelmeye başlamıştı, nefes alamıyordum. “Hayır, bu doğru değil!”

“Nehirde seni Ryan’la birlikte Nicole’le kavga ederken gören dört kız var. Bunu senin yaptığını biliyoruz Toni.”

Dört kız. Bunlar Shauna ve arkadaşları olmalıydı. Neden böyle bir konuda yalan söylüyorlardı? Başım dönüyor, bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordum.

Bu kez kopmuştum.

“Uyduruyorlar. Hepsi benden nefret ediyor. Geçen sene hayatımı cehenneme çevirdiler. Nicole de sürekli onlarla takılıyor, bir çocukla buluşmak için devamlı evden kaçıyordu ama çocuğun adını bilmiyorum. Onlar tanıyor olabilir...”

“Ayrıca hem senin hem de Ryan’ın DNA’larını bulduk. İkinizin de el ve kollarınızda çizikler var. Olay yerinde başka hiç kimsenin DNA’sı ya da kanı yoktu. Ne Nicole’ün vücudunda ne de kamyonette. Oradaki tek kişi sizdiniz.”

Sakinliğimi korumaya çalıştım, gözyaşlarıma engel olmalıydım. Onu bizim öldürmediğimizi biliyordum. Orada başka biri daha *olmak zorundaydı*. Avukatımla ve babamla konuşmak istiyordum. Birinin tüm bunları açıklamasını istiyordum. Başımıza ne gelecekti?

Hicks’in gözlerine baktım. “Avukatımın tavsiyesiyle sessiz kalma hakkımı kullanmak istiyorum.”

Birkaç taktik daha deneyip bana Ryan’ın yan odada her şeyi itiraf ettiğini anlattı. Öldürücü darbeleri benim vurduğuma inanmadığını – çünkü yeterince güçlü değilmişim – fakat onlara gerçekte ne olduğunu anlatmam gerektiğini söyledi.

Temize çıkmak istediğimi bildiğinden, ailemi ağır bir dava yükünün altına sokmayı istemeyeceğimden söz etti. Konuştu da konuştu. Oda sıcak, bense susuz ve bitkindim. Sesi beni boğmaya başlamıştı. Belki de haklıdır diye düşündüm, belki de itiraf etmem herkes için daha kolay olurdu ama kendimi tüm bu düşüncelerden sıyırmayı başardım. Kız kardeşimi öldürmemiştim ve bu adam Ryan hakkında yalan söylüyordu.

“Avukatımın tavsiyesiyle sessiz kalma hakkımı kullanacağım.”

Soğuk bir yüzle bana bakıp ayağa kalktı. “Bunu senin yaptığını biliyorum, Toni. Sen ve erkek arkadaşın uzun süre burarlarda olmayacaksınız.”

Önümde duran masaya baktım. Yanılıyordu. Yanılmak zorundaydı.

BÖLÜM ON YEDİ

CAMPBELL RIVER

MAYIS 2013

Ryan`ın marinadaki sürpriz ziyaretinden bir gün sonra şartlı tahliye memurumla görüşmem vardı. Kadının ofisi Campbell River`dan yaklaşık yarım saat uzaklıktaki Courtenay`deydi, o yüzden ya `yürüyüp konuşmak` ya da bir lokantada kahve içmek için gelirdi. Suzanne fena biri değildi. Genelde otorite figürlerine olan tepkimi ele alınca ondan hoşlanıyor olmam muhteşemdi. Ellili yaşlarında, şişman bir kadındı. Durmadan buzlu mocha içer, şeker ya da çikolata yer, bana *çok sıkı* derdi. Kaptan`ı sevdiği için yürüyüşlerimizde yanıma almama izin verir, ona kurabiye uzatır, garip sesler çıkararak onunla konuşur, koca kafasını okşardı.

Başta Suzanne bana karşı çok sertti ama aslında iyi olmanı istiyordu, şimdiye dek sorumlu olduğu hiçbir mahkum hapishaneye geri gönderilmemişti ve kadın bunun değişmesini istemiyordu. Fakat bundan daha fazlası olduğunu anlayabiliyordum. Gerçekten beni umursuyor, programlarıma katıldığımdan emin olmak istiyordu. Eski mahkumların yeni hayatlarına alışmasının ne denli zor olduğunu farkındaydı, dışlandığımızı biliyordu. İşe haftalık görüşmeler ve telefon kontrolleriyle baş-

lamıştık. Artık ayda iki kez görüşüyorduk ve işler iyi giderse bunu ayda bire düşürecektik.

Her zamanki sorularla başladık. En sonunda bana, “Konuşmak istediğin herhangi bir şey var mı?” dedi.

“Hayır. Böyle iyiyim.”

Bir an bana baktı. Nefesimi tuttum. Bir şeyler biliyordu. Yoksa Ryan’ın marinaya geldiğini duymuş muydu? Biri bizi görmüş müydü?

“Sadece sana şartlı tahliye kurallarını hatırlatmak ve belli kişilerden uzak durman gerektiğini belirtmek isterim.”

Tamam. Demek ki Ryan’ı gördüğümünden haberi yoktu ama onun etrafta olduğunu biliyor ve beni sınıyordu. Saçmalamayı bırakabilirdik.

“Eğer Ryan’dan söz ediyorsan, onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum.”

Dostane tavrı şu an tamamen yerini işine odaklanmış bir ifadeye bırakarak suratımı inceledi. Kadın yıllardır bu işi yapıyordu. Bir saniyede yalanın kokusunu alırdı fakat ben de bu sistemin içinde yıllar geçirmiştım. Duygularımı kilit altına almayı iyi bilirdim.

Tatmin olmuş bir şekilde başını sallayıp, “Dikkatli ol,” diye eklemeyi de ihmal etmedi.

“Elbette.”

Ondan ilk kez bir şey saklıyordum. Bu beni geriyordu fakat gözü üzerimde olsun da istemiyordum. Ryan tekrar gelebilir, duymak isteyeceğim bir şey söyleyebilirdi.

Market alışverişimi yapmış eve dönecekken dükkanda annemle babamı gördüm. Durdum, sıkıca alışveriş arabasına tutundum. Ürünlerin olduğu bölüme gidiyorlardı. İkisini de yıllardır görmemiştım, fotoğraflarını bile. Babamın omuzları biraz düş-

müş, kahverengi saçları neredeyse tamamen grileşmişti ama teni hâlâ bronzdu. Çıktığımdan beri kamyonetini birkaç kez kasabada görmüştüm, o yüzden hâlâ çalıştığını biliyordum ama emrinde çalışanları idare edebildiğinden şüpheliydim. Ya da eskisi gibi sağlam çekiç sallayabildiğinden. Birkaç kez şantiyelerine gidip onu ziyaret etmek istemiştım. Görünüşe bakılırsa annem saçını boyanmaya başlamış, yumuşak kahve saçlarını gevşek bir atkuyruğu yapmıştı. Vücudu hâlâ düzgündü. Benim gibi minyondü ya da ona saldıran kişiye karşı koyamayan ufak tefek Nicole gibi... Fakat annem onu son gördüğümdeki gibi değildi, şu an daha sağlıklı görünüyordu. Üzerinde soluk mavi, kayık yaka bir bluz ve altında kotla beyaz terlikler vardı. Gözlerimi biraz kısıp baksam onu Nicole sanırdım.

Babam torbaya birkaç elma koyan anneme işaret edip patateslerin olduğu yöne doğru hareket etti. Yemeğe arkadaşlarının ya da müşterilerinin geldiğini hayal ettim. Yoksa sadece ikisi miydi? Belki de sessizce yemek yiyip kızlarını düşüneceklerdi. Babam başını kaldırıncı göz göze geldik. Çok fazla durup bakmıştım. Sıkışıp kaldım. Annem, ona bir şeyler söylerken babam cevap vermeyince onun baktığı yöne doğru başını çevirdi. İrkildi, beni tanımış ve yanakları kızarmıştı. Gözlerini açıp acaba etrafta kimse var mı diye kontrol ettikten sonra yine bana baktı. Hiç mutlu görünmüyordu. Aslında o an çekip gitmemi gerekirdi ama babam alışveriş arabasını çoktan bana doğru sürmeye başlamıştı. Annem tereddüt edince babam ona baktı. Annem de elinde bir torba elmayla yavaş yavaş babamı takip etti.

Babam yaklaşınca, "Toni, nasılsın?" dedi. Çekinerek gülmüsedı. Elini bir an için bana uzanmak, dokunmak ister gibi havaya kaldırdı ama sonra tekrar alışveriş arabasının üzerine geri koydu.

"İyiym. Her şey çok iyi." Aslında, *Ryan'ı gördüm. Masum*

olduğumuzu kanıtlayabileceğini düşünüyor. Ona inanır mıydınız? Benden hâlâ nefret ediyor musunuz, demek isterdim.

Babam, "Lokantada çalıştığını duydum," dedi.

"Evet, Mike süper biri. Bir de teknem var. Marinada duruyor."

Annem nereye bakacağını bilemiyordu. Bir bana, bir babama, bir diğer müşterilere bakıyordu.

Ona dönüp, "Anne, çok iyi görünüyorsun," dedim.

Yeniden irkildi ve söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışır gibi tereddütle konuştu. "Sen... sen de öyle. Çok iyi görünüyorsun." Gözleri saçlarıma, dövmeleme kaydı. Bir de bana yalancı derlerdi.

Hepimiz sessizdik. Havadaki bu ağır gerginlikten nefret ediyordum. Sanki elektrikli bir tel gerilmişti ve yanacağını da bilsem ona vurmak istiyordum.

"Bir ara sizi görmek çok güzel olurdu." Yüzüm terlemeye başlamıştı. "Bir köpeğim var ve barınağa da ara sıra yardım ediyorum." Kekelemeye başladığının farkındaydım; sesim sinirden gerilmiş, babamın ne denli rahatsız olduğunu hissettiğini anlamıştım. O da ortamı yumuşatmaya çalışıyor ama nasıl yapacağını bilemiyordu. Anneme bakarak konuşmaya devam ettim, onun dikkatini çekip bana bakmasını ama gerçekten bakmasını sağlayacak bir şeyler söylemeye çalıştım. "Bir de katıldığım bazı programlar var, madde bağımlılığıyla ilgili." Nihayet bana baktı fakat ne düşündüğünü anlayamamıştım. "Ben artık aynı kişi değilim. Değiştim," dedim.

Annem elindeki elmaları sertçe alışveriş arabasına bıraktı. Babamla ikimiz onu izliyorduk. Bir süre sadece elmalara baktı. Bir şey söyleyeceğini anlamıştım, babam da öyle. Ona doğru uzandı. "Pam..."

Annem başını iki yana salladı. "Hayır." Babamı iter gibi

elini havaya kaldırdı. “Bunu yapmayacağım, artık her şey düzelmiş gibi rol kesemeyeceğim.” Tekrar bana baktı. “Sana mutluluklar dilerim Toni, gerçekten öyle. Fakat *bunu* yapmam. Seni göremem, seninle konuşamam.” Sesi alçalırken elini kalbinin üzerine koyup, “Yaptığın şeyi... unutamıyorum,” dedi. Sonra yeniden başını salladı, kirpiklerine dolan yaşlara engel olmak ister gibi hızla gözlerini kırıştırdı.

Benimse gözlerimden yaşlar akıyor, boğazım tıkanıyor, asla sesli dile getiremeyeceğim sözleri düşünüyordum: *Ben yapmadım. Neden bana inanmıyorsun? Tek istediğim beni seymen. Hep bunu istedim.*

Annem babama dönerek, “Ben süt alacağım,” dedi ve hızla yürüyüp gitti. Eliyle gözyaşlarını sildiğini gördüm, beni de silmişti. Bir an durup babamla birlikte onu izledik. Sonra babam bana döndü ve “Toni, üzgünüm, o sadece... yapamıyor,” dedi.

“Evet, çok belli.” Acım öfkeye dönüşmüş, sesim sert çıkmıştı. “Benden hâlâ nefret ediyor.”

“Hayır.” Hüzünle gülümsedi ve alışveriş arabasını tutan ellerini inceledi. Sonra onları uzatıp elimi tuttu ve hafifçe sıktı. Bu beklenmedik dokunuş beni öyle şaşırtmıştı ki neredeyse elimi geri çekecektim. “O, olanlardan nefret ediyor ve sana bakınca aklına hep...” Geri kalanını söyleyemedi. Aklıma hep Nicole geliyordu, ben ona o gece kardeşimin başına gelenleri hatırlatıyordum.

Babamın elimin üzerinde duran eline bakıp ne kadar yaşlandığını ve ne kadar vaktimiz kaldığını düşündüm. Acaba her şeyi düzeltebilecek miydim?

“Seni özledim baba. Artık dışarıdayım ve görüşebiliriz. Bir ara...”

Sonra devam etmekten, hayır demesinden ya da annem yüzünden benimle görüşmek istememesinden korkup sus-

tum. Annemin gittiği yöne doğru baktı ve babamın reddedişini beklerken yine gözlerime yaşların dolduğunu hissettim.

Sonra bana döndü. “Seninle kahve içmeyi çok isterim. Neden bir ara şantiyeye gelmiyorsun? Sende cep telefonum yok...” Cebinden cüzdanını çıkarıp içindeki kartlardan birini bana uzattı.

“Teşekkürler.” Gözümün önünde gittikçe bulanıklaşan rakamlara baktım. Şu ana kadar kendi babamın cep telefonunu bile bilmiyordum. Ona kendi numaramı versem mi, acaba arar mı diye düşündüm fakat babam hâlâ annemin gittiği yöne bakmaya devam ediyordu. Annemin başka bir ürün reyonuna dönerken hafifçe kıpırdayan saçlarını gördüm.

“Gitsem iyi olur,” dedi.

Başım la onaylayıp gülümsemeye çalıştım ama yüzündeki hüznü görmemek için alışveriş arabasına bakmak zorunda kaldım.

Babam yumuşak bir sesle, “Yıldönümü geliyor, o yüzden annen için şu son zamanlarda her şey daha da zorlaştı,” dedi. “Belki birkaç ay sonra bir kez daha denersin.”

Benim için de zordu. O yaz kız kardeşim öldürüleli on yedi yıl olacaktı, birinin hayatlarımızı çalmasının üzerinden on yedi yıl geçmiş olacaktı ve annemin birkaç ay içinde fikrini değiştirmeyeceğini de biliyordum. Fakat babam uzaklaşırken sessizliğimi korudum. Et reyonuna gidip Kaptan’a koça bir kemik aldım ve ağlamak için eve dönene kadar bekledim.

Annemle babamı markette gördüğüm günün gecesi, lokantada geç biten mesaimin ardından kamyonetimi marinanın otoparkına çektim. Kaptan da yan koltuğumdaydı. Mike Kaptan’ın, arka bahçesinde onun köpeğiyle takılmasına izin veriyordu. Zaten evi de lokantanın karşı caddesindeydi. Molalarda gidip

köpeğimi görürdüm; gerçi bu, Mike'ın karısı Patty'yi rahatsız ediyordu çünkü kadın benden hiç hoşlanmazdı. Bunun sebebi sadece geçmişimdi ama zamanla o da bana güvenecekti.

Çok yorgundum ve duş almak için can atıyordum, o yüzden kamyoneti park ederken etrafa hiç dikkat etmemiştim. Tam incecekken çöplüğün arkasında bir şeyin kıpırdadığını fark ettim. Dikkatle baktım. O da neydi? Sonra gözüme bir beyzbol şapkası takıldı. Gelen yine Ryan'dı.

Kaptan'ı dışarı çıkardım. Hızla çöpün oraya koşup hırıldayarak yay gibi durdu. Biri bana saldırmazsa hiçbir şey yapmazdı ama yine de, "Kaptan, sorun yok!" diye seslendim.

Ryan eğildi ve köpeğim onu koklarken hiç yüzüme bakmadı. Sonra yavaşça birkaç köpek kurabiyesi çıkarıp Kaptan'a uzattı. Hayvan onları çabucak yuttu. Ryan başını kaldırıp bana, "Çok güzel," dedi. Kaptan şu an onun önünde en sevimli haliyle uzanmış, dilini çıkararak birkaç kurabiye daha istiyordu. Ryan onu sevgiyle okşadı.

Otoparka ve marinaya şöyle bir baktım. Gece yarısını geçtiği için etrafta kimse yoktu ama yine de Ryan'la açık alanda konuşmak beni rahatsız ediyordu.

"Burada ne yapıyorsun Ryan?" Çok kızmışım ama en çok da kendi bedenimin onu görünce verdiği tepkiye sinirlenmiştim. Onu görür görmez mutlu olmuş, hatta heyecanlanmışım ama sonra aklıma onunla konuşmanın özgürlüğüme mâl olacağı geldi. Çok iyi görünüyordu. Soluk siyah bir kot gömlek giymişti. Önü açıktı ve içinden üzerine oturan gri bir tişört görünüyordu. Boynunda gümüş bir zincir vardı. Beyzbol şapkasını gözlerinin üzerine kadar indirmişti.

"Cathy'yle buluştum," dedi. "Kesinlikle gizlediği bir şey var. Konuşmamız boyunca hep etrafı kollayıp durdu."

“Muhtemelen boğazına yapışıp tüm haplarını çalacağından filan korkmuştur.”

“Çok komik.” Soğuk esprime hafifçe gülümsedi. Bunu eskiden de hep yapardık. Mahvolmuş hayatlarımız ve mahvolmuş ailelerimiz için saçma espriler yapıp, her şeye rağmen gülerdik. Bana bunu hatırlattığı, o an kendisine gülümsemek istediğim için Ryan’dan nefret ediyordum. Çocukken yaptığımız gibi çılgınca kahkaha atmak, başını arkaya doğru yaslayıp bir elini kalbine koyarak tüm bedeniyle güldüğünü görmek istiyordum. Bu, Ryan’da sevdiğim şeylerden biriydi. Çok yapılı olmasına rağmen bedenini rahat ve esnek bir şekilde kullanabiliyordu.

Bir adım öne çıkıp çöp tenekesine yaslandı ve tıraşsız çenesini ovuşturdu. Tişörtü azıcık açılmış, belindeki siyah kemer ortaya çıkmıştı ve beli hâlâ çok hoştu. Ona sarıldığımı, ellerimi kotunun arka cebine soktuğumu, onun da çıplak bedenlerimiz birbirine değsin diye tişörtünü sıyırdığını anımsadım. Yüzüm kızarmıştı. Çabucak Kaptan’a doğru baktım.

“Bundan daha fazlası var,” dedi. “Ne zaman Shauna’dan söz etsem kız acayip gerildi.”

Bu işin içine çekilmek, onların hayatlarıyla ilgili daha fazla şey bilmek istemiyordum. Üçü hâlâ kasabada yaşıyordu ve bilmem gereken tek şey de buydu. Buna rağmen yine de, “Hâlâ arkadaşlar mı?” diye sordum.

“Adına ne dersin bilmem. Görünüşe bakılırsa Shauna ara sıra Cathy’nin evine gidip ortalığı temizliyor, kızın da temizlenmesi için uğraşıyormuş. Ona yemek, annesinde kalan çocuklarına oyuncak ve bu tip şeyler alıp götürüyormuş.”

“Shauna bugünlerde neler yapıyormuş? Cathy evlendiğini söyledi... Aynı adamla mı berabermiş?” Onun şişmanladığını, üçüncü evliliğini yaptığını ve çok kötü bir durumda olduğunu duymak istiyor olmamdan nefret ediyordum.

“Evet, o yaşlı herifmiş. Adamın büyük bir kamyon şirketi var. Evleri çok güzel ve bir sürü de şık arabaya sahipler ama adam pek buralarda değilmiş. Cathy bir şeyler söylüyordu.”

“Ne konuda?”

“Shauna’yla ilgili başka şeyler bildiğini ima etti, yani kısaca Shauna’nın pek de matah biri olmadığını söyledi. Sanırım Shauna’nın onunla bu şekilde ilgilenmesi zoruna gidiyor.”

“Aslında hoşuna gidiyor ama zoruna giden, buna ihtiyaç duyması.”

Beyzbol şapkasının kenarından bana baktı.

“Evet, kesinlikle. Anlayacağını biliyordum.”

Eski bağımızın yeniden kurulduğunu hissediyor ama bununla savaşıyordum. Zihinlerimiz benzer çalışıyordu. “Peki, bunun konuyla ne ilgisi var?”

“Ona blöf yaptım ve o geceyle ilgili bazı şeyler öğrendiğimi söyledim. Başka bir tanığın Shauna’nın aracını gördüğünden söz ettim. Ona eğer bir şey biliyorsa, diğerlerinden önce dökülmesini söyledim. Çok korktu ve ikilemde kaldı. O an başka bir şey öğrenemeyeceğimi fark edince ben de üstelemedim ama yarın gece benimle buluşmaya söz verdi.”

Hayal kırıklığına uğramıştım. Fakat zaten ne bekliyordum ki? Yıllardır süren bu pislik, bir itirafla anında temizlenecek miydi? Bundan çok daha fazlasına, detaylara ve sağlam gerçeklere ihtiyacımız vardı.

“İşini kolaylaştıracığa benzemiyor,” dedim.

“O yüzden onunla konuşurken sen de benimle ol istiyorum.”

“Hayır, asla olmaz.” Bir adım geriledim.

“Dinle beni.” Yalvarırcasına elini uzattı, gözleri tıpkı eskiden biraz daha fazla yanında kalayım diye yaptığı şekilde, bekle der gibi bakıyordu. İçimde yine bir heyecan hissedip

anıları zihnimden silmeye çalıştım. Kendime tüm bunların ne kadar tehlikeli olduğunu anımsattım.

“Eğer seni görürse ve Nicole hakkında konuşan sen olursan,” dedi Ryan, “bu onu daha da kötü etkiler. Seni bir kez gördü ve bak neler oldu. O kötü biri değil. Çocukken çok fazla çuvallamış biriydi ve hâlâ da öyle ama içimden bir his o kızın her şeyi düzeltmek istediğini söylüyor.”

“Onun tek istediği bir vuruş daha yapmak. Ona para verdin mi?”

Ryan utanmış, yanakları kızarmıştı. Bakışlarını otoparkın çimenlerinde etrafı koklayan Kaptan’a doğru çevirdi.

“Vermişsin,” dedim. “O yüzden uzatıp duruyor. Sana hiçbir şey hakkında hiçbir şey anlatmıyor.”

Ryan başını iki yana salladı. “Cathy bir şey biliyor. Bunu onun gözlerinden anlayabilirsin. O kızın içini kemiren bir şey var.” Kızmıştı. “Çok uzun süre önce çıkabilirdik.”

“Ama böyle bir şey olmadı ve olacak olan şey de eğer seninle bir yere gidersem ikimizin de yeniden hapsi boylayacağı.”

“Lanet olsun, zaten fırsat kolluyorlar. Hicks’i evimi izlerken gördüm.”

İşte bu, kötü haberdi. Doug Hicks artık komiser yardımcısıydı. O sorguyu, o boğuk sesiyle art arda söylediği şeyleri asla unutamazdım. *Bunu senin yaptığını biliyoruz Toni. Hemen bize anlatırsan mahkemede çok üzerine gelinmez. Hapis-hanede başına neler geleceğini biliyor musun?* Bilmiyordum. Fakat kesinlikle öğrenmiştim.

“O halde ne halt etmeye buraya geldin?” Yeniden etrafa bakındım.

“Sakin ol, ben de onu gözetliyorum. Adam bu gece ailesinin yanında.”

“Senin bir işin yok mu?”

“İşçilik yapıyorum, şu eski teknelerden birine yerleşmeye çalışıyorum.” Beni daha çok etkilemeyi istediği zamanlarda yaptığı gibi, yine büyük bir özgüvenle çenesini kaldırdı. Oysa ben onun yaptıklarıyla ilgilenmezdim, asıl sevdiğim şey elleriyle çalışması ve güçlü biri olmasıydı. Her şeyi, hatta beni bile tamir edebileceğini bilmeye bayılırdım. Fakat artık bu mümkün değildi.

“O halde buna odaklan ve Cathy’yi unut,” dedim.

“Böyle bir şey olmayacak, Toni. Onu çözeceğim ama sen de orada olursan bu, daha çabuk gerçekleşir. Bundan eminim.”

“Böyle bir şey de olmayacak, Ryan.”

“Neden bu kadar kolay pes ediyorsun?”

“Pes falan etmiyorum. Sadece...” Duygularımı anlatacak kelimeler aradım. Masumiyetimizi ispat etmeyi çok istiyordum, özellikle ailemi markette gördükten sonra ama seneler sonra geri aldığım özgürlüğümü kaybetmekten de ödüm kopuyordu. Hapse geri dönme düşüncesi bile göğsümün sıkışmasına yetiyor, bir panik dalgası her yanıma kaplıyordu. *Hayır, bir daha asla.*

“Yapamam. *Bunu* yapamam.” Aklıma bana tam da aynı sözleri söyleyen annem geldi.

“Vazgeçiyorsun Toni. Tıpkı bizden vazgeçtiğin gibi.” Bakışlarını üzerime sabitlemiş, benden bir cevap bekliyordu.

“Ben bizden *vazgeçmedim*. Hapisteydik ve ilişkimiz bitmişti.”

“Benim için bitmemiştii.”

Hâlâ gözüme bakıyordu. Gözlerimi ondan alamıyor, başka yöne bakamıyordum. Ne diyeceğimi bilemedim, sadece başımı iki yana sallayıp kafamda karmakarışık sözler ve düşüncelerle kalakaldım. Hayatlarımızın elimizden kayıp gitmesine,

Ryan'ın bana hissettirdiği, düşündürdüğü ve söylediği şeylere çok kızıyordum. "Ailem, annem, benimle konuşmuyor. Fakat babamla kahve içeceğiz. Tüm bunları mahvetmeye niyetim yok. Onların tekrar beni hapse girerken görmelerini..."

"Nasıl geçecek dersin? Babanla birlikte orada oturacaksınız. Adam hâlâ senin suçlu olup olmadığından emin değil. Durmadan Nicole'ü düşünüyor olacak." Gözlerim yanmaya başlamıştı, nefesimi tuttum. Ryan haklıydı. Bu çok acı verecek, tıpkı hapishane ziyaretlerine benzeyecekti. Şartlı tahliyedeyim diye her şeyin farklı olacağını düşünerek aptallık etmiştim.

Ryan konuşmaya devam etti. "Babam öldü. Ona aslında hayatımı mahvedecek bir şey yapmadığımı gösterme fırsatım olmadı, kardeşini öldürmediğimi ona ispatlayamadım ama annem hâlâ hayatta. Sen de bunu kendi annenle babana ispatlama şansına sahipsin. Bunu yapabileceğimizi biliyorum."

Gaza gelmiştim. Sonra aklıma Suzanne ve uyarısı geldi. Cathy'ye bir şey itiraf ettirmemiz uzun sürecekti ve bunu yapmaya çalışırken yakalanma ihtimalimiz de yüksekti. Helen'in arkadaşlarının beni bekliyor olduğu Rockland'a geri gönderilirdim.

Gözyaşlarımı tutarak başımı iki yana salladım. "Bunu yapamam. Lütfen benden uzak dur."

Ryan'ı ikinci kez tek başına otoparkta bırakıp gitmiştim.

O hafta sonu Mike yeni bir kızı garson olarak işe aldı. Kız tanışmak için mutfağa geldiğinde havuç soyuyordum. On altısında gibi duruyordu, sopa gibi ince ve solgun bir kızdı. Uzun, düz saçlarını koyu siyaha boyamış, koyu renk makyaj yaptığı gözleri şişmişti. Elllerinde gümüş yüzükler, kurukafalar ve haçlar vardı. Ayrıca boynundaki ağır zincirin ucundan

da bir haç sarkıyordu. Üzerinde siyah bir pantolon ve siyah bir tunik vardı. Harika, sırf siyah giyindiği için kendisini baş belası sanan başka bir Gotik ergen daha.

“Merhaba, ben Ashley.” Elini uzattı.

Tokalaştık. “Aramıza hoş geldin.”

Bunun son konuşmamız olacağını düşünerek işime geri döndüm. Etrafa bakıp kendime yer açmaya çalışıyordum. Peki, o ne yapıyordu? Yan gözle bana baktığını fark ettim. Kim olduğunu biliyordu.

Rendeyi bırakıp ellerimi kalçama koydum. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Pardon.” Yanakları kızarmıştı. “Ben sadece... senin davanla ilgili televizyonda bir program izledim. Geçen yaz aldığım gazetecilik dersi içindi.”

Demek konu buydu. Kızısam da bir yanım kızın cesaretinden hoşlanmıştı. Çok fazla kişi öylece karşımda dikilecek cesarete sahip olamazdı. Genelde hakkımda bir şey bilmiyormuş numarası yaparlardı ama ben daima ne düşündüklerini anlardım.

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.” Ben de onun gibi açıksözlü olabilirdim.

“Sorun değil. Yani, neden istemediğini anlayabilirim. Sonuçta hayatına devam etmeye çalışıyorsun.” Bir havuç kapıp kemirmeye başladı. “Paraya ihtiyacım olduğu için burada çalışmak istedim... Sinema okulu için biriktireceğim. Annem henüz işe girdiğimi bilmiyor. Gerçekten istediğim şeyleri yapmamdan pek hoşlanmaz da.”

Ses tonundan annesine son derece gücenmiş olduğunu anlamıştım. Fakat bunları bana neden anlattığını bilemedim. Yüzüne bakıp bekledim.

Bana yan yan bakıp, “Bir de seninle tanışmak istedim,” dedi.

Bu neydi şimdi? Yoksa bu da o çocuklardan biri miydi? Suç işlemenin havalı bir şey olduğunu falan mı sanıyordu?

“Neden benimle tanışmak istedin?”

Havucu kemirmeyi bırakıp yüzüme dikkatle baktı. “Seni filme çekmek istiyorum.”

İşte bunu beklemiyordum. “Nedenmiş o?”

“Belgesel yapmak için. Olayları senin bakış açınla anlatmak istiyorum. O zaman ne oldu, şu an hayatın nasıl, buraya neden geri döndün ve bu tip şeyler işte.”

“Eğer buna izin vereceğimi sanıyorsan delirmiş olmalısın.”

“Gerçekten mi?” Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “İnsanların seni daha iyi anlamasını, olayları senin tarafından görmelerini istersin sanmıştım.”

“İnsanlar beni asla anlayamayacak.”

“Hep masum olduğunu söyledin. Bu belgesel seni temize çıkarabilir. Yeni tanıklar ve ipuçları ortaya çıkabilir. Bir şeyleri araştırma konusunda gerçekten ustayımdır. Her yıl Vancouver Film Festivali’ne katılırım.”

Göz göze geldik. Bunları uyduruyor muydu? Bana yardım edeceğini söyleyip beni filme çekecek, sonra da diğer muhabirlerin yaptığı gibi bir kenara mı atacaktı? Ciddi görünüyordu ama bu onun taktiğinin bir parçası olabilirdi. Ne olursa olsun onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum ve kesinlikle küçük projesinin lanet bir parçası olmayacaktım.

Havuçlara geri döndüm. “Bana yardım etmek için artık çok geç. Çoktan hapse girdim. Mike’ın sana ihtiyacı vardır, benim de bunları bitirmem gerek.”

“Sadece bir düşün, olur mu?” Bana rendeyi uzattı.

“Düşünecek bir şey yok.”

Ciddi bir ifadeyle öne doğru eğildi. “Seninle yapılan tüm

röportajları, hakkında yazılan tüm haberleri okudum; söylediğin her şeyi, Ryan'la aşkınızı biliyorum. Yani her şeyi anlıyorum. Sen sadece annenle babana, kız kardeşine öfkeliydin ama bu onu öldürdüğün anlamına gelmez.”

Onunla dalga mı geçiyordum yoksa söyleyeceklerini duymak mı istemiştin, emin değilim fakat ona, “Peki, sence bunu kim yaptı Ashley?” diye sordum.

Bakışlarını indirip bir an havuçlarla oynadı. “Bilmiyorum ama polis sadece ikinizi araştırmış. Televizyondaki şu eski dosya programlarını izliyorum. Polis hemen bir şeye odaklandığında işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum.”

“O polislerden bazıları hâlâ kasabada çok iyi bilinirler.”

Korkmuş ve tereddüt etmişti. “Gerçeği arıyorsan her şeye dikkatle bakman gerekir.”

Onu bu ergen fikirleri yüzünden hafifçe tokatlamak istesem de kendi kendime, *Ona iyi davran Toni, kız sadece on altısında*, dedim.

“Yardım etmek istediğin için teşekkürler ama ben belgesel filan istemiyorum. Konu kapandı ve ben hayatıma devam etmeye çalışıyorum.”

“Fakat aslında asla kapanmayacak, değil mi? Sana ne oldu?”

Tamam, artık haddini aşıyordu. “Her şeyi daha beter kılan ne biliyor musun? Düşünmek. Konuşmak. Gerçek dünya hakkında bir halt bilmeyen ergenlerin bu konuda soru sorması, her şeyi daha beter kılan *bu işte*.”

“Kesinlikle anlıyorum.” Başını salladı, hâlâ benimle bir bağ kurmanın, aynı dili konuşmanın yolunu arıyordu. Bu çocuk vazgeçmeyecekti. “Tek söylemeye çalıştığım, adil bir şansının olmadığı... ve bu konuda sana yardım edebilirim.”

“Hayat adil değildir, bunu kısa sürede sen de öğreneceksin.”

“Belki fırsat bulunca şunu okursun.” Asker botunun yan tarafına uzanıp oraya tıktığı kağıtları çıkardı.

“Nedir bu?”

“Bir makale, geçtiğimiz sömestrde yazmıştım. Bir kez oku lütfen.” Mutfaktan çıktı; sallanan kapılar, ardından kapanmıştı. Makaleye baktım. Başlığı ‘O Gece’ idi.

İşten eve geldiğimde çantamdan kağıtları çıkardım. Bir an gaza gelmiş, onları yakmak ya da yırtmak istemiştim. Bu kızın hakkımda yazdıklarını neden umursayacaktım ki? Fakat yine de merak ediyordum. Elbette yıllar içinde masum olduğuma inandığını söyleyen pek çok kişiden bir sürü mektup almıştım ama hepsi ya sıradandı ya da keşlerden veya kendilerini ispatlama peşinde koşan hukuk öğrencilerinden geliyordu. Onlar da benden daha ilginç hikayesi olan birini bulduklarında belki de benim suçlu olabileceğimi düşünmeye başlıyorlardı.

Küçük masama oturdum, denemeye baktım ve *ne olacaksa olsun* deyip okumaya başladım. Güzel yazılmış, tüm olaya düşünceli bir bakış açısıyla yaklaşılmıştı. Kız bazı eski arkadaşlarım, öğretmenlerim, lokantadaki garsonlar, hatta Darlene Hayles de dahil olmak üzere Nicole’ün arkadaşlarıyla bile konuşmuştu. Arkadaşım Amy’yle de. Amy ona Shauna’yla arkadaşlarının bana yaptığı zorbalıkları anlatmıştı. Ashley’nin bunca senede olayı *anlamış* olması, benim sadece kardeşiyle kavga eden sinirli bir ergen olduğumu ama bunun onu öldürmem anlamına gelmediğini görmüş olması beni biraz rahatlatmıştı. Ryan’ın babasıyla bile konuşmuştu. Annemle de konuşmaya çalışmış fakat annem kapıyı kızın suratma kapatmıştı.

Ashley yazısında duruşmadan da söz etmiş, en vurucu ifadelerin Shauna ve diğer kızlardan – bilindik düşmanlarımdan

geldiğini yazmıştı. Onlar popüler, bense ezik olan taraftım. Ergen kızların birbirine düşman olmasıyla ilgili bazı psikolojik veriler sunmuş, zalim düşünen bir zihnin neler yapabileceğinden, insanların aslında sadece dedikodu olan şeyleri nasıl gerçek sanabileceklerinden bahsetmişti. Hoşlanmadıkları insanlar için yalan ifade veren tanıkların olduğu diğer bazı davalardan örnekler göstermiş, Shauna ile arkadaşlarının yalan söyleyip söylemediklerini sorgulamıştı. En sonunda da gerçek katil hakkında bir şeyler yazmış, Ryan ile benim suçsuz olabileceğimizi söylemişti. Sözlerini, “Bu katil her kimse ve her nerede yaşıyorsa, o gece sadece bir değil, tam üç hayata son verdi,” diye bitirmişti.

Ertesi gün işyerinde, yazıyı Ashley’nin çantasına yapıştırıp üzerine, *Güzel yazı ama belgeseli yapamam. Üzgünüm,* diye bir not bıraktım.

BÖLÜM ON SEKİZ

CAMPBELL RIVER EYLÜL 1996

O hafta sonu polis beni birkaç kez daha konuşturmaya çalıştı. Beni hücremden çıkartıp aynı odaya oturtuyor, arkadaşmışız gibi bana sigara ve su ikram ediyorlardı. Her ikisini de alıyordum fakat sigara tütürmek beni daha çok geriyordu. Frank McKinney'yi bir daha hiç görmedim ama tutuklanmadan evvel annemin ona birkaç mesaj bıraktığını ve adamın geri dönüş yapmadığını biliyordum. Annem mutfığa geçip telefonu sıkıca tutar, "Frank, bunu yapan her kimse onu bulmanı istiyorum," derdi.

Beni sorguya çeken tek kişi Hicks'ti. Bana yine aleyhimizdeki tüm delillerden ve eğer onlarla işbirliği yaparsam her şeyin benim için nasıl da kolaylaşacağından söz etti. Fakat ben çenemi hep kapalı tuttum. Ryan'ı ve ne durumda olduğunu merak ettim. Kendimi savunamamak, Hicks'e defolup gitmesini söyleyememek tüm gücümü emiyordu ama içimdeki his Ryan'ın sorguyla gayet iyi baş edebileceğini söylüyordu. Kendisine zorluk çıkaran insanlarla ve öğretmenlerle uğraşmaya zaten alışıktı.

Nihayet pazartesi gelmiş, ben sorgu hakiminden evvel getirilmiştim. Avukatım, Ryan'ın bizden sonra gireceğini

söyledi. Annemle babam da mahkemedeydi. Babam bir takım elbise giymişti, annem de bir pantolonla gömlek giymiş, saçını geriye doğru toplamıştı. İkisi de son derece gergin görünüyordu. O gün kefaletimin açıklanacağını sanıyordum ama avukatım bana cuma günü görüştüğümüzde söz etmek istemediği şeyi şimdi açıklamıştı. Bu dava, Yüksek Mahkeme hakimi kefalete karar versin diye görülecek olan davaydı. O da birkaç hafta sürecekti. Bu arada ben de Vancouver'daki ön duruşma merkezinin kadınlar koğuşunda yatacaktım. Yani hapse giriyordum. Hakimin avukatıma sorduğu soruları dinledim, davanın düşmesiyle ilgili bir şeyler söylendi ama aklımda sadece hapishane vardı. Başka hiçbir şeye odaklanmıyor, hiçbir şey düşünemiyordum. Orada ne olacaktı? Beni dövecekler miydi? Ya Ryan? Onu da incitirler miydi?

O sabah mahkeme salonuna beni kasaba polisleri getirmiş, sonra da havaalanına beni yine onlar bırakmıştı. Benim için yok olan dünyaya bakıp günlerine devam eden, eve ya da işe giden, hayatlarını yaşamayı sürdüren insanlardan koparıp alındığımı hissetmiştim.

Hapse gireceğim. Hapse, hapse, hapse gireceğim.

Ön duruşma merkezi kurumsal ve korkunç bir yerdi. Yaşımdan dolayı vekaleten koruma altındaydım, ağır metal kapıları ve küçük penceresi olan bir hücreye yerleştirilmiştim. Yatağıma oturdum. O kadar çok ağlamıştım ki kustum. Daha sonra bana kuru ve tatsız bir yemek getirdiler ama yiyemedim. Diğer günler benim için bulanıktı. Çoğu zaman korkarak hücremde oturur, bazen televizyon odasına gider ama haberler başlayınca hemen orayı terk ederdim. Çünkü spiker ekranda kız kardeşimin ya da mahkeme salonundan çıkan anne ve babamın şaşkın suratlarının ya da bir lise fotoğrafımın eşliğinde benim hakkımda konuşurdu. Diğer kadınlar bana

meraklı bakışlar atar fakat hiç konuşmazlardı. Tek yaptıkları küçük gruplar halinde fısıldaşmaktı.

İki hafta sonra Yüksek Mahkeme hakimi önüne çıkartıldım. Avukatım Angus kaçma riskim olmadığını söyleyip annemle babamı göstererek böyle bir şey yapmayacağımı, zaten geçmişe dayalı bir sabıkamın da bulunmadığını söyledi. Angus her ne kadar şişman, ağır hareket eden ve bazen cümlelerini tamamlamakta zorlanan biri de olsa, benim adıma son derece düzgün ve tutku dolu konuşuyor, bu da beni her şeyin düzelebileceği, hatta davayı bile kazanabileceğimiz konusunda umutlandırıyordu.

Kefaletim açıklandı ama birkaç gün daha mahkeme binasındaki hücrede tutulacaktım, bu süre zarfında da annemle babam garantör olarak başvuru yapacaklardı. Daha sonra tüm şartlara uyacağımı kabul etmek için yeniden hakim karşısına çıkartıldım. Haftada bir kefalet yetkilisiyle görüşmem, annemlerle yaşamaya devam etmem, alkol ya da uyuşturucu kullanmamam, sokağa çıkma yasağına uymam, pasaportumu teslim etmem ve mahkeme emirlerine itaat etmem gerekiyordu ama en kötüsü, ‘yasal durumlar dışında suç ortağımla direkt ya da dolaylı görüşmem’ kesinlikle yasaktı. Angus daha sonra bana bunun duruşma gününe kadar Ryan’la görüşmem demek olduğunu açıkladığında çok ağladım, hatta duruşma günü almamızın birkaç sene sürebileceğinden söz ettiğinde hıçkırıklara boğuldum. Tek umudum bu süre zarfında bir şeylerin olmasıydı. Davada bir kırılma noktası yaşanabilir ve biz de özgürlüğümüze kavuşabilirdik.

Babam eve dönerken gergin bir şekilde, “Angus en iyisi,” dedi. “Adanın en iyi avukatı.” Fakat bunu kendisini ikna etmeye çalışır gibi, zorla söylüyordu. Annem babamın yüzüne baktı, sonra yine başını çevirip dışarıyı izlemeye koyuldu. Ne düşündüğünü anlayamıyordum. Cama düşen yansımasını gö-

rünce aklıma Nicole'ün seyahatlerde tik-tak oyunu oynadığı geldi.

O gece yemekten sonra odama geldiler. Babamın yüzü solgun, anneminkiyse ağlamış gibiydi. Babam yatağıma, annem de masama oturdu.

“Polis neden bunu senin yaptığını düşünüyor, Toni?” Annemin sesi kederliydi. “Ne yaptın?”

“Hiçbir şey! Shauna ve arkadaşları Nicole ile ikimizi kavga ederken gördüklerini söylemişler ama hepsi yalan. O gece onları orada *görmedim* bile.”

Babam ruhuma bakmaya çalışıyormuş gibi, gözlerini üzerime dikmişti.

Gözlerine baktım. “Baba, yemin ederim bunu biz *yapmadık*. Nicole'ü asla o şekilde incitmem. Ölüm şekli...” Ağlamaya başlamıştım. Yüzlerindeki ifadeden nefret ediyordum. Korkuyor ve kızları acaba bir katil mi diye merak ediyorlardı. “O kızlar yalan söylüyor, hepsi benden *nefret* ediyor. Sana sürekli lokantaya geldiklerini anlatmıştım.”

Babamın bunu hatırlamaya çalıştığını görebiliyordum. Daha rahatlamış bir şekilde, “O halde her şey netleşecektir. Angus bunu çözebilecek biri,” dedi.

Annemse, “Fakat polisin bir nedeni olmalı, yani Toni'nin... Toni'nin...” Ağlamaya başladı, gözyaşlarını silmeye çalışırken elleri titriyordu.

“Sırf çalılarda olduğumuz ve Nicole'e yardım ettiğimiz için üzerimizdeki çiziklerden ve kardeşimde bulunan DNA'larımızdan söz ediyorlar.” Kekeliyor, hıçkırıklar içinde adeta yalvarırcasına konuşmaya çalışıyordum, “*Lütfen* anne. Bana inanmak zorundasın.”

Babam uzanıp elimi kavradı. “Sana inanıyoruz tatlım.”

Anneme baktı. “Her şey yoluna girecek Pam. O yanlış bir şey yapmadı.”

Annem başıyla onaylasa da korku dolu gözlerle çizilmiş koluma bakıyor, o geceyle ilgili bazı şeyler düşünüyordu. Bunu biliyordum.

“Anne, bana inanıyorsun, değil mi?” dedim.

Gözlerime bakıp birkaç kez gözlerini kırptırdı. “Baban haklı. Her şey düzelecek. Eğer bir şey yapmadıysan, endişelenmene de gerek yok.” Ayağa kalktı. “Yatmam gerek.”

Sonraki aylar çok yavaş geçti. Sürekli Ryan’ı düşünüyor ve ona ulaştıramayacağım epik mektuplar yazıyordum. Amy birkaç kez beni görmeye gelmiş fakat sonra ayağını kesmişti. Annesinin benimle görüşmesini istemediğinden, bunun dışarıdan hiç de hoş görünmeyeceğini söylediğinden bahsetti. “Gerçekten çok üzgünüm Toni. Bu işi kesinlikle ikinizin yapmadığına inanıyorum ama...” dedi. Ona kendisini anladığımı söylesem de evde kendimi çok yalnız hissediyordum, annemle babam yas tutmakla meşguldü. Ben de hem kız kardeşimi hem de erkek arkadaşımı özlüyordum. Geceleri çalışmama izin verilmediği için işimi de kaybetmiştim. Mike bana endişe etmememi söyledi. “Aklandığında geri gelebilirsin, tamam mı?” dedi. Fakat o ana dek bildiğim kadarıyla polis davayla ilgili herhangi yeni bir şeyin peşinde koşmuyordu.

Kefalet duruşmasından üç ay sonra bir ön hazırlık duruşması yapıldı ve bundan bir ay sonra da hakim kesin duruşma için yeterli kanıtın toplandığına karar verip bize 1998’in Şubat sonuna gün verdi. Bu bana sonsuzluk gibi gelmişti. Ben kendi avukatımla, Ryan da kendi avukatıyla sık sık görüşüyordu. Annemle babam kefaleti ödemek için binlerce teminat buldu ve Ryan’ın ailesinin de bunu yapabileceğini söylediler, evlerinin bedeli zaten kefaleti karşılayabiliyordu ama gece geç saatlere

kadar hastanede çalışan annesi aklıma gelince çok üzüldüm. Annemle babamı para konusunda kavga ederken duymuştum. Fakat ben yanlarına gelince susuyorlardı. Yeniden babamla çalışmaya başlamıştım ve kendimi normal hissettiğim tek yer orasıydı. Aletleri kullanarak öfkemi atabiliyordum. Fakat bir gün babamı önemli bir proje üzerinde çalışırken aniden taş kesilmiş gibi görünce o an Nicole'ü ve tek hayatta kalan çocuğunun cinayetten yargılanıyor olduğunu düşündüğünü anladım.

En kötüsü de annemle babamı beni izlerlerken yakalamam oluyordu. Yüzlerinde, beni tartıyor, acaba bu işi ben mi yaptım diye düşünüyorlar gibi bir ifade olurdu. Bir gece annem şarap kokuyordu ve sendeleyerek odasına girdi. Babamsa oturma odasındaydı. Ben de gidip kanepede yanına oturdum. Bana bakıp bitkin bir şekilde gülümsedi.

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Bana hâlâ inanıyorsun, değil mi baba?" diye sordum.

Bir an kafası karışmış gibi olsa da elimi tutup sıktı. "Elbette. Nicole'e zarar vermek istemezdin, bundan eminim." *Zarar vermezdin* demek yerine *istemezdin* demesi beni rahatsız etmişti. Fakat başka bir şey sormaktan o kadar korktum ki konuyu kapattım. Zaten duruşmada görecekti.

Duruşma iki hafta sürdü. Ryan'la yan yana oturmama izin verilmişti. Bu süreç boyunca ellerimiz birbirine kenetlenmişti. İlk birlikte oturuşumuzda ağlamak istemiştım; gözlerimiz birbirimizin yüzünü tarıyor, ikimiz de karşılıklı duygularımızı çözmeye çalışıyor, konuşmadan anlaşıyorduk. *Seni hâlâ seviyor ve çok özliyorum. Çok korkuyorum.* Duruşma korkunçtu. Bizim hakkımızda konuşan insanları dinlerken, bizi analiz etmelerine şahit olurken kendimi son derece çaresiz hissetmiştim. Jüri değil, hakim önüne çıkacaktık çünkü ikimizin de

avukatı jürinin önüne çıkacak kadar sempatik olmadığımızı düşünüyordu. Angus ifademini öfkeli görünmemesi için beni çalıştırıyor, yüzüme daha yumuşak bir maske takmam için uyarıyordu. Bana nasıl oturup konuşmam gerektiğini, nazik ve tatlı olmayı gösteriyor, neler giymem gerektiğini söylüyordu. Fakat yine de hâlâ tüm dünyaya kızgınmış gibi göründüğümü, kötü tavırları olan bir kıza benzediğimi düşünüyordu. Üstelik bunları Ryan'ın yüzünde de görebiliyordum. Bu olaydan önce Ryan her şeyin üstesinden gelebilecekmiş gibi dururdu, onu hiçbir şey yok edemezmiş gibi. Fakat şimdi sürekli çenesini sıkıyor, boynunu geriye alıyordu. Elini tuttuğumda üzerinde minik, kırmızı yaralar olduğunu fark ettim. Dehşet içinde yüzüne baktım. Ryan hemen elini ters çevirip bu minik halka şeklindeki yaraları gizlemeye çalıştı ama ben ne gördüğümü biliyordum. Bunlar sigara yanığıydı. Bunu kendisi mi yaptı, yoksa babası geçen bir buçuk yılın acısını ondan bu şekilde mi çıkardı diye merak ettim. Ryan bir yerde çalışıyor mu ya da neler yapıyor, bunu bile bilmiyordum.

DNA uzmanlarının açıklamalarını, McKinney ile Hicks'in o gece karakola nasıl geldiğimizi anlattıklarını dinledim. McKinney konuşurken bana bir kez bile bakmadı. Sesi sakın ve kontrollü, yani tıpkı bir polis gibiydi. Sadece Nicole'ün kızıyla nasıl arkadaş olduklarını anlatırken birkaç kez duygulanmıştı. Nicole'ün ablasıyla sorunları olduğunu bildiğinden bahsetti. Shauna da ifadesinde bunu destekleyen şeyler söylemişti ve bunu yaptığı için gerçekten mutlu olmuş gibi görünüyordu.

Shauna o gün çok güzeldi. Kumral saçları sık siyah takımın üzerine parlayarak düşüyor, Nicole'le ilgili konuşurken yaşaran gözleri masmavi görünüyordu. Çok yakın olduklarını, hatta o kadar yakın oldukları için kardeşimin ona taşıdığım bıçaktan bile söz ettiğini anlattı. Kardeşimi pek çok kez bu bi-

çakla tehdit ettiğini söyledi. Yalanları sıraladıkça sıralıyordu.

Rachel da saçını ata ata, Shauna'nın her cümlesini destekleyen bir ifade verdi. "Yani bilirsiniz, hepimiz Toni'nin Nicole'den nefret ettiğini biliyorduk ama nefretinin *bunu* yapabilecek kadar büyük olduğunu fark etmemiştik." Cathy ise o kadar çok ağladı ki avukatlar onu sorgulamakta güçlük çektiler. Tek yaptığı elindeki peçeteye yüzünü gömüp hıçkırarak, "Öldüğüne inanamıyorum," demek oldu.

Kim diğer kızların dediklerini doğrularken kekeliyordu. O gece onların da gölde olduklarını ve Nicole'le kavga ettiğimizi 'net' şekilde gördüklerini, Ryan'ın da bizi ayırmaya çalıştığını söyledi. Gözleri bomboş ve ölü gibi bakan Kim, "O anı düşünüp duruyorum," diye devam etti. "Eğer gidip ona yardım etseydik... Fakat aralarına girmek istemedik. Hepimiz çok korkuyorduk, özellikle de Toni'den. Yanında bıçak taşıdığını biliyorduk, üstelik okulda Shauna'ya da birkaç kez saldırmıştı..."

Nicole her ne kadar başına aldığı bir darbe sonucu yaşadığı travmadan ölmüş olsa da – ki bunu Ryan'ın aracından kaybolan ve hâlâ bulunamayan demir parçasına bağladılar – savcı bıçak taşımamın bu olayı uzun zamandır planladığımı gösterdiğinden söz edip zaten kardeşimin öldürülüş şeklindeki şiddetten bunun anlaşılabilirliğini söyledi. Bu tür bir intikam ve öfkenin kişisel olması gerektiğini söyledi. Nicole'ün giysileri de bulunamamıştı ve karakola giderken onları yok ettiğimizi iddia ediyorlardı.

Ryan ile bana kendimizi savunma şansı verilmişti. Ben de her bir kanıt hakkında açıklama yapmaya çalıştım fakat savcı beni sürekli sıkıştırıyordu. Tek yapabildiğim hakime dönüp, "Lütfen Sayın Yargıç. Bana *inanmalısınız*. Kız kardeşimi ben öldürmedim... Onu çok severdim," demek oldu.

Ryan kürsüdeyken takım elbisesinin içinde katı ve rahatsız görünüyordu. Ne zaman beni ya da hareketlerimi savunmak istese, savcının onun sözünü kesmesi yanaklarının kızarmasına sebep oluyordu. Tıpkı benim gibi o da, Shauna ile kızların yalan söylediklerini açıklamaya çalıştı ama savcı, “Hiçbir suç kaydı bulunmayan bu dört kızın böylesine ciddi bir konuda yalan söylemelerinin ne tür bir sebebi olabilir? Üstelik içlerinden biri bir polis memurun kızı!” dedi.

Duruşmanın son günü her avukat kendi kapanış konuşmasını yaptı. Nefesimi tutup söylediklerini dinledim. Bir yandan da hakimin yüzünü inceliyor, ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordum. Hayatlarımızın gidişatı tek bir adam tarafından belirlenecekti. Avukatım bana bu hakimin üç kızı olduğundan söz etmişti. Ben de adamın kız kardeşler arasındaki kavgaları anlayacağını ama bunun birbirlerini öldürecekleri anlamına gelmeyeceğini bildiğini umut ettim. Kapanış konuşmalarının ardından hakim kararını birkaç gün sonra açıklayacağını söyledi.

Nihayet yine hakim karşısına getirilmiştik. Hem annem hem de babam o gün mahkeme salonundaydı. İlk hafta Nicole’ün cesedinin fotoğrafları eşliğinde ifade veren komiser yardımcısının konuşması esnasında annem birkaç kez salondan çıkmıştı. Daha sonra aleyhimdeki deliller arttıkça annem de duruşmalara gelmeyi kesti. Shauna ve kızlar ifade verirken annemin yüzünü görmüştüm. Kadın şok olmuş, bir onlara bir bana bakıyordu. Evde de gözlerime hiç bakmadı.

Ryan’la el ele tutuştuk ve hakim kararını açıkladı. “Hiç şüphem yok ki sen Toni Murphy, Nicole Murphy’nin ölümüne sebep oldun. Hem sebebin vardı, hem gizli işler çeviriyordun, hem de daha evvelden niyetini belli etmiştin...” Nefesim kesildi, Ryan da bu karar karşısında irkilmişti.

Göz ucuyla babama baktığımda, elleriyle yüzünü kapattığını ve omuzlarının titrediğini gördüm. Şu an hakim Ryan’la ilgili bir şeyler söylüyordu ama ben hiçbir şey duyamıyordum. Kafamda sadece *hayır, hayır, hayır, hayır* kelimeleri çınılıyordu. Ryan’a baktım. Hakimi izlerken bembeyaz olmuştu. Sonra bana baktı. Gözlerimiz kenetlendi. Ona uzandım. Sıkıca sarıldık. Ben ağlıyordum, o ise yaşadığı şok yüzünden kaskatı kesilmişti. Sonra babam geldi ve bana sıkı sıkı sarıldı. Ryan’ın annesi gözyaşlarına boğulmuş, ikimize de sarılmaya çalışıyordu. Şerif bizi kelepçeledi. Annemin hâlâ oturduğunu, elleri ağzında, gözleri fal taşı gibi açık, adeta şok geçirdiğini gördüm.

“Ryan...” Sesim çaresizdi. Gözlerimiz buluştuğunda onun da yüzünde aynı çaresiz ve panik dolu ifadeyi gördüm. O anın bitişi beni çok kötü vurmuştu. Bileklerimde kelepçe, beni salondan çıkartmak için kolumu çekiştiren polis, verdiği emirler ve Ryan’a son bakışım. Hıçkıra hıçkıra ağlayan annesinin omzunun üzerinden bana bakıyordu. Ağzını oynatarak, *seni seviyorum*, dedi.

BÖLÜM ON DOKUZ

CAMPBELL RIVER HAZİRAN 2013

Ashley kendisine belgeselimi yapamayacağını söyledikten sonra benden ya da en azından konudan uzak durmaya başladı. Okulu bitirene dek sadece hafta sonları çalışıyordu ve kendisine pek rastlamıyordum ama ne zaman mutfağa gelse hep sıcakkanlı davranırdı. Bir gece beni Kaptan’la beraber görmüştü ve onu sevip sevemeyeceğini sormuş, ertesi gün ona köpek kurabiyesi getirebileceğini söylemişti. Güvenimi kazanmaya çalıştığının farkında olduğum için mesafemi koruyordum.

Ashley lokantada çalışmaya başlayalı birkaç hafta olmuştu ki bir molamda iskeleyi gören arka bahçeye çıktım. Burası benim yoğun mutfaktan kaçıp gizlendiğim yerdı. Bir süt kasasının üzerine oturup temiz havayı içime çektim ve ensemdeki teri sildim.

Ashley peşimden dışarı geldi. “O yaptığın spesiyal makarna hakikaten çok güzeldi.”

“Teşekkürler.” Bakışlarından kaçınarak ayağımı kaldırımın kenarına dayadım.

“Annem burada çalıştığımı duyunca delirdi,” dedi.

“Buna eminim.”

“Gece geç saate kadar çalışmamdan hoşlanmıyor. Otopark-

ta birinin bana saldıracağından ya da böyle aptalca bir şeyden korkuyor. Gerçi ona çalışmaya devam edeceğimi söyledim.”

Aklıma annemle yaptığım bir kavga gelmişti. *Fish Shack* mi?

Ben cevap vermeyince Ashley devam etti. “Her saniye ne yaptığımı bilmek zorunda.” Sesi değişmişti. “Sürekli Facebook’umu kontrol ediyor, cep telefonuma ya da e-postalarım, hiçbir şeye şifre koymama izin vermiyor. O yüzden dışarıda okumak istiyorum. Burada çalışmak da benim için ilk adım.”

Bu çocuğun tüm bunları neden bana anlattığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama anlattıklarının annemi fazlasıyla hatırlatması beni oldukça etkiliyordu. O da her şeyi kontrol etmek isterdi. Bir an keşke annemin sözünü daha çok dinleseymişim diye düşündüm.

“Sanırım bunlar ikinizi ilgilendiren şeyler,” dedim.

“Evet, biliyorum. Sadece sen anlarsın sanmıştım.”

Sanki Ashley okuduğu şeyleri baz alıp, bu karakteri benim için yaratmıştı. Muhtemelen her şeyin filmlerdeki gibi olacağını filan hayal ediyordu: Kanka olacaktık, o benim davamı çözecekti ve herkes sonsuza dek mutluluk içinde yaşayacaktı. Bir pislik gibi davranmak istemesem de onun bu hayallerini desteklemek içimden gelmiyordu. Net bir şekilde bu konuda daha fazla konuşmak istemediğimi göstermek için ayaklarıma bakmaya devam ettim.

O da saatine baktı. “Sanırım işe dönme vakti.”

Ertesi gün lokantada başımızı kaşıyacak vaktimiz olmadı. Mutfak çalışanlarının çoğu gittikten sonra ızgarayı temizlemeye koyulmuşken Ashley benimle konuşmaya geldi.

“Vay canına, bugün inanılmaz yoğun bir gündü!” Tezgaha yaslandı ve kızartma tenceresinin içine uzanıp birkaç patates aşırdı. “En azından iyi bahşiş aldım. Aslında garsonluğu se-

veceğimi sanmıyordum ama eğlenceliymiş. Sen eskiden burada garsonluk yapmayı sever miydin?”

“Genelde.” Shauna ve çetesi bana zorluk çıkarmadığı zamanlarda.

“Bu çok havalı.”

Bunun nesi havalıydı? Yoksa kendini benim yerime mi koyuyordu? Hayatımı yeniden yaratmaya mı çalışıyordu? Umarım bunu yapmıyordu. Ellerim, ıslak olduğu için kaygandı ve ızgarayı, yıkarken yere düşürdüm. Almak için eğildim. Kalktığımda Ashley’nin pazılarına baktığını fark ettim.

“Bunları hapishanede mi yaptırdın?” diye sordu.

“Dövmeleri mi?”

Evet der gibi başını salladı. “Ne anlama geliyorlar?”

Durdum, bu soru beni hazırlıksız yakalamıştı. Hatta bunu soran ilk kişi Ashley’ydi. Acaba ne kadarını anlatsam diye düşünürken elimdeki fırçayı inceler gibi yaptım.

Sonunda, “Her çubuk içerideki bir yılımı temsil ediyor,” dedim.

“Ben de dövme yaptırmak istiyorum ama annem beni öldürür. Zaten çok...” Havaya tırnak işareti yaptı. “Sert görüldüğümü söylüyor.”

“Ne demek bu?”

“Yeterince güzel değilim demek... Üstelik giyinişimden de nefret ediyor. Benim zavallı bir vampire benzediğimi ve benden utandığını söylüyor.” Omuz silkti. “Ne giydiğimin önemi yok. Aslında annem ona biraz daha benzememi arzu ediyor ama ben babama benziyorum.”

Havadan sudan söz ediyormuş gibi umursamaz bir tavırla konuşması beni şok etmişti. Hiç incinmiş gibi durmuyordu. Bunu çoktan kabullenmiş olmalıydı. Bir kez daha ne kadar olgun olduğunu düşünerek şaşırdım.

“Annem de benim kıyafetlerimi sevmezdi,” dedim. “Sert görünmek için çabaladığımı düşünürdü. Belki de haklıydı.”

“Bu ondan intikam alma şeklin miydi?”

Hâlâ belgeseli için bilgi toplamaya çalışıp çalışmadığından emin değildim ama içimdeki his daha kişisel sorular sorduğunu söylüyordu.

“Bilmem, belki de. Ryan’la çıkmamdan da hoşlanmazdı.”

Ashley şimdi kızmış gibiydi. “Benim annem de o konuda tam bir cadı. Hoşlandığım çocukla çıkacaktık ama annem tairirci olduğu için ondan *nefret* ediyor. Başı daha önce belaya da girmişti. O yüzden annemle fena şekilde kavga ettik. Ona çocukla ilgili bir şeyler anlatmaya çalışsam da annem beni hiç dinlemiyor ve sadece beni kolladığını söyleyip duruyor.” Bir kahkaha patlattı. “Aslında konu ben değilim.”

Ashley’nin hayatına ve sorunlarına karışmak istemesem de merak etmiştim. “Baban ne düşünüyor?”

“O hep çalıştığı için annemin ne isterse yapmasına izin veriyor.” Ses tonu yine değişmişti.

Onun için üzülssem de bu beni hiç ilgilendirmeyen bir konuydu. Tüm aile batağa saplanmış gibiydi, annesi de zorba birine benziyordu. Muhtemelen kızının kendisi hakkında ne hissettiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Yine ızgarayı ovmaya başladım ama Ashley henüz sohbeti bitirmeye hazır değildi.

“Baban Ryan hakkında ne düşünürdü? Onu sever miydi?”

“Sanırım. Sadece birlikteyken fazla dikkatsiz olmamızdan korkar...” O an hata yapmak üzere olduğumu, bu çocuğun dünyama girmesine izin vermeye başladığımı fark ettim. Ashley’nin, Ryan’la birlikte kamyonette oturup ot çektiğimiz ve onun, “Annenleri kafana takma. Yirmi yıllık evli olduğumuzda aramızdaki şeyin gerçek olduğunu görecekler,” dediği anılarıma süzüldüğünü hissettim. Bense kendimi çok sert

ve asi sanır, onlara ihtiyacım olmadığını düşünürdüm. Hiçbir şey bilmiyormuşum.

Başını mutfaktan içeri uzatan Patty ikimizi konuşurken görünce bana pis pis baktı.

Ashley'ye, "Artık gerçekten bu işi bitirmem gerek," dedim.

Kapının kapandığını gören Ashley hayal kırıklığına uğramıştı.

Ertesi hafta sonu moladayken yine peşimden dışarı geldi. Süt kasalarından birine oturup Ashley'yi görmezden geldim. Buzlu çayıma odaklanarak karanlık okyanusta ışıklarını yakmış, iskeleye yanaşan tekneleri izledim.

"Okuldaki o çocukla çıktık," dedi. "Adı Aiden."

"Onu görmemen gerek sanıyordum."

"Evden sıvıştım. Birlikte bir partiye gittik ama annem her an fark eder diye bir türlü rahatlayıp eğlenemedim." Çok öfkeli görünüyordu. "Buradan uzakta başka bir okula gidip dediğim her şeyi yapabilmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

Anlayışla başımı öne doğru salladım. Doğrusu şu çocuğu merak etmiyor değildim. Belki de Ashley için iyi biri değildi. Belki annesi haklıydı. Ryan'la geçirdiğim günleri düşündüm, olaya annemin tarafından bakmaya çalıştım. Ben olsam ben de endişelenirdim. Sonra Nicole'ün o partide çocukla buluşmak için evden sıvışmasını hatırladım. Acaba şu an o çocuk neredeydi? Hiç Nicole'ü düşündüğü oluyor muydu? Nicole öldükten sonra, çocuğun ona verdiği kolyeyi aramış ama bulamamıştım. Odasında yoktu.

"Senin için de böyle miydi?" diye sordu. "Sadece Ryan'la olmak istediğin ama annenlerin ondan hoşlanmadığı zamanlarda? Yani sen onun iyi biri olduğunu biliyordun, başının biraz belaya girmesi onu kötü biri yapmaz."

“Bazen *yapar* ama. Dikkatli olman gerek. Biz çocukken her şey farklıydı. Şu an uyuşturucular bile farklı, her şey çok değişti.”

“Ryan’ın Campbell River’a döndüğünü duydum.”

Bunu ona kim söylemişti? İçeceğimden bir yudum alırken içindeki buz dişime çarptı. Ashley’nin imalı vurgusunu duymazdan geldim.

“Onu gördün mü?” Şu an sesi biraz tereddütlü çıkıyordu, merak ediyordu ama çizgiyi aştığının da farkındaydı.

“Onunla iletişim kurmama izin verilmiyor.”

“Tanrım, bu çok zor olmalı.” Yüzü kederlenmişti. “Siz ikiniz çok âşıktınız.”

“Daha çocuktuk. Aşk nedir bilmiyorduk.”

Kızdı. “Bunu demek istemediğini biliyorum çünkü böyle bir şeyi ancak annem söyler. Tüm erkek arkadaşlarımdan nefret eder ve bana hep bir gün beni terk edeceklerini söyler ama her erkek aynı değil bence. Annem sadece *kendisini* bırakmamı istemiyor, hepsi bu.”

“Mutfak temizliğini bitirmem gerek.” İçeri girdim, o da peşimden geldi.

“Yardım edeyim.”

“Bu senin işin değil.”

“İstiyorum ama.” Durdu. “Eğer seni üzdüysem özür dilerim ama yaşadığınız onca şeyden sonra bir daha birbirinizi asla göremeyecek olmanız çok üzücü.”

Bu kızın acı dolu düşüncelerle neden kendine işkence etmek istediğini anlamaya çalışarak yüzüne baktım. “Üzücüydü ama atlatıyorsun. Atlatmak zorundasın,” dedim.

“Sanırım...” Elindeki süngerle oynarken yüzü hâlâ kederliydi.

Ona bir kap uzattım. “Al bakalım, bunu temizle.”

Bir süre müzik eşliğinde çalıştık. Enerjisinin yükseldiğini, çalışırken omuzlarının dikleştiğini, tek ayağıyla müziğin ritmine eşlik etmeye başladığını fark ettim. Ben yerleri paspaslarken o da izlediği farklı belgesellerden söz ediyor, denediği teknikleri ve son filmiyle Kanada Ulusal Film Kurulu'ndan kazandığı  d l  anlatıyordu. Çok fazla okuduğu belliydi. Kanada sanat dünyasından ve meşhur film yapımcıları Sarah Polley ve Deepa Mehta gibi kadınlardan tutkuyla söz ediyordu. Kameralar hakkında da çok şey biliyordu ve b y kba-basının ona hediye ettiği çok güzel aletleri vardı ama annesi bunu bilmiyordu çünkü hepsi de çok pahalı şeylerdi.

Kasabada bir kamera dükkanı olan en sevdiği öğretmenini anlatırken, aralık duran kapıda bir gölge fark ettim. Başımı kaldırıp bakarken bir kadın sesi, "Demek buradasın," dedi.

Ashley arkasını döndü. "Anne!"

Kadın çok tanıdık görünüyordu, sanki onu bir yerden tanıyordum. Sonra gerçekten de tanıdığımı fark ettim. Bu, Shauna McKinney idi.

Çene altı ve bel kısmı biraz etlenmiş de olsa hâlâ çekiciydi.  zerinde şort vardı ve bacakları tıpkı bir koşucununki gibi kashydı. Kumral saçları artık daha kısaydı ve omuzlarının üzerine düşüyordu. Sarı bir tişört giymiş, kollarını göğsünde çapraz yapmıştı; omzundan büyük ve kahverengi bir çanta sarkıyordu. Elinde öfkeyle salladığı anahtarlar vardı. İkimiz de tek kelime etmeden birbirimizi inceliyorduk.

Sonunda sessizliği Ashley bozdu. "Ben de birazdan eve gelecektim." Annesi böyle aniden geldiği için gerçekten çok kızmışa benziyordu. Bu, benim umurumda bile değildi. Benim asıl kızdığım şey, Ashley'nin bana annesinin kim olduğundan hiç söz etmemiş olmasıydı.

Shauna gözlerini benden ayırmadan, "Garson olduğunu

sanıyordum,” dedi. “Neden mutfaktasın? Cep telefonuna cevap vermedin... Ben de endişelendim.”

Ashley süngerini yerine bırakıp lavabodan uzaklaştı. “Üzgünüm. Bu gece çok yoğundu ve ben de Toni’ye yardım ediyordum.”

Ne yani? Beni mi suçluyordu? Arkamı dönüp ona pis pis baktım.

Birden yanakları kızardı ve “Yardım etmeyi ben istedim, o değil,” diye ekledi.

“Gitme vakti. Bu gece baban evde ve seni görmek istiyor.”

“Megan beni alacak.”

“Onu ara ve araba bulduğunu söyle. Otoparkta buluşuruz.”

Kızının benimle bir saniye daha takılmasına izin veremeyeceğini gayet açık şekilde belirtmişti. Ashley bana bakarken hem öfkeli hem de annesi yüzünden utanmış görünüyordu. Buna rağmen mutfaktan çıktı. Ben de Shauna’nın yüzüne bile bakmadan yerleri paspaslamaya devam ettim. Aklıma duruşmadaki sözleri gelince öfkeden paspasın sapını daha sıkı tutmaya başlamıştım. *Nicole durmadan Toni’nin kendisine ne kadar kötü davrandığını anlatırdı. Toni ondan nefret ediyordu, bunu herkes biliyor...*

Sonunda, “Kızımdan uzak dur,” dedi.

Durup paspasa yaslandım. “Benim çalıştığım yerde çalıştığı için bu biraz zor. Hem onun senin çocuğun olduğunu bile bilmiyordum.”

“O halde sanırım kendine çalışacak yeni bir yer bulacaksın.”

Haklıydı. O ana kadar bunun ne anlama geldiğini fark etmemiştim. Muhtemelen başka bir iş bulmam gerekecekti. Şimdi ben ne yapacaktım?

“Kızım ile yakınlaşmanı istemiyorum.”

“Benim hiç kimseyle yakınlaştığım filan yok.”

"Öyle de kalsın."

Gitmişti ama parfümünün keskin kokusu havada asılı kalmıştı. Bu, bana liseyi hatırlatan meyveli, mandalinalı bir şeydi. Hiçbir şey değişmemişti.

O gece Ryan yine marinada bekliyordu. Arabamı park ederken beni görüp gölgelerin arasından çıkıverdi. Bu kez siyah örgül bir şapka giymiş ve sıkıca gözüne kadar indirmişti, saçları altından sarkıyordu. Üzerinde, önünde bir grubun silik ambleminin olduğu kahverengi bir tişört vardı. Bu bana lisede giydiği şeyleri anımsatmıştı ama şu an daha erkeksi görünüyordu. On sekiz yaşındayken sert görünmeye çalışırdı, şimdiyse gerçekten sert bir adam olmuştu.

Kapıyı çarparak Kaptan'ı ve eve gelirken marketten aldığım minik alışveriş torbasını aldım. Bu kez daha yakınımda duruyor, kamyonetimin tam önünde dikiliyordu. Ona bu kadar yakın olmak beni germişti. Kolundaki dövmleri görüyor, anlamlarım merak ediyordum. Onları kim yapmıştı? Vücudunun başka yerlerinde de var mıydı? Aralarında beni hatırlatan dövmler de mevcut muydu?

"Buraya gelmeye devam edemezsin. Senin yüzünden tekrar içeri atılacağım."

Tekrar gölgelere doğru geriledi, yüzünün görünmemesine dikkat ederek etrafı süzdü. "Sorun ben değilim."

Birden korkuya kapılmışım. "Neler oluyor?"

"Cathy kayıp."

Derin bir nefes aldım. "O bir keş. Ya bir yerde kafası güzel halde yatıyordur ya da seninle konuşmak istemediği için gizlenmiştir."

"Fakat benimle konuştu Toni." Gözleri de, yüzü de yorgun ama çok ciddi görünüyordu. "Kafası güzeldi ama durmadan

üzgün olduğunu söyleyip ağladı. Ben de neden üzgün olduğunu sordum. İlk başta lafı biraz dolandırdı ama sonra duruşmada yalan söylediklerini itiraf etti. Çok gergindi ve ‘Sadece Nicole’e çok kızmıştık,’ deyiverdi.”

“*Nicole*’e mi kızmışlar? Bana değil yani?”

“Öyle söyledi.”

“Belki de kafası çok güzel olduğundan ne söylediğini bilmiyordu.” Fakat Nicole’ün ölümünden bir hafta önce ne kadar garip davrandığını hatırladım. Yoksa kızlarla kavga mı etmişti? “Duruşmada yalan söylediklerini zaten biliyoruz. Bu yeni bir bilgi değil.”

“Ne dediğini kesinlikle biliyordu. Bana durmadan, konuştuğumuzu kimseye anlatamazsın, eğer Shauna bunu öğrenirse... deyip durdu. Neden korktuğunu anlatmadı ama kesinlikle çok korkuyordu. Sonra ayılmaya başladı ve torbacısıyla buluşacağını söyledi. Dün gece de buluşacaktık fakat gelmedi. Bir arkadaşım dairesine gitti. Ev arkadaşı Cathy’nin gece eve uğramadığını söylemiş ama tüm eşyası hâlâ oradaymış.”

Midem kasılmaya başlamıştı. “O bir keş, her yerde olabilir.”

Ryan başını iki yana salladı. “Ona bir şey oldu Toni. Kötü bir şey.”

“Belki de Shauna onu kasabadan dışarı çıkarıp bir yere yerleştirmiştir.”

“Yine de konuşur... Birini sonsuza dek susturmanın sadece bir yolu var.”

“Cinayet işlemek kolay bir şey değil.”

“Daha önce işleyen biri için gayet kolay. Birkaç dostumla konuştum, söylediklerine göre o geceden sonra Shauna ve çetesi çok değişmiş. Hiçbir yerde görünmez, birbirlerinden başkasıyla takılmaz olmuşlar.”

“Onlar hep sıkı fıkıydı.”

“Bu farklıymış. Sadece Cathy partilerde boy gösteriyormuş ve yavaş yavaş ağır uyuşturucular kullanmaya başlamış. Kim de duruşmamızın hemen ardından burayı terk etmiş...”

“Bunda garip bir şey yok ki. Annesi zaten çatlağın tekiydi. Muhtemelen kasabadan gitmeyi dört gözle beklemiştir.”

“Evet ama garip olan *şu*, duyduğuma göre kısa süre evvel geri gelmiş.”

“Ne olmuş yani?”

“Ölmek üzere olan annesine yardım etmek için.”

“Bunun bir anlamı yok Ryan.” Kendi sesimdeki öfkeyi duyunca neden bu kadar sinirlendiğimi ben de merak ettim, içimden ona kapa çeneni demek geliyordu.

Ryan da sinirlenmişti. “Neden bu kadar inatçısın? Söylediğim her şey geri tepiyor.”

“Sadece şeytanın avukatlığını yapıyorum.”

“Bir şeyler çıkarmaya başladığımı bildiğin için korkuyor ve bunlarla uğraşmak istemiyorsun. Haklı olduğumun farkındasın.”

Bu, canımı yakmıştı ama yine de acaba *haklı mı* diye merak ettim. Eğer kızların Nicole’ü – ve şimdi de Cathy’yi – öldürmüş olmaları muhtemelse bu, tüyler ürperticiydi ve ben buna inanmak istemiyordum. Aksi takdirde ben de işe karışacak, uğruna deli gibi çaba sarf ettiğim her şeyi, yani özgürlüğümü riske atacaktım. Hâlâ kızgındım ve cevap vermedim.

Ryan devam etti. “Duyduğuma göre Kim duruşmadan bu yana Campbell River’a adımını bile atmamış. Bir dans stüdyosu ve bir kız arkadaşı varmış. Sence tüm bunları kendisini gençken evden atan annesine yardım etmek için mi geride bırakıp geldi? Hâlâ kasabada yaşayan bir ablası var. O neden annesine bakmıyor?”

“Peki, sence Kim neden geri geldi?”

“Shauna onu aramak zorunda kaldı. Cathy’nin benimle konuştuğunu öğrenmiş olmalılar, sonra da ondan kurtulmaya karar verdiler. Şu an Shauna tüm oyuncularını tekrar kasabaya getirmeye çalışıyor, böylece gözü hepsinin üzerinde olacak ve bizi ezip geçecek.”

“Neden umurunda olsun ki? Onlar yapmış olsa bile, bizi zaten içeri tıktırdılar.”

“Evet ama şimdi de gerçeğin asla ortaya çıkmamasını istiyor. Eğer Cathy öldüyse polis sence ilk kimi alacak Toni?”

Bunun için tam olarak kimin suçlanacağından emindim.

“Hangi gece kaybolmuş?”

“Çarşamba sanırım ama emin değilim. Daha evvel de olabilir.”

Panik içinde düşünerek hesaplamaya çalıştım. “O gece lokantadaydım. Geç saate kadar kalıp mutfağı temizledim.”

“Bu iyi. Eğer olay son iki gün içinde gerçekleşmişse ben de her gece annemleydim. Orada kalıp evi onarıyorum. Fakat bizi yine de sorgulayacaklar ve eğer başımız belaya girerse görevliler bu işi soruşturana dek şartlı tahliyemiz askıya alınır.”

Ben de Rockland’a geri gönderilirdim. Acaba Helen’in içeride kaç tane arkadaşı vardı? İçlerinden birinin bana ulaşması ne kadar sürerdi? Ya Kaptan, o ne olacaktı? Başka yerlerde olduğumuz doğrulansa bile yeniden şartlı tahliyemizi almak aylar sürecekti.

“Bu saçmalık Ryan.”

“Lanet olsun, çok haklısın. O yüzden sana haber vermek istedim. Bu kızlar bizim dışarıda olmamızı istemiyor çünkü yaşadığımız sürece onlar için birer tehdit unsuruyuz.”

“Eğer söylediklerin doğruysa ve Cathy ölmüşse bu sefer bittik. O gece olanlar hakkında konuşmaya hevesli olan

tek kişi oydu. Diğer kızlar yalan söylediklerini asla itiraf etmezler.”

“Araştırmaya devam etmem gerek. Eğer onlara yeterince baskı yaparsam bir şeyler patlak verecektir.”

Bir kapı kapandı. Biri aracını otoparka çekmişti. Ryan hemen bir arabanın arkasına saklandı, ben de kamyonetimden bir şeyler alıyormuş gibi yaptım.

Teknesine doğru giden yaşlı adama, “İyi akşamlar,” dedim. Adam gülümsedi fakat kalbim hâlâ göğsümden fırlayacakmuş gibi atıyordu.

Adam gidince omzumun üzerinden fısıldayarak, “Buradan gitsen iyi olur,” dedim. Cevap gelmedi. Arkamı döndüğümde Ryan çoktan gitmişti.

BÖLÜM YİRMİ

CAMPBELL RIVER

HAZİRAN 2013

Saatlerce oturup tekneleri izleyerek sıcak çikolata içtim ve bu hayatımı sevmeye başladığımı düşündüm. Kaptan'ın koca kafası kucağımdaydı. Hayvan horlayarak uyuyordu. Eğer Ryan haklıysa ve ben geçici bir süre için bile şartlı tahliyemi kaybedersem, Kaptan'ın barınağa geri dönmesi mi gerekecekti? Oradaki kızlar çok tatlıydı, belki bir tanesi Kaptan'ı alırdı ama zaten hepsinde birkaç tane hayvan vardı. Babamı ona birkaç ay bakması için ikna edebilir miydim? Başka bir cinayet için sorgulanırsam bunun annemle babamın gözünde ne kadar kötü görüneceğini düşünmek canımı yakıyordu. Zaten kasabada suçlu olduğuma inanan herkesin gözüne çok kötü görünecekti. Bundan da, Shauna'dan da asla kurtulamayacaktım. Aklıma Suzanne'den başka bir şehre transfer istemek geldi ama bu da en az otuz gün alırdı. Hem eğer Cathy ölmüşse, buradan gitmem beni iyice suçlu durumuna düşürürdü. Yeniden annemle babamı, Ryan'ın gerçeği ortaya çıkaracağından ne denli emin olduğunu düşündüm. Dişimi sıkıp, biraz daha dayanmaya karar verdim.

Ertesi sabah kendimi Cathy'nin canlı bir şekilde ortaya çıkacağına ikna etmeye çalıştım. O sırada ben de daha acil

bir sorunla ilgilenmeliydim. Suzanne’i arayıp lokantada Shauna’yla olanları anlattım.

“Orada çalışmaya devam edemezsin,” dedi.

“Fakat burada çok mutluyum ve her şey gayet iyi gidiyor. O çocukla konuşmak zorunda değilim. Benden uzak durmasını söylemem yeterli.” Bunun bir yararı olmayacağını biliyordum ve sesimin yalvarırmış gibi çıkan şu halinden nefret ediyordum.

“Başka yerde çalışarak da mutlu olabilirsin ama şu anki durumun senin için iyi değil, özellikle de annesi durmadan oraya gelecekse. Strese ihtiyacın yok Toni. Sen hayatını geri almaya odaklanmalısın.”

Benim yapmaya çalıştığım da zaten buydu. Yıllar evvel Shauna’nın bu lokantaya gelip hayatımı nasıl da cehenneme çevirdiğini hatırladım. İşte yine aynı şey oluyordu. İçimdeki öfkeyi bastırmak için dudaklarımı ısırdım.

“Mike’ın şehir merkezinde başka bir yeri daha var,” dedim. Su kenarında değildi, güzel bir lokanta da değildi ama iş iştı. “Ondan nakil istesem?”

Parmaklarımı çapraz yapıp nefesimi tutarak cevabını bekledim. “Deneyebiliriz ama yine onunla karşılaşırsan başka bir şey bulmak zorundayız,” dedi.

Rahatlamıştım. “Teşekkürler, Suzanne.”

Tam kapatacakken “Toni, eğer bir kez daha Shauna McKinney’yi görürsen, arkanı dön ve yolunu değiştir,” dedi.

Suzanne’in ardından hemen Mike’ı arayıp sorunu anlattım.

“Lanet olsun Toni, çok üzgünüm. O kızın Shauna’nın çocuğu olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.”

“Evet, bana da söylemedi. Acaba onu şehir merkezindeki lokantana gönderir misin diye merak ettim.” Eğer ikimizden birinin gitmesi gerekecekse, bu o olmalıydı.

“Gönderirdim ama ön tarafta desteğe ihtiyacım var.”

“Peki, şehir merkezinde *bana* yerin var mı?” *Lütfen, lütfen.*

Biraz düşündükten sonra, “Evet ama yemek pişirmek için değil, oradaki ustam gayet iyi. Sen onun yamağı olursun.”

Bu, hiçbir şey olmamasından iyiydi. “Kabul ediyorum.”

Sonraki birkaç gün şehir merkezindeki yere alışmaya çalışarak personellerle tanıştım. Meraklı bakışları ve fısıltıları görmezden geliyordum. Yeniden salata yapmak, patates soymak ve temizlik yapmaktan nefret etsem de hâlâ bir işim olduğu gerçeğine odaklanmaya çalıştım. Önemli olan tek şey buydu.

Mike gece vardiyasından sonra karısıyla birlikte gelip, temizliği bitirdikten sonra benimle ön tarafta görüşmek istediğini söylediği zaman, orada bir haftadır çalışıyordum. Oldukça ciddi görüldüğü için tedirgin de olsam çok büyük bir şey olduğunu düşünmedim. Belki iş saatlerimi azaltacak ya da o tür bir şey yapacaklardı.

Masalarına doğru giderken Patty’yle birbirlerine baktıklarını görünce mideme ağrı girdi. Neler oluyordu? Masaya geldiğimde Patty ayağa kalkıp bizi baş başa bırakacağını söyledi. Etraf boş ve karanlıktı ve tüm sandalyeler masaların üzerine ters şekilde konulmuştu.

Mike’in karşısına oturdum. “Ne oldu?”

“Bu çok zor, Toni.” Derin bir nefes aldı. “Patty bu sabah bankaya gitmeden önce su kenarındaki lokantanın dün geceki hesabını iki kez kontrol etmiş ve kasada biraz para eksildiğini görmüş.”

Şimdi ne olduğunu anlamıştım ve bu hiç de iyi değildi. Masanın altındaki ellerim titremeye başladı. “Siz de benim yaptığımı mı düşünüyorsunuz?”

“Yer değiştirmeyi istemediğini biliyorum, bu konuda biraz üzülmüştün...”

Sert bir ses tonuyla, “Ben yapmadım Mike. Gece yarısına dek burada çalışıyor, sonra da evime gidiyorum. Neden senden para alayım?”

“Bu sabah biri aradı ve gece geç saatte herkes ıkımışken kapının önüne bir kamyonetin park ettiğini, içinden inen şapkalı birinin arka kapının oralarda dolandığını söyledi. Endişelenmişler.”

“Bu tamamen palavra. Tanık kimmiş?” Aniden aklımda bir isim belirdi. “Sahuna McKinney mi yoksa?”

“Bir isim bırakmadılar ve kadın mı erkek mi olduğunu anlayamadık.”

Shauna’nın sesini değiştirme becerisini hatırladım. Bunu yapan kesinlikle oydu ama kanıtlayamazdım.

“Neden o gece çalışan diğer elemanları da sorgulamıyorsun? Ben lokantaya giremem ki... Anahtarım bile yok.”

“Garsonlardan biri birkaç gün önce kendi anahtarını kaybetmişti... ve sen işilerimin arasında sabıka kaydı olan tek kişisin.”

“Bu, hırsız olduğum anlamına gelmez...” Sesim atlama-ya başlamıştı. Mike bana baktı. Utanmış gibi yüzü kızarmıştı. Bir nefes alıp yeniden denedim. “Mike, bu işi ve burayı sevdiğimi biliyorsun. Neden sana böyle bir kazık atayım? Ne uğruna?”

Kahvesine baktı. “Polisle konuşup rapor tutturmalıyız. Muhtemelen seninle görüşmek isteyeceklerdir.”

“Bunun şartlı tahliyemi riske atacağını biliyorsun. Daha yeni şartlı tahliye almışken neden böyle bir aptallık yapayım ki?”

Nihayet tekrar gözlerime baktı. “Sadece ben değil Toni, Patty de çok rahatsız. Zaten burada alışmandan hep rahat-

sızdı. Şimdi Ryan da geri döndü... Patty belki onun paraya ihtiyacı olduğunu ve senin de ona yardım etmek için çalmış olabileceğini düşünüyor.”

“Hadi ama. Beni bu kadar küçük görme.”

“Aslına bakarsan Toni, sanki bela senin peşini bırakmıyor ve biz de herhangi bir sorun istemiyoruz.”

İşte buna cevabım yoktu çünkü gerçek buydu. Burada ilk kez çocukken çalışmaya başladığımdan beri etrafımda hep bir dram olmuştu.

Mike, “Sen iyi bir çalışansın,” dedi. “Hatta şimdiye dek gördüğüm en iyilerinden. Bunu yapıyor olmaktan nefret ediyorum.”

Beni kovacaktı. Araya mesafe koyup, gelecek olan yumruğu kabullendim. “Söyle gitsin Mike.”

“Seni göndermek zorundayız.”

Kelimeleri hazmeder gibi, başımı birkaç kez salladım. “Hepsi bu mu? Bu kadar mı yani?”

“Son ödemeni de sana bırakırım.” Demek ödeme almak için bile mekana girmeme izin verilmeyecekti. Mike ekledi. “Patty... şartlı tahliye memurunu aradı.”

“Mike, memurum bir an için bile bu saçmalığın tek cümlesine inanırsa beni hapishaneye geri gönderir. Bunu biliyorsun.”

“Üzgünüm.” Üzgün olduğunu görebiliyordum ama şu an bunun hiçbir önemi yoktu. Beni yüzüstü bırakıyordu. Ayağa kalktım. Gözyaşlarıma hakim olmaya çalışıyordum. Başımı dik tutmaya çalışsam da Patty’nin kapıya gelip, kendisine zarar verecekmişim gibi bana ürkerek baktığını görünce dayanamadım.

“Hakkımda yanılıyorsun,” dedim. “Sana yanıldığını *ispatlayacağım*.”

Mike’in bahçesinden Kaptan’ı alırken durup diğer köpeğe de bir hoşça kal öpücüğü verdim. Kaptan beni gördüğü için çok

mutlu olmuştu fakat ben gözyaşlarıma engel olmaya çalışıyordum. Parayı kim almıştı? Ashley mi? Shauna'nın bana bir şekilde tuzak kurduğundan emindim. Tek umudum Suzanne'in Patty'ye inanmaması ve o pislik tanık dışında ellerinde başka bir şeyin olmamasıydı ama tüm bunlar bana çok tanıdık geliyordu. Yapmadığınızı bildiğiniz halde bunu kanıtlayamamanızın verdiği o çılgınca his, masum olduğunuzu bildiğiniz halde hissettiğiniz o utanç duygusu ve hayatınızın kontrolden çıktığına dair o berbat korku çok fenaydı.

Tekneme gidip masaya oturdum. Kendimi hâlâ kötü hissediyordum. Pratik çözümlere odaklanmaya çalıştım. Başka bir iş bulabilecek miydim? Hırsızlıktan kovulmuş eski bir mahkuma kim iş verirdi? En iyisi bu sorunla bir an evvel yüzleşmekti. Uykusuz geçirdiğim o gecenin ardından sabah ilk iş Suzanne'i aradım.

“Parayı ben çalmadım, Suzanne.”

“Dinliyorum.”

“Birkaç papel için işimi kaybetme riskini göze almama imkan yok.”

“Neredeyse bin dolarmış.”

“Yine de risk almaya değmez.”

“Eğer birine yardım etmek istediysen değebilir.” Konu yine Ryan'a gelmişti. O kadar sinirlendim ki konuşamadım bile. Suzanne devam etti. “Belki başı belada filandır ama kendine bir iyilik yap ve gerçeği söyle. Yine onu kollama.”

Ağzımdan şu sözler dökülüverdi. “Onu asla kollamadım, hiçbir zaman çünkü o yanlış bir şey yapmadı.”

Ciddi ve biraz da kendine kızıyormuş gibi bir ses tonuyla, “Şu an şartlı tahliyenı askıya alabilirim,” dedi. “Çok ciddi bir tehdit altındasın Toni. Eğer polis bunu senin yaptığına dair en ufak bir ipucu bile bulursa, buradan gidersin.”

“Ben *yapmadığım* için hiçbir şey bulamayacaklar demeyi çok isterdim ama bu ilk seferinde de bir işime yaramamıştı. Biri benim gitmemi istiyor Suzanne. Kötü görünmem için bana tuzak kuruluyor.”

Bir an durdu, sonra, “Olabilir ama bu işi çözmemiz için buraya gelip disiplin görüşmesi yapmalısın.”

Gözlerimi kapadım. Lanet olsun. “Ne zaman gelmemi istiyorsun?”

Daha sonra polis aradı ve karakola gitmem gerekti. Memur gayet düzgün ve kibar olmasına rağmen o geceyi anlatırken ben yine de tedbirliydim. En sonunda, “Bakın, bir tanık olduğumu biliyorum ama bu sadece birinin uydurması. Bu kasabadaki pek çok kişi kız kardeşime yaptığımı sandıkları şey yüzünden benden nefret ediyor. Fakat o işletmede beni gören tek bir kamera ya da kasada tek bir parmak izimi bile bulamayacaksınız. O gece şehir merkezindeki vardiyamı bitirip evime döndüm. Bin papel için işimi kaybetmeyi asla göze almam,” dedim.

Memurun tek söylediğiye, “Daha fazla sorumuz olursa sizinle irtibata geçeriz,” demek oldu.

Dışarıda devriye aracından inen Frank McKinney’yi gördüm. O da beni görünce durdu. Donup kalmış, sanki zamanda geri gitmiştim. Çocukken onu ne çok severdim, bizi nehre götürürken dikiz aynasından bana bakan gözlerini ve duruşmada yüzüme hiç bakmadığını hatırladım. Katil olduğumu düşünen ve hayal kırıklığına uğrayanlardan biri de oydu. Şu an farklı görünüyordu, hâlâ yakışıklıydı ama bir şekilde yıpranmıştı. Bıyığı koyu renkti, aralarında sadece birkaç gümüş renkli kıl vardı ama saçları neredeyse tamamen grileşmişti. O kadar yaşlı da değildi, ellilerinin başında olmalıydı ama yüzü çok kırışmıştı.

Bana doğru yaklaşıp, “Toni,” dedi.

“McKinney.” Soyadını kullanarak onu kendimden üstün görmediğimi belirtmek istemiştim.

“Şartlı tahliyede olduğunu duydum.” Arkamdaki karakol binasına baktı. Şüphesiz orada ne aradığımı merak ediyordu.

“Evet ve öyle kalmaya çalışıyorum ama kızın durumu zorlaştırıyor.” Nefesimi tuttum, öfkemi bu şekilde gösterdiğim için kendime kızdım.

Adam bana bakıp, “Neler oluyor?” diye sordu.

“Ona sor ve bunu yaparken, hiçbir yere gitmeyeceğimi de kendisine söyle.”

Sırtım kaskatı, yüzüm kıpkırmızı bir şekilde arkamı dönüp yürüdüm. Biraz kamyonetimde oturdum ve sakinleşmeye çalıştım. Etrafa bakınca adamın karakol merdivenlerinden beni izlediğini gördüm. *Toni, bu çok aptalcaydı. Şimdi tüm dikkatleri üzerine çektin.* Lanet bir fırtına başlatmamış olmayı umarak otoparktan çıktım.

Sabah Suzanne ve amiriyle buluştum. Bu durumda olduğum için çok öfkeli olsam da, son derece kibar bir şekilde tüm olanları en başından anlattım. “Daha önce hırsızlık yapmadım ve hapishane kayıtlarım gayet temiz. Bunu benim yaptığıma dair bir kanıt da yok. Sadece adını vermeyen bir tanık ki o da eğer düşündüğüm kişiye, zaten benden nefret ediyor ve kovulmamı istiyor. Sanırım hayatımı toparlamaya çalıştığımı yeterince ispatladım ve şartlı tahliyemin tüm koşullarına uydum.”

Suzanne birtakım notlar aldıktan sonra gözlerine bakıp, “Artık gidebilirsin Toni. Eğer ihtiyacımız olursa seninle irtibata geçeriz,” dedi.

Campbell River’a geri dönerken acaba buraya kadar mı, hapse geri mi döneceğim diye merak ediyordum. Bir an gaza gelip kuzey sınırına sürerek kaçmak istedim. Beni hiç kimse-

nin bulamayacağı bir ormanın içinde kaybolabilirdim. Fakat sonra evde beni bekleyen Kaptan'ı düşündüm. Bu durumu kabullenip beklemeliydim.

Teknede iş için başvurabileceğim yerlerin listesini çıkardım. Suzanne aradığında hapse geri dönmeyeceğimi umuyordum.

“Şu an için şartlı tahliyenin askıya alınmıyor ama bir şey daha olursa...”

Tüm bedenim rahatlamıştı. “Hiçbir şey olmayacak. Yemin ederim.”

“Ayrıca, nakit paranın yakınında olmayacağın bir iş bulman gerek.”

“Ciddi misin? Bu, lokantalarda çalışamayacağım anlamına geliyor.”

“Başka bir sürü iş daha var.”

Dişlerimi sıktım. *Sadece tamam de ve tartışma.* “Tamam, o halde öyle yapacağım. Teşekkürler Suzanne.”

“Beladan uzak dur... Başını belaya sokabilecek herkesten de.”

Söylemesi kolaydı.

Aşçı olarak çalışmıyor olmak beni üzse de olumlu düşünmeye çalıştım. Tüm bu pislik bitip yeniden kendimi kanıtladığımda tekrar ızgara başında çalışabilirdim. Sonra aklıma Cathy geldi. Henüz bulunamamış mıydı, yoksa günlerim sayılı mıydı? Bu korkunç düşüncelere sırtımı dönüp yeni bir iş bulmaya odaklanmalıyım. El işçiliği tarzında şeyler aramak için internete girdim. Eğer bir iş bulamazsam tüm birikimim suyunu çekerdi. Üstelik etrafta boş boş dolanma lüksüm de yoktu, şartlı tahliye kurallarından biri de iş bulmaya çalıştığınızı göstermekti. Özgeçmişimi alıp şehre giderek çoğaltmaya

karar verdim. Haziran ortası olduğu için hava sıcaklığı artıyordu, o yüzden Kaptan'ı teknede bıraktım.

Tüm öğleden sonra boyunca oraya buraya özgeçmişimi bıraktım ama hiç kimse eleman arıyor gibi görünmüyordu. Daha sonra tekneye geri döndüğümde acaba Ryan iş buldu mu diye merak ettim. Acaba neler yapıyordu? Eskiden ne zaman ikimizden biri kötü bir gün geçirse beraberce nehre, iskeleyle ya da o tip bir yere gider, birbirimize sahip olduğumuz için kendimizi daha iyi hissederdik. Uzanıp Kaptan'ı okşadım. İnsan olmasa da sorun değildi. Ayrıca Ryan'ın kiminle konuştuğunu da merak ediyordum. Acaba gerçeğe yaklaşmış mıydı? Shauna beni bu yüzden mi kovdurtmuştu? Belli ki kızıyla birlikte çalışmamdan hoşlanmamış, bunu benden kurtulmak için yapmıştı ama daha büyük bir sebebinin olduğuna emindim. Ryan'ın sözlerini düşündüm: *Tüm oyuncularını yeniden kasabaya topladı, böylece gözü hepsinin üzerinde olacak ve ikimizi de alt edebilecek.*

Umarım işimi kaybetmem onu tatmin eder ve artık beni rahat bırakırdı ama eğer geçmiş bir şeyi ispatladıysa, o da Shauna'nın kolay kolay pes etmediğiydi.

BÖLÜM YİRMİ BİR

CAMPBELL RIVER

HAZİRAN 2013

O gece Kaptan koca kafası kolumda ağırlık yaparak yatar-ken, ben de yatağımda uzanmış kitap okuyordum. Onu rahatsız etmek istemediğim için sayfaları diğer elimle çeviriyordum. İskeleden ayak sesleri geldiğini işittim. Kaptan da başım kaldırmış, kulaklarını dikmişti. Ayak sesleri teknemin yakınından geliyordu. Ayağa kalkıp kapının kenarında duran beyzbol sopasına uzandım. Kaptan yatakta yuvarlandı. Vücu-du gerilmiş, boğazından çıkan hırıltı havlamaya dönüşmüştü. Bir bakışım la onu susturdum. Durdu ama ağzı her an havlamaya hazır halde açıldı. Hafifçe kapının çalındığını duydum. Kaptan şimdi yüksek sesle havlıyordu. Onu rahat bıraktım, böylece diğer taraftaki her kimse içeride büyük bir köpeğin olduğunu düşünecekti. Sonra onu, “Kaptan yeter,” diyerek susturdum. Durdu ama gözlerini benden ayırmıyordu. Aya-kuçlarıma basarak mutfığa doğru yürüdüm. Perdeler kapalı olduğundan dışarıdakini göremiyordum. Kaptan da parmak uçlarında beni takip etti.

Kapıya dönerek, “Kim o?” dedim.

“Ashley.”

Nasıl yani? Kapıyı açtım. Ashley kapüşonlu bir eşofman üstü giymiş, iskelede dikiliyordu. Yüzü gergindi ve kızarmıştı. Alt dudağını ısıırıyordu. Yalnız olduğundan emin olmak için etrafa bakındım. Kaptan başını kapıdan dışarı çıkarıp derin derin nefes aldı ve havayı kokladı. Ashley'nin kokusunu tanımış, çılgınca kuyruk sallamaya başlamıştı. Kuyruğu masaya çarpıp duruyordu.

“Burada ne yapıyorsun?” dedim.

“Seninle konuşmam gerek.”

Kapıyı açıp içeri girmesini işaret ettim. “Kafana dikkat et.”

Başını eğip içeri girdi ve merakla etrafa bakınarak minik masama oturdu. “Çok tatlı.”

“Bu bir tekne.”

“Çok tatlı bir tekne.”

Kapıda asılı duran eşofman üstlerinden birini alıp giydim ve karşısına oturdum. Kaptan gözlerini kapatmış, kız onu okşarken başını dizine dayamıştı.

“Kovulduğunu duydum.” Sesi normalden daha tiz, daha tedirgin çıkıyordu. Gözleri ne hissettiğimi anlamak ister gibi yüzümde dolaşıyordu.

“Eminim daha başka şeyler de duymuşsundur.”

“Senin yapmadığını biliyorum.” Bunu çok samimi bir şekilde, adeta empati kurar gibi söylemişti. Bana sadakatini mi göstermeye çalışıyordu yoksa gerçekten bir şey mi biliyordu? Eğer o gece o da geç saate kadar çalıştıysa...

“Neler oluyor Ashley?”

Bir an Kaptan'a, sonra tekrar bana baktı.

“Jeremy mutfaktaki işini bitirmişti ve Hannah da erkek arkadaşıyla buluşmaya gidecekti. Giderken Jeremy onu da bırakabileceğini söyledi. Onlar çıktığında ben hâlâ sayım yapıyordum. Tam beni alması için Aiden'ı arayacakken annem geldi...”

O gece Shauna da mı lokantadaydı? Omurgam gerilmiş, birden dikilmiştim.

“Bana henüz eve gelmediğim için endişelendiğini söyledi. Ona orada olmaması gerektiğini söyledim. O da bana gecenin bir yarısı bu binada beni tek başına bırakamayacağını söyledi. Ben sayımı bitirirken o da barda oturdu. Normalde parayı hemen torbaya koyarım ama konuşuyorduk ve dikkatim dağınıktı. Ben de torbayı tezgahta unutup etrafı paspaslamaya koyuldum. Sonra arkaya gidip pis suyu döktüm.”

Yüzüme bakıp, söylediklerini anladığımdan emin olmak istedi. Emindim... Son derece net bir şekilde hem de. Shauna ön tarafta parayla baş başa kalmıştı. Baş başa.

“Geri dönünce torbayı alıp kasaya koydum. Yorgundum ve eve gitmek istiyordum, o yüzden torbanın içindeki paranın eksildiğini fark etmedim. Kasayı kilitledim. Lokantadan çıkınca anahtarım yanımda mı diye iki kez kontrol edip, aneme geçenlerde başka bir garson kızın kendi anahtarlarını kaybettiğini anlattım.”

Demek Shauna orada bir boşluk olduğunu öğrenmiş, paranın başka biri tarafından çalındığını düşüneceklerini anlamıştı.

“Bir tanık, arayıp gece geç saatlerde bana benzeyen birinin lokanta etrafında dolaştığını söyleyen bir mesaj bırakmış.”

“Kimin aradığını bilmiyorum...” Fakat o da annesi olduğunu düşünüyordu. Bunu yüzünden anlıyordum. Ona sadakatsiz davranıyor, ipin ucundaymış, gizli bir şifreyi kırıyormuş gibi bakıyordu. “Mike’a da, polise de bunu senin yaptığını düşünmediğimi ve kamyonetini dışarıda görmediğimi söyledim.”

“Bana bunu neden anlatıyorsun, Ashley?” Annesini gammazlaması beni çok şaşırtmıştı ve bunun nedenini merak ediyordum. Yoksa beni filme almasına izin verirsem adımı temi-

ze mi çıkartacaktı? Ya da başka bir şey? Bir planı olduğuna emindim.

“Kovulman haksızlık. Kendimi gerçekten kötü hissediyorum.” Neredeyse ağlayacak kadar üzgün görünüyordu. Yüzü de önceden ağlamış gibi şişti. “Bu gece Mike’a onun da lokantada olduğunu söyleyeceğim diye annemle büyük bir kavga ettik. Ona güvenmediğimden beni Vancouver Film Festivali’ne katılmam için gerekli parayı vermemekle tehdit etti. Dahası da var...”

“Neyin dahası?”

Sesini alçaltıp gözlerini kocaman açtı. “Onu telefonda konuşurken duydum. Birine gerçekten çok kızmıştı ki bu olağandışı bir şey değil – annem daima her konuda şikayet eder – ama bahsettikleri kişinin herhangi bir sorun çıkarmayacağından emin olmaları gerektiğini söyledi.”

“Bu herhangi bir şey olabilir.” Fakat nabzım hızlanmaya, sınırlarım gerilmeye başlamıştı. İçerde büyük bir kavga kopmadan hemen önce hissettiğim gibiydi.

“Biliyorum ama çok garip davranıyordu. Benim onu izlediğimi bilmediği halde etrafa bakınıp alçak sesle konuşuyor, herhangi bir isim telaffuz etmiyordu. Üstelik saçma sapan bir şey yüzünden bana fena çıkıştı. O gece babamla bağırarak kavga ettiler.”

Susup söylediklerini düşündüm. Sanırım korktuğum çok belliydi, Shauna benim için basit bir hırsızlıktan çok daha fazlasını planlıyor olabilirdi. Liseye geri döndüm ve Shauna’nın hayatımı mahvetmek istediğini ve bunu nasıl da başardığını anımsadım.

Ashley de aklıma okuyormuş gibi, “Neden senden bu kadar nefret ediyor?” dedi.

Yüzünde ciddi ve ürkmüş bir ifade vardı. Gerçekten bilmek

istiyor mu emin değildim, bir daha asla kapatamayacağı bir kapıyı araladığının farkındaydı. Fakat kendine engel olamamış, çoktan fazlasıyla ileri gitmişti. Ben de aynı şeyi hissediyordum. Ona gitmesini söylemek istedim fakat kendisi kilidin anahtarıydı. Şu an hangi kilide uyduğunu bilmesem de gitmesine henüz hazır değildim. Gözlerimizin içine baktık. İçeride sadece saatin tik tak sesi ve Kaptan'ın solukları duyuluyordu.

Ashley'nin yolundan gidip hedefi on ikiden vurmaya karar verdim. "Her şey dokuzuncu sınıftayken başladı. Bir çocuktan hoşlanıyordu, o çocuk da bir gün benimle sohbet ederken Shauna geliverdi. O günden sonra hayatımı tam bir cehenneme çevirdi, hakkımda yalanlar yayıp hiç arkadaşım kalmamasını sağladı. Sonra liseye dek beni unuttu, ta ki Ryan'a tutulana ve Ryan onun yerine beni seçene kadar. Bundan sonra tek misyonu hayatımı mahvetmek oldu."

Ashley başını onaylarcasına sallıyordu. "Annem insanlarla çok sert uğraşır fakat içinde son derece güvensiz biridir. Herkesin onu sevmesini ister – buna ihtiyaç duyar – ve aşırı derecede rekabetçidir. Mesela tüm arkadaşlarımdan onun en havalı anne olduğunu düşünmelerini ister. Bu, muhtemelen annem çocukken büyükbabamın hep meşgul olmasından kaynaklanıyor. Üstelik büyükbabam şu an benimle daha çok vakit geçiriyor. Fakat bu benim sorunum değil... Bunun acısını benden çıkaramaz."

Bu, şaşırtıcı derecede içsel bir yorumdu ama şu anki durumuma ne faydası olduğunu anlamamıştım. Kendimi son derece yorgun ve bitkin hissediyordum. İşlerin değişeceğini, gerçekten normal bir hayatım olabileceğini sanmıştım. Fakat ilmek şu an yine boynumdaydı ve Shauna ipin ucunu gittikçe sıkıyordu.

Ashley, "Bunu yapacağım," dedi. "Annemin o gece lokantada olduğunu Mike'a anlatacağım." Yüzünden ölümüne

korktuğunu görebilirdiniz ama içinde doğru şeyi yapma isteğiyle yanıp tutuşan bir enerji vardı.

Söylediklerini düşününce başta rahatlamıştım: Mike muhtemelen geri dönmeme izin verecek, Suzanne de doğru söylediğimi görmüş olacaktı. Derken Shauna'nın bir sonraki adımını düşündüm. Eğer beni vuracaksa, kazandığını düşünmesini sağlamak daha iyi olurdu. Biraz geri çekilirse bu, Ryan'a o gece nehirde gerçekten neler olup bittiğini öğrenme şansı verirdi.

"Yapma," dedim. "Bu konu yüzünden annenle başının belaya girmesini istemem. Hem Mike da onu içeri aldığın için sana çok kızacaktır. Okul için paraya ihtiyacın var."

Şok olmuştu. "Ama *kovuldun*."

"Patty zaten beni orada istemiyordu. Bir bahane bekliyordu."

"Fakat bu adil değil."

Nicole'ün cinayeti yüzünden tutuklandığımda bunun hiç adil olmadığını düşündüğümü anımsadım ama bir ergenin gözünde zaten hiçbir şey adil değildi. Fakat sistem kusurluydu ve ben de zamanla hayattaki pek çok şeyin adil olmadığını öğrenmiştim.

"Adil ya da değil, durum neyse o. Bak, eğer gerçekten bir şey ortaya çıkar ve yeniden hapse geri gönderilecek olursam o zaman öne çıkmanı isteyebilirim, tamam mı? O ana kadar bırakalım da her şey kendiliğinden çözülsün."

Bu işte birlikte olduğumuzu, bunun bizim minik sırtımız olduğunu düşünerek gülümsedi ve başıyla onayladı. Bunun hoşuna gittiğini anlamıştım ama yine de sebeplerini merak ediyordum. Gerçekten doğru olanı yapacak mıydı yoksa annesinden intikam mı almaya çalışıyordu?

Kapı bir kez daha çalındı.

Ashley de, ben de irkilmiştik. Kaptan da kulaklarını dikip havlamaya başladı.

Ashley'ye kıpırdamamasını işaret edip, "Kim o?" diye seslendim.

"Ben Shauna. Kapıyı aç lütfen. Kızımın içeride olduğunu biliyorum."

Ashley'nin gözleri büyüdü. İkimiz de aynı anda ayağa kalktık. Kapıyı açarken Kaptan'ın ensesinden tutarak onu geri çektim. Sonra dışarı çıktık. Shauna'yı görür görmez hırlamaya başlayan Kaptan'ı içeride bırakmıştık.

"Anlaştığımızı düşünüyordum, Toni." Sesi buz gibi, sakın ama nazikti. "Kızımdan uzak duracaktın."

"Kızın gidiyor. Sana da aynısını öneririm."

"Haydi, anne. Gidelim buradan." Ashley annesinin kolunu çekiştirdi ama Shauna onu görmezden gelip yüzüme bakmaya devam etti.

"Toni'yle birkaç şey hakkında konuşmalıyız," dedi. "Arabaya bin. Birazdan gelirim." Fakat Ashley o kadar kolay vazgeçmiyordu.

"Ben on altı yaşındayım. Bana bu şekilde emir veremezsin."

"Maalesef ki hâlâ bir yetişkin değilsin ve benim çatımın altında yaşıyorsun." Shauna'nın sesi dengeli de olsa kaskatı kesilmiş omuzlarından ve gözündeki bakışlardan kendini zor tuttuğunu görebiliyordum.

"Bu bana sahip olduğun anlamına gelmez." Ashley'nin yüzü şu an kıpkırmızıydı.

"Arabayı otoparkta gördüm. Kullanmayı daha yeni öğreniyorsun. Ne düşünüyordun ki?"

Ashley'nin buraya nasıl geldiğini düşünememiştim. Şu an Shauna'nın gözlerinden gerçekten kızdığını ve endişelendiğini görebiliyordum.

“Bu yüzden anahtarlarını almak zorundayım,” dedi.

Yüzü öfkeden deliye dönen Ashley, “Hayatımı yönetmeden ve tüm bu aptalca tehditlerinden sıkıldım artık,” dedi. “Toni’ye ne yaptığını biliyorum...”

“Git Ashley, ben iyiyim.” İstedigim son şey annesini hırsızlıkla suçlaması ve hem kendini hem de beni daha fazla belaya batırmasıydı.

Shauna öfkeli yüzüne rağmen gayet sakin çıkan ses tonuyla dönüp, “Teşekkürler Toni ama ben kendi kızımın baş edebilirim,” dedi.

Ashley hâlâ iskelede duruyor, bizi izliyordu.

“O benim tekneme geldi, *Shauna*. Ben sizin evinize gelmedim. Belki de onu daha iyi kontrol etmen gerek.”

İçeride Kaptan iyice delirmiş, duvarları parçalayacakmış gibi sesler çıkarmaya başlamıştı. Shauna beni ölçer gibi baktı, sonra yüzüne sahte bir endişe ifadesi takındı.

“Toni, senin için endişeleniyorum. Yüzüne bile bakılmayacak köpekleri kurtarıyorsun. Güvende olduğundan emin misin? *Onun* güvende olduğundan emin misin?”

Sözlerinin altındaki tehdidi anlamıştım. Nefesimi tuttum. “Sen nereye varmaya çalışıyorsun, Shauna? Beni bu şekilde tehdit edebileceğini mi sanıyorsun?”

“Ben dostça bir tavsiyede bulunuyorum, hepsi bu. Sen hep en zor olanlarla uğraşır, hiç kimsenin istemediği sorunlu yaratıkları kurtarırdın...” Durdu ve söylediklerini tam olarak hazmetmemi bekledi. Etmiştim de.

Ryan’dan söz ediyordu. Minik bir tekne dalgalarını bize doğru savurarak yanaşmaya çalışırken iskele hafifçe sallandı. Ben de dengemi bulmak ve düşüncelerimi toparlamak için kısa süreliğine küçük tekneye odaklandım. Shauna’nın bana bu şekilde saldırıp gitmesine izin vermeyecektim.

“Fakat hiç kimsenin onları istememesinin bir nedeni var,” dedi. “Ya da neden gitmelerine izin verildiğinin. Çünkü sahiplerine ne zaman geri dönecekleri asla belli olmaz.”

İşte şimdi gerçekten kızmıştım. “Eğer bir şey söylemek istiyorsan Shauna, o halde...”

“Senin yerinde olsam Ryan Walker’dan uzak dururdum,” dedi. “O sana iyi gelmiyor Toni. En son başına ne geldiğine bir bak.”

Panîğimi gizlemeye, yüzümü doğal ifadesinde tutmaya çalıştım. Biliyor muydu? Bizi konuşurken gören biri mi olmuştu? Yoksa beni bizi ihbar etmekle mi tehdit ediyordu?

“Lanet olsun, benden uzak dur Shauna. Eğer bir daha buraya gelersen polis çağırırım.”

“Hayır, çağırmazsın.” Kızına döndü. “Haydi Ashley.”

Gittiler. Yolun başına geldiklerinde Ashley arkasını dönüp ağzını üzgünüm şeklinde oynattı fakat annesi kolundan tutup onu çekiştirerek götürdü.

İçeri girdim. Titreyen bedenimle Kaptan’a sarıldım. Kafamda durmadan Shauna’nın sözleri yükseliyordu.

En son başına ne geldiğine bir bak...

BÖLÜM YİRMİ İKİ

CAMPBELL RIVER

HAZİRAN 2013

Sonraki birkaç gün sabah erkenden kalkıp, sıcak çökmeden arabaya atlayarak etrafa özgeçmişimi bıraktım. Kaptan da hep yanımdaydı. Shauna bir şey yapar diye onu evde tek başına bırakmak istemiyordum. Şu ana kadar herhangi bir iş bulamamıştım ama barınaktaki bir kadın iş bulduğumda Kaptan'a gün içinde bakabilecek birini tanıdığından söz etti. Bir gün köpekleri yürüyüşten getirdikten sonra barınağın müdürü Stephanie'yle kahve içiyorduk. Bana barınağın birkaç ay içinde birini işe alabileceğini söyledi ama bu şu an bana çare olacak bir çözüm değildi. Gerçi çok hoş bir kadındı. Geçmişimden ürkmeyen biriyle vakit geçirmek gerçekten güzeldi.

Eve gelip internet ilanlarına daha sık bakmaya başlasam da hâlâ yeni bir şey yoktu. Art arda gelen bu yenilgi beni çok yorduğu için kendimi yatağa attım ve kitabımı çıkardım. Hapishanede Steinbeck okumaya başlamıştım ve bu, *Cennetin Doğusu*'nu üçüncü okuyuşumdu. Kitap okurken sızmıştım. Saatler sonra kapımın çalınmasıyla uyandım. Gelen, bana tekneyi kiralayan Nate idi.

“Selam Nate. N’aber?”

“Üzgünüm Toni ama artık burada kalamazsın. Bir an evvel gitmen gerek.”

“Beni öylece kovamazsın. Tüketici hakları ve yasa denen bir şey var.”

“Biz kira sözleşmesi yapmadık ki... Sadece sözlü bir anlaşmaya varmıştık. Kaptan’ın insanları rahatsız ettiğini söylediler.”

“Bunu kim...” durdum. Shauna olmalıydı. “Bu doğru değil. O iyi bir köpektir. Burada kime istersen sor. Biri benimle uğraşıyor, hepsi bu.”

“Lokantada olanları da duydum. Marinada yaşayan bazı kişilerin teknelerinde oldukça pahalı aletleri var. Bunu riske atmak istemiyorlar ve tabii ben de müşterilerimi kaybetmek istemiyorum.”

Demek konu aslında buydu. Köpeğim umurunda bile değildi. Asıl mesele hiç kimsenin etrafında bir hırsız istememesiydi.

“Sabah çıkarım.”

Birkaç eşyayı toplayıp o gece, hava hâlâ karanlıkken tekneden ayrıldım. Sabah teknelerine giden insanları görmek ve yargılayıcı bakışlarına maruz kalmak istemiyordum. Artık ne bir işim ne de bir evim vardı ve çok az param kalmıştı. Şimdi ne yapacaktım? Otelde kalsam tüm param anında biterdi.

Sonra aklıma eski kabinleri kiraya veren ve buradan on beş dakika güneyde olan Miracle Beach’teki kamp yeri geldi. Yılın en güzel zamanı sayılmazdı – yoğun sezona giriliyordu – ama yine de bir şeydi ve otelden çok daha ucuzdu. Kamp alanına arabamı park ederken çok kalabalık olmadığını görmek beni rahatlatmıştı. Bu yıl turist sezonu biraz kötü geçiyordu, zaten burası da çok şık bir yer sayılmazdı. Havuz pisti. Dibini toprak ve yaprak kaplamıştı ve oyun parkı da oldukça

kötü görünüyordu, birkaç salıncak eksikti. Pek çok arazi aracı da kötü durumdaydı. Bunlar muhtemelen yıl içinde ara ara burada yaşayan kişilere aitti. Kiralar burada çok daha ucuzdu.

Ofisteki adam pek fazla soru sormadı, sadece köpeğime bakıp uslu mu diye merak etti, sonra da bana arka taraftaki eski kabinlerden birinin boş olduğunu ve ucuza tutabileceğimi söyledi. Demek ki bahsettiği kabin berbat durumdaydı. Görünce haklı olduğumu anladım. Orta yerde duran yatak küflenmişti, her şey eski ve nem kokuyordu. Buna turuncu perdeler ve aynı renkteki yatak örtüsü de dahildi. Fakat içeride çok fazla tabak çanak vardı ve ertesi gün yeni bir yatak da alabilirdim. Kaptan'la birlikte o gece birbirimize sarılıp, her ufak seste irkilerek uyumaya çalıştık.

Sabah olunca Suzanne'i arayıp ona nerede kaldığımı söyledim ve hâlâ iş aradığımdan bahsettim. Dizüstü bilgisayarımı fişe takıp bir iş onayı almış olmayı umut ederek e-postalarımı baktım ama hâlâ herhangi bir şey yoktu. Kaptan'ı kabinde bırakıp özgeçmişimin birkaç kopyasını daha çıkarmak ve birkaç yeni havlu almak üzere arabama bindim. Kabindeki havlular o kadar küçük ve yıpranmıştı ki bir kurbağayı bile kurutmaya yetmezdi.

Birkaç özgeçmiş daha bırakıp barınağa uğrayarak Kaptan hakkında yanlış bir şey duyma ihtimaline karşı Stephanie'yle konuştuktan sonra birkaç köpeği yürüyüşe çıkardım. Sonra Walmart'a uğrayıp birkaç nevresim, banyo süngeri, havlu ve temizlik malzemesi aldım. Geri döndüğümde aç olmamama rağmen kendime bir salata hazırladım ve Kaptan'a da bir kase mama yedirip onu okyanus kenarında uzun bir yürüyüşe çıkardım. Daha şimdiden su üzerinde yaşamayı, dalgaların o nazik sallantısını hissetmeyi özlemiştim.

Kötü bir günün ya da ebeveynlerimizle yaşadığımız bir tatsızlığın ardından Ryan'la kurduğumuz o zihinsel temaslar ak-

lıma geldi. İskeleye oturup gözlerimi kapattım ve zihnimden ona işimi, tekneni kaybettiğimi ve şu anda berbat bir kamp evinde yaşadığımı anlattım. Kendimi ona, *Her şey düzelecek, değil mi*, derken hayal ettim. Onun da bana o ergen sesiyle, *Elbette bebeğim. Hâlâ birbirimize sahibiz*, dediğini düşündüm. Sonra da gözlerimi açıp bir zamanlar ne kadar masum olduğumuzu düşünerek hüznümlendim. Önemli olan tek şeyin ilişkimiz olduğunu sanır, ihtiyacımız olan, hayatta kalmamızı sağlayacak tek şeyin beraberliğimiz olduğunu düşünürdük. Onu da elimizden alacaklarını bilmiyorduk.

Tam dişlerimi fırçalayıp yatmaya hazırlanırken kapıda hafif bir tıkırtı işittim. Kaptan yataktan atlayıp bir uyarı havlamasıyla kapıya doğru koştu.

“Kim o?” dedim.

“Ryan.”

Beni nasıl bulmuştu? Üzerimde külot ve kısa tişörtüm olduğunu unutup Kaptan’ı geri çekerek kapıyı açtım.

“Burada ne arıyorsun?” Etrafta kimsenin olmadığından emin olabilmek için iyice bakındım.

“İşini ve tekneni kaybettiğini duydum. Konuşmamız gerek.”

“Burada olduğumu nereden bildin?”

“Dostlarımdan biri Stephanie’yi tanıyor, barınak müdürünü yani. Onun dövmelerini yapıyor. Bugün ona iş aradığından ve kamp bölgesinde kaldığından söz etmiş. Ben de hepsine bakıp, kamyonetini bulana dek seni aradım. Hatta seni kumsalda yürürken gördüm...”

Yürüyüş esnasında ona zihnimden gönderdiğim düşünceleri hatırladım. Hissetmişti. Biliyordum. Gözlerimiz kenetlendi, bakışlarını ilk çeken ben oldum. “Bir dakika bekle.”

Kapıyı kapatıp üzerime bir kot ve eşofman üstü geçirdim.

Bu kabinin en güzel yanı kamp alanın arkasında yer almasıydı ve etrafı yoğun ağaçlarla çevriliydi. Hiç kimse burayı göremese de ben uzakta konuşan kampçıları işitebilir, rüzgarla taşınan kamp ateşlerinin kokusunu ve kahkaha seslerini duyabilirdim. Yine de Ryan'la dışarıda konuşmak beni rahatsız etti.

Kupıyı açıp başımla işaret ederek, "İçeri gel," dedim.

Ryan masaya oturup etrafa bakındı. "Fena değil."

"Burası tam bir lağım." Karşısına oturdum. Bu, yıllardır ona en yakın olduğum andı ve kendimi çok rahatsız hissetmiştim. Dağınık saçlarım, bozulmuş yatağım ve etrafa saçılmış giysilerimden utandım. Daha evvel onunla odamda hiç yalnız kalmamıştık ve şu an Ryan benim yaşam alanımdaydı. O benim için hem bir yabancı hem de fazlasıyla tanıdık biriydi. Özellikle hareketleri ve sesi. Çok iyi görünüyordu, saçı hoştu. Belli ki buraya gelmeden önce yıkanmıştı. Fakat tıraş olmamıştı ve yüzünü karanlık bir gölge kaplıyordu. Gençken de çok sık tıraş olmadığını anımsadım. Soluk renk kot, üzerine oturan beyaz bir tişört giymişti ve onun da üzerinde fermuarı açık duran siyah bir eşofman üstü vardı. Bileğindeki dövmelelerden biri eşofman üstünün kolundan dışarı taşıyordu. Bir kartal pençesiydi.

"Daha kötülerini de gördük," dedi.

"Evet." Bunu düşünmek, neler yaşadığını bilmek, hapis-hane hakkında konuşmak istemiyordum. "Kamyonetin nerede?"

"Aşağıda, yolda. Ağaçların arasına gizledim. Buraya kadar otostopla geldim. Babamın eski bir dostunun teknesinde bazı işlerim vardı. Adamın marinada bir de yelkenlisi var. Senin teknenden atıldığını o duymuş."

"Peki, benimle ne hakkında konuşmak istedin?" dedim.

"Okyanus gibi kokuyorsun."

Bu beni hazırlıksız yakalamıştı. Mideme bir sıcaklık yayıldı. Kıpırmızı olmuş, bu tepkime ben bile kızmıştım. “Bana bunu söylemeye mi geldin?”

Gözlerimiz yeniden birleşti. Bu kez bakışlarını kaçırın Ryan oldu. “İşini ve her şeyini kaybettiğin için çok üzgünüm,” dedi.

“Her şeyimi kaybetmedim. Henüz değil.” Pencereden bakıp karanlıkta tıkırdayan tavşan ve fare seslerini kulaklarını dikeyerek dinleyen Kaptan’a baktım. Sonra tekrar Ryan’a döndüm.

“Bunun Shauna’nın bir tuzağı olduğuna eminim. Kızının benden hoşlanıyor olmasına çok kızıyor.” Ona olan biteni anlatıp, Shauna’yla yüzleşmemizden ve kendisinden uzak durmam konusunda beni nasıl uyardığından söz ettim.

“Nicole’ü o kaltakların öldürdüğünden kesinlikle eminim,” dedi. Sesindeki derin öfkeyi, gözlerindeki ağır nefreti fark etmiştim. Ben de böyle hissediyordum ama Ryan’ın bu şiddetli tavrı beni endişelendirmişti. Patlaması ona nelere mal olurdu? Kendisini sakinleştirmek ister gibi, derin bir nefes aldı.

“Bugün Cathy’yi bulmuşlar. Ölmüş.”

“Lanet olsun.” Ayağa kalktım, kafamdan bir sürü şey geçiyordu. Her an polisler içeri girecek ve bize bağırmaya başlayacaklar gibi geldi. Kapıya baktım.

“Evet, iskelede benimle birlikte çalışan çocuk cesedi çıkardıklarında limandaymış ve polisleri konuşurken duymuş. Cesedin uyuşturucu alışkanlığıyla tanınan Cathy Schaeffer’a ait olduğunu söylemişler.”

“Aşırı dozdan mı ölmüş?”

“Henüz bilmiyorum ama olay yerinde çok fazla polis varmış. İçgüdülerim bunun bir cinayet olduğunu ve yakında kapımızın çalınacağını söylüyor.”

“Kızdırdığı çok insan olmalı.” Sesimdeki paniği ben bile duyabiliyordum.

“Muhtemelen evet ama etrafta cinayetten sabıkası olan sadece ikimiziz.”

Haklıydı. Şimdi bitmiştik. Sandalyeme yaslandım, sert zemini kalça ve bacaklarıma batıyordu. *Geri dönmüyorum. Asla olmaz. Geri dönemem.*

Ryan, “Daha bu olaydan önce bile Hicks sürekli peşim-deydi,” dedi. “Benzin istasyonunda işerken bile etrafımda dolanıyordu pislik herif. Erkekler tuvaletinde takılmayı sevip sevmediğimi sordu ve umarım seviyorsundur çünkü yakında hapse geri döneceksin dedi. Beni zorlamaya, ters bir şey yapmamı sağlamaya çalışıp duruyor.”

“Neden umursuyor ki?”

“O herif beni hiç sevmedi. Babamdan da nefret ederdi. Sana bir şey söyleyeyim Toni, eskiden ondan korkmazdım fakat şimdi çok korkuyorum. Tekrar hapse gireceğimize dair içimde kötü bir his var.”

Benim de içimde kötü bir his vardı. “Rehabilitasyon evinde kendime bir düşman edindim. Kadının içeride arkadaşları var ve hepsi beni bekliyor.” Ona Helen’i anlattım.

Ryan sessiz ve endişeli bir biçimde düşünüyordu. Kolundaki yaralardan birine dokundu. Çizikler hâlâ kırmızı ve taze gibi duruyordu.

“Bu çok kötü. İyi olacak mısın peki? Senin de içeride arkadaşların var mı?”

“Birkaç kız var ama biliyorsun, seni yalnız yakalarlarsa olay biter.”

“Eğer Suzanne bizi geri yollarsa içeride çok daha uzun süre kalırız. Her saniye arkayı kollamak zorunda kalırsın.” Ryan haklıydı. Suzanne’in bizi otuz gün uzaklaştırma yetkisi

vardı. O sırada polis araştırmasını yapar, Suzanne de bizim gerçekten bir risk oluşturduğumuzu düşünürse ikimizi de Şartlı Tahliye Kurulu'na sevk ederdi. Bir sonraki şartlı tahliyemizi almamız doksan günü bulurdu.

“Ya sen?” dedim. “Sen iyi olacak mısın?”

“Bana bir şey olmaz.” Fakat bunu söylerken yeniden aynı yara izine dokununca içeride düşmanı olup olmadığını merak ettim. Bir an için tekrar çocukmuşuz da Ryan bana babasının yaptığı başka bir yarayı gösteriyormuş gibi geldi. Neredeyse koluna uzanıp yarasına dokunacaktım. Son anda elimi masanın altından geri çekip, parmaklarımı bacaklarımın arasına soktum.

Ryan, “Polisler sana benim hakkımda bir şeyler anlatıp tıpkı ilk seferde yaptıkları gibi bizi birbirimize düşürmeye çalışacaklardır,” dedi. Sorgularımız, polislerin bize anlattığı yalanlar hakkında hiç konuşmamıştık ama belli ki onun da kafasını şişirmişlerdi. İkimizin de birbirimizi kurtların önüne atmadığını bilmek bana çok iyi geldi. Birbirimize sadık kalmıştık. “Cathy’yle konuşmuş olmam kötü görünüyor ama ona zarar vermedim, kendisine sağ ihtiyacım vardı.”

“Biliyorum.” Biliyordum da. Gerçi yüzündeki o öfke ve nefreti, hapishanenin insanı nasıl değiştirdiğini düşünmeden edemedim. Beni de çok değiştirmişti.

“Ben isimlerimizi temize çıkarmak istiyorum,” dedi. “Dışarıda olmamız yetmez. Ben lanet olası şartlı tahliye koşulları olmadan, tamamen özgür kalmak istiyorum.” Durup yüzüme baktı. Tepkimi ölçüyor, beni sınıyordu. “Ben her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum.”

Sözleri havada asılı kaldı, görünmez bir ip sanki beni ona doğru çekiyordu. Aslında ne demek istediğini gayet iyi anlamıştım. Tıpkı çocukken yaptığım gibi masadan kalkıp ku-

cağına oturmak istedim. Fakat bir şey beni tutuyordu. Korku beni tutuyordu.

“Yıllar içinde çok fazla şey değişti Ryan. Biz büyüdük.”

Acı acı gülümseyerek, “Duymadın mı?” dedi. “Hapishanede hiç kimse büyümmez.”

Duymuştum. Hatta çok duymuştum fakat bu benim için geçerli değildi. Kendimi bin yaş yaşlanmış gibi hissediyordum. Tenim bile beni aşağı çekiyordu. Onu tıpkı bir uyku tulumu gibi masaya atıp yere indirdiğimi ve kıvrılarak içine girdiğimi hayal ettim.

Ryan’ın sözleri beni düşüncelerimden uyandırdı. “Ya zamanda geri *gidebilseydik*?”

“Eğer zamanda geri gidebilseydik, o gece göle asla gitmezdim. Eğer Nicole’ü götürmeseydik şu an hâlâ yaşıyor olurdu.” Bu, her lanet gün yaşadığım, ikinci bir kalp gibi içimde atıp duran acı dolu, zalim gerçeğin ta kendisiydi.

Ryan derin bir iç çekip başıyla onayladı. Sandalyesine yaslanırken omuzları çökmüştü. Kısa bir süre sonra, “Okula birlikte gittiğimiz bazı kişilerle konuştum ve o gece gölde olan başka birilerini daha buldum. Hani aşağıda gördüğümüz partidekileri. Kızın adı Allison. Bizden bir yaş küçük. Polislere o gece on birden sonra Shauna’nınkine benzeyen beyaz bir araba gördüğünü söylemiş. Hangi polis diye sorduğumda bana Hicks diye cevap verdi. Adam da ona sarhoş olduğu için güvenilir bir tanık olmadığını söylemiş. Sonra da gördüğü şeyden emin olmadığını anlatana dek kıza bir sürü som sormuş,” dedi.

Kızların duruşmadaki ifadelerini anımsadım. Daha erken bir saatte göle geldiklerini, Nicole’le ikimizin saat on sularında kavga ettiğimizi gördüklerini ve on buçuk civarında oradan ayrıldıklarını söylemişlerdi. Polis Nicole’ün on bir civarında öldürüldüğünü ortaya çıkarmıştı. Eğer Allison saat

on birden sonra beyaz bir araba görmüşse, bu, kızların da işin içinde olduğunu doğruluyordu.

Ryan konuşmayı sürdürdü. “Bence Shauna’nın babası polis olduğu için onun ve arkadaşlarının bu işe karışmış olabileceğini göz önüne dahi almamışlardır.”

Eğer kızlar benim peşimdeyseler ve Ryan’ın kamyonetini görüp, karanlıkta benim yerime Nicole’ü aldıysalar... Birbirimize çok benzerdik. Ya da belki de yazın son haftalarında aralarında bir şeyler geçmişti. Aklıma Nicole’ün ölümünden birkaç gün önce evimizin dışında bekleyen o beyaz araba geldi. Nicole bana Shauna’nın kasaba dışında olduğunu söylemişti. Yoksa bu da mı yalandı?

Ryan, “Allison yeniden ifade vermeye razı ama bu yetmez,” dedi. “Hicks haklıydı. Eğer o gece içmişse pek de güvenilir bir tanık sayılmaz. Saati karıştırdığını söylerler.” Yumruğunu masaya vurdu. “Shauna bir tanık daha öldürmeden, konuşmaya niyetli birini bulmam gerek.”

Yoksa hapse geri gönderilecektik.

“Belki de Suzanne’den bizi Campbell River’den başka bir yere nakletmesini istemeliyiz,” dedim. “Buraya hiç dönmemeliydik.”

“Ben hiçbir yere gitmiyorum. Şartlı tahliyede yaşamak zaten yaşamak değil ki. Hâlâ hiçbir özgürlüğümüz yok. Ben adımımı temizlemek istiyorum, annemin bu kasabada başı dik bir şekilde yürümesini istiyorum, Shauna’nın üzerinde büyük bir baskı hissetmesini istiyorum. Eğer bu işi o yaptıysa biz dışarıda olduğumuz sürece asla kendisini güvende hissetmeyecektir.” Bana ciddi gözlerle baktı. “Nereye taşınacağımızın önemi yok. Canlı olduğumuz sürece onun için bir tehdidiz, özellikle de artık sessiz kalmayacağımızı fark ettiği için.”

Haklıydı. Hapisten çıkmış olabilirdik ama adımız tama-

men temizlenene dek asla tam anlamıyla özgür olamayacağım. Annemle babamın gözlerine bakıp nihayet bunu kız kardeşime yaptığımı inanmadıklarımı asla göremeyecektim.

“Peki, planın nedir?” dedim.

“İnsanlarla konuşmaya ve bir şeyler bulmaya devam edeceğim. Mutlaka bir kırılma noktası olacaktır ama bu biraz vakit alacak.” Havada bir tehlike hissetmiş gibi başını kaldırıp etrafa bakındı. “Biri gözetliyor olabilir, artık gitmeliyim.”

“Ben ön kapıdan Kaptan’ı çiçe çıkarmışım gibi çıkarım. Arkadaki yatak odasının penceresi açık.”

Tüm gece Ryan’ı düşündüğüm ve birbirimizi görebilmek için pencerelerin tepesine tırmandığımız o günler aklıma geldi. O da aynısını düşünüyordu çünkü bana imalı bir şekilde gülümseyip, “Aramızdaki şeyin çok güçlü olduğunu düşünürdük, ha?” dedi.

Bu kez anılara boyun eğdim ve uzanıp Ryan’ın elini tuttum. Sıcaklığını, varlığını hissettim. Geceler boyu hücremde onun elini hayal ederek kendi elimi tutup yattığımı düşündüm. Yüzünde merak, hüznün ve korku karışımı bir ifadeyle durup ellerimize baktı. O an boğazıma takılıp kalmıştı fakat korku beni kendime getirdi. Hemen elimi çekip ayağa kalktım. “Kaptan’ı dışarı çıkarsam iyi olur.”

Ryan da başıyla onaylayıp ayağa kalktı. Kabinin arka tarafına doğru ilerledi, ben de Kaptan’ın tasmağını taktım. Son anda arkasını döndü.

“Eğer sorgulanırsak ve şartlı tahliyemiz askıya alınırsa lütfen sağ kal, tamam mı? Çünkü yeniden dışarı çıktığımızda – ki çıkacağız – alaşağı edeceğimiz bazı tipler olacak.”

Gülümsemeye çalışsam da acaba bu onu son görüşüm mü diye düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. Yaşadığım benzer bir anı hatırladım. Yıllar önce mahkeme salonundan

çıkartılırken, bedenimden bir şeylerin sökülüp alındığını hissetmiştim. Ryan gözlerimdeki şüphe ve korkuyu görüncce, bunu engellemek istemiş gibi kendi gözlerini kapattı. O da bu acıya dayanamıyor gibiydi. Dönüp arkasına bakmadan pencereden dışarı çıktı.

Ryan karanlıkta yolunu bulabildi mi diye düşünerek Kapitan'ı dışarı çıkardım. Sonra aklıma Cathy geldi. Derin bir nefes aldım, dışarıda kaç günüm kaldığını merak ediyordum. Kaç gün daha sağ kalacaktım?

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

CAMPBELL RIVER

HAZİRAN 2013

Ertesi gün polis aradı ve bana bazı sorular soracaklarını, öğleden sonra karakola gelmemi istediklerini söylediler. Konunun ne olduğunu anladım ve babamla güç bir telefon görüşmesi yaptım. Önce cebini denedim ama açmayınca evi aramak zorunda kaldım. Telefona annem cevap verdi.

“Selam, ben Toni. Babamla konuşabilir miyim lütfen?” Sessiz kalınca telefonu yüzüme kapatacak sanmıştım ve nefesimi tutup klik sesini bekledim.

“Bir dakika.” Telefonu uzatır gibi bir ses çıktı. Bir yandan da öfkeli ve telaşlı fısıltılar işittim.

Babam nihayet telefonu aldı. “Toni? İyi misin?”

“Evet, şimdilik. İşimi kaybettim. Bir hırsızlık oldu... fakat ben yapmadım.” Olayı örtbas etmeye çalışmanın bir manası yoktu. Şimdiye dek duymamışlarsa bile zaten yakında söylentiler kulaklarına giderdi. Babam sessiz kalınca acaba ergenlik günlerimi mi düşünüyor diye merak ettim. Komşunun evine girişimizi ve çalınan Percocet ilaçlarını filan.

“Biri bana tuzak kuruyor ve başımı daha fazla belaya sokmaya çalışabilir. Ben sadece... sadece duyacağın hiçbir şeyin

doğru olmadığını bilmeni isterim. Çocukken bana güvenmen için sana hiç sebep vermedim ama ben kötü biri değilim baba. Her şeyi doğru düzgün yapmaya çalışıyorum...” Gözümünden yaşların akmasına ben bile şaşırmıştım. Hepsini çabucak sil-dim. Kaptan yataktan beni izliyor, kahverengi gözleri keder ve endişeyle bana bakıyordu.

Babam, “Hayatını değiştirmeye çalıştığını biliyorum,” dedi. Fakat sesi, duyulmak istemiyormuş gibi alçak ve yavaş çıkıyordu.

Acıyı geçtim, şu an amacıma odaklanmalıyım. “Eğer şartlı tahliyem askıya alınırsa, köpeğime bakabilir misin? Tekrar çıkana kadar sadece.”

“Eminim bakabiliriz...” O sırada arkadan annemin bir şeyler söylediğini duydum. Babam da ona cevap verdi ama ahizeyi kapatıyor olmalıydı çünkü ses çok net duyulmadı. Daha çok tartışıyor gibiydiler.

Telefonu annem aldı. “Üzgünüm ama bizim bir kedimiz var. Köpeğin başka yere gitmek zorunda. Onu alamayız.”

“Yani almazsınız.” Sesimdeki hayal kırıklığından nefret ediyordum.

Annem cevap vermedi.

“Teşekkürler.” Telefonu kapattım.

Daha sonra barınaktan Stephanie’yi arayıp yanlış bir şey yapmamış olmama rağmen şartlı tahliyemin bir süre askıya alınabileceğini anlattım. Konuşurken gözyaşlarıma hakim olabilmek için birkaç kez durmak zorunda kalmıştım. Çok utanıyordum, acaba lokantadaki hırsızlık olayını duydu mu diye merak ettim. Bir yandan da Kaptan’ı bırakacak olmanın hüznünü yaşıyordum. Çok şükür Stephanie hiç soru sormadı.

“Ona bir yuva bulana dek barınakta kalabilir,” dedi. “Fakat onu birine vermemiz gerekecek.”

Onun ne başka biriyle ne de barınakta yaşamasını istesem de benim için en uygun seçenek buydu. “Teşekkürler Stephanie.”

Yatağa girip Kaptan’ın başını göğsüme bastırdım. Tekrar kafese gireceğini düşünmemeye çalıştım. Ona sonsuza dek göz kulak olacağıma söz vermiştim.

Karakolda beni Nicole’ün ölümünde sorguladıkları odaya aldılar. Aklıma battaniyeye sarınıp korku içinde beklediğim o anlar geldi. Acaba bu odayı kesten mi seçmişlerdi? Doug Hicks’in geldiğini görünce bu şüphemin doğru olduğunu anladım. Adam yaşlanmıştı, şu an kırklarının başında olmalıydı ama yine de iyi görünüyordu. Beyaz-sarı saçları ve solgun kirpikleri beni yine korkutuyor, hâlâ birkaç ergenin kafasını tokuşturmaktan zevk duyuyormuş, gençleri ölümüne korkutmak işinin bir parçasıymış izlenimi veriyordu. Buz mavisi gözleri benimkilerle buluştuğunda korktum ve irkildim. Çoktan kararını verdiği anlaşılıyordu. O zaman da bana inanmamıştı, belli ki şimdi de inanmayacaktı.

Sandalyeyi yanıma doğru çekerek masaya yaslandı. “Bir sorunumuz var gibi görünüyor Toni. Umarım birkaç soruya cevap verirsin de seni şüpheli listesinden çıkartırız ama dileğin an gitmekte özgürsün, tamam mı?”

Sessizce bekledim. Olayın farkındaydım. Henüz tutuklanmamıştım, o da bana gözaltında olmadığımı bildiriyordu.

“Dün Cathy Schaeffer’in cesedinin bulunduğunu duymuşsundur,” dedi. “Cinayete kurban gitmiş.”

Konunun bu olduğunu, başka bir sebeple beni aramayacaklarını bilsem de haberi duymak beni kötü etkilemişti.

Duruşmada Cathy'nin ağlayarak yalanlarla dolu ifade verişini anımsadım. Ondan nefret etsem de ölmesini istemezdim. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Öyle mi?"

"Elbette."

Gözlerini kısıp sert sert bana baktı. Hapishanede gardiyanlarla asla göz temasına girilmeyeceğini öğrenirsiniz, o yüzden şimdi de adamdan gözümü ayırmamak için bütün gücünü kullanmam gerekiyordu.

"Öldüğü için sevineceğini sanmıştım, mahkemede aleyhine tanıklık ettiği için. Bu seni oldukça kızdırmış olmalı."

Çenemi kapalı tuttum.

Bana o kadar yaklaştı ki yediği öğlen yemeğinin kokusunu alabiliyordum. İtalyan yemeği idi, domates sosu ve fesleğenli bir şeydi. Ben de korkuya değil, buna odaklandım.

"Ölüm şekli, aldığı darbeler tıpkı kız kardeşininkine benziyor. Hatta silah yine bir lastik demiri olabilir."

Ağzıma asit tadı geliyordu, midemdekiler yukarı çıkmaya başlamıştı. Nicole'ün cesedini düşünmemeye çalıştım. Kafatası ezilmiş, yüzü yamulmuştu. Fakat demirin suratına inişini, Nicole'ün korkuyla yüzünü kapatmaya çalıştığını düşünmeden edemedim. Hicks'in benden bir tepki alacağını düşünmesini istemiyordum ama sıcaklamıştım ve alnımdan terler damlıyordu. Adam yüzümü inceliyor, bakışları boynumda atan nabzımda sabitleniyordu.

"Geçen çarşamba gecesini neredeydin?" dedi.

"Geç saate dek lokantada çalışıyordum." Azıcık nefes verdim çünkü cinayetin o gece işlendiğini duymuş olmak beni rahatlatmıştı. Bir gece önce ise evde tek başımaydım, yani geçerli hiçbir mazeretim yoktu.

"Kaçta çıktın?"

“Temizliğı bitirdiğimde saat gece yarısı olmuştu.”

Adamın yüzündeki ifadeyi görünce Cathy’nin kaçta öldüğünü ya da polisin ölüm saatini tespit edip edemediğini merak ettim.

“Sonra başka bir yere gittin mi?”

Düşündüm. “Köpek kurabiyesi almak için bir benzin istasyonunda durdum.”

“Fişin var mı?”

“Emin değilim, olabilir.” Umarım vardır diye düşündüm.

“Kasiyeri hatırlıyor musun?”

“Genç bir oğlandı, sarışın ve keçisakallıydı.” Köpeklerimizden bahsetmiştik. Beni hatırlaması için içimden dua ettim.

Hicks geriye doğru yaslandı. Bana on sekiz yaşındayken baktığı gibi baktı, iyi biri değilmişim gibi. “Sanırım o gece Ryan’ın nerede olduğunu bilmiyorsundur.”

Şu an çok dikkatli olmalı, gözümde en ufak bir korku belirtisi daha göstermemeliydim.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Çıktığından bu yana onu hiç gördün mü?”

“İletişim kurmamıza izin verilmiyor.”

“Ben onu sormadım.” Bu lanet herif tıpkı hatırladığım gibi zekiydi.

“Hayır, onu görmedim.”

“Duruşmada kızların verdiği ifadeye oldukça kızdığını duydum.”

“Nasıl hissettiğini bilemem.”

“Peki, sen bu konuda ne hissediyorsun?”

Kendimi durdurmadım. “Hepsi yalan söyledi.”

“O zaman da böyle demiştin.”

“Çünkü gerçek bu.”

“O halde sen de onlara kızgın olmalısın.”

Şartlı tahliye görüşmelerimde bu tarz bir cümleye karşı ne söyleyeceğimi ezberlemiştim. “Geçmiş hatalarımdan çok ders aldım ve şu an tek istediğim toplumun üretken bir bireyi olmak.”

Bakışlarından, ona aslında defol git dediğimi gayet iyi anladığını gördüm. Aslında ona iyice yaklaşıp dilimi döndürerek ve kelimeleri eze eze cümleyi bir kez daha tekrar edecektim ama aklıma Kaptan geldi ve hepsini yuttum.

“Davanızı ve o gece olanları düşündüm,” dedi. “Ryan zaten kötü bir çocuktur ama sen onunla takılmaya başlayana dek oldukça iyi bir kızdın. Yine aynı şeyin yaşanıyor olduğunu düşünmekten nefret ediyorum.”

“Yaşanmıyor.”

“Olur da arkadaşını yeniden *görecektir olursan* bil diye söylüyorum, içeride son derece öfkeli bir dövüşçü olarak nam saldı. Bazı gardiyanları dövdü ve tecritte oldukça zaman geçirdi.”

Ryan canına tak etmezse kavgadan hep kaçardı. Bunu düşününce şaşırdım ve hapiste başına ne tür kötü şeyler gelmiş olabileceğini düşündüm. Ben de tecritte kalmıştım. İkimizin de bunu hak etmediğini biliyordum ve onun da tecritte vakit geçirdiğini duyunca son derece öfkelen dim. Fakat çenemi kapalı tuttum.

Hicks, “Eskiden takıldığınız birkaç kişiyle konuştum,” dedi. “Çocuklardan biri Ryan’ın hep Nicole’ün ne denli seksi bir kız olduğundan söz ettiğini anlattı.” Başını iki yana salladı. “Görünüşe göre ikinizle ilgili bir fantezisi varmış.” Beni sinirlendirmeye çalıştığının farkında da olsam bu yalanları canımı çok sıkıyordu. Tanrım, kız kardeşim ölmüştü.

Bana doğru eğildi. Kolları kollarıma değiyor, çok iyi arkadaşmışız gibi gözlerimin içine bakıyordu. Ona bakmayı reddedip gözlerimi duvara çevirdim.

“O gece ikinizin de kendinizden geçtiğinizi söylemiştin ama sevgilin Ryan’ın tüm gece o şekilde *kaldığını* nereden biliyorsun? Uyanıp Nicole’le şansını denemeye karar vermediğini nereden biliyorsun? Kollarında çizikler vardı.”

O gece yanımda yatan Ryan’ın yüzünü kapatan bileklerindeki çizikleri gözümde canlandırdım. Yoksa bahsettiği şey bu muydu?

“Onlar çalılar yüzünden oldu. Ryan kız kardeşime asla *do-kunmazdı*.”

Fakat Hicks devam etti. “Emin misin? O yaz Nicole’ü bir partide yatak odasına götürdüğünü biliyor muydun? Bir saat boyunca içeriden çıkmamışlar.”

Kafam geriye doğru gitti. Hemen düzeltmeye çalıştıysam da Hicks bunu fark etmişti.

“Bilmiyordun.”

“Çünkü bu palavra.”

“Tanıklar var.”

Güldüm. “Doğru, muhtemelen duruşmamızda yalan söyleyen tanıklardır.”

Adam başını iki yana salladı. “Birkaç kişi ikisini birlikte odaya girerken görmüş. Nicole inanılmaz sarhoşmuş, içeride neler olduğunu kim bilebilir?”

Yüzüne bakıp o yazı düşündüm. Ne partisi? Ben lokantada çalışırken mi olmuştu? Yoksa Hicks bunu uyduruyor muydu?

Devam etti. “Gördüğün gibi, Ryan belaya bulaşmadan duramazdı. Benzin çaldı, seni komşunuzun evine gizlice girmeye ikna etti. Babası da çok kötü bir tipti. Ryan’ı çok hırpalardı ve çocuk da ona karşı büyük bir kin beslerdi. Bu tip şeyler eninde sonunda kendini bir şekilde gösterir. On yedi sene evvel elimizde ölü bir kız vardı ve şimdi yine var. Ben de kendime bu iki kızın ortak noktası neydi diye soruyorum. Ryan

Walker. Belki o zaman onu korudun ama ya şimdi? Yeniden hapse gitmek istediğini sanmıyorum. O yüzden eğer bir şey biliyorsan, sevgilin hakkında herhangi bir şey, hemen konuşmaya başlasan iyi edersin.”

Sesim sakın ve kontrollü de olsa nabzım kulaklarımda atıyor, herifin kafasını alıp masaya çarpmak istiyordum.

“Ryan hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bir tanığı öldürüp bunu aynı Nicole’ün öldürüldüğü şekilde yapmayacak kadar aptal biri olmadığını kesinlikle biliyorum. Cathy keşin tekiydi. Aşırı dozdan ölmüş olması daha mantıklı değil mi? Bizler sorunlu çocuklardık, buna hiç şüphe yok ama aptal olduğumuzu ya da bizimle uğraşmayan hiç kimseye bulaştığımızı söyleyemezsin.”

“Ben de bunu diyorum ya Toni.”

Bu kadar çok konuştuğum için kendimi tekmeleyebilirdim ama duramıyordum.

“Benim demek istediğim, katil filan olmadığımız. Siz o zaman bu davayı batırdınız. Katil hâlâ dışarıda ve biri bizi suçlu göstermeye, yolundan çekilmemizi sağlamaya çalışıyor. O yüzden siz saçma sapan sorularınızla burada bizimle uğraşırken, o da ne kadar lanet ve aptal polisler olduğunuzu düşünüp size kahkahalarla gülüyor.”

Adam kıpkırmızı olmuştu. Sonunda biraz gerileyip beni rahat bıraktı.

“Ben burada sana yardım etmeye çalışıyorum Toni. Temize çıkman için bir şans veriyorum. Zaten bir hırsızlık vakasıyla karşı karşıyasın, şimdi de bu. Durumun hiç iyi görünmüyor.”

“O hırsızlığı da bunu da ben yapmadım. Bana yardım etmeye filan çalışmıyorsun. Sadece seninle konuşarak bile şartlı tahliyemin içine ettiğimi gayet iyi biliyorsun.”

“Eğer Cathy’nin ölümüyle bir ilgin olduğunu bulursak, şartlı tahliye en son endişelenmen gereken konu olacak.”

“Hiçbir şey söylemiyorum. Siz polisler sadece kendi görmek istediklerinizi görüyor, kendi duymak istediklerinizi duyuyorsunuz. Şimdiye dek anladığım kadarıyla sen kör ve sağır birisin. Eğer daha çok soru soracaksan ya avukatımı isterim ya da beni tutukla.”

Başını salladı ve sınırlarımı zorladığının farkında olarak ayağa kalktı. “Geldiğin için teşekkürler Toni. Eğer gerekirse seninle irtibata geçeriz.”

Binadan dışarı çıkıp kamyonetime binene dek bana eşlik etti ve giderken de arkamdan baktı. Kamp yerine gidene dek kalbimin atışları düzelmemişti. Sonra Suzanne’i aramam gerektiği aklıma geldi ve nabzım yine hızlandı.

İlk çalışta açmıştı. “Alo?”

“Selam Suzanne, ben Toni. Polislerin beni sorguya çektiklerini bilmeni isterim.”

“Ne için?”

“Cathy Schaeffer, cesedi bulunmuş. Öldürülmüş. Bir lastik demiriyle dövüldüğünü düşünüyorlar.” Telefonun diğer ucunda sağır edici bir sessizlik oluştu. “Sordukları gece için tanıgım var. Geç saate kadar çalıştıktan sonra eve dönüş yolunda bir benzin istasyonunda durup kasiyerle sohbet etmişim. Kontrol ettiklerinde olayla alakam olmadığını görecektir.”

“Bu hiç iyi değil Toni.”

“İyi görünmediğini biliyorum ama ben yanlış bir şey yapmadım. Biri bizimle fena halde uğraşıyor.”

“Bizimle?”

Lanet olsun. Neredeyse ağızımdan kaçıracaktım. Ryan hakkında konuşmalarına dikkat etmeliydim.

“Polis Ryan’la ilgili de bir sürü soru sordu ama ben onu ne gördüm ne de konuştum.” İçimden *onun da* geçerli bir mazereti olması için dua ediyordum.

“Müdürümle konuşmam gerek, muhtemelen yeniden görüşmek için seni çağıracağız.” Yeniden görüşmek mi? Bundan hoşlanmamıştım.

“Bana doğrudan söyle Suzanne. Şartlı tahliyemi askıya mı alıyorsun?”

“Sadece gel. Konuşacağız.” Beni ürkütmemeye çalışıyordu ki bunun anlamı muhtemelen hapı yuttum demekti.

Yumruğumu sıkıp telefonu odanın öbür ucuna fırlatmak için kendimi zor tuttum. *Sakin ol Toni. İşleri daha da beter hale getirme.* “Ne zaman gelmemi istiyorsun?”

“Sana dönerim.”

Telefonu kapattı.

Kabinde kalmaya dayanamadığım için dışarı süt almaya çıktım ve markete girer girmez gazeteyi gördüm. Başlığa bakınca donup kaldım: ‘Kasabalı Kadının Cesedi Bulundu.’ Gazeteyi alıp kamyonetime geçtim ve yazan her berbat kelimeyi tek tek okumaya başladım. Nicole’ün cinayetinden, benden ve Ryan’ın şartlı tahliyede olduğundan söz ediyorlardı. Nicole’ün ölüm yıldönümünün yaklaştığı ve Cathy’nin duruşmadaki yıldız tanık olduğu yazılmıştı. Her cümle kızın ölümünün bir tesadüf olmadığını ima ediyordu. Annemleri düşündüm. Tüm bunlar onları yeniden sarsacaktı. Muhtemelen çoktan bir sürü telefon almaya başlamışlardı bile. O gece saatlerce uyumayıp, Hicks’in söylediklerini düşünerek bir plan yapmaya çalıştım. Kaptan da yanımdaydı. Hâlâ Ryan ile Nicole’ün hangi partide birlikte olduklarını bilmiyordum. Bu bir yalan olmalıydı.

Gece saat birde pencерemde bir tıkırtı oldu. Kaptan da, ben de irkilmiştik. Köpek havlamaya başladı. Perdeleri açtım. Ryan’dı. Pencereyi hafifçe kaydırdım.

“Sen burada ne halt ediyorsun? Biliyorsun ki...”

“Seninle konuşmam gerek.”

“Arayabilirdin.”

“Yüzünü görmek istedim. Bugün seni sorguya aldılar mı?”

“Evet, seni?”

“Evet. Nerede olduğuma dair kanıtım var. O gece annemle sabaha kadar mutfağı boyadık. Yine de annemin beni korumak için yalan söylediğinden söz edip beni oldukça zorladılar ama biz boya yaparken erkek arkadaşı uğramış ve beni görmüştü.”

Rahatlamış olsam da şu an beni soktuğu durumdan ötürü ona yine de kızgındım. “Ben de çalışıyordum ve eve dönerken yolda bir benzin istasyonuna uğramıştım. Cathy’nin kaçta öldürüldüğünü bilmiyorum. Suzanne’i aradım. Görüşmek için beni çağırdı.”

“Beni de. Bu, görüşmeden fazlası olacak Toni. Sadece kaçmayalım diye öyle söylüyorlar. Oraya gittiğin an kelepçeyi takacaklar.”

Ben bunu zaten çoktan anlamıştım. “Burada olmaman gerek. Polislere seni hiç görmediğimi söyledim ama muhtemelen bizi izliyorlardır.”

Ryan yüzümü inceliyordu. Bakışlarımı eğip battaniyemin ucuyla oynadım fakat o, değişik bir şeyler olduğunu anlamıştı.

“Hicks başka ne söyledi?”

Başımı kaldırıp tekrar yüzüne baktım. “Hapiste başının derde girdiğini ve Nicole’e karşı zaafın olduğunu.”

“Bu lanet olası bir yalan... Hiç senin kardeşinle böyle bir şey yapar mıyım? Sen benim değer verdiğim tek şeydin, bunu biliyorsun.”

“Biliyorum. Sadece kafamı bulandırmaya çalışıyordu. İkizinizin bir partide yatak odasına gittiğinizle ilgili bir şeyler de söyledi ama palavra olduğundan eminim.”

Fakat bu kez Ryan'ın yüzü kızarmıştı.

“Nasıl yani, Ryan?”

Çenesini sıkarak gözlerime baktı. “Sen bir gece geç saate kadar çalışırken ben de bir partiye uğramıştım. Nicole’ün de kızlarla birlikte orada olduğundan haberim yoktu. Çok sarhoştum ve sağa sola yığılıyordu. Bana midesinin bulandığını söyleyince ben de onu yatak odalarından birine çıkardım. O da kustum ama çok utanmıştı. Biraz ayılana kadar odada bekledik. Onunla alkol konusunda konuşmaya çalıştım, biraz sakin olmasını söyledim...”

“Bana neden anlatmadın?” Bu olaydan bana hiç söz etmemesine çok şaşmıştım. Hem kafam karıştı hem de rahatsız oldum. Aramızda hiç sır olmadığını sanıyordum.

“Sana bir şey söylememem için bana yalvardı, hem o yaz ikiniz çok kavga ediyordunuz. Başına daha fazla dert açıp seni strese sokmak istemedim.”

“Bir şey söylemeliydin.” Yüzüm öfke ve acıdan yanmaya başladı.

“Haklısın. Saçmaladım.”

Ağlamaktan korktuğum için yüzüne bakamadım. İlişkimiz o zamanlar güvendiğim tek şeydi, gerçek olduğunu bildiğim tek şey. Şimdi ise ne düşüneceğimi bilemiyordum. Boş gözlerle masaya baktım.

Ryan elimi yakaladı. “Hey, sana doğruyu söylüyorum. Tamam mı?”

Tekneme geldiği gece Shauna’nın o imalı sözlerini anımsadım. Demek ki partiden haberi vardı ama başka bir şey daha mı biliyordu? Ryan bize geldiğinde Nicole’ün hep etrafımızda olmaya çalıştığı, birlikte gittiğimiz partide Ryan’ın onun çok güzel görüldüğünü söylediği gözümün önüne geldi. Ryan onu sürekli överdi.

Elimi çektim. “Benden başka neler saklıyordun?”

Şimdiyse kızan Ryan’dı. “Bak, kızdığını biliyorum ama bu, aptalca bir yalandı. Çocuktum ve sana anlatmayarak seni koruduğumu düşündüm. Benim tek umurumda olan sendin.”

Yüzündeki gerçeği görene dek gözlerine baktım ve nihayet rahatladım. Tabii bir yandan da suçluluk duyuyor, hatta utanıyordum. Shauna ve Hicks’in kafamı bulandırmasına neden izin vermiştim ki? “Sana inanıyorum, tamam mı? Fakat buradan gitmen gerek Ryan. Bu çok riskli.”

“Biliyorum.” Derin bir iç çekti. “Sadece seni hapse geri döneceğimiz konusunda uyarmak istemiştin. Bunu hissedebiliyorum, o yüzden neyi halletmen gerekiyorsa hallet.”

İçeri doğru uzanıp saçımdan tutarak beni kendine doğru çekti ve sonra da öptü. Dudakları dudaklarımdaydı ve tıraşsız çenesi sertçe ağzıma değiyordu. Onun tenini, dudaklarının sıcaklığını ve kokusunu, ağzımın içine giren dilini ve tanıdık ama şu an daha güçlü, tam bir erkek öpücüğü olan busesini içime çektim. Dudaklarımı daha çok açıp dilimi dilinin üzerinde gezdirirken inlemeye başlamıştım. Kendi çıkardığım ses beni adeta ayılttı ve Ryan’ı iterek, “Bunu neden yaptın?” diye sordum. Kaptan yatakta dikilmiş hırıldıyordu. Ona oturması için işaret ettim.

Ryan’ın yüzü kederliydi. Nefes nefese kalmıştı ama gözlerinde bir rahatlama vardı. “Hâlâ orada mı diye görmek istedim.” Sonra karanlığın içinde kayboldu.

Ertesi sabah Kaptan’ı uzun bir yürüyüşe çıkardım. Öpücüğü düşünmemeye çalışarak, kendime bunun bir anlamı olmadığını, *olamayacağını* söyledim. Fakat aslında çok anlamı vardı. O birkaç dakikada yıllardır hissetmediğim pek çok şey hissetmiştim... Heyecan, mutluluk ve kendimi yeniden o ka-

dar iyi hissetme korkusu. Aramızda hâlâ bir şey olmasının bir önemi yoktu. Bu konuda ne yapabilirdik ki? Şu an hiçbir şey yapamayacağımız kesindi, o yüzden bu olayın şimdilik kafamı bulandırmasına izin veremezdim. Endişelenmem gereken çok daha önemli şeyler vardı.

Kaptan'ın yatağını, kaselerini, tasmalarını ve tüm oyuncaklarını alıp barınağa gittim. Eğlenceli bir yere gittiğimizi sanarak, heyecanla başını pencereden uzattığını görmek beni mahvediyordu. Barınağa vardığımızda hâlâ kuyruğunu sallıyor, arka bahçede arkadaşlarını arıyordu. Aslında bu beni ne yapmam gerektiği konusunda biraz daha rahatlatmıştı. Stephanie diğer kızlarla konuştuğumu duyunca ofisinden çıkıp yanıma geldi.

“Selam Toni.” Eğilip Kaptan'ı öptü. Hayvan da kendisine neşeyle cevap verdi.

Çalışanlardan bazıları bizi izledikleri için, “Seninle ofisinde biraz yalnız konuşabilir miyiz?” diye sordum. Hiç kimse gazete başlığından söz etmemiş, bana son derece kibar davranmışlardı ama hepsinin haberi gördüğünden emindim.

“Tabii ki.”

İçeri girdik. Oturmam için, sandalyede duran minik, beyaz bir köpeği kaldırıp kucağına alarak karşıma oturdu.

“Nasılsın?” Yüz ifadesi normaldi ama masasının yan tarafında duran gazeteyi fark etmiştim. Baktığımı görünce çabucak üzerini kapatmaya çalıştı. İçime aniden bir hüznün ve hayal kırıklığı çökmüştü. Stephanie'yi çok sever, hatta bir gün arkadaş olacağımızı bile hayal ederdim ama şimdi benimle hiç işi olmayacağından emindim. Tek umudum bana yardım etmesiydi.

“Görünüşe bakılırsa şartlı tahliyemin askıya alınacağı konusunda haklıymışım.” Neredeyse ağlayacaktım. “Polisler beni bir konuda sorguya çekti ve bu bile yetti işte. Bir tanıgım

var, üstelik çok da *geçerli* ve ben yanlış bir şey yapmadım.” Gergin bir şekilde gözlerine baktım. “Fakat temize çıkana kadar muhtemelen geri gönderileceğim.”

“Yani Kaptan’a bakılması gerek?”

Konuşmaya zorlanarak omzu silktim. “Birkaç ay buralarda olmayabilirim.” Gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Stephanie öne doğru eğildi. “Bak, onu bırakırsan muhtemelen birkaç ay kimse Kaptan’ı almayacaktır ve ben de böyle olması için elimden geleni yaparım.”

Gözyaşlarımm arasından ona gülümsemeye çalıştım. “Ben de bunu umut ediyordum ama onu terk ettiğimi sanacak ve bu hiç hoşuma gitmiyor.”

“Başlarda üzülecektir fakat burada pek çok arkadaşı var ve her gün yürüyüşe çıkarılacak. Güvende olacak. Sen de çıktığında, eğer Kaptan hâlâ buradaysa, onu tekrar alırsın. Tamam mı? Bu süreçte başka bir yere giderse, bunun harika bir ev olmasını sağlayacağımı da bil.”

Kaptan için en iyisini dileyerek derin bir nefes aldım. “Ne-reyi imzalamam gerek?”

Evrak işleri bittikten sonra Stephanie’ye Kaptan’ın tasma-sını uzatıp ben eşyalarını getirirken onu arkaya götürmesini rica ettim. O diğer köpeklerle oynarken ben de yatağını ve oyuncaklarını içeri taşıdım. Dizüstü bilgisayarımı da Stephanie’ye verip benim için ona göz kulak olmasını ve güvenebileceğim başka hiç kimsem olmadığını söyledim. Bana bilgisayarını evine götüreceğini söyledi. Sonra da arka bahçeye gidip Kaptan’ı oynarken bir süre izlememe izin verdi. Gün ışığının altında dikilip karşımdaki görüntüye tutunmaya çalıştım: Kaptan neşeyle etrafta koşuyor ve diğer köpekleri kovalıyordu. Hazır dikkati dağılmışken oradan sıvışıverdim.

Otoparka gelince dönüp tekrar bahçeye baktım. Kaptan

şu an zincirli çitin kenarında durmuş havlıyor, yukarı aşağı koşuyor, onu bıraktığımı anlamışa benziyordu. Sırtımı dönüp kamyonete kadar hızla yürüdüm. Yol boyunca hıçkıra hıçkıra ağladım. Sonra sustum ve kendime güçlü olmam gerektiğini söyledim. Kaptan beni unutup kendisine çok daha güzel bir yuva bulacaktı.

Yüzümü silip birkaç derin nefes aldım. O iyi olacaktı.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

ROCKLAND CEZAEVİ, VANCOUVER HAZİRAN 2013

Kamp alanına geri dönüp kabindeki eşyalarımı çöpten aldığım büyük kutuların içine yerleştirdim. Sistematik bir şekilde çalışıp hiçbir şey hissetmemeye dikkat ediyordum. Oyuncak kemiklerinden birine takıldığımda bile Kaptan'ı düşünmemeye çalıştım. Hapiste öğrendiğim tüm becerileri kullandım, göreve odaklandım, kafamdaki her şeyi geri plana attım ve hislerimle olan tüm bağımlı kestim. Bir saat sonra Suzanne'den bir mesaj aldım: *Lütfen bu öğleden sonra 14:00'te konuşmak için gel.*

Kamptaki adamla konuşup faturamı ödedikten sonra, eşyalarımı depoya kaldırabilir miyim diye sordum. "Evet, ücreti karşılığında," dedi. Ben de ona bir miktar para verip tüm eşyalarımı deposuna götürdüm. Yol boyunca camım açık, yüksek sesli ve sert müzik eşliğinde, kamyoneti titretip içime son kez çekebildiğim kadar temiz hava çekerek Courtenay'ye gittim.

Suzanne'in ofisine girdiğimde otomatik kapı arkamdan o tanıdığım ve hep ürkütücü gelen klik sesini çıkararak kapandı. Ofiste çoktan iki polis memuru hazır bekliyordu. Bana şartlı tahliye ihlaliyle ilgili uyarıyı okudular ve dönüp ellerimi arkama koymamı istediler. Soğuk kelepçeler sıkıca bileklerime geçmişti. Buna hazırlıklı olsam da dizlerim titriyor,

hafızamda Rockland'a götürüldüğüm o ilk gün canlanıyordu. O zaman da hayatım hakkında herhangi bir itirazda bulunamamıştım ve şimdi de her şey yine tekrar ediyordu.

Suzanne beni izliyordu. Yüzü ifadesiz de olsa bir an için gözlerinde hafif bir tereddüt hissettim.

“Suzanne ben hiçbir şey yapmadım, kanıtım da var,” dedim.

“Bu sadece polis araştırmasını bitirip sen temize çıkana kadar sürecek Toni. Kamu güvenliği için yapılan bir şey.”

“Ya *benim* güvenliğim? İçerde canıma okumayı bekleyen kişiler var.”

“Kim?”

“Sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun.” İsim saydığım an içeride daha beter dayak yedim.

“O zaman sana yardım edemem.”

Bunu zaten biliyordum. Şu an bana hiç kimse yardım edemezdi.

Bileklerimde kelepçeyle son derece rahatsız bir biçimde polis arabasının arka koltuğuna oturtuldum. Camdan bakıp, tam yeniden parçası olacakken bir kez daha koparıldığım dünyayı izledim. Işıklarda durduğumuzda okyanusa bakıp daha bir gün evvel Kaptan'la burada yürüdüğümüzü hatırladım.

Kaydımı yapıp beni tekrar Rockland'a götürdüler. Başma neler geleceğini düşünüp endişelenmemeye çalışıyordum. Helen da şu an şartlı tahliye olmalıydı ve umarım eski düşmanları dışında düşünecek çok daha önemli şeyleri vardı. Hem içeride benim de çok arkadaşım vardı ve eğer Helen'ın dostları benimle uğraşmaya kalkarsa günlerini görürlerdi.

Eski bloğumda tek kişilik bir hücreye yerleştirildim. En azından oda arkadaşıyla uğraşmam gerekmeyecekti. Geç bir saatte gelmişim ve herkes çoktan uyumuştı. Ben de yorgun

bir şekilde yatağımı yapıp içine kıvrıldım. Sabah kafeteryada ilk gördüğüm kişi Margaret oldu. Beni gördüğü için mutlu olmuştu. Gülümsedi ama gözleri, tekrar içeri girdiğimden dolayı kederli bakıyordu. Memur başka yöne bakarken çabucak birbirimize sarıldık.

Ayrılırken, “Geri döndüğünü duydum. kızım,” dedi. “Doğru olmadığını ummuştum ama dün gece haberleri izleyince...”

İçimden bir ses, medyanın şartlı tahliye hakkımı kaybettiğimi öğrenmesinin çok da uzun sürmeyeceğini söyledi ama aklıma annemle babam, Mike ve hikayeyi gören diğer insanlar gelince çok utandım. Midem bulandı. Tüm kasaba Ryan’la ikimizin intikam almak için Cathy’yi öldürdüğümüz hakkında dedikodu yapıyor olmalıydı.

“Bunların hepsi yalan,” dedim.

Bir köşeye oturduk. Margaret’a tüm olan biteni ve rehabilitasyon evinde Helen’la aramda geçenleri anlattım.

“Umarım arkadaşlarıyla karşılaşmam,” dedim.

“Ben sana göz kulak olurum.” Brenda ve Amber da kafeteryada bize katıldı ve özlem giderdik. Onlar da arkamı kollayacakları konusunda bana söz verip yemin ettiler.

İlk hafta çok da kötü değildi. Tekrar içeride olmanın verdiği şoku atlattıktan sonra yine hapisane hayatma uyum göstermiş, yakında oradan çıkacağıma olan inancıma sıkıca bağlanmıştım. Artık altmış yaşlarının sonlarında olmasına rağmen hâlâ kasabada olan Angus Reed’i aradım ve o da birkaç kişiyle görüştü. Polisten ses çıkmadığını ama ben ve Ryan’la ilgili kanıtlarının da olmadığından söz etti. Suzanne Rockland’a benimle görüşmeye geldi ve olayları bir de benim tarafımdan dinledi, böylece ne düşündüğümü anlayabilecekti. Shauna ve kızlarla ilgili pek çok soru sordu.

Shauna'nın tekne geldiğini anlattım ama Cathy'yle parkta karşılaştığımdan asla söz etmedim. Suzanne benimle irtibata geçeceğini söyledi. İçimden bir ses, polis beni aklasa da kadının beni otuz gün içeride tutacağını söylüyordu. Ancak bu şekilde olayları yatıştırabilirdi. Şartlı tahliyemi kendi başına iptal etmemesini ve beni Kurul'a yönlendirmemesini ümit ettim yoksa aylarca burada sıkışıp kalırdım.

Margaret'ı yeniden görmek çok güzeldi. Eski arkadaşlarımı ve arkadaşlarımla olmasını ne kadar çok özlediğimi düşündüm. Daha döndüğüm ilk gün kendisine pedikür ve ayak masajı yapmamı istedi ve henüz düzgün birini bulamadığını söyledi. Bense onunla dışarıda, gerçek insanlar gibi vakit geçirebilmeyi hayal ediyordum. Ona Ryan ile Kaptan'dan söz edip iyi olmalarını umduğumu anlattım.

Ayağındaki sorunlu bir bölgeye değdiğim an homurdanarak, "Yakında buradan çıkacaksın, kızım," dedi. Yıpranmış el ve ayaklarına baktı. "Ben burada daha kaç sene dayanırım bilmiyorum. Hayat hiç nazık değil, tüm vücudum sürekli ağrıyor."

"Üzgünüm Margaret." Kendimi tam bir pislik gibi hissetmiştim. En azından benim yakında çıkmak gibi bir şansım vardı. Margaret ise daha on yıl beklemek zorundaydı.

"Üzülmeni gerektiren bir şey yok." Ayağını oynattı. "Haydi, şimdi işinin başına dön."

Margaret'la her gün kağıt oynuyorduk. Ben de bir şekilde zaman geçirmiş oluyordum. İlk hafta Suzanne birkaç kez daha arayıp bana Shauna'yla ilgili bazı şeyler sordu. Ona Shauna'nın benim sinirlerimi zıplatmaya çalıştığından bahsettim. Suzanne durumum hakkında bana net şeyler söylemediği için öfkemi kontrol etmekte zorlansam da çenemi daima kapalı tuttum.

Şu ana kadar diğer mahkumlarla da bir sorun yaşamamıştım. Sadece bana kendisi için kantinden bir şeyler aldirtmaya çalışan yeni bir mahkumla karşılaşmış ama onu da çabucak yola sokmuştum. Tek yapmam gereken buraya biraz daha dayanmaktı.

Derken bir gün yine Margaret'la kağıt oynarken Josie adında çok da iyi tanımadığım bir mahkum koşarak gelip gergin bir ifadeyle beni gösterdi ve Margaret'ın kulağına bir şeyler fısıldadı.

“Neler oluyor?” Kağıtları bırakmıştım.

Margaret başıyla Josie'den bizi yalnız bırakmasını isteyip bana döndü. “Helen'in şartlı tahliyesi askıya alınmış... torbacılıktan. Geri dönmüş.”

“Lanet olsun. Bu hiç iyi değil.”

“Daha da beteri var Toni. Kadın herkese senin rehabilitasyon evinde onu ispiyonladığını anlatıyormuş.”

“Bu saçmalık. Onun hakkında tek söz bile etmedim.”

“Fark etmez. Sen de en az benim kadar iyi bilirsin ki burada mahkeme kurulmaz. Sadece suçlu ilan edilirsin.”

“Peki, insanlar ne diyormuş?”

“Herkes sana çok kızgınmış... Sanırım artık birkaç düşmandan daha fazlasına sahipsin.”

O gün egzersiz alanında havadaki gerginliği hissedebiliyordum. Parkurdaki koşuma odaklansam da gözüm diğer mahkumlarda, kimsenin herhangi bir şey denemediğinden emin olmaya çalışırken bunu yapmak oldukça zordu. Amber ve Brenda da parkurun etrafında dolanıp, herhangi bir şekilde onlara ihtiyacım olursa diye beni yalnız bırakmamıştı. Birkaç kadın dikilmiş beni izliyordu. Pek çoğunu tanıyordum ve hiçbirisiyle sorun yaşamamıştım ama bunun bir önemi yoktu. Bir kez ispiyoncu diye etiketlendiğinizde, başınız belada demek-

ti. Henüz Helen’ı görmesem de bunun an meselesi olduğunun farkındaydım. Muhtemelen söylentileri duyan birkaç gardiyanın da gözü benim ve diğer kızların üzerindeydi ama biri üzerime gelirse araya girip girmeyeceklerinden çok da emin değildim. Bazıları kavga izlemekten hoşlanır, biz de tecridi boylardık.

Daha sonra birkaç kadınla kağıt oynayan Margaret’in yanına gidip oturdum. Ben gelince kadınların hepsi bana pis pis bakıp kalktılar.

“Lanet olsun, özür dilerim Margaret.”

“Dileme. Zaten kaybediyordum.” Gülümsedi. Her ne kadar gergin ve stresli olsam da ben de gülmüştüm. “Haydi,” dedi. “Bir el oynayalım.”

Tam Margaret kağıtları dağıtmıştı ki gergin ve sinirli sinirli bana bakan Helen’ı gördüm. Gelip dibime çöktü.

“Hey, kaltak. Sıska kışını özlemişim.”

“Ben aynısını söyleyemeyeceğim.” Bakışlarım yanındaki memurla konuşan gardiyana kaydı. Hiçbiri ne olduğunun farkında değildi.

Helen daha da yaklaşıp havayı kokladı. “Burada pis koku var. Bana fare gibi geldi.”

“Ben seni asla gammazladım, o yüzden beni rahat bırak. Eğer bir şey söyleyecek olsam bunu en başında yapardım.”

Margaret, “Neden gitmiyorsun, Helen?” dedi.

Helen, “Bu senin sorunun değil,” diye cevap verdi.

“Burada benim kızım la uğraşırsan, benim sorunum olur.”

Brenda ve Amber da Margaret’in arkasına dikilmiş, pis pis Helen’a bakıyorlardı.

Brenda, “Onu rahat bıraksan iyi edersin,” dedi.

“Sorun yok,” dedim. “Helen’la aramızdaki şeyi çözmeye çalışıyoruz. Öyle değil mi, Helen?” Brenda kendi başının ça-

resine bakabilecek bir kadındı ve Margaret'ın da oldukça iyi bir statüsü vardı – Helen'in onunla bozuşmak istemeyeceğinden emindim – ama Amber genç ve ufak tefek bir kız olduğundan onun için endişeleniyordum.

Helen, “Hiçbir şeyi çözmedik,” dedi. “O sendin, biliyorum ve bunu sana çok pis ödeteceğim. Eğer arkadaşlarından biri yoluma çıkacak olursa...” Biraz durup Brenda ile Amber'a baktı ve kızı tartar gibi inceledikten sonra zalimce sırtıttı. “Onlara da ödetirim.” Sonra da kalkıp gitti.

Sakin görünmeye çalışarak kağıtları masaya koydum ve “Ful,” dedim.

Bu olayın ardından Amber ile Brenda'ya Helen'in yolundan çekilmelerini söyledim.

Onların zarar görmesini istemiyordum. Çıldırıldılar ve beni korunmasız bırakmayacaklarını söylediler ama ben kendimi tutup, çapraz ateşte kalmasınlar diye onlardan mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştım. Mutfakta çalışıyor, egzersizlerimi yapıyor, hücremden çıkmıyor ve daima kapıyı kolluyordum. Diğer mahkumların çoğu beni yok sayıyordu ki bu benim için gayet iyi bir şeydi. Kızları yalnızca yemekte Helen ve arkadaşları bizi, biz de onları keserken görebiliyordum. Gizli köşeleri, tehlikeli bölgeleri aklımdan çıkarmadan dolaşmaya dikkat ediyordum. Sonraki birkaç hafta oldukça gergin geçmişti.

Sonunda beni yakaladı.

Mutfakta yemek hazırlarken diğer çalışan mahkumların telaşla ortamı terk ettiklerini fark ettim. Arkamı döndüğüm an bir tepsi makarna suratıma yapıştı. Yüzümdeki sosu temizlemeye çalışırken mideme, bacaklarıma ve sırtıma bir sürü pille vurulduğunu fark ettim. Başımı eğip rakibimin üzerine çullandım ve karnına yumruk attım. Karşı taraftan yükselen acı dolu iniltieler oldukça tatmin ediciydi. Karşımdakinin Helen

olduğunu net bir şekilde görebiliyordum. Mutfak eşyalarına çarpıyor, tencere ve tavaları devirerek dövüşüyorduk. Kafasına çok sağlam bir yumruk vurduğum. Öyle ki sesi havada yankılandı. Fakat bu bile onu durdurmaya yetmemişti. Göğsüme yumruk attı. Acıdan kör olmuş gibiydim. Dizlerimin üzerine yığıldım. Tam bayılacak gibiyken birinin, “Gardiyan!” diye seslendiğini duydum. Helen topukladı. Nefes almaya çalışarak doğrulmayı denedim.

Gardiyan bana ve etrafımdaki dağınıklığa baktı.

“Her şey yolunda mı, Murphy?”

Cevap vermem bir dakika sürmüştü. “Evet, sadece ayağım kaydı ve düştüm. Sanırım birkaç şeye çarpmış olmalıyım.” Adam homurdanıp bir kez daha etrafa bakındıktan sonra çıkıp gitti. Aslında bir kavga olduğunu anlamıştı ama evrak işiyle uğraşmak istemiyordu. Zaten ona herhangi bir şey anlatmayacağımın da farkındaydı.

Doğruca hücreme gittim. Daha sonra Margaret yanıma geldi.

“İyi misin tatlım?”

Homurdanarak yatağında döndüm. “İyi olacağım.”

“Sana biraz poşet çay getirdim.” Onları yatağıma attı. Çayına ne kadar kıymet verdiğini bilirdim, özel günlerde biz de ona hediye olarak hep çay alırdık.

“Hey, bunu yapmana gerek yok.”

“Elbette var.” Kızmıştı. “Sen benim kızımsın ve Helen yanlış aileyle uğraştı. Bunu ödeyecek.”

Kalktım. “Margaret, sakın bir şey yapma, olur mu? Bununla uğraşamam.”

Şaşırmış gibi bana baktı. “İyi. Fakat artık seni yalnız bırakmayacağız.”

Sonraki birkaç gün herkesin yolundan çekildim. Korumak için tecride götürülmeyi isteyebilirdim ama oradan nefret ediyordum. Günün yirmi dört saati hiç penceresi olmayan bir yerde kapalı kalıyor, sadece bir saat avluya çıkabiliyordunuz. Yalnız kalmamaya dikkat ederek hücremden her çıkışımda Brenda'yı da yanıma aldım – çok iyi dövüştüğünü biliyordum – ve Brenda çalışırken yanımda ya Amber ya da Margaret oluyordu. Şartlı tahliyemi geri alana dek arkamı kollamamız gerekiyordu. Parkurda koşarken Helen'a sık sık rastlamıştım ama kızlar yanımda olduğu sürece bir şey yapmıyor, sadece pis pis bakıyordu.

Nihayet yaklaşık bir ay sonra Suzanne başka bir görüşme için yeniden geldi. Tanıklarımız kontrol edilmişti ama Suzanne yeniden toplum içine dönmem konusundaki kararlılığını, tahliye kurallarına uyup uymayacağımı sorguluyordu. Ona tek isteğimin beladan uzak durup üretken bir yaşam kurmak olduğunu anlattım. Şartlı tahliyemi bana yeniden verdi ve ertesi gün salıverileceğimi söyledi. Margaret ve kızlar benim adıma çok sevinmişti. Bu süreç hepimiz için çok zordu, özellikle de yaşadığımız gerilimden ötürü hastalığı iyice azıtan Margaret için. O gece kafeteryadan, duşlardan ve bahçeden uzak durdum. Eşyalarımı toplayıp hücremde oturdum. Sadece Margaret ve kızlarla konuştum. Onlar da yanıma kimseyi yaklaştırmıyordu.

O hafta başında Ryan'dan, diğer mahkumların 'uçurduğu' bir haber almıştım. Suzanne'in benimle görüşüğünü öğrenmiş olmalıydı. Aldığım notta sadece, *Var mısın?* yazıyordu. İsmimizi temize çıkarmaya kararlı olup olmadığımı öğrenmek istediğini biliyordum. Zaten son bir ayda bundan başka bir şey düşünemez olmuştum.

Hayatımın geri kalanını acaba Shauna beni hapse gönderecek mi diye her an korkarak geçiremezdim. Hem Ryan

haklıydı. Şartlı tahliye gerçek bir hayat değildi, herkes hâlâ suçlu olduğumu düşünüyordu. Hırsızlıkla suçlanmam da bu yüzdendi, ben eski bir mahkumdum. Oradan çıktığım an, Ryan'ın yanıma ilk geldiğinde söylediği şeyi, yani aslında yapmam gereken şeyi yapacaktım. Bu, hayatımı riske atmak bile olsa, o gece neler olduğunu bulacaktım. Ben de ona, *Kesinlikle evet*, yazılı bir not yolladım.

Sabah kızlarımla aşağı inerken avlunun ortasında Helen'in bizi beklediğini fark ettim. Yanından geçerken Brenda ve Margaret etrafıma adeta duvar ördüler. Kadın arkamdan seslendi. "Yakında görüşürüz Murphy!"

Arkamı dönüp ona baktım ama Helen kalabalığın içinde çoktan kaybolmuştu.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

CAMPBELL RIVER TEMMUZ 2013

Şartlı tahliyemi yeniden aldıktan iki gün sonra tekrar kamp alanına taşındım ama daha tüm eşyalarımı açmamış, çok az alışveriş yapmıştım. Suzanne’le ilk görüşmemizde ona hemen iş aramaya başlayacağımı söyleyip olanlarla ilgili öfkemi belli etmemeye çalıştım. Fakat hâlâ kızgındım ve o da bunu anlayacak kadar zekiydi.

Gitmeden evvel bana, “Ryan Walker’dan ve davanla ilgisi olan herkesten uzak durmayı unutma,” dedi.

“Elbette,” diye cevap verdim fakat bu kez hiçbir şartlı tahliye koşuluna uymaya niyetim yoktu. İnternette birkaç iş başvurusunu kontrol ettim ama kafamda bambaşka şeyler vardı. Ryan’ın benimle yakında irtibata geçeceğinden emindim. Bu arada ben de bir sonraki adımlarımızı düşünüyorum, gerçeği nasıl öğrenebileceğimize kafa yoruyordum.

Sık sık Kaptan’ı düşünüp iyi olduğunu umuyordum ama kendimi güvende hissedene dek onu yanıma alamazdım. Barınağı aradım. Telefona Stephanie çıktı.

“Selam, ben Toni. Kaptan iyi mi?”

“Onu almaya gelecek misin?” dedi.

O kadar rahatlamıştım ki neredeyse ağlayacaktım. Demek hâlâ barınaktaydı.

“Henüz alamam. Önce birkaç şeyi halletmem gerek. Bana biraz daha zaman verebilir misin?” Gözlerimi kapatıp dua ettim.

Cevap vermeyince, acaba bana onu geri alamayacağımı ve defolup gitmemi mi söyleyecek diye merak ettim. Sessizlik hiç bitmeyecekmiş gibi geldi.

“Hazır olduğunda beni ara.”

“Teşekkürler Stephanie. Sana gerçekten minnettarım. Yakında orada olacağım, söz veriyorum.”

Telefonu kapatırken, tutamayacağım bir söz vermemiş olmayı umdum.

Suzanne’le görüştüğüm günün gecesi Ryan’la ya da Ryan olmadan her şeye girişmeye hazırdım ama yine de ona bir gün daha vakit tanıyacaktım. Gece yarısına doğru nihayet pencere-mi tıklattı. Onu içeri aldım. Etrafına bakınarak dikkatle girdi.

“Kaptan nerede?”

“Hâlâ barınakta.”

Gözlerime baktı. Başka bir şey söylememe gerek yoktu.

Mutfağında dolandı. Yanağındaki morluğu görünce acaba hapishanede mi oldu diye merak ettim. Aklıma Hicks’in Ryan için söyledikleri geldi. Bu gece son derece kederli ve öfkeliydi. Tıpkı benim gibi.

“Geri dönmüyorum,” dedi.

“Ben de.” Yataktaydım ve üzerimde nevresimler vardı. Ryan sert bir şekilde yüzüme bakıyordu.

“Gerçekten var mısın? Ne pahasına olursa olsun?”

“Ne pahasına olursa olsun.”

Derin bir nefes aldı. Nihayet sakinleşmeye başlamıştı. “Cathy’nin çok arkadaşı vardı. Belki biri...”

“Torbacısıyla konuşmamız gerek.”

Kasabada dolanıp birkaç bilinen uyuşturucu evine uğradık. Kamyoneti hep gizli bir yere park edip binalardan içeri girerken başımızı eğerek yürümeye dikkat ettik. Ben de Ryan’ın beyzbol şapkalarından birini takıp, eski bir iş montu giymiştim. Eğer biri bizi görür ve rapor ederse Suzanne derhal tahliye işlemimizi iptal ederdi. Başlarda hiç kimse bizimle konuşmadı fakat Ryan eskiden Cathy’yle takılan bir çocuğu tanıdı. Çocuk bize Cathy’nin torbacısı Boomer’ın tren istasyonunun yanındaki eski, beyaz evde yaşadığını söyledi. Sokağına gidip binayı bulana dek bir aşağı bir yukarı dolandık. Tam endişelenmeye başlamıştım ki binalardan birinden bazı karanlık tiplerin çıktığını gördük. Ryan binanın kapısını sertçe çaldı. Kapıyı kotu kalçalarından kayan zayıf bir adam açtı.

Ryan, “Boomer sen misin?” dedi.

“Kim soruyor?”

“Biraz ot almak istiyoruz.”

Boomer sokağa göz attıktan sonra bizi içeri aldı. Sonra da bir kanepeye oturup önüne bir çanta ve terazi koyarak, “Ne kadar istiyorsunuz?” diye sordu.

Ryan bir gram deyince Boomer yüzümüze bakmaya başladı.

“Siz de kimsiniz?” dedi. “Lisede olmadığı sürece hiç kimse bu kadar az mal almaz.”

“Hapisteydim, bu işleri unuttum. Malın var mı, yok mu?”

“Polis misin?”

Ryan bir kahkaha patlattı. “Tabii tabii.”

“Seninle konuşmamız gerek,” dedim. “Cathy Schaeffer hakkında.”

“Ne olmuş ona?” Adam her an biri içeri dalacakmış gibi kapıya bakıyordu.

“Ölmeden önce seninle olduğunu biliyoruz,” dedim.

Ayağa kalktı. “Evimden defolun.”

Ryan, “Bize istediklerimizi söylene kadar hiçbir yere gitmiyorum,” dedi.

Boomer gerileyip elindeki bira şişesini duvara fırlattı. Şişe, Ryan’ın arkasındaki duvara çarpıp paramparça olmuştu.

Ryan adamın üstüne atladı ve boğazım sıkıp onu duvara yasladı. “Dinle pislik. Burada oyun oynamıyoruz, anladın mı?”

Adamın yüzü kıpkırmızı, gözleri panik içindeydi ve evet der gibi başını salladı. Ryan’a bir adım daha yaklaşıncı ne kadar öfkeli olduğunu gördüm. Adamın boğazını bir türlü bırakmıyordu.

Lanet olsun, onu öldürecekti. “Hey, Ryan. Sakin ol.”

Ryan yavaşça Boomer’ı bıraktı. Adam boğazını tutarak sertçe yere düştü. “Sen delirmişsin adamım,” diyerek öksürdü.

Ryan eğildi ve adama, “Haklısın delirdim. O yüzden konuşmaya başlasan iyi edersin,” dedi.

“Lanet olsun dostum. Tek bildiğim, kızın o gece bir tomar parayla çıkagelip bir sürü mal aldığı. Cathy piyango kazanmış gibi, acayip mutluydu.” Boomer kederlendi. “Bana iskeleye gideceğini söyledi. Başına gelecekleri bilmiyordum.”

“Parayı nereden bulmuş?” dedim.

“Hiçbir fikrim yok.”

Shauna vermiş olmalıydı.

Ryan, “Başka bir şey?” diye sordu.

“Tüm bildiğim bu adamım.”

Ryan adamın uzun saçlarından sıkıca tutup kafasını geriye doğru çekti. “Umarım palavra sıkılmıyorsundur yoksa geri gelirim.”

“Başka bir şey bilmiyorum. Yemin ederim.”

Ryan’ın omzuna dokunup, “Çıkalım buradan,” dedim.

Hızla oradan uzaklaşıp yol kenarına çekerek konuşmaya başladık. Adrenalin yüzünden kalbim hızla atıyordu. Ryan ise çılgın gözlerle camdan dışarı bakıyor, durmadan saçlarını düzeltiyordu.

“Orada ne oldu öyle?” dedim. “Kendini kaybettin.”

Şaşırarak bana baktı. “Ne yaptığımı kesinlikle biliyordum.”

“Onu öldürecek gibiydin ama.”

“Sen ne diyorsun, Toni?”

“Hiçbir şey.” Başımı cama doğru çevirdim.

Ryan biraz duraladıktan sonra, “İkimiz de içerideyken hayatta kalabilmek için bir sürü lanet şey yaptık, buna mecburduk. Acaba yeniden insan olabilecek miyim diye merak ettiğim bazı anlar oldu ama hâlâ kendimi kontrol edebiliyorum. Onun ödünü patlatmak istedim ve işe yaradı.”

Küçükken Ryan kavgaya karıştığında dövüşebildiğini bildirdim ama işlerin çok ileri gitmemesi için daima sağduyulu davranırdı. Bu gece bundan çok da emin değildim. Aklıma yine Hicks’in uyarısı geldi.

“Beni de korkuttun.”

“Hayır, bence sen o hissi tanıdın çünkü sende de aynı öfke var Toni. Sen sadece kendininkini henüz dışarı çıkarmıyorsun. Fakat çıkaracaksın.”

Ben de hapishanede şiddet dolu şeyler yapmıştım ve ne zaman Shauna ile arkadaşlarını düşünsem bedenim acı içinde geriliyor, içimden onları gebertene dek dövmek geliyordu. Bu hissi hep bastırırdım. Fakat bu kontrollü oluşumdan mı kaynaklanıyordu? Yoksa tüm o öfkeyi salarsam neler olabileceğinden mi korkuyordum? Belki Ryan haklıydı fakat ben bunu yüksek sesle söylemeye henüz hazır değildim.

Onun yerine, “Bir sonraki adımımız Kim’le konuşmak olmalı. O, Shauna’dan, çok daha önce ayrıldı, o yüzden bu konuda istekli olabilir. Sadece ben olursam bana açılabilir.”

“Tamam. Plan nedir?”

“Henüz emin değilim. Biraz düşünmeliyim.” Ryan’a ne kadar güvenmem gerektiğinden de emin değildim. O değişmişti, ikimiz de değişmiştik fakat bunun ne anlama geldiğini henüz bilmiyordum ama içimden bir ses bana dikkatli olmamı söylüyordu. Şu an loş ışıktaki Ryan’ın yüzüne bakınca, eskiden olduğu delikanlının gölgesini görebiliyordum. Üzgün görünüyordu. Acaba ona olan güvensizliğimi hissetti mi diye merak ettim. Ya da o da ben de aynı şeyi mi görüyordu? Bir zamanlar olduğum kişiyi?

“Cebin var mı?” dedi.

“Evet ama polisler o lanet şeyin izini sürebilir.”

“Eğer sana ulaşmam gerekirse şimdilik ankesörlü telefon-
dan ararım ama bir an evvel kullan at telefonlardan almaya bak. Ben de öyle yapacağım.”

Birbirimize cep numaralarımızı verdik ve en kısa sürede yeni telefon alma konusunda sözleştik.

“Kim’i nasıl bulacaksın?” dedi.

“Sanırım annesi hâlâ aynı yerde yaşıyor.” Lisedeyken, Shauna’yla takılmaya başlamadan evvel bir kez orada parti vermişti.

Ryan, “Dikkatli ol,” dedi. “Bu kızlar çok korkuyor, o yüzden mücadele edeceklerdir.”

“Ben de öyle. Bizimle yeterince kafa buldular.”

Eski sert-Toni konuşmalarını duyunca gülümsedi. Gözlerinde tanıdık bir bakış vardı. Bu kez bunu gerçekten istediğimi anlamıştı. Uzun süre bakiştık. Kamyonetteki enerji onun fizik-

sel varlığını hissettikçe değışmeye başladı. Elleri direksiyonda, kolları sert, kotu bacaklarına sımsıkı yapışmıştı; loş ışık yüzünde gölgeler yaratıyordu. Çenesi hâlâ tıraşsızdı. Onu yeniden hissetmek istedim. Yüzüme değmesini arzuladım. Gençken saatlerce nasıl da oynadığımız aklıma geldi, ellerimiz hunharca birbirimizin üzerinde gezinir, bazen de kamyonetinde sevişirdik. Yüzüm bir anda kızarınca bakışlarımı çevirdim. Beni profilden incelediğini hissedebiliyordum. Kendimi tutamadım ve dönüp tekrar ona baktım.

“Senden sonra hiç kimseyle birlikte olmadım,” dedi.

Nefesimi tuttum. Bu sözleri içimde saklamak istiyordum, benim için çok fazla anlam ifade ediyorlardı. Fısıldayarak, “Ben de,” dedim.

O an yüzünde rahatlamış gibi bir ifade vardı. Belki de duygularımdan artık emin olabildiği içindi. Bir an tereddüt ettikten sonra öne doğru eğildi ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Gözlerinde soru sorar gibi bir hal vardı. O an geri çekilip kamyonetten çıkmalıyım ama vücudum onunkine doğru çekiliverdi. Dudaklarımız birbirine değdi. Başta yumuşaktık, tadını hatırlamak ister gibiydik. Sonra daha yoğun ve derin şekilde öpüşmeye başladık. Bu kez kendimi kaptırmıştım. Ryan başımın arkasını avuçlarına alarak bedenini üzerime yasladı. Ben de kollarımı sıkıca vücuduna doladım. Omuzlarındaki sert kasları avucumda hissedebiliyordum. Ağzımın içine doğru inledi. “Toni.” Ona daha da yakınlaşmayı, teninin tenime daha sıkı değmesini arzuluyordum.

Sırtımdan aşağı doğru inen elleri tişörtümü sıyrırken serin yaz esintisi tüylerimi ürpertti. Elleri şu an kaburgalarımın üzerindeydi ve yavaşça yukarı doğru uzanıyordu. Bedenim zevk içinde titremeye başlamıştı.

Ağırlığımı verip onu geriye doğru ittim. Biraz irkildi. Kollarımı öne doğru çıkarıp üzerine bastırdım. Sıcak ellerini belime sarıp yeniden ağzımın içine inledi. Nefesimi tutarak saçını arkadan çektim ve onu sertçe öptüm. Birden tüm bedenimi bir şiddet kaplamış, içim öfkeyle dolmuştu. Sonra o da saçımı çekerek başımı yana yasladı ve kulağımı, boynumu öpmeye başladı. Bir yandan da, “Tanrım, seni çok özlemişim,” diye fısıldıyordu.

Ağzımı yeniden ağzına dayadım, tüm duygularımı ona saçmak ister gibiydim ama sözleri beynimde yankılanıyordu. Birden aklıma ayrı kaldığımız onca yıl geldi ve gözlerimden yaşlar süzüldü. Ryan’la son kez birlikte olduğumuz anı hatırladım. Biz ormanda sevişirken Nicole öldürülüyordu. Gözyaşlarıma engel olamadım ve geri çekilerek ellerimle yüzümü kapattım.

Ryan ellerimi yüzümden çekmeye çalışırken, “Hey, hey, ne oldu?” dedi fakat ona bakamıyordum bile.

“Son seferi düşünüyordum...” Başka bir şey söyleyemedim.

Nazikçe enseme sarmaladı ve başımı göğsüne doğru çekti. Yanımda olması beni rahatlatmıştı, göğsüne yaslanıp hıçkırığa hıçkırığa ağladım. On yedi yıldır beni hiç kimse kucaklamamıştı. Bir eli enseme, diğer eli sırtımda bana sıkıca sarıldı. Kendimi son derece güvende hissediyordum. Nihayet ağlamam kesildi. Onun yerini utanç duygusu almaya başlamıştı. Kucğından kalktım. O da yavaş ve dikkatli bir biçimde kollarını açarak inmeme izin verdi. Yolcu koltuğına oturdum ve gözyaşlarımı sildim. İkimiz de bir süre sessizce karanlığı izledik.

“Bu şekilde olmasını istemiyorum,” dedi. “Hâlâ ailelerimizden gizlenen ergenler gibi, kamyonetin içinde.”

Nereye vardığını anlamaya çalışarak dönüp yüzüne baktım.

“Tüm bunlar bittiğinde seni gerçek bir randevuya çıkarmak istiyorum,” dedi.

“Bilmiyorum Ryan. Çok şey oldu, belki de atlatamayız.”

“Atlatınız, atlatacağız.”

Hapse ilk girdiğimiz zaman ne kadar ümitli olduğumuzu ve tüm bu ümitlerin nasıl boşa çıktığını anımsadım. Acaba bu kez her şey farklı olur mu diye merak ettim. Tıpkı eskiden olduğu gibi, bunları düşünmekten yine korktum. Ana odaklanmam gerekiyordu.

“Geri dönmeliyim,” dedim ve sırtımı dönüp camdan dışarı baktım.

Birkaç saniye sessiz kalınca bir şeyler söyleyeceğini sandım ama o, kamyoneti çalıştırdı. İkimiz de kabinimin yanındaki çalılık alana gelene dek tek kelime etmedik. Kamyonetten inene dek gözlerine bile bakamamıştım.

“Biz bitmedik,” dedi. “Bitersek de *onların* yüzünden değil, kendi yüzümüzden bitelim.” Sesi sertleşmiş, bakışları yine öfkeyle dolmuştu. “Bir daha benden asla bir şey alamayacaklar.”

Ses tonundan nefret etmiştim. Kamyonetiyle ayrılırken arkasından baktım. Aklıma o torbacının boğazını sıkarken takındığı ifade geldi. Sanki sıkmaya devam etmek istiyordu.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

CAMPBELL RIVER

TEMMUZ 2013

Ertesi gün kullan-at bir telefon alıp Kim'in eski evine doğru yola çıktım. Yol kenarına park edip ev hâlâ annesine mi ait diye öğrenmeye çalıştım. Ön bahçedeki otların fazlasıyla büyümüş olduğunu fark ettim, çimenler yarım metreden daha fazla uzamıştı. Yıllardır sulanmış ya da biçilmiş gibi görünmüyorlardı. Ev de çok eskimiş, dış kaplaması yıpranmış, pencereleri çok kirlenmişti. Fakat kirişte İsa heykelini görünce Kim'in annesinin fanatik bir dinci olduğunu hatırladım. Anımsadığım kadıyla oldukça titiz bir kadındı, demek ki bir süredir hasta olduğu doğrudur. Kapıda muhtemelen onun olduğunu düşündüğüm bir araba duruyordu. Kapıdan birinin çıktığını görünce hemen eğildim ve direksiyonun arasından gözetlemeye başladım.

Kim'in saçları hâlâ uzundu. Vücudu bir dansçınıninki gibi kıvrak ve düzgün görünüyordu. Altında bir kapri, üzerinde dar bir yarım tişört vardı. Kapıya bırakılmış olan gazete-yi almak için eğildiğinde omuzlarındaki ince ve uzun kaslar belirginleşmişti. Kim'in diğer hayatını, dans stüdyosunu, sevgilisini düşündüm. Çocukları var mıydı? Evli miydiler? Kim'in duruşmadaki o halini anımsadım. Boş gözlerle etrafa bakıyordu. Suçluluk mu duyuyordu?

Kim içeri girdikten sonra hemen kapıya gitmek istedim ama etrafta bir tanık olmaması için biraz daha beklemeye karar verdim. Annesi muhtemelen erken yatmıştı ve eğer ilaç kullanıyorsa uykusu oldukça ağır olmalıydı.

Saat dokuz buçuk civarı tekrar Kim'in evine doğru döndüm. Arkamdaki yolu da kolluyordum. Herhangi bir polise rastlamamıştım ama sivil araçla geziyor olabilirlerdi. Bu arada pek çok farklı yerden dönüş yaparak bazı yerlerde durup alışveriş yapmış, mutlaka fişlerini almıştım. Yeniden üzerime bir çamur sıçratırlar diye, artık fiş almayı ihmal etmiyordum.

Kim'in evine varınca yolun alt kısmına park edip etrafa bakındım ve kapısına doğru yürümeye başladım. İçerden televizyonun belli belirsiz sesi geliyordu. Yan pencereden içeri bakınca Kim'in kucığında bir kitap, önünde bir bardak şarapla kanepede kıvrılmış olduğunu gördüm. Esneyerek alnını ovuşturdu. Annesi ortalıkta yoktu.

Hafifçe kapıyı tıklattım. Önce bir sessizlik oldu. Sonra kapıya yaklaşan hafif ayak seslerini duydum.

Gergin bir fısıltı, "Kim o?" dedi.

Şaşırmışa benzemiyordu. Belki geceleri başkaları da onu ziyarete geliyordu.

"Eski bir arkadaş. Shauna'yla alakalı, ilgini çekebilecek bir haberim var."

Kesinlikle ismimi sorar diye düşünmüştüm ama o, kapıyı açtı. Beni görünce gözleri büyülmüştü. Eğer gülecek havada olsaydım bu korku dolu ifadesi karşısında kahkahayı basardım. Kapıyı kapatsa mı, kaçsa mı bilemiyor gibiydi. "Polisi çağırabilirim," dedi.

"Onlara ne diyeceksin peki? Bir şey yapmadım ki."

"Burada olmaman ve benimle konuşmaman gerekiyor. Buna taciz denir."

“O zaman bana gitmemi söyle. Fakat söyleyeceklerimi duymak istediğine eminim.”

Durup düşündü. Sonra da omzunun üzerinden geriye bakıp, “Annem uyuyor,” dedi.

“Arka bahçede buluşabiliriz.” Sokağı süzdü. “Kimse beni takip etmedi,” diye ekledim.

“Bir kazak giyip bahçenin en ucuna geliyorum.”

Çiti sessizce itip arka bahçeye çıktım. Kim’in evde yavaş yavaş hareket ettiğini görebiliyordum. Telefona filan uzanmadı. Eğer benden gerçekten korksa ve katil olduğuma inansa polisi arardı. Fakat kendini güvende hissediyordu çünkü kardeşimi öldürmediğimi o da biliyordu. Shauna’yı da aramadı, demek ki söyleyeceklerimi dinlemek niyetindeydi.

Sessizce ve gölgelerin içinden yürümeye dikkat ederek yan kapıdan dışarı çıktı. Yanıma gelince kollarıma baktı. Dövmelerimi görmek onu belli ki şaşırtmıştı.

Cebinden bir paket sigara çıkarıp uzattı.

“Hayır, teşekkürler.” Ne zaman sigaraya başlamıştı?

Titreyen parmaklarıyla çakmağı yakınca alevin loş ışığında parlayan yüzü tıpkı bir hayaleti andırıyordu. “Evde içemiyorum, annem oksijen alıyor da.”

“Ona yardıma geldiğini duydum.”

Başını öne doğru sallayıp sigarasından derin bir nefes çekti ve uzun süre içinde tutup nefesini üfledi.

“Annen zaten bir süredir hastaydı. Neden şimdi geri döndün?” Düşmanca gözlerle bana baktı.

“Bana elinde bir bilgi olduğunu söyledin.”

“Sen de bunu duymak istiyorsun çünkü Shauna’nın problem olduğunun farkındasın.”

“Benim Shauna’yla hiçbir sorunum yok ama biri kapıma

gelip iyi bir dostum hakkında bilgisi olduğunu söylerse, ben de bunu duymak isterim.”

“İkinizin senelerdir haberleşmediğini duydum.”

“İnsanlar bunu yapar ama bu, dostluklarının bittiği anlamına gelmez.” Sigarasından bir fırt daha çekip dumanı hızla üfledi. “Nedir bu? Eğer açıklamayacaksan içeri gireceğim.”

“Shauna şimdi de senden kurtulacak.”

İrkilmiş, korkudan ağzı bir karış açık kalmıştı. Konuşmasını bekledim.

“Ne... Sen neden söz ediyorsun?”

“Shauna, Cathy’yi öldürdü.”

“Bu saçmalık. Ben gidiyorum.” Ama yerinden kıpırdamadı.

“Doğru olduğunu biliyorsun. İtiraf etse de, etmese de bunu o yaptı.”

Kim gözlerini kısmış, sigarasının dumanı etrafımızı sarmıştı. “Duyduğum kadarıyla polis senden ve Ryan’dan şüphelenmiş ama sizi suçlamaya yetecek kadar delil bulamamışlar.”

“Pek çok kişi yapmadığımız şeyleri yaptığımızı söylemekten hoşlanıyor.” Ses tonumu değiştirip kelimeleri yumuşatmayı denedim. “Mahkemede neden yalan söylediğini bilmiyorum Kim ama hayatımın çoğunu işlemediğimi *bildiğin* bir cinayet yüzünden hapiste geçirdim. Bununla nasıl yaşayabildin?”

Susmuştu. Yüzü donuktu ama sarf ettiğim her kelimenin bir yumruk gibi içine işlediğini biliyordum. Onun için daha çok şeyim vardı.

“Nicole’ün öldürüldüğü gece neler olduğunu bilmiyorum fakat sen biliyorsun. Cathy de biliyordu. İnsanlarla konuşmaya başlamıştı, hikaye yavaş yavaş duyuluyordu ama şimdi Cathy öldü. Eğer onu benim öldürdüğümü düşünsen şu an burada dikiliyor olmazdın.”

“Shauna olduğunu da söyleyemezsin. Bunu bilmiyorsun.”

“Ama *sen* biliyorsun ve o da Nicole’ün başına gelenleri bilen herkesin susmasını sağlayacak. Belki annenin oksijen tüpü patlar ya da sen bir araba kazası falan geçirirsin. Birinin yok olmasının pek çok yöntemi var.”

“Shauna beni ya da Cathy’yi öldürmez.” Ne dediğini fark edip hemen ekledi. “O hiç kimseyi öldürmez.”

“Sen kendine bunu söylemeye devam edebilirsin ama onun neler yapabileceğini gayet iyi biliyorsun. Seni kurtaracak tek şey hemen polise gitmen olacaktır.”

Sözlerim gerçekliği içine işliyor, loş ışıktaki yüzünün bembeyaz kesildiği anlaşılabiliyordu. Elindeki sigara, izmaritine dek yanmıştı. Ya gerçeği kabullenip seçeneklerini değerlendirecek ya da bundan kaçacaktı.

“Mülkümden defol.” Titreyen eliyle yolu gösterdi. Cevabım hazırды.

“Shauna’ya güvenebileceğini düşünüyorsan aptalsın demektir. Nicole de arkadaşındı... Bak başına neler geldi.”

Yüzü allak bullak oldu ama hemen kendini toparladı.

“Nicole yüzünden evimden atıldım ve sen de beş saniye içinde burayı terk etmezsen polis çağıracağım.”

Arkamı dönüp yürüdüm. Kamyonete binip, beni giderken görebilmesi için çok hızlı bir şekilde gaza bastım fakat sonra sessizce geri döndüm ve sokağın kenarına park edip evini gözetlemeye başladım. Beklerken konuşmamızı düşündüm. Suçluluk duyduğu çok belliydi. Ayrıca Nicole yüzünden evden atıldığını söylemesi de aklıma takılmıştı. Acaba neden bahsediyordu?

Bir saat sonra evden çıkıp etrafına bakınarak annesinin arabasına bindi. Ben de onu belli bir mesafeden takip ettim.

Arabasının yavaşladığını ve fren lambalarının yandığını görünce duracağını anladım. Çok yakınında olmak istemediğimden geride kalıp tepe bir noktaya aracımı park ettim.

Kim servet değerinde bir arazisi olan kocaman bir evin önünde durmuştu. Burası okyanus gören ve galiba arka bahçesinde bir havuz olan bir yerdii. Shauna'nın evi olmalıydı. Sonra Kim'in hâlâ arabada olduğunu fark ettim. Cep telefonun ışığından yüzünü görebiliyordum. Çalıl原因ın arkasına gizlenip onu izlemeyi sürdürdüm. Birine mesaj atıyordu. Bir dakika sonra Shauna evinden çıkıp arabanın yolcu koltuğuna oturdu. Kim camı açıp bir sigara daha yaktı.

Bir süre konuştular. Fazla bir şey göremiyordum, sadece Kim'i profilden seçebiliyor ve sigara dumanını fark ediyordum. Yaklaşık on dakika sonra Shauna arabadan indi ve eğilip camdan kıza bir şeyler söyledi. Sonra da evine doğru gitti ama Kim arabada kalıp biraz daha bekledi. Sonunda da gaza basıp oradan ayrıldı.

Kamyonetime döndüm. Yarı yolda, gölgelerin arasında bir kızın dikildiğini fark ettim. Ashley. Acaba ne kadar zamandır buradaydı? Yavaşladığımı görünce yüzünü gizlemeye çalıştı. Yanına gelince durup camı açtım.

“Ne yapıyorsun Ashley?”

“Senin yaptığını.” Eliyle evi gösterdi. “Annemin Kim'le konuşmasını izliyorum. Tam eve gelirken arabaya bindiğini gördüm ve bu, bana çok tuhaf geldi.”

Elindeki kamerayı şimdi fark etmiştim. Kırmızı ışığı yarıyordu.

“Ne bu şimdi Ashley? Beni kayda mı alıyorsun?”

“Onları kaydediyordum.” Işığı kapattı. “Senin kamyonetini çok sonra gördüm.”

“Bana hafıza kartını verirsen kendimi çok daha iyi hissedeceğim.”

“Sabit diskte ve onu çıkaramam, üstelik orada başka şeylerim de var.”

Bu hiç iyi değildi ama onu kızdırmak istemedim. Ryan’la başımıza dert açabilirdi. “Eğer bu yanlış ellere geçer de kamyonetim annenin evinin önünde görülürse hapse geri dönerim. Anlıyor musun?”

“Kimseye göstermem.”

“Ashley, burada *hayatım* söz konusu.”

Dudağını ısırarak evine doğru giden yola baktı. Sonra da kamerada bir şey yapıp bana sil tuşuna bastığını gösterdi.

“Gitti işte. Fakat ben sadece sana yardım etmeye çalışıyordum.”

“Bu konunun seninle hiçbir ilgisi yok.”

“Evet, var. O benim annem.” Sinirlenmişti ama kızgınlığı bana değildi.

Bu kez ben eve bakıp Shauna gibi bir anneyle yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu düşündüm. Hâlâ Ashley’nin gerçeğin peşinde mi olduğundan yoksa annesinden intikam almaya mı çalıştığından emin değildim.

“Eğer bana yardım etmek istiyorsan, bu işe karışma. Kimsenin başının belaya girmesini istemiyorum.”

Evde bir ışık yandı ve yolu aydınlattı. Kamyonetimi çalıştırmış giderken dikiz aynasından, düşüncelere dalmış gibi başını öne eğerek evine doğru yürüyen Ashley’ye baktım.

Ertesi gün hastaneye gittim. Otoparkta Rachel’ın gelmesini ya da hastaneden çıkmasını umut ederek bekledim. Bir ailesi olduğunu bildiğim için evine gitmek istememiştim. Uzun süre beklerim diye düşündüğümünden yanımda biraz çerez ve su da getirmiştım ama birkaç saatin ardından hepsi tükendi. Çok acıkmıştım ve çişim gelmişti. Tam o sırada Rachel’ın bir grup hemşireyle birlikte öğlen paydosuna çıktığını gördüm.

Lanet olsun. Onu yalnız yakalamayı umuyordum. Durup neler olacağını beklemeye karar verdim.

Bir akça ağacın altındaki piknik masasına oturan grup gülerek sandviç ve salatalarını yemeye başladı. Aklıma Rockland'daki kızları geldi. Acaba aynı samimiyeti dışarıdaki insanlarla da kurabilecek miydim? Aslında hem lokanta hem de barınakta buna oldukça yaklaşmıştım ama onlar da elimden alınmıştı. İçimi yine bir öfke kapladı. Tüm bunları bir an evvel ortaya çıkarmam gerekiyordu.

Yemekleri biten hemşireler içeri girerken Rachel masada tek başına kaldı. Telefonundan birine mesaj atıyordu.

Kamyonetimden inip ona doğru yürümeye başladım. Telefonuyla meşgul olduğu için beni fark etmedi.

“Selam Rachel.”

Başını kaldırıp şaşkın bir ifadeyle gülümsedi ama beni tanımır tanımaz suratındaki gülümseme kayboldu. Ayağa kalkıp eşyalarını toplamaya başladı. “Benden uzak dur.”

“İhtiyacın olacak bazı bilgilere sahibim.”

“Sende ihtiyacım olan hiçbir şey yok.” Yardım edin diye çılgılık atacakmış gibi telaşla etrafa bakındı. Özel güvenlik endişeleniyordum, o yüzden Rachel'in dikkatini çekmeliydim.

“Konu Shauna ve sana yapacağı şeyle ilgili.”

“Shauna hiçbir şey yapmayacak.” Fakat gitmedi, o da tıpkı Kim gibi söyleyeceklerimi dinlemek istiyordu.

“Artık bir ailen, çocukların var.”

“Sen nereden biliyorsun?” Yüzünde hem öfke hem de korku vardı.

“Burası küçük bir yer. Üstelik iyi bir anne olduğunu da biliyorum. Çocuklarının acı çekmesini istemezsin ama eğer yaptığınız şeyi yapmaya devam ederseniz, yakalanacaksınız. Cathy'yi Shauna'nın öldürdüğünü biliyorsun.”

“Bu çok saçma.” Başını sallayışı bana gençliğini hatırlatmıştı. Shauna’nın onayını almayı ne çok isterdi. Onun için her şeyi yapmaya hazırdı. “Onu sen ve Ryan öldürdünüz, bunu yakında kanıtlayacaklar.”

Acaba bir şey mi duydu diye bir an korktum. Polisler yeni bir delil mi bulmuştu? Plana göre hareket etmeyi sürdürmeliydim.

“Cathy o gece olanlar hakkında konuşmaya başlamıştı. Siz kızların Nicole’ü nasıl öldürdüğünüzü anlatıyordu. Masumi-yetimizi kanıtlamamız için bize yardım edecekti. Onu neden biz öldürmüş olalım ki?”

Rachel zar zor nefes alıyordu. Yüzü kızarmıştı ve panik içindeydi.

Onu biraz daha zorladım. “*Pek çok* kişiyle konuştu. Birinin ötmeye başlaması an meselesi. O zaman polisler Cathy’nin ölümü için sizin peşinize düşecektir. Shauna seni hedef gösterirse hiç şaşımam. Zaten o, bir cinayetini çoktan başkasının üzerine yıkmış biri. Şimdi neden sizi ele vermesin ki?”

“Biz hiçbir şey yapmadık.” Sesi çok çaresizdi.

“Fakat yaptınız, yaptığınızı *biliyorsun*. Cathy’yi öldürenin Shauna olduğunu da biliyorsun. İtiraf etse de, etmese de sen bunu *biliyorsun*. Eğer işler terse dönerse kendini korumak için seni ateşe atacağının da farkındasın. Peki, seni kim koruyor?”

“Yerinde olsam kendim için endişelenirdim.” Korkmuştu ve bu yüzden öfkelenerek saldırıya geçmişti. “Bu yaptığına taciz denir.”

“Seninle aramızdaki fark şu Rachel. Benim kaybedecek hiçbir şeyim yok fakat senin var.”

Nefesini tuttu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, bir an ağlayacağını sandım. Ona bir adım daha yaklaştım.

“O gece Shauna’nın arabasını nehir kenarında gördüğünü söyleyen bir tanık çoktan ortaya çıktı bile. Eğer yerinde ol-

sam bir an evvel polise gider, onlara hikayeyi kendi açımdan anlatırdım. Yani Shauna seni hedef göstermeden *evvel*. Belki Nicole'ün ölümüne sadece tanık oldun, belki gerçekten onun Cathy'ye ne yaptığını bilmiyorsun ama her iki işin de içinde olduğunu gayet iyi biliyorsun. Eğer şimdi konuşursan cezan hafifler ve çocuklarının büyüdüğünü görebilecek kadar az yatarsın. Fakat beklersen Shauna seni dibe batırır.”

Yüzü korkudan bembeyaz olmuştu. Eşyalarını alıp, “Ben hapse filan girmiyorum çünkü hiçbir şey yapmadım,” dedi.

Hızla arkasını dönüp hastaneye doğru koştu.

Peşimdeki polis aracını gördüğümde neredeyse kamp alanına girmek üzereydim. Kalbim çılgın gibi atmaya başlamıştı. Rachel ya da Kim polisi mi aramıştı? Eğer öyleyse, batağa saplanmışım. Hızımı kontrol edip yavaşladım ve bunun sadece bir tesadüf olmasını umut ettim. Fakat araç ışıklarını yakıp hızlandı. Kenara çektim. Dikiz aynasından, araçtan inerek kamyonetimin arkasında dolanan adamı izledim. Lanet olsun. Bu Doug Hicks'ti.

Kalbim hâlâ atıyordu. Camı indirip beklemeye başladım.

“İyi günler Toni.”

“İyi günler Memur Bey.”

“Nereden geliyorsun?”

“Eski bir dostu ziyaretten. Hız mı yaptım?”

“O dost Ryan Walker olamaz, değil mi?”

Belki de Kim ve Rachel'ı gördüğümünden haberi yoktu.

“Hayır. Onunla konuşmam tahliye kurallarına aykırı.”

Yolu iyice süzdü. Sinirlerim gerilmiş, ağzımın içi salyayla dolmuştu. Burada neler dönüyordu?

Eğildi. “Birkaç kişiyle konuşuyordum.”

“Öyle mi?” İfademi sabit tutmak için kendimi zorladım.

“Belki de haklısın. Belki de kız kardeşinin cinayetine ikinci bir kez daha göz atmalıyız. Sorun şu ki eğer senin oğlan Ryan insanlarla konuşmaya devam ederse tanıkların akli karışabilir. Bazı şeyleri farklı hatırlayabilirler. Bu da bizi gerçeğe ulaşmamız konusunda iyice zora sokar.”

“Artık bize inandığını mı söylüyorsun yani?” Bu işin içinde bir iş olmalıydı.

“Eğer siz ikiniz etrafta dolanıp bela yaratmaya devam ederseniz bu davayı yeniden açamayız diyorum.”

Demek konu buydu. Biz geri çekilirsek o da belki davayı yeniden incelerdi. Beni soktuğu bu durumdan nefret etmiştim, beni umutlandırıyordu. Eğer ciddiyse bir şeyleri bozmayı hiç istemezdim. Fakat sonra palavra sıkıldığını anladım. Bundan bir kazancı yoktu, davaya ikinci kez bakarak hem kendisini hem de o dönemki polisleri aptal yerine koymuş olurdu. Bu sadece onun oyunlarından biriydi.

“Ryan Walker’ın ne yaptığını bilmiyor ve umursamıyorum,” dedim. “Ben beladan uzak durup kendime bir iş bulmaya çalışıyorum, *efendim*.”

Hicks, “Benden hoşlanmadığını biliyorum Toni ama şu an seni hapse dönmekten alıkoyabilecek tek kişi benim,” dedi.

“Bana daha çok geri gönderilmemi istiyormuşsunuz gibi geldi.”

“Ben senin Ryan’dan uzak durmanı istiyorum. O bir baş belası ve hep de öyleydi. Sana daha önce anlattıklarımın hepsi doğru. Bence sen yanlış çocukla takılan iyi bir kızdın. Yeniden aynı şeyi yaptığını görmek hiç hoşuma gitmez.”

Ryan’dan bu kadar emin olması, onu çok iyi tanıyormuş gibi davranması ve bu kibri beni son derece kızdırıyordu.

“Hepsi bu mu? Bana ceza kesecek misin?”

“Ben seninle uğraşmıyorum Toni. Eğer davayı yeniden açmamızı istiyorsan Ryan’dan uzak dur.” Kamyonetin tavanına vurunca irkildim. “Sen yaşayacak bir hayatı olan genç bir kadınsın. Lütfen seni dışarıda tutalım.”

Nabzım hâlâ yüksekti ve göğsüm sıkıştıyordu. Hicks’in, arabasına doğru gidişini izledim. Adam trafiğe karışınca ben de biraz rahatlamıştım ama yine de bedenim sinirden titriyordu. Şimdi ne yapacaktım? Davayı tekrar açma konusunda palavra mı sıkıyordu? Polis gerçeklerin ortaya çıkmaması için Ryan’ın insanlarla konuşmasına engel olmamı mı istiyordu? Peki, ya Hicks gerçeği söylüyorsa? Artık kime güveneceğimi hiç bilmiyordum.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

CAMPBELL RIVER TEMMUZ 2013

Bir saat sonra kamp alanındaydım ve hâlâ Doug Hicks'le olan karşılaşmamı atlatmaya çalışıyordum ki cebim çaldı. Numarayı tanımadığımdan temkinli bir şekilde, "Alo?" dedim.

"Toni, hey." Ryan'dı.

"Seni sonra ararım." Polislerin savcılık izni olmadan telefonumu izleyemeyeceklerini bilsem de korkuyordum. Kullan-at telefonumu alıp ekranda beliren numarayı oradan aradım.

Ryan açınca ona, "Bugün Doug Hicks beni yolda durdurdu. Hem de tam Rachel'dan dönerken. Adam beni izliyor," dedim.

"Lanet olsun. Kim ya da Rachel polis mi çağırmış?"

"Olay da bu ya. Çağırdıklarını sanmıyorum, o yüzden bu çok garip."

"O halde Hicks ne istiyormuş?"

Ona adamın söylediklerini anlatıp, "Eğer haklıysa, her şeyi berbat edebiliriz," dedim.

"Hadi ama, ona gerçekten inanmıyorsun ya?" Ryan çok kızmıştı. "O davaya asla yeniden bakmaz. Neden herkesin yanlış kişileri hapse gönderdiğini bilmesini istesin ki? O bize yardım etmeye değil, gerçeği bulmamızı engellemeye çalışıyor. Sen ne düşünüyorsun? Ona inanmak istiyorsun, hepsi bu."

Ben de benzer düşüncelere sahiptim fakat Ryan'ın bu öfkeli ses tonu beni cidden kızdırmaya başlıyordu. Kime daha çok kızdığımdan emin değildim. Hicks'e inanmak istediğim için kendime mi yoksa gerçeği benden daha hızlı gördüğü için Ryan'a mı?

“Bir şeyler döndüğünü düşünüyorum,” dedim. Ona Kim ve Rachel'la olanları anlattım. “Shauna'nın arabada onunla konuşma şekli... Kim gergindi, gerçekten çok gergindi. Bir şeyler dönüyor ve ben çok endişeliyim.”

“Ne gibi?”

“Bir planları varmış gibi... Bizden sonsuza dek kurtulacaklarmış gibi.”

“Bizi öldürmeyeceklerdir Toni. Nicole çok gençti ve onu savunmasız yakaladılar, Cathy de Shauna'ya güveniyordu. Onun hatası da bu oldu.”

“Sen de kendine çok fazla güveniyorsun lanet olası. Senin de hatan bu! Bizi öyle ya da böyle devirecekler. Ya hapse ya da morga göndererek.”

“Peki, ne yapmak istiyorsun?” O da tıpkı benim gibi öfkeliydi. “Buna nasıl son vereceğiz?”

“Göz önünde bulunmamalı ve birbirimizden uzak durmalıyız. Sonraki birkaç gün neler olup biteceğine bakalım. Eminim içlerinden biri bir hamle yapacaktır.”

“Sen dilediğini yapabilirsin Toni ama ben bu işten vazgeçmiyorum. O gece partide olan herkesle konuşmaya, yıllarca Cathy'yle birlikte kokain çekenlerle görüşmeye, herhangi bir şey hakkında bilgisi olan herkesle temasta olmaya devam edeceğim.”

“Hata yapıyorsun Ryan. Şu an çok dikkatli olmalıyız. Biraz bekleyip Kim ve Rachel'la yaptığım konuşma etkili olmuş mu diye görelim.”

“Dikkatli olmaktan bıktım. Bu işi ortaya dökmenin zamanı geldi artık.”

“Ryan, bu doğru...”

Telefonu kapattı.

Olacaklar için son derece endişeli ve kızgındım. Kumsalda yürüyüş yapmaya karar verdim. Kabinimden çıkıp kumsala uzanan patikada ilerlerken Ashley'nin aracını gördüm. Arabadan bangır bangır müzik sesi geliyordu. Durdum. Kız kapıyı çarpıp ön merdivenlere doğru yalpalayarak indi. Arabanın kapısını açarken kıkırdıyordu. İçeriden biraz sigara aldı. Dönüp yakmaya çalışırken yanaklarının kırmızı, gözlerinin de cam gibi olduğunu fark ettim. Durduğum yerden bile içtiği esrarın kokusunu alabiliyordum.

Çakmağa küfredip salladı ve bir kez daha denedi. Yanan sigaradan bir nefes aldıktan sonra nihayet beni fark etti.

“Toni, hey.” Bana doğru yaklaştı. “Burada ne arıyorsun?”

“Kamp bölgesinde yaşıyorum.” Aklıma dün gece annesinin evini izleyişi geldi. Acaba beni takip etmiş ve burada yaşadığımı çoktan öğrenmiş miydi? Hiç beni videoya çekmiş miydi? Bunu düşünmek bile beni telaşlandırmıştı, özellikle de Ryan yanımdayken yapmışsa.

“Ya sen? Yanında bir yetişkin olmadan araba kullanamadığını sanıyordum.”

“Kullanamıyorum. Kaçtım.” Karavanı gösterdi. “Aiden burada yaşıyor.”

Eski, pis ve kenarları yıpranmış olan karavana baktım. Önünde duran plastik sandalyeler pek çok bira kutusunun etrafına daire şeklinde dizilmişti.

“Demek onunla hâlâ görüşüyorsun?”

“Evet.” Dikkatle bana bakıp sigaradan bir fırt daha çekti. “Sen de geri gönderilmişsin.” Şu an çok daha dikkatliydi. “Nasıldı peki?”

“Çok iyi değildi.”

“Benim için de şu aralar durum böyle.”

Kendi hayatını *benimkiyle* mi kıyaslıyordu? Dişlerimi sıkarak onun sadece bir çocuk olduğunu kendime hatırlattım.

“Nasıl yani?”

“Cathy öldürüldüğünden beri annem deli gibi davranıyor.” Derin bir nefes çekti ve hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Onu çocukluğumdan hatırlıyorum. Çok komik bir kadındı ve bize sürekli gelirdi ama sonra çuvalladı ve benim de onu görmem yasaklandı. Öldüğünü düşünmek çok garip geliyor, anlarsın ya?”

Nicole öldükten sonra ben de odasındaki eşyalara bakıp bir daha geri gelmeyeceğini düşünmüş, aynı şeyleri hissetmiştim. Evet, anlıyordum. Yine de cevap vermedim çünkü ben ne kadar az konuşursam Ashley o kadar fazla şey anlatıyordu. Öyle de yaptı.

“Artık annemle babam sürekli kavga ediyor. Annemin gözü hep üzerimde. Hiçbir şey yapamıyorum. Biz de çok kavga ettik, sen ve Aiden hakkında.”

“Ben mi?”

“Ona Cathy’yi senin ve Ryan’ın öldürmediğinize inandığımı söyledim, bu mantıklı değil dedim. Bana bu işe karışmamı, polisin bu durumu çözeceğini söyledi.”

“Doğru.”

“Gerçi bir şeyler dönüyor çünkü annem tüm vaktini Kim ve Rachel’la geçirmeye başladı, oysa yıllardır ikisiyle de konuşmuyordu bile. Şimdiyse bir sürü telefon geliyor. Annemi cep telefonu geçmişini temizlerken gördüm ama bugün tez-

gahın üzerinde unutmuş. Rachel'dan bir mesaj geldiğini fark ettim. Mümkün olan en kısa sürede buluşmalıyız diye yazmıştı.”

Benim ziyaretimden sonra.

Kapıyı çarparak kapatan bir çocuk ön basamaklara geldi. Ashley'den çok da uzun değildi ve keçi sakalı vardı. Üzerinde hiçbir şey yoktu. Altında, iç çamaşırının üst kısmını gösteren bol bir kot duruyordu.

“Geliyor musun Ash?” Beni daha önce nerede gördüğünü çıkarmaya çalışır gibi yüzüme garip garip baktı.

“Evet, birazdan. Arkadaşım ile konuşuyordum.”

Çocuk bana biraz daha bakıp içeri girdi.

“Seninle konuşmamam gerek,” dedim. “Eğer Aiden bir şey söylese...”

“Söyemez. Sadece sana annemle ilgili olan biteni anlatmak istedim. Dikkatli ol diye.”

“O senin annen. Bana neden bunları anlatıyorsun?”

Elindeki sigaraya bakıp, “Sigara içeceğim hiç aklıma gelmezdi. Bunun içimde olmadığını sanırdım ama bir gün öylesine başladım ve hoşuma gitti. Bu da içimde başka nelerin olduğunu merak etmemi sağladı, belki de henüz bilmediğim pek çok yüzüm vardır.”

Hâlâ ne dediğini anlamaya çalışıyordum, ne anlama geldiğini... Ashley başını kaldırıp bana baktı ve çabucak, “Bence annem kötü bir şey yaptı, yani *gerçekten* kötü bir şey,” dedi.

Birbirimize baktık. Ne yapmam gerektiğini düşündüm. Ashley'ye karşı dürüst olmalı mıydım? Nihayet ona şöyle dedim: “Shauna benim duruşmamda da yalan söylemişti. O gece kız kardeşimle hiç kavga etmedim... Başka zaman çok tartıştık ama o gece değil. Shauna benden nefret ediyordu.”

“Yani benim makaleme yazdığım gibi mi? O bir zorba mıydı?”

“Annen ve arkadaşların bana çok kötü davranırdı, hatta kız kardeşimle takılmaya başladıktan sonra bile. Fakat o yaz Nicole ölmeden birkaç hafta önce bazı şeyler değişti. Aralarında ne olduğunu bilmiyorum ama bir şeyler oldu.”

Ashley’nin solgun boynunda hızla atan nabzını görebiliyordum.

“Sence... sence annem mi yaptı?”

“O gece neler oldu bilmiyorum ama o kızlar gerçeği biliyor. Cathy olanlar hakkında etrafta konuşmaya başlamıştı ve öldü.”

“Yani annemin *Cathy*’ye bir şey yaptığını mı düşünüyorsun?” Cathy’nin adını söylerken sesi korku doluydu. “Bir zorba olması onu öldürdüğü anlamına gelmez, değil mi? Tıpkı senin Nicole’e kızgın olduğun halde onu öldürmediğin gibi.”

O kadar çaresiz görünüyordu ki belgeseli yapmak istemesinin asıl nedeninin annesinin katil olabileceğine dair korkularını ortadan kaldırmak olabileceğini düşündüm. Onunla yüzleşir miydi? Shauna’yı korumak için hiçbir sebepim yoktu fakat Ashley’nin nedenlerini hâlâ merak ediyordum... Ya bir şekilde o torbacıyla konuştuğumuzu öğrenip bunu annesinin yüzüne vurursa ne olurdu? Muhtemelen adam da ortadan kayboluverirdi. Ona fazla şey anlatmasam iyi olacaktı.

“Bu konuda annenle konuşmalısın,” dedim. Ashley bombayı patlattığı an Shauna’nın yüzünü görmeyi çok isterdim. O sırada göz ucuyla bir hareketlenme olduğunu fark ettim ve karavanın perdesinin hafifçe aralandığını gördüm. Aiden bize bakıyordu. Acaba kim olduğumu fark edip polisi aramış mıydı?

“Gitmem gerek,” dedim.

Oradan ayrılırken Ashley arkamdan bağırdı. “Üzgünüm!”

Neden üzgün olduğunu bilmiyordum ve dönüp ona bakmadım. Daha sonra kumsalda yürürken annesinin bir katil olduğu gerçeği ortaya çıkınca Ashley’ye ne olacağım düşündüm. Ben de üzgündüm.

Geri döndüğümde Ashley’nin arabası gitmişti, erkek arkadaşının karavanı da karanlıktı. Onunla bir daha karşılaşmamayı umarak başka bir yere taşınmayı düşündüm. Fakat çalışmıyordum ve param bitmek üzereydi.

Kabinime döndüğümde, Ashley’nin makalesinden bahsettiğini anımsadım. Bu da aklıma kız kardeşimle arası bozulan Darlene Haynes’i getirdi. Acaba ne olmuştu? Bir şeyler biliyor olabilir miydi? Bilgisayarım hâlâ Stephanie’de olduğu için kampın misafırhanesine gidip hızlı bir tarama yaparak kasabadaki Darlene’lerin listesine ulaştım. Eğer evlenmemiş ya da boşanmışsa (ki bu umurumda değildi) onunla konuşmak işime yarardı.

Güneş bulutların arasından yavaş yavaş kaybolurken kot ceketimi kapıp kamyonetime atladım ve bir kağıda Darlene’in adresini yazıp yola çıktım. Yavaş gidiyor, peşimde biri olabilir diye alternatif yolları kullanıyordum. Nihayet nehrin diğer yakasındaki Darlene’in evinin önüne çıktım. Ev çok gösterişli değildi ama son derece düzenliydi ve bahçesi çiçeklerle doluydu.

Kapıyı çaldım. Tam o sırada kenardaki çitlerin arasından bir kedi gelip bacaklarıma dolandı.

Darlene’i evde bulacağımı sanmıyordum ama kapı açıldığında saçları artık kısa ve açık sarı da olsa, onu hemen tanıdım. Bir kulağına pek çok küpe takmış, üzerine de üniformaya benzer bir

şey giymişti. Bir markette ya da eczanede çalışıyor gibiydi. Beni hatırlamaya çalışır gibi baktı ve anımsayınca da şok oldu.

“Sen...”

“Toní.”

“Tanrım, kardeşine çok benziyorsun.” Yüzüme bakıyor, gördüklerini hazmetmeye çalışıyordu. Gözleri dövmeLERİME kayınca hapiste olduğumu hatırlayıp korktuğunu fark ettim. Keşke kot ceketimi kamyonette bırakmasaydım diye düşündüm.

“Gelebilir miyim? Sana Nicole’le ilgili bazı şeyler sormam gerek.”

Rahatsız olmuştu. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Mahkemede tanıklık etmemişti ve bu bana hep çok tuhaf gelmişti. Kız kardeşimle ilişkiMi en iyi bilen kişi Darlene’di. İkisi yıllar boyunca çok yakındı. Polis neden onunla konuşmamıştı?

“Uzun sürmez,” dedim. “Sadece bazı şeyleri netleştirmem gerek.” Hâlâ bana bakıyordu. Yaklaşımımı yumuşattım. “Senin sürekli evimize gelişini hatırlıyorum, ikiniz çok yakındınız ama bir şey oldu. Nicole o yıl, yani biri onu öldürmeden önce, çok değişti. Bunu yapan ben ya da Ryan değildik ve katil hâlâ dışarıda. Sen her şeyi değiştirebilecek bir şeyler biliyor olabilirsin.”

Şu an hazırlıksız yakalanmış gibi kafası karışmıştı. Sanırım başka bir katil ihtimali daha önce hiç aklına gelmemişti.

“Çok uzun zaman geçti, hafızam...”

Nihayet açılmıştı. “Çok sürmez, sadece birkaç küçük detay.”

Hâlâ neye inanacağını bilmiyormuş gibi görünüyordu.

“Buraya hakkımdaki düşüncelerini değiştirmek için gelmedim Darlene. Sadece aranızda ne olduğunu, Nicole’ün

neden seni bıraktığını öğrenmek istiyorum. Bu seni üzmüş olmalı.”

Doğru noktaya basmıştım. Öfkeli bir ifadeyle, “Nicole o sene tam bir kaltağa dönüşmüştü,” dedi.

Mükemmel. Öfke iyi bir şeydi, öfke onu daha çok anlatmaya zorlar ve hakkı yenmemiş gibi hissetmesini sağlardı. “Peki, neden bana bundan biraz bahsetmiyorsun?”

Kapıyı açtı. “İşe gideceğim için fazla vaktim yok.”

“Sorun değil.” Bacaklarıma dolanan kedi de içeri girip doğruca üst kata koştu.

Mutfak masasına oturduk. Kahve teklif etmedi, zaten ihtiyacım da yoktu. Gergindim ve heyecandan yerimde duramıyordum. Çok yaklaşmıştım. Bunu hissedebiliyordum.

“Neler oldu?”

“Dave adında bir çocukla görüşüyordu. Değişmeye de o zaman başladı.”

“Dave mi?” Bu benim telefonda konuştuğum ve kendisini görmek için evden sıvıştığı çocuk olmalıydı. “Erkek arkadaşı olduğunu bilmiyordum.”

“Kimse bilmiyordu. Çocuk bizden dört yaş büyüktü, üniversiteye gidiyordu. Onunla Noel’de alışveriş merkezinde tanışmıştık, bazen Nicole’le konuşmak için okula gelirdi. Bir partide takıldılar, sonra da Nicole onu görebilmek için sık sık evden sıvışmaya başladı.”

Demek ki haklıydım. “Peki, siz ikiniz neden kavga ettiniz?”

“Nicole çok gizemli davranmaya ve çocukla ilgili bana hiçbir şey anlatmamaya başlamıştı. Üstelik eskisi gibi giyinmiyordu çünkü çocuk ona o kıyafetlerin iğrenç olduğunu söylüyordu. Dave sık sık partilere gider, arkadaşlarıyla daima içerdi. Bence o tam bir pislikti.” Durup düşündü. “Bir defasında onun telefonda Nicole’e bağırdığını duydum.”

Nicole'ün okuldaki kızlar tuvaletinde ağladığı günü ve telefonu açtığımda yaşadığı korkuyu anımsadım. Acaba o pisliğin davranışlarını mı kontrol etmeye çalışıyordu yoksa daha büyük bir belayla mı uğraşıyordu?

“Bu konuda Nicole’le konuşmayı denedin mi?”

“Ona çocuğu terk etmesi gerektiğini söyledim. Ondan sonra birkaç hafta benimle takılmadı, zaten sonra da hep o kızlarla vakit geçirdi. Yeniden seksi kıyafetler giyip partilere gitmeye başlayınca ben de ayrıldıklarını düşündüm.”

O mayıs ayını hatırladım. Nicole yeniden evden sıvışmaya başlamıştı. Ya Dave denen o çocukla ayrılmamış, ya kızlarla partilere gitmeye başlamış ya da başka biriyle çıkıyor olmalıydı. O yaz bana babamla çalışan bir çocuğa âşık olduğunu anlatmıştı. Ona kolyeyi veren çocuğa. Onun partideki çocuk olduğunu söylemişti ama bu, gerçek çocuğu gizlemek için uydurduğu bir yalan mıydı? Sonra acaba kızların sevgililerinden biriyle mi görüşüyor diye düşündüm. Bu onları çok sinirlendirirdi ama kız kardeşimin böyle bir tip olduğunu hiç sanmıyordum. Bu çocukta bir gariplik vardı.

“Öldükten sonra neden gidip polise Nicole hakkında bir şey anlatmadın?”

“Anlattım, onlar da bana araştıracaklarını söylediler. Fakat sonra sen tutuklandın...”

“Sen de bizim yaptığımızı sandın.”

“Ryan’la başınızın sıkça belaya girdiğini biliyordum... Hem sen de uyuşturucu kullanır, Nicole’le sık sık kavga ederdin, hem de tanıklar vardı...”

“Onu ben öldürmedim Darlene. Bu çocuğun olayla bir ilgisi var mı bilmiyorum ama polis onunla konuşmuşsa buna şaşarım.” Ona sorgulanmamızdan, polisin başka bir şüpheliyi

göz önünde bile bulundurmadiğından ve kızların yalan söylediklerinden söz ettim.

Darlene söylediklerimi değerlendirir gibi üzgün görünüyordu ama yine de bana inanmaya pek hevesli değildi. “Belki de Dave’in bir tanığı filan vardı.”

“Olabilir fakat yine de onunla konuşmak istiyorum. Hâlâ buralarda mı, biliyor musun? Ya da soyadını falan?”

“Sanırım Johnson’dı. Hayır, Jorgensen ya da bunun gibi bir şey ama buradan taşındı.”

Bu, çok kullanılan bir isimdi ve yıllar sonra onu bulmak oldukça zor olacaktı ama az da olsa bir şansım vardı.

“Artık arkadaş değillerdi, biliyorsun.”

“Kimler?”

Söylediğınden pişman olmuş gibi tereddüt etti ama sonra konuşmayı sürdürdü. “Shauna ile grubu ve Nicole. O kızlar Nicole’e çok kızmıştı. Nehirde onu seninle beraber gördükleri konusunda ifade verdiklerini duyduğumda aklıma aslında nehre Nicole’ü bulmak için gittikleri geldi.”

Adrenalinim tavan yapmış, her şey yavaşlamaya başlamıştı. “Hiç kimseye hiçbir şey söylemedin mi? Duruşmada...” Hâlâ sözlerini hazmetmeye çalışıyordum.

Başını öne doğru salladı. “Kendilerini çok iyi arkadaşlar-mış gibi göstermeye çalıştılar. Ben de bunu dikkat çekmek için yaptıklarını düşündüm.” Omuz silkti, bu ufak hareketiyle kendime geldim. Şu an verdiği bilgi hayatımı değiştirebilirdi. Sakinleşene dek birkaç derin nefes alıp masanın altında ellerimi ovuşturdum.

“Neden kızgındılar?” dedim. “Sen bunu nereden duydun?”

“Nicole bir gece ağlayarak beni aradı. Shauna’nın ona çok kızdığını ve kendisi hakkında diğer kızlara yalan söyleyip güya Rachel’in erkek arkadaşıyla takıldığını anlattığından

söz etti. Üstelik Kim'in annesine onun eşcinsel olduğunu Nicole'ün söylediği yalanını uydurmuş."

Cathy'nin Ryan'a kız kardeşime çok kızdıklarını söylediğini ve Kim'in de Nicole yüzünden evden kovulduğundan bahsettiğini hatırladım. Nihayet gerçeğe yaklaşıyordum.

"Nicole Shauna'nın neden ona bu kadar kızdığını anlattı mı?"

"Hayır, sadece fena halde çuvalladığını ve Shauna'nın da bunu öğrendiğini söyledi."

Her şeyi düşünmeye ve cinayet gecesiyle ilgili tüm yaşananları hatırlamaya çalıştım. Evimizin dışında yavaşlayan beyaz araba aklıma geldi. Belki de bu, Shauna'ydı. Nicole Shauna'yı bu denli kızdırıp diğer kızları ona karşı dolduracak ne yapmış olabilirdi?

Darlene de şu an bir sineği yakalamaya çalışan kediye bakarak düşünüyordu. Yumuşak bir sesle, "Bana yeniden arkadaş olabilir miyiz diye sordu ama ben ona bir kaltak olduğunu ve kendisiyle asla konuşmayacağımı söyledim. Sonra da telefonu yüzüne kapattım." Gözlerime baktı. "Bu onunla son konuşmamızdı."

İkimiz de birkaç dakika hiçbir şey söylemedik. Sonra Darlene derin bir iç çekti.

"Artık işe gitmeliyim."

"Benimle konuştuğun için çok teşekkür ederim." Ayağa kalktım. "Eğer aklına bir şey gelirse, herhangi bir şey, lütfen beni ara." Ona numaramı verdim ve Darlene de çekinerek telefonun yanında duran kağıda not etti.

Beni geçirirken az evvelki sohbetimiz tüm vücudunu ürpertmiş gibi kollarını sıkıca bedenine sarmıştı.

Ön basamaklara geldiğimizde bana, "Nicole'ün o kızlarla neden takılmaya başladığını hiç anlayamadım," dedi.

"Ben de öyle."

“Herkes Nicole’ün mükemmel olduğunu sanırdı ama o çok iyi biriymiş gibi rol kesmekte mükemmeldi. İkimizin başı oldukça belaya girmişti. Hatta bazen düşünür, bunlara gülerdik. Özellikle annenin sana sert davranıp Nicole’ün neler yaptığından haberinin bile olmamasına.”

“Görünüşe bakılırsa hiçbirimizin onun hayatında olup bitenlerden haberi yokmuş, özellikle de son birkaç ayda.”

“Cinayeti düşünmek beni hâlâ korkutuyor. Gençken bu tip şeylerin olacağı aklına gelmez, yani tanıdıklarının başına böyle şeyler gelebileceğini düşünmezsin. Çocuklar nehre gitmeyi bile bıraktılar ya da gitseler bile orada tek konuştukları şey Nicole’ün cinayeti oluyordu. Herkes onunla arkadaşmış gibi yapıyordu ya da seni ve Ryan’ı tanırmış gibi. Bense bir daha nehre hiç gitmedim, Nicole hakkında hiç konuşmadım ama onu hep düşündüm. Birinin ondan bu kadar nefret etmesini aklım almıyor.”

Gözlerime baktı ve çok konuşmuş gibi hissederek gerildi.

“Gitmem gerek,” dedikten sonra evine girip kapısını kilitledi.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

CAMPBELL RIVER TEMMUZ 2013

Kamp bölgesine geri dönüp ofisteki bilgisayarı açtım ve gelen e-postalarımı kontrol ettim. Aylar önce başvurduğum bir peyzaj işinden cevap gelmişti. Hâlâ iş arıyor muyum diye öğrenmek istemişlerdi. Onlara hemen, işle ilgilendiğimi ve görüşmeye gitmekten memnuniyet duyacağımı yazdım. Şatlı tahliyemin ne kadar devam edeceğini bilmiyordum ama Suzanne'le bir görüşmem daha olacaktı ve ona denediğimi göstermeliydim. Üstelik paraya da ihtiyacım vardı. Suzanne'i aradım ama yoktu. Acaba neler oluyor diye merak ettim.

İşim bitince internetten Dave Jorgensen'i araştırdım. Malesef çok sık kullanılan bir isim olduğundan hangisinin Nicole'ün eski sevgilisi olduğunu anlayamadım. Birlikte okuduğumuz bazı kişilerin Facebook'larına girdim ve hepsinin arkadaş listesine baktım ama hiçbirinde çocuğun adı yoktu.

Son birkaç gündür yaşadıklarımдан oldukça yorulmuştum. Biraz kestirmeye çalıştım fakat Darlene'den öğrendiklerim bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Darlene'e göre, Nicole kızlarla takılmaya başlamadan birkaç hafta önce Dave'den ayrılmıştı. Peki, neden geceleri evden sıvışmaya devam edi-

yordu? Yoksa yeniden mi birleşmişlerdi? O gece kolyesi kayıp sanmıştım ama belki onu katil almıştı. İyi de, eğer gerçek katil bu çocuksa, kızlar neden duruşmada yalan söylemişlerdi? Sadece benden nefret ettikleri için mi?

Bu mümkündü ama içgüdülerini yine de Shauna'nın yalan söylemekten çok daha fazlasını yaptığını ve Nicole'ün ölümlüyle bir alakası olduğunu söylüyordu, hele de Darlene'in söylediklerinden sonra. Bana Shauna'nın Nicole'e çok kızdığım anlatmıştı. Shauna'nın bu Dave denen çocukla bir ilgisi olabilir miydi? Hatırladığım kadarıyla o sene Shauna'nın herhangi bir erkek arkadaşı filan yoktu. Bir şeyler dönmüştü ama ne?

Darlene'le konuşarak olayları daha da netleştirmeyi ummuştum, oysa şimdi kafamda çok daha fazla soru vardı. Emin olduğum tek şey, kız kardeşimin gizli bir hayatı olduğuydu. Öldürülmesine sebep olan bir hayatı.

Ertesi sabah alışveriş yapmak için kasabaya indim. Plazaya geldiğimde otoparkta Ashley'nin arabasını gördüm. Erkek arkadaşı arka tekerleğe yaslanmış sigara içiyor, Ashley de arabanın dışında dikiliyordu. Shauna'mın arabası da yanlarına park etmişti ve o da dışarıda duruyordu. Belli ki bir konuda kavga ediyorlardı, yüzlerinde öfkeli bir ifade vardı. Elleriyle havayı dövüyormuş gibi hareketler yapıyorlardı. Onları görebileceğim bir köşeye aracımı park ettim. Birkaç laf dalaşından sonra annesi hâlâ dışarıda bağırırken Ashley aracına binip kapıyı hızla kapattı. Aiden'la birlikte oradan uzaklaşırlarken Ashley gözyaşlarını siliyor, Shauna da kıpkırmızı bir suratla arkalarından bakıyordu. Sonra arabasına binip cep telefonu ile biriyle konuşmaya başladı. Shauna her neye kızdıysa, bence Ashley'nin aracını erkek arkadaşının kullanıyor olması

onu sakinleştirmemişti. Shauna telefonunu kapatıp plazanın köşesinden ilerledi, ben de merak edip onu takibe koyuldum.

Bu kez aracını arkadaki otoparka çekti. Mesafemi koruyordum ama cep telefonuyla konuşmaya devam ettiğini de görebiliyordum. Sonra adamın biri mağazanın arka kapısını açtı. Bizim yaşlarımızda, koyu renk saçlı, hafif göbekli fakat gayet hoş biriydi. Shauna arabadan indi. Birkaç dakika konuştular. Shauna'nın beden dili hâlâ öfkeli olduğu için adama Ashley'yle kavgasından söz ettiğini düşündüm. Kimdi bu adam? Etrafa bakınıp onları gören biri var mı diye kontrol ettiler. Eğilip direksiyonun altından gözetlemeye devam ettim. Adam Shauna'yı kendisine doğru çekti ve onu öptü. Shauna da onu öptü ama hemen adamı itip kendisini geri çekerek adamla birlikte hızla arka kapıdan içeri daldı.

Hangi mağazaya girdiğini görmek için aracımı ön tarafa sürdüm. Burası bir kamera dükkanıydı. Ashley'nin öğretmeniyle aşk mı yaşıyordu? İşte, kızının hayatına karışmak diye ben buna derdim. Kamp alanına geri dönüp tüm gördüklerimi hazmetmeye çalıştım. Elimde yeni bir bilgi vardı ama bu bana nasıl yardımcı olabilirdi? Ryan'ı aramayı düşündüm ama sonra bu haberi bir süre kendime saklamanın daha iyi olacağına karar verdim. Onun bir şeylerin üzerine atlamasını istemiyordum.

Darlene'in anlattıklarını düşündüm. Kızların Nicole'ün biriyle görüştüğünden haberleri olmalıydı. Bunu onlara söylemiş olmalıydı, en azından ne kadar havalı olduğunu ispat etmek için. Belki de haklıydım. Shauna'mn bu Dave denen çocukla bir alakası vardı ya da belki onunla arkadaştı.

Belki de olaylara çok yanlış açıdan bakıyordum. Ya beni mahvetmek için ifade vermedilerse? Ya bunu başka birini korumak için yaptılarsa?

Tüm hikayeyi bilen tek kişi Shauna'ydı. Fakat bunları ondan nasıl öğrenecektim? Onu takip etme riskini göze alamazdım. Onu bir şekilde kızdırmalı, patlamasını mı sağlamalıydım? Damarına basmanın en iyi yolu neydi? Her hareketini kontrol etmek istese de Ashley'yi sevdiği belliydi ya da en azından Ashley'nin *onu* sevmesini istiyordu. Çocukken birini kaybedeceğini hissettiğinde nasıl da tehdit altındaymış gibi davrandığını hatırladım. Peki, kızı bu yasak ilişkisini öğrenirse Shauna kendisini nasıl hissedirdi?

Shauna'yı elimde kızının ve hiç kimsenin bilmesini istemeyeceği ona ait bir bilgi olduğuna ikna etmeliydim. Eğer bu şekilde onunla özel bir görüşme ayarlayabilirsem bana olan nefret ve egosu sayesinde konuşmaya başlayabilirdi. Bunu daha önce hapiste de çok görmüştüm. Yaptıkları şeyden gurur duydukları için, işledikleri suç hakkında çenesini kapatamayan kişiler yaptıklarını mutlaka birine anlatırlardı. Shauna da yüzüme hayatımı nasıl mahvettiğini, nasıl kazandığını anlatmaktan zevk duyabilirdi.

Aklıma Ashley'nin, annesini Kim'le konuşurken kaydettiği geldi. Bu hiç de fena bir fikir değildi. Cep telefonumda bir sesli kayıt bölümü vardı. Shauna bana saldırmak da isteyebilirdi ama bunu yüz yüze yapmayacağını hissediyordum. O bundan daha sinsi biriydi. İçimden bir ses benim bildiklerimi öğrenmek için, onun da benimle buluşmak isteyeceğini söylüyordu.

Fakat aptal değildim. Eğer benimle *buluşacaksa* yanımda bir bıçak olacaktı.

Tabii önce onunla konuşmam gerekiyordu.

Shauna'nın numarasını çevirirken telefona Ashley'nin bakmaması için dua ettim. Bakmadı.

Shauna, "Alo?" dedi.

"Ben Toni. Sanırım konuşma vaktimiz geldi."

Uzun bir süre cevap vermedi. Ben de bir şey söylemedim.

"Beni aramaman gerekirdi," dedi.

"Senin de otoparkta dükkan sahipleriyle yiyişmemen gerekirdi."

Nefesini tutup sakinleştikten sonra yumuşak bir ses tonuyla, "Konu nedir?" diye sordu.

"Seninle yüz yüze görüşmek istiyorum."

"Delirmişsin. Seninle neden buluşayım ki?"

"Çünkü bildiğim şeyler var. Mesela kız kardeşimi neden öldürdüğün gibi. Kardeşimin okul arkadaşlarından biriyle biraz sohbet ettim. *Yakın* arkadaşlarından biriyle. Kardeşim ona ölmenden evvel gizlice görüştüğü birinden bahsetmiş. Fakat bence bu senin için sır değildi."

Sessizlik.

Dikkatli olmam gerekiyordu. Eğer yanlış bir adım atarsam onu kaybederdim. Elimde kanıt olduğunu düşünmesini sağlamalıydım. Sonra aklıma bir şey geldi.

"Nicole öldükten sonra annemle babam arkadaşına bir kutu dolusu eşya verdiler. Anısı olan şeyler. Kardeşimin günlüğü gibi. Şu an o günlük bende ve içimden bir ses onu almak isteyebileceğini söylüyor."

"Sana inanmıyorum." Bunu çok sert söylemişti ama kendisini sesli şekilde ikna etmeye çalışıyor gibiydi.

"Fakat kesin olarak bilemezsin, değil mi? Öğrenmenin tek yolu yarın gece benimle nehirde buluşman."

"Hüküm giymiş bir katille nehirde filan buluşmayacağım."

Acaba Nicole'un yıldönümünün yaklaştığını hatırlıyor mu diye merak ettim. Umurunda mıydı acaba, yoksa tarihi çoktan unutmuş muydu?

“Bence bu konuda en büyük riski alan benim, sence de öyle değil mi? Benim kimseyi öldürmediğimi gayet iyi biliyorsun fakat ben senin için aynı şeyi söyleyemem.”

“Eğer elinde bilgi varsa neden polise gitmiyorsun?”

Kendini ele veriyor, ortada bilinmesi ya da görülmesi gereken bir şey olduğunu resmen itiraf ediyordu.

“Ben cezamı çoktan çektim. Yeniden uzun mahkeme süreçleri yaşamak istemiyorum. Sadece hayatıma devam etmek niyetindeyim ve senin de yolumdan çekilmeni istiyorum. O yüzden buluşacağız ve sen de bana bu günlük karşılığında bolca nakit vereceksin. Sonra buradan naklimi isteyeceğim ve beni bir daha asla görmeyeceksin.”

“Tek isteğin bu mu? Para mı?” Telefonda bile bana küçümseyerek güldüğünü anlayabiliyordum.

“Otuz bin papel. Sonra bir daha beni hiç görmeyeceksin.”

“Peki, ya Ryan?”

Hızlıca düşündüm. “O da gidiyor... Parayı bölüşeceğiz.”

Sessizce düşündü. “Ya otuz bin getiremezsem?”

“O zaman önce kızın, sonra kocan, sonra da polis aranacak ve sonra da sen bir avukatı aramak zorunda kalacaksın.”

Nefesini tutup öfkeyle tısladı. “Tamam. Seninle buluşacağım.”

“Yarın gece on birde. Nehrin kuzey ucundaki kayalıklarda.”

Telefonu kapattım. Kalbim ağzımda, karanlık kabinimin içinde öylece oturdum. Her şey rayındaydı. Tek kayıp parça Ryan’dı. Belki desteğe ihtiyacım olursa diye çalıkların arasında gizlenebilirdi. Numarasını çevirmeye başladım ama sonra tereddüt ettim. Onun başının belaya girmesini istemiyordum, birlikte görünmemizin riskli olabileceğini düşündüm. Eğer ters giden bir şey olursa – ki pekala gidebilirdi – ikimizin birden hapse dönmesine gerek yoktu. Bunu tek başıma yapmalıyım.

Ertesi gün saatler geçmek bilmedi. Okyanus kenarında uzun bir yürüyüşe çıktım ve önce Kaptan'ı, sonra da Ryan'ı düşündüm. Bu geceden sonra işler ya daha iyiye ya da daha kötüye gidecekti ama ben hepsine hazırdım.

Saat ona gelmeden biraz evvel telefonumu kaptım ve kayıt kısmını birkaç kez test ettim. Sonra da bir gün evvel aldığım bıçağı arka cebime koydum. Eğer bununla yakalanacak olursam şartlı tahliyemi kesinlikle yakardım fakat cebimdeki bu sert metal bana güven veriyordu. Peyzaj işinden de cevap gelmişti ve ertesi gün beni görüşmeye çağırıyorlardı. Bir an kendime heyecanlanmak için izin verdim. Tüm gün dışarıda çalışmak çok iyiydi. Sonra tüm düşüncelerimi kapattım, dikkatimin dağılmasını istemiyordum. Ne yarını, ne öbür günü, ne de başka bir şeyi düşünmek istiyordum. Tek yapmam gereken bu geceyi atlatmaktı. Suzanne de aramış, onunla kalbim ağzımda konuşmuştum fakat sadece birkaç bildik soru sorup kapatmıştı.

Büyük bir ihtimalle Shauna yalnız gelmeyecek, Kim ve Rachel'ı da yanında getirecekti. Ne olur ne olmaz diye bir mektup yazarak bulduğum her şeyi ve kiminle buluşmaya gittiğimi açıkladım. Mektubu giderken kabinde bıraktım. Hatta içine bir vasiyet bile yazmıştım. Tüm zavallı paramı ve eşyalarımı Ryan'a bıraktığımı belirtip ondan Kaptan'ı almasını ve köpeğime hak ettiği yuvayı vermesini istedim.

Sonra da çabucak yatağımı ve eşyalarımı toparlayıp odayı temizleyerek, beni bekleyen şey her ne ise ona hazırlandım.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

CAMPBELL RIVER TEMMUZ 2013

Nehir oldukça sessizdi, gecenin bu vaktinde hiç kimse oraya gelmiyordu. Camlarımı indirmiştim, içeriye çam ağaçları ve nehir suyunun kokusu doldu. On yedi yıl içinde burası oldukça değişmişti; bitkiler iyice büyümüş, ağaçlar iç içe geçip yolu kapatmıştı, hatta neredeyse diğer tarafa degeceklerdi. Shauna'yla, Nicole'ün öldüğü yerde buluşmak istememiştim çünkü çıplak cesedini soğuk sudan çıkardığımız anı hâlâ unutamıyordum. Onun yerine nehrin diğer ucundaki bir bölgeyi tercih etmiştim. Eskiden burada erkekler kayalardan suya atlarken, kızlar da heyecanla çığlık atardı. On beş dakika erken gelmiştim ve arabada oturup müzik eşliğinde etrafı incelemeye koyuldum. Etrafımı saran karanlık çalılara, gölge ve şekillere baktım. O gece Nicole'ün kendisini nasıl hissetmiş olabileceğini düşündüm. Korkmuş ve tek başına bizi beklerken karşısına bambaşka biri çıkmıştı. Sonra aklıma kabinde Ryan için bıraktığım not geldi. Eğer bana bir şey olursa aramızdaki şeyin gerçekten böyle kalmasını mı istiyordum? Cebimdeki kullan-at telefona dokundum. Onu aramalı mıydım? Numarasını çevirdim.

“Toni, sen misin?”

Bu bir hataydı. Bunu yapmamalıydım.

“Toni? İyi misin?” Sesi korkmuş gibi çıkıyordu.

“Evet, hey... ben seni düşünüyordum ve...” Boğazıma bir şey düğümlendi. Konuşamadım.

“Neredesin? Neler oluyor?”

“Hiçbir şey... Aslında aramamalıydım.”

Düşündüğünü, parçaları birleştirmeye çalıştığını hissediyordum.

“Biriyle mi buluşacaksın? *Neredesin?*”

“Gitmem gerek, seni sonra ararım.” Telefonu kapattım. Lanet olsun.

On biri birkaç dakika geçte tepeden Shauna’nın farları göründü ve aracı arazinin diğer köşesine park etti. Birbirimizi rahatça görebilmemiz için farlarımızı kısmıştım. O da aynısını yaptı. Yolcu koltuğundan inip ellerini silahı olmadığını göstermek ister gibi öne doğru kaldırdı.

Arabayı kim sürüyordu? Kızlardan biri olmalıydı. Telefonumun kayıt tuşuna basıp cebime koydum. Arka cebimde bıçağımla arabamdan inip ben de ellerimi kaldırarak ona silahsız olduğumu gösterdim.

Birkaç adım yaklaştım, o da aynısını yaptı. Aramızda birkaç metre kala ikimiz de durduk. “Tek başına gelmeye korktun mu, Shauna?”

“Şu günlük nerede, Toni?”

“Kamyonetimde.” Başımınla aracımı işaret ettim. “Önce parayı göster.” O gece olanlar hakkında onu konuşturmalıydım ama bunu aslında ortada günlük filan olduğunu söylemeden nasıl yapacağımı bilmiyordum. Shauna sorar diye pembe bir günlük almış ve birkaç sayfasını doldurmuştum ama bu bana çok az zaman kazandırır.

Arabasına gidip arka kapıyı açtı ve çıkardığı çantayı birkaç metre önüne attı. “Gel de al.”

Parayı almaya gitmezsem bu, garip görünürdü. Tam çantayı almak için eğilmiştim ki tuhaf bir gürültü duydum. Başımı kaldırıp baktığımda Shauna’nın bana silah doğrultmuş olduğunu gördüm. Kolları dümdüz ve hiç kıpırdamadan duruyor, elindeki silah titremiyordu bile. Ellerimi havaya kaldırıp birkaç adım geriledim.

“Ne şimdi bu?”

Şoför kapısı açıldı ve içeriden bir adam çıktı.

Bu, Frank McKinney idi. Şok olmuşum.

“Shauna, günlüğü al,” dedi.

O bu işe nasıl karışmıştı? Beni öldürecek miydi? Kalbim deli gibi atıyordu. Kaçabilir miydim? Etrafıma bakındım. Ağaçlar çok uzaktaydı. Birkaç metre gidemeden vurulurdum. McKinney gözlerime baktı.

“Sen burada ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Sanki bilmiyorsun.”

Belli ki düşündüğümden fazlasını bildiğimi sanıyordu. Fakat neyi?

McKinney’nin belindeki silahı fark ettim. Adam rüzgarlığının altına çelik yelek giymişe benziyor, vücudu tıknaz görünüyordu. Cebimdeki telefonu anımsadım. Acaba 911’i arayabilir miydim? Fakat bir şey yapamadan Shauna bana başıyla kamyonetten uzaklaşmamı işaret etti. Yana çekildim, gözüm eli belinde beni izleyen McKinney’deydi. Shauna koltukların altına baktı ve günlüğü bulup sayfaları çevirdikten sonra bir kahkaha patlattı. Kamyonetten çıkarak günlüğü fırlatıp attı.

“Bu boş.”

“Gerçek günlük orada değil,” dedim. “Onu güvenli bir yere koydum.”

“*Burada* değil ne demek?” Shauna bana yine silahımı doğrulttu. McKinney de tıpkı kızı gibi oldukça öfkeli görünüyordu.

“Böyle bir şey yapacağını biliyordum,” dedi ve bir adım yaklaştı. Kemerini açıp silahını doğrulttu. “Günlük nerede?”

Gözümü silahtan alamıyordum; onu tutuş şekline, güvenlik kilidinin üzerinde duran başparmağına bakamadan edemiyordum. Bu işten kurtulmama izin vermeyeceklerdi. Panik dolu düşüncelerime odaklanmaya çalıştım. Kendime zaman kazandırmalı, onların dikkatini dağıtmalıyım. Shauna babasına bakmak için arkasını dönünce boynundaki gümüş gibi parlayan kolyeyi fark ettim. Bu, aklıma kullanabileceğim bir şey getirmişti.

“Bunu sana kız kardeşimin kolyesinin nerede olduğunu söylersen söylerim. Kaybolduğu gece pırlanta bir kolye takıyordu. Fakat sanki biri, onu kıskanan biri artık onda kalmasını istemiyormuş gibi kolye kayboldu.”

“Zaten o kolye hiç onun olmamalıydı!” Shauna’nın sesi tizdi ve titriyordu. “Ona ait değildi.”

Nefesim boğazıma takılmıştı. Gerçeğe o kadar yakındım ki bir an bilmemek ve ondan kaçmak istedim.

“O kolyeye ne oldu?” Karanlıkta parlayan far ışıklarının arasından McKinney’ye baktım. Shauna’yı susturur mu dedim fakat adam sesini çıkarmadı.

“Onu ben aldım.” Shauna zafer kazanmış gibi konuşuyordu.

McKinney, “Shauna...” dedi. Fakat kızını uyarır gibi değil de ona kızgın gibiydi. Sanki kolyeyi aldığı için ona kızmış, hatta şaşırmıştı. Ne kaçıırıyordum?

Shauna dönüp gözyaşlarıyla babasının yüzüne baktı. “Bana hep meşgul olduğunu, o lanet olası karakolda çok işin olduğunu söyledin ama değilmişsin. O yaz... onunlaymışsın.”

Tüm parçaları birleştirdiğim an başımdan aşağı kaynar su-

lar döküldü. O pırlanta kolye genç bir erkeğin alamayacağı kadar pahalı ve sofistikeydi.

Onu Nicole'e başka biri hediye etmiş olmalıydı.

"Shauna, kendini kontrol et."

"*Kendimi* kontrol mu edeyim? Bir ergeni beceren sendin."

"Onu sen öldürdün." McKinney son derece öfkeliydi.

İşte gerçek ortaya çıkmıştı. Kendimi bin parçaya ayrılmış gibi hissediyordum. Şu an Shauna'nın üzerine atlayıp tıpkı onun Nicole'e yaptığı gibi, öldürene dek dövmek istiyordum. Tam öne doğru hareket edecekken McKinney'nin elindeki silahı gördüm.

Shuana sinirli bir şekilde devam etti. "Bunu hak etmişti. Evimize gelip arkadaşımış gibi davrandı... Bu iğrençti baba. O kız *benden* bile küçüktü."

"Öyle olmadı."

"Nasıl oldu peki baba? Anlatsana."

"Shauna..."

"Tanrım, sen arkadaşımı beceriyordun! Bu iğrenç ve sapıkça bir şeydi ve..."

McKinney, "Yeter!" diye kükredi. "Bir hata yaptım ve bedelini her lanet gün ödedim. Senin pisliklerini temizlemekten de çok yoruldum."

Büyük resim artık net bir şekilde önümdeydi.

"Başından beri biliyordun," dedim. "Kız kardeşimi onun öldürdüğünü *biliyordun* ve bunu örtbas etmesi için ona yardım ettin."

Adam taş gibi bir sesle, "Başka seçeneğim yoktu," dedi.

"Tabii ki vardı, seni pislik." Ellerimi yumruk yaptım, göğsüm sınırdan sıkışıyordu. "Yalan söyledin. Ryan'la ikimizin hapse girmesine izin verdin, hem de *yıllarca*."

"Siz ikinizin sonu zaten bir şekilde hapisti."

“Kendini böyle mi avutuyorsun yani? İyi çocuklar olmamamızla mı?”

“Vakit harcamayı kes. O lanet olası günlük nerede?” Şu an silahını tam üzerime doğrultuyordu.

O sırada arkamızdan başka bir arabanın geldiğini işittim. McKinney silahını indirdi. Arkamı dönüp şoföre işaret edince gelenin Ashley olduğunu gördüm.

Shauna yutkundu.

Araba durdu ve şoför hızla kapıyı açtı. İçeriden elinde cep telefonu ile inen Ashley, “Durun!” diye panik içinde bağırdı.

Shauna, “Sen burada ne yapıyorsun?” dedi.

Ashley gergin bir yüzle önce bana, sonra da annesine baktı. “Toni’yi incitmenize izin veremem.”

McKinney, “Ashley, eve git,” dedi.

“Ne yapacağınızı biliyorum. Her şeyi filme aldım ve 911’i aradım. Onlara bir video çektiğimi de söyledim ama siz bulamazsınız, kamerayı sakladım.”

“Saçmalama. Ver onu bana.” Shauna kızına doğru ilerledi. Bu benim son şansım olabilirdi.

Hızla nehre doğru dönüp kayaların arasında koşmaya başladım. Arkamda silah sesleri yükselirken kendimi suya attım. Soğuk su ciğerlerime dolunca adeta nefesim kesilmişti. Yüzeye doğru çıkarak karanlıkta etrafı görmeye çalıştım ve kayalardan süzülen bir el fenerinin ışığını fark ettim. İçime biraz daha hava çekip yeniden daldım. Kurşunlar etrafımda dolarken daha çok silah sesi işittim.

Tekrar nefes almak için yüzeye çıktım. Ashley birkaç metre önümde suya dalmış, neredeyse şamandıraya çarpacaktı. Kurşunlar hâlâ yağıyordu. Bir tanesi çok yakınımaya düştü. Ashley’nin çığlığını işittim. Sonra da yukardan McKinney’nin bağırdığını duydum.

“Shauna, dur! Ashley de orada!”

Ashley’ye doğru yüzüp fısıldayarak, “Ashley, yaralandın mı?” diye sordum.

Soluk soluğa, “Vuruldum,” dedi. “Omzumdan.”

“İskeleye kadar yüzebilir misin?” En azından orada saklanabilirdik.

“Belki.” Sesi yüksek çıkmıştı.

“Tam arkadayım.”

Ay ışığında Ashley’nin tek koluyla köpekleme yüzmeye çalıştığını görüyordum ama kız nefes nefeseydi ve durmadan batıp çıkıyordu. İskeleye çok yaklaşmıştı. Kayalardan gelen ışığı fark ettim.

“Neredeyse geldik,” dedim. “Yapabilirsin.”

“Kolum...”

Sonra sustu. Suyun içine battı. Biraz bekledim fakat çıkmadı. Derin bir nefes alıp ben de daldım. Karanlık suyun içinde onu aradım ama hiçbir şey göremiyordum, biraz daha nefes alıp iyice derine daldım ve yumuşak bir şey hissettim. Bu onun kolu muydu? Elimden kaydı. Tekrar uzanıp bir parça kumaş tuttum. İyice çektim ama iskelenin altında bir yere takılmıştı. Acaba bir kez daha çeksem canı yanar mıydı? Göğsümü sıkıp bir kez daha denedim. Şimdi kurtulmuştu işte.

Yüzeye doğru çıktık. Ashley gevşemişti. Tek kolumu çenesinin altına geçirip hızla yüzmeye çalıştım. Ne Shauna’yı ne de McKinney’yi görebiliyordum, hatta hiçbir şey göremiyordum. Kıyıda beni bekliyor olmalıydılar fakat bu riske girmek zorundaydım.

Ayaklarım nihayet taşlı zemine değmişti. Kolum acıya acıya Ashley’yi birkaç adım sürükledim. Durup bakınca ay ışığında solgun yüzünü gördüm. Tişörtünün omuz kısmı koyu renkteydi. Bu kan mıydı? Acaba ne kadar kan kaybetmişti?

“Dayan,” diye fısıldadım. Onu kumsala güzelce yatırdıktan sonra nabzını kontrol ettim. Ellerim soğuk ve ıslak olduğundan tam hissedemiyordum. Kulağımı ağzına dayadım ama nefes alıp vermiyordu. Üşüyordum ve soluk soluğaydım ama adrenalin damarlarımda dolaşıyordu. Tişörtümü çıkarıp omzuna bastırdım ve ona ilkyardımda bulundum. Bir yandan da daha ne yapabilirim diye düşünüyordum. Ashley’nin ölmesini istemiyordum ama Shauna ve Frank onu bulursa muhtemelen önce beni öldürürlerdi. Bir karar vermeye çalışırken bazı sesler işittim.

Çalıların arasından fırlayan Shauna, “Kızımdan uzak dur!” diye bağırdı.

“O yaralı!” dedim. “Yardım etmeye çalışıyorum...”

Shauna beni ittirdi ve kızını kollarına aldı. “Ashley! Aman Tanrım!”

McKinney de çalıların arasından çıkıp Shauna’nın yanına diz çökerek Ashley’nin nabzına baktı. “Nefes almıyor. Yatır onu.” Shauna kızının ismini haykırmaya başladı. McKinney Ashley’yi onun kollarından çekip yere yatırdı. Ona suni teneffüs yapmaya başladı. Aslında kaçmalıyım ama önümdeki sahne kanımı dondurmuş, McKinney’nin, yüzü bembeyaz olan Ashley’yi yaşatmaya çalışmasını izlemekten kendimi alıkoyamamıştım.

Nefes nefese kalan adam Shauna’ya, “Göğsüne kalp masajı yapman gerek,” dedi. Fakat belli ki Shauna şok geçiriyordu. Sadece kızına bakıp ağlamaya devam etti. Ben de onu itip kalp masajına başladım. Bu arada McKinney de suni teneffüse devam ediyordu.

Adam, “Haydi Ashley,” diye bağırdı. “Bizimle kal.”

Ben de ağlamaya başlamıştım. Çenem titriyor, içimden ölme, ölemezsin diye tekrar ederek görevime odaklanmaya

çalışıyordum. Tam arkamda duran Shauna hıçkırarak Ashley'nin adını sayıklıyordu ama birden bana bağırp, "Kızım-
dan uzak dur!" dedi. Sonra beni itmeye çalıştı. Dirseğimle midesine vurdum. Shauna yere düşüp inlemeye başladı. Son-
ra da hıçkırarak ağlamaya devam etti.

McKinney'yle ne kadar uğraştığımızı bilmiyorum ama so-
nunda Ashley öksürüp ağzındaki suları tükürmeye başlamıştı.
McKinney onu çevirip sırtına hafifçe vurarak biraz daha su
atmasını sağladı.

"Çok şükür," dedi.

Shauna beni bir kez daha itti ama bu sefer ona karşı koy-
madım. Kızını kollarına alıp öne-geriye sallanırken ben de
ayağa fırlamıştım. Ashley'nin kanı hepimize bulaşmış, elle-
rim yapış yapış olmuştu. McKinney de kızına sarılarak onu
rahatlatmaya çalışıyordu. Shauna, "Onu incitmek istemedim.
İstemedim. Bu işe karışmamalıydı," dedi.

Sesindeki garip ve bağlantısız bir şey, acaba Ashley'den
mi yoksa Nicole'den mi söz ediyor diye düşünmeme neden
oldu. Frank de aynı şeyi düşünmüş gibi kızma bakıyordu. Bir
adım geriledim ve kaçmak için hazırlandım. Ayağım bir dala
basınca çıkan ses Shauna'mn irkilmesine sebep oldu. Hızla
arkasını dönüp, "Bu *senin* suçun," dedi.

Ayağa kalktı ve montunun cebinden silahını çıkardı. Öne
doğru atıldım ve beline sarıldım. Yere düşmüştü. Hızla üzeri-
ne çıktım. Düşen silahı almak için kumda yuvarlanarak adeta
güreştik. Nihayet elimde soğuk metali hissettim. Shauna'yı
sırtından tutup bir elimle boğazına sarılarak silahı kafası-
na dayadım. İçim öfke doluydu, kulaklarımda kükreyen ses
bana onu öldürmemi söylüyordu. Sonra solumdan yediğim
bir yumrukla yere düştüm. Silah da elimden kayarak suya
fırlamıştı McKinney bu kez de silahının kabzasıyla şakağı-

ma vurdu. Dünya bir an karardı ve sonra başka bir erkek sesi işittim.

“Bırak onu!” Bu Ryan’dı.

Şimdi tek duyduğum erkek homurtuları, yumruklar ve etlere alınan darbe sesleriydi. Döndüm, zar zor görebilmeme rağmen McKinney ile Ryan’ın toprakta yuvarlanarak sarılıyorlarmış gibi dövüştüklerini seçebiliyordum. Shauna Ryan’ı çekmeye çalışıyordu fakat ben ayağa kalkarak kızın boğazına sarıldım ve onu yere attım. Tam o sırada bir silah sesi duyuldu. Ryan kükreyerek yana doğru yattı fakat kafasıyla McKinney’nin burnuna hızla vurmaya da başlamıştı. Burnundan kan fışkıran McKinney acı içinde haykırdı. Şu an silah Ryan’ın elindeydi. Soluk soluğa nefes alıp verirken bir eliyle adamın boğazını sıkıyor, diğer eliyle de silahı alnına dayamış bekliyordu. Adam umutsuz ve yalvaran gözlerle Ryan’a baktı.

Ryan, “Hayatlarımızı mahvettin!” dedi.

“Ryan, bırak onu!” diye seslendim.

Shauna da çığlık atıyordu. “Hayır!”

Ryan ise bizden tarafa dönüp bakmamıştı bile. Silahı tutan eli titriyor, kolu ve yüzü kaskatı duruyordu. Vücudunun bir tarafı kanla kaplıydı. Silahı adamın alnına daha da sert bir şekilde bastırdı, kemiklerini delecekmiş gibiydi. McKinney gözlerini kapattı. O an hiç bitmeyecek gibi uzamıştı. Derken Ryan aniden elini indirdi.

“Sen buna değmezsin pislik.”

Yalpalayarak, silahı diğer eline alıp ayakta durmaya çalıştı. Vücudu sağa, sola sallanıyordu.

Siren sesleri yankılanmaya başlamıştı. Bir an rahatlasam da yeniden korkmaya başladım. Kime inanacaklardı? Arabalar yaklaşırken farların ışığı her yeri aydınlattı. Yüzüme doğrultulan el fenerlerini bağırarak sesler izledi. “Yere çök. Hemen yere çök!”

Dizlerimin üzerine çöküp ellerimi sırtımda birleştirdim. Üzerime atlayıp beni yere yapıştırarak suratımı kuma gömdüler. Ağzıma dolan kumları tükürmeye çalıştım. Bir tanesi sırtıma dizini dayamış, canımı çıkarmak ister gibi bastırıyor ve bileklerime kelepçe takıyordu. Sonra beni ayağa kaldırdılar. Hızla Ryan ve Shauna'ya koşup yere çökmelerini istediklerini gördüm. Shauna direniyor, kızını bırakmıyordu.

Üzerimi aradılar, biri bıçağımı buldu. Yanıma çeken devriye aracına bindirildim. Şu an daha çok siren sesi işitiyor, gelen ambulansları görebiliyordum. Ryan'a yardım etmelerini umdum. Önde oturan memur, telsiziyle konuştu.

“Frank McKinney ve kızı bana saldırdılar,” dedim. “Ryan’ı ve Ashley’yi vurdular.”

Memur omzunun üzerinden, “Seni karakola götüreceğiz,” dedi. “Bundan sonrasını biz hallederiz.”

“Komiser Hicks’le görüşmek istiyorum,” dedim.

Memur bana cevap vermedi.

Karakola geldiğimizde beni nezarethaneye kapattılar. Biri tulum ve battaniye getirene dek soğuktan tir tir titredim. Fakat tulumu giymedim, ne kadar ıslak olduğum umurumda bile değildi. O tulumu bir daha giymeyecektim. En azından şimdilik. Orada saatlerce oturdum ve hiç kimse bana Ryan’ın durumu ve Ashley’nin nerede olduğuyla ilgili herhangi bir cevap vermedi. Sonunda yine sorgu odasına götürüldüm. Doug Hicks içeri girdi.

Yorgun gözlerle onu izlerken McKinney’nin kendisine neler anlattığını merak ettim. Ashley’nin video hakkında söylediklerinin doğru olmasını ve onun iyi olmasını umuyordum.

Hicks bana yeniden haklarımı okudu... Bunu zaten beni karakola getiren memur da yapmıştı.

“Şunu okumayı bırak,” dedim.

“Tamam Toni. Beni dün geceye götür.”

“Ryan ve Ashley nasıl?”

“Ryan hastanede ve görünüşe bakılırsa iyileşecek. Ashley de iyi. Orada ne arıyordun ve neden üzerinde bir bıçak taşıyordun?”

Her ne kadar şartlı tahliye kurallarını ihlal etmiş olsam da zaten her şeyi berbat ettiğim için ona tüm hikayeyi anlattım. Nicole’ün gizli bir erkek arkadaşı olduğunu nasıl keşfettiğimden, Shauna’nın dükkan sahibiyle yaşadığı ilişkiden ve arkadaşlarıyla birlikte Nicole’ü öldürdüklerinden, kardeşimin Frank McKinney’yle bir ilişki yaşadığından söz ettim.

“Shauna ona şantaj yaptığını söyledi.”

“Ona Nicole’ün günlüğünün bende olduğunu söyledim ama amacım sadece Shauna’yı oraya getirmektir. Olanları telefonuma kaydettim.” Fakat sonra telefonumun muhtemelen nehrin dibinde olduğu aklıma geldi. “Ashley de olanları filme aldığını söyledi ve...”

“Ona birazdan geleceğiz. Ben senin ne söyleyeceğini duymak istiyorum.”

Ona teorilerimi anlattım, nehirde farkına vardığım şeylerden söz ettim. Kız kardeşimin aylarca Frank McKinney’yle takılmış olduğunu söyledim. Ona McKinney’nin Nicole’ü eve bırakışından, o olaydan sonra kız kardeşimin evden daha sık sızıışmaya başladığından, davranışlarının nasıl değiştiğinden, kayıp kolyeden ve Shauna’nın onu kendisinin aldığını söylediğinden bahsettim. Ona ayrıca Ryan’ın beni korumak için McKinney’nin üzerine atladığını ve adamın onu vurduğunu da anlattım.

En sonunda da, “Peki, şimdi ne olacak? Yeniden her şey için biz mi suçlanacağız?” diye sordum.

“Hepiniz tutuklusunuz. İşin içinde olan herkesin tek tek ifadesini alıyoruz, ayrıca Ashley’nin video kaydını da inceliyoruz. Fakat en az üç kuralı ihlal ettiğin için şartlı tahliyen askıya alındı.”

“Rockland’a geri dönüyorum.” Bunu kaderime razı olarak söylemiştim.

“Eğer bana anlattığın her şey doğru çıkarsa yeni delillerin olduğu için temyize başvurabilirsin.”

Güldüm. “Tabii o kadar uzun yaşarsam çünkü içeride ölmemi isteyen biri var.”

“Seni korumaya alabiliriz.”

“Ölürüm daha iyi. Peki, ya Ryan?”

“İyileşene dek hastanede kalacak, sonra o da Rockland’a geri gönderilecek. Bu olaydan önce de ikinizin görüştüğünü biliyoruz ki bu tahliye kurallarınıza aykırıydı. Üstelik Ryan’ın üzerinde de bir bıçak bulduk.”

“O sadece beni korumaya çalışıyordu. Bu saçmalık. Videoyu gördün, masum olduğumuzu biliyorsun.” Gözleri kollarına kayınca ben de oluşan çiziklere baktım, sonra başımı yine ona çevirdim. İfadesinde bir şey vardı, bir şey fark etmiş gibiydi. Ne düşünüyordu? Derken anladım.

“Şimdi görüyorsun. Nicole’ün öldüğü gece Ryan’ın kolundaki çiziklerin nasıl oluştuğunu şimdi anlıyorsun... Çalışları yara yara yürüdüğümüz için oldu ve ben sana bunu söylemiştim...”

“Gerçeği öğreneceğiz ve ikiniz masumsanız kısa sürede serbest kalacaksınız. Bu arada bizim de yasalara uygun davranıp, bir tanıkla buluşmak için kesici silah taşıdığınızı haber vermemiz gerekiyor.” Bu kadar gerçekçi olduğu, hayatımı mahveden bu sistemin parçası olduğu için Hicks’ten nefret ediyordum.

“Eğer bana veya Ryan’a bir şey olursa bu tamamen *senin* hatandır. Hiçbir suçu olmayan iki çocuğu yıllarca hapiste yat-sın diye gönderen sendin. Yoksa konu bu mu? Sen de dostun Frank McKinney’ye yardım mı ettin?”

“Ben hiç kimseye yardım filan etmedim.” Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Onu ilk kez duygularını bu denli açık ederken görüyordum. Daha da çok zorladım.

“O *senin* arkadaşındı. O gece beraberiniz.”

“O benim ortağımdı fakat bu, yasaları çiğnerse onu koru-yacağım anlamına gelmez.” Ayağa kalktı ama gitmeden önce, “Gerçeğe *ulaşacağız...* ve doğru kişiler *cezalandırılacak,*” dedi.

BÖLÜM OTUZ

ROCKLAND CEZAEVİ, VANCOUVER TEMMUZ 2013

Doug Hicks'i bir daha görmedim. O geceyi nezarethanede geçirdikten sonra ertesi gün uçakla Rockland'a götürüldüm. Karakolun önünde medya bağırarak sorular soruyor, fotoğrafımı çekmeye çalışıyordu. "Toni, kız kardeşini Shauna McKinney mi öldürdü?" "Ryan'la yeniden birlikte misiniz?" "Masum olduğunuz doğru mu?" Polisler beni minibüse bindirirken kameralardan gizlemek zorunda kaldılar. Bir gece önce olanlardan sonra haberlerde neler gösterildiğini merak ettim. Acaba Rockland'daki kızlar geri döneceğimi duymuş muydu? Helen bana bir saldırı planlıyor muydu?

Cezaevindeki giriş prosedürlerinin ardından hücreme gitmiş eşyalarımı açarken kapıda Brenda ve Amber belirdi. Gülümseyerek onlara baktım. "Selam çocuklar."

İkisi de gülümsemeden ciddi bir tavırla yüzüme bakmaya devam ettiler. Helen'la ilgili bir şeyler söyleyeceklerini düşünerek, "Ne oldu?" diye sordum.

Breanda konuşmaya çalıştıysa da beceremedi. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. İçimde çok kötü bir his oluşmaya başlamıştı. Yatağıma oturdum.

"Margaret nerede?" dedim.

Amber tedirgin ve tiz bir sesle cevap verdi. “Sen buradayken yaşanan onca şeyden sonra Helen’la ikisi pek iyi geçinemedi ve...”

Brenda, “Ama bu senin hatan değil,” diye araya girdi. “Margaret ondan nefret diyordu.”

“Ne oldu?” Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor, dehşetle onları dinliyordum.

Amber’ın ağzından kelimeler hızla dökülmeye başladı. “Dün gece haberleri izlerken Helen geri döndüğünde sana yapacaklarını anlatmaya başladı. Margaret da ona defolmasını söyledi ve bahçede buluştular. Margaret’ın onunla dövüşmeyi planladığından haberimiz yoktu, olsa onu durdururduk. Helen’da şiş vardı...”

“Onu bıçakladı mı? Margaret revirde mi?”

Brenda gözyaşları içinde başını iki yana sallamadı. “Başaramadı.”

Hıçkırı hıçkırı ağlamaya başlamıştım. Kızlar da gözyaşlarını tutmaya çalışıyor, kameralar yüzünden birbirimize sarılamıyor, kendimizi teskin edemiyorduk. Nihayet kendimi kontrol etmeyi başardığımda içimdeki keder büyük bir öfkeye dönüştü.

“Helen nerede?” Onu mahvedecektim.

Brenda, “Tecride alındı,” dedi. “Onu maksimum güvenli-li kısma atacaklar. Rockland’dan asla çıkamayacak.”

Bu benim güvende olduğum anlamına geliyordu. Ayağa kalkıp hücremde volta atmaya başladım.

“Margaret neden onunla dövüştü? Ben dönene kadar beklemeliydi.”

Brenda, “Bilmiyorum,” dedi. “Bize hep beladan uzak durun derdi. Son zamanlarda da gerçekten çok yorgun ve kederliydi. Helen’la teke tek kapışması hiç de mantıklı değil.”

Amber, “Kavgadan evvel hücresinde sana bir şey bırakmış. Oda arkadaşı da bize verdi,” dedi. En yakın kameraya göz atıp, “Onu sana daha sonra veririz,” dedi.

Gardiyanlar, “Sayım!” diye bağırınca sabah yemekhanede buluşmak üzere sözleştik ve kızlar hücrelerine geri döndüler.

Daha sonra ışıklar kapatıldığında yatağımda Margaret’ı ve bunca yıl hapiste beladan uzak durarak yaşadığını düşündüm. Ta ki düne kadar. Sonra onu son görüşüm aklıma geldi. Ona masaj yapmam için yalvarmış, sürekli ağrı çektiğinden ve burada daha ne kadar yaşayacağını bilmediğinden söz etmişti. Yoksa kaybedeceğini bile bile mi Helen’la kavgaya girişmişti? Ayrıca, Helen’in beni bir daha asla incitmemesinin tek yolunun bu olduğunu mu düşünmüştü?

Kendisini benim için feda ettiğini düşününce yıkıldım. Sonra Margaret’ın kız kardeşimden konuşurken söylediği bir şeyi hatırladım. “Başka birinin yapmayı seçtiği bir şey yüzünden kendini suçlayamazsın. Onu o kamyonete zorla bindirmedin ve onu sen öldürmedin. Kendini suçlaman sadece zayıflıktır ve hiçbir zaman mutluluğu hak etmiyormuşsun gibi kendini cezalandırdığını görünce çok kızıyorum. Bu saçmalıkları bir daha duymak istemiyorum.”

Böylece Margaret’ı farklı düşünmeye çalıştım. Ağrısından kurtulmuş, özgür, hatta belki muhteşem bir adamla pistte dans edip uzun ve uçuşan bir elbisenin içinde zarif şekilde dönüp gülümserken. Bana zor olanın ölmek değil yaşamak olduğunu söylemişti. Zor olan kısmın onun için bittiğini düşünerek biraz huzur bulmaya çalıştım.

Ertesi gün Amber elinde kitap gibi destelenmiş bir avuç kağıtla hücreme geldi. Margaret ön kısma *Toni İçin* diye

yazmıştı. Amber gittikten sonra derin bir nefes alıp kitabı açtım ve Margaret'ın bana bırakacak kadar önemsedığı bu şeyin ne olabileceğini merak ettim. İlk sayfaya bir not kalamıştı:

Toni, eğer bunu okuyorsan sanırım kavganın sonu iyi bitmedi. Keşke o kaltağı da yanımda götürebilseydim!!! Aslında bunu sana postalamayı planlıyordum fakat bir türlü bitirme şansım olmadı. İyi olacaksın. Diğer tarafta görüşürüz çocuk.
Sevgiler, M.

Gözyaşları içinde sayfaları çevirdim ve neler yapmış olduğunu gördükçe daha çok ağlamaya başladım. Bir sürü yemek tarifi, ev işleriyle ilgili ipuçları, hayat dersleri, ilham veren dörtlükler, fıkralar, kısacası dışarıda işime yarayacağını düşündüğü her şeyi bu sayfalara yapıştırmıştı. Bir annenin kızı- na anlatması gerektiğini düşündüğü her şeyi.

Sonraki birkaç gün hücremden hiç çıkmadan Margaret'ı ve onun benim için ne ifade ettiğini düşündüm. Brenda ve Amber da yas tutuyordu, birlikte bahçede Margaret için bir anma töreni yapıp hikayelerimizi paylaştık. Artık Helen ortalıkta olmadığından arkadaşları da bana bulaşmıyordu ama ortam yine de gergindi. Davamın ne zaman temyize gideceğini merak ediyordum. Angus tarih almaya çalışsa da sürecin en az üç ay süreceğini söylemişti.

İçerideki ilk haftamın ardından bir gün bana bir ziyaretçinin olduğu söylendi. Bu ziyaret önceden belirlenmemiş olduğundan gardiyandan haberi duyunca şaşırmıştım. Ziyaretçimin Suzanne olduğunu görünce daha da çok şaşırdım.

Karşısına oturup, "Neler oluyor?" dedim.

Üzeri cipsler, iki kola ve çikolata makinesinden alınmış iki gofretle kaplı duran masanın diğer ucundan beni süzüp, "Daha da zayıflamışsın," dedi.

Tişörtümü çekiştirip suratımı buruşturarak, "Biraz stresliydim." diye cevap verdim.

Bana bir çikolata ve cips itip, "Al da ye," dedi.

Beklenti içindeymiş gibi bakınca ben bir şey yemeden konuşmayacağını anladım ve çikolatayı açıp küçük bir lokma ısırđım. Ağır şekerli tadı midemi bulandırdı. Avukatım salıverilme şansımızın çok yüksek olduğunu söylemişti. Acaba Suzanne, Angus'un bilmediğı bir şey mi biliyordu?

Dönüp odayı izleyen gardiyana bakınca adam başıyla ona selam verdi, içimdeki his bunun resmi bir ziyaret olmadığını söylüyordu. Suzanne tekrar bana baktı.

Hâlâ konunun ne olduğunu bilmediğim için ağzımı açmadım. "Soruşturma hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

"Pek bir şey değil. Bize fazla bilgi vermiyorlar." Sonra da tüm bildiklerimi onunla paylaştım. Avukatım bana Shauna ve Frank McKinney'nin kefalet taleplerinin reddedildiğini ve adam polis olduğu için korunma altına alınarak tutuklandığını söylemişti. Polis Ashley'nin kasetini izleyip herkesin ifadesini okuduktan sonra Kim ve Rachel'ı sorguya çekmişti. "Tutuklandıklarını biliyoruz," dedim, "ama neyle suçlandıklarını bilmiyoruz ve o zamandan beri de hiç haber alamadım."

Ben konuşurken Suzanne de başını öne doğru sallıyordu. "Polis teşkilatındaki bazı dostlarım bana Kim'in tüm suçu Shauna'ya attığını söyledi."

"O gece gerçekten neler olduğunu öğrendin mi? Hepsi işin içinde miymiş?"

Suzanne kederli gözlerle başını evet der gibi salladı. "Ku-

ralları çiğnediğimin farkındayım ama her şeyi benden duymanı istedim.”

Duyacaklarıma hazırlanarak derin bir nefes çektim. “Onu kamyonetten nasıl çıkarmışlar?”

“Kim, Shauna’nın onlara Nicole’ün Rachel’in erkek arkadaşıyla oynadığını ve Kim’in eşcinsel olduğunu ammesine Nicole’ün anlattığını söylemesinden sonra hepsinin ona çok kızdığını söyledi. Shauna Nicole’den intikam almak istemiş ve hepsi de bunu kabul etmiş.”

“Onu öldürmeyi mi planlamışlar?”

“Pek öyle görünmüyor. Sadece onu tek başına kısıtıp aşağılayacak ve soyunmasını istedikten sonra çıplak fotoğraflarını çekerek herkese yayacaklarmış. Tüm hafta boyunca Nicole’ü taciz edip onu telefonda tehdit ederek canına okuyacaklarını söylemişler.” Aklıma Nicole’ün son birkaç hafta içinde nasıl zayıfladığı ve uyuyamadığı için babamın haplarını çaldığı geldi. Çok korkmuş olabileceğini hayal ediyordum. Kendini çok yalnız hissetmiş olmalıydı, hele de olanları kimseye anlatamayınca o cuma gecesi evde tek başına kalmak istememişti.

“Sizi evinizin dışında beklemiş ve nehre kadar takip etmişler.” O geceyi anımsadım. Açık camlardan içeri giren sıcaklığı ve Nicole’ün bacağıma değen çıplak tenini. Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı.

Suzanne, “Arabalarını park edip kamyonetin arkasına gizlenmişler,” dedi. “İkinizin gittiğini ve Nicole’ün yalnız kaldığını görünce de bir süre dönmeyeceğinizi anlayıp Cathy’yi kızı kamyonetten indirmesi için yollamışlar.”

Son on yedi yılını gördüğü her şeyi içerek geçiren Cathy’yi. Parmaklarım bir şeyleri parçalamak istiyordu. Çikolatanın kağıdını iyice yırtıp yavaş yavaş ısırmaya devam ettim.

Ellerime bakan Suzanne alçak sesle, "Cathy Nicole'e aşağıdaki partide olduğunu ve onun da buraya geldiğini görünce aralarını düzeltmek için konuşabileceklerini söylemiş."

Midem bulanıyordu. "O yüzden kamyonetten inmiş. Her şeyi düzeltebileceğini sanmış..." Herkesle dost olmak isteyen güler yüzlü, tatlı Nicole'üm benim.

Suzanne devam etmeden önce kendimi toparlamamı bekledi. "Nicole kamyonetten inince diğer iki kız üzerine çullanıp giysilerini çıkarmasını emretmişler. Nicole kabul etmeyince de Rachel ona bir yumruk atmış. Kim Nicole'ün karşılık vermek istediğini ama o sırada Shauna'yla birlikte ona saldırıp kızı yere devirdiklerini söyledi."

Kız kardeşimin yere düşüşü gözlerimin önünde canlanırken masadaki cipslere yaşlı gözlerle baktım ve çaresizce yalvarışlarını, beni ve Ryan'ı aramaya çalıştığını, geri gelip onu kurtarmamız için dua ettiğini düşündüm.

Sesimi zar zor toparlayıp fısıltıyla, "Başka? Başka ne yapmışlar?" diye sordum.

Suzanne bana korkunç hikayenin kalanını da anlattı. Kim ve Rachel Nicole'ü tokatlayıp tekmelerken Shauna da kamyonetin arka koltuğunda duran lastik demirini almış. Kızlar bunu görünce korkudan donakalmışlar ve Shauna sebebini bilmedikleri bir öfkeyle Nicole'ün yüzüne birkaç kez vurmuş. Onu nihayet geri çekmeyi başardıklarında Nicole baygınmış. Shauna onlara eğer Nicole yaşarsa saldırı yüzünden hepsinin hapsi boylayacağını ve onu öldürmek zorunda olduklarını söylemiş. Rachel'in de lastik demiriyle ona vurma-sını sağlamış.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bana biraz izin ver." Gözyaşlarım artık çok hızlı akıyordu. Zihnimde oluşan zalim düşünceleri yok etmeye çalışarak kollarımla yaşları sıldım.

“Belki de bunu yapmama...”

Başımı iki yana sallayarak, “Hayır,” dedim. “Bilmem gerek. Anlatmaya devam et.”

Cathy ile Kim ona vurmayı reddetmiş ama Nicole ölünce giysilerini çıkarıp cesedini suya kadar sürüklemeye yardım etmişler. Kim bu noktada delirmiş ve polise gitmek istemiş ama Shauna kendisine, cinayete yardım ettiği için tutuklanacağını anlatmış. Sonra hepsi birden Shauna’nın evine gidip orada düş almışlar. Babası geç saate kadar çalıştığı için onları gören olmayacağını düşünmüşler. Duruşmadan sonra Kim bir daha geri dönmemeyi umarak gitmiş fakat Shauna onun izini bulmuş. Kendisini arayıp ‘ortalığı temizlemek’ için geri çağırmış.

Rachel da öldürücü darbelerin Shauna’dan geldiğini doğrulamış. Rachel onun sadece bir kez kafasına değil gövdesine vurduğunu, bunu da Shauna’dan çok korktuğu için yaptığını söylemiş. O da Nicole’ün cinayetiyle suçlanıyormuş.

Shauna’nın evini arayan polis Nicole’ün kayıp kolyesini onun mücevher kutusunda bulmuş ve üzerinde hâlâ delil sayılabilecek izler varmış. Bu hediye Shauna için hem babasının ihanetinin hem de onun zaferinin bir simgesi olduğundan kolyeden ayrılamaması korkunç ama mantıklı görünüyordu.

Shauna hem bu delil hem de diğer kızların ifadeleriyle yüzleştirildiğinde babasına dönmüş. O temmuza kadar Nicole’ün, babasıyla yaşadığı ilişkiyi fark etmediğini ve adamın bir aile tatiline gelmekten son anda vazgeçip onu amcası ve yengesiyle gönderdiğini anlatmış. Bir hafta sonra eve erken dönen Shauna babasıyla Nicole’ü yatakta yakalamış. Çok büyük bir kavganın ardından adam bunu bir daha yapmayacağına yemin etse de Shauna için bu yeterli olmamış.

“Nicole’ün giysilerine ne olmuş?” dedim. “Bir de lastik demirine?”

“Onlar da kızların kanlı giysileriyle birlikte arabanın bagajındaymış. Güya Shauna’nın onlardan kurtulması gerekiyormuş ama kızlar gittikten sonra McKinney ertesi sabah eve gelince lastiklerdeki kumları fark etmiş.”

“Gölde olduklarını mı anlamış?”

Suzanne başıyla onayladı. “Kızıyla yüzleşince o da babasına her şeyi anlatmış.” Shauna bunu anlatırken, sırf babasının canını yakmak için en zalim detayları bile vurgulamıştır diye düşündüm. “Adam lastik demirini okyanusa atıp giysileri yakmış ve arabayı da temizlemiş. Sonra da bu olaydan bir daha hiç söz etmemişler ta ki Shauna babasını arayıp Cathy’nin etrafta konuşmaya başladığını bildirene kadar.”

“Cathy’yi de Shauna mı öldürmüş?”

“Görünüşe bakılırsa bunu Frank McKinney yapmış. Adamın giysilerinde kıza ait bazı saç telleri ve DNA parçaları bulunmuşlar. Bunlar yeterli olmayabilir ama o gece McKinney’nin tarifine uyan bir adamı iskelede gördüğünü söyleyen bir tanık var.”

Aklıma Frank’in bizi hapse gönderme konusunda kendisini nasıl savunduğu geldi. *Siz ikiniz eninde sonunda zaten oraya düşecektiniz...* Cathy’yi öldürmesini de bu şekilde mi akliyordu? Onun zaten bir uyuşturucu bağımlısı olmasıyla mı? Acaba Cathy ona güvenmiş miydi yoksa sadece uyuşturucu için para alırım diye düşünerek mi adamla buluşmayı kabul etmişti? Sandalyeme yaslanıp Nicole’ü, Cathy’yi, Ryan’ı, o gecedan beri mahvolan hayatları ve sırf Shauna’nın nefreti ve kıskançlığı yüzünden yıllarca kaç kişinin yaşamının yerle bir olduğunu düşündüm.

Suzanne, “Hazmedecek çok şey var, farkındayım,” dedi.

“Doğru söylüyorsun.” Ağzım kurumuş, kalbim deli gibi atıyordu. Kolalardan birini alıp açtım ve büyük bir yudum

içtim. Bitirince yerine koyup masanın diğer ucunda oturan Suzanne'e baktım. Bana karşı hep sert bir tutum içindeydi, acaba şimdi ne düşünüyor diye merak ettim. Suçluluk duyuyor muydu?

"Buraya gerçekten neden geldin, Suzanne?"

Önce diğer mahkumlara ve ziyaretçilerine bakıp sonra bana dönerek gözlerime baktı.

"Yıllarca pek çok mahkum bana suçsuz olduğunu söyledi..." Nefesimi tutup bekledim. "Fakat sen aralarında inandığım ilk kişiydin."

Bunu söylemesi hoşuma gitse de Suzanne'in neye inandığını umursamayan bir sistemin içinde tıkılıp kalmış olmam beni sinirlendiriyordu. Yasalar suçlu olduğuma karar vermiş, o da kurallara uymamı sağlamaya çalışmıştı. Fakat başka bir şey daha vardı, söylemediği bir şey... Bunu bakışından anlayabiliyordum, noktaları birleştirmem için bekliyor gibiydi. Bana ha bire Ryan'dan uzak durmam gerektiğini söylediği zamanları hatırladım.

"Ryan'la buluştuğumuzu biliyor muydun?"

"Elbette hayır. Aksi takdirde hemen şartlı tahliyenı askıya alırdım." Yüzü ciddi de olsa bakışlarını uzun süre üzerimden ayırmadı.

Yarısı yenmiş çikolatalı gofretimi gösterdi.

"Şunu bitirecek misin? Erkekler sıksa kızları sevmez."

Ona bakıp gülümsedim.

Bir hafta sonra Angus bana Ryan'ın iyileşip Rockland'a geri gönderildiğini söyledi. Bu kez ona bir mektup gönderdim ve yazışmaya başladık. Başta biraz çekingendik, yazdıklarımıza dikkat ediyorduk ama yavaş yavaş açılmaya ve içerideki günlük hayatımızı paylaşarak birbirimizi yeniden tanımaya baş-

ladık. Gelecekte istediği şeylerden çok az bahsediyor (daha iyi bir iş, kendi evi gibi) ama *benimle* beraber bir gelecekten hiç söz etmiyordu. Bu konuda benim ne hissettiğimden emin değilmış, çıkana kadar bekleyecekmiş gibiydi.

Ben de sık sık kendi hayatım hakkında düşünüyordum. Campbell River’da mı kalsam – Ryan’la birlikte olmayı umuyordum – ya da başka bir yere gidip yeni bir başlangıç mı yapsam bilemiyordum. Özellikle de tüm basının gözü şu an davamızın üzerindeyken. Fakat Cambell River’da hâlâ yarım kalan bir işim vardı. Hikaye henüz bitmemiştii. En azından benim için.

BÖLÜM OTUZ BİR

CAMPBELL RIVER

EKİM 2013

Üç ay sonra davamız sonuçlandı ve suçlarımız silindi. Hapishanenin önünde beni bekleyen pek çok basın mensubu vardı ama hiçbirinin sorusunu cevaplamadım. Beni almaya Stephanie ile Kaptan gelmişti. Stephanie ilk şartlı tahliyem askıya alındığında Kaptan'ı sahiplenmişti.

“İçimde geri döneceğine dair bir his vardı, ben de köpeği bir başkası alsın istemedim,” dedi.

Kaptan çok mutluydu, beni görünce kuyruğunu çılgınlar gibi sallayıp diliyle yüzümün her yerini yıkadı. Önce çok güldüm fakat sonra tüylerine kapanıp ağladım.

Birlikte kamp alanına gittik. Medya henüz nerede kalacağımı öğrenememişti. İkinci kez tutuklanıp Rockland'a geri gönderildiğim zaman Stephanie'yi aramıştım. O da kamp alanına gidip müdürden eşyalarımı almıştı. Daha sonra salıverileceğimi öğrendiğimde Stephanie adama çenesini kapalı tutması için ödeme yaptı. Ona teşekkür etmeye çalışınca bana, “Merak etme. İade etmeni sağlarım,” dedi.

Birkaç gün sonra Kaptan'ı da alıp okyanus kenarında yürüyüşe çıktım. Kuru havayı içime çekerken, dökülen yaprak-

ların her yeri kapladığını fark ettim. Geri döndüğümde Ashley ön verandada beni bekliyordu.

Saçlarını daha doğal bir koyu kahveye boyamıştı ve çok iyi görünüyordu. Hâlâ siyahlar içinde olmasına rağmen tüm o gotik takılarını çıkarmış, boynunda yalnızca gümüş bir zincir kalmıştı.

Verandaya girerken, “Hey, nasılsın?” dedim.

“Daha iyiyim.”

“Buna eminim.” Karşısındaki sandalyeye oturup Kaptan’ın tasmaını çözdüm. Hemen kızın yanına giderek bacaklarına dolandı. Ashley birkaç dakika boyunca kulaklarını okşayarak Kaptan’ı sevdi.

“Bu çok zor, annemle büyükbabamı kaybetmişim, ölmüşler filan gibi hissediyorum.”

Kendi annemle babamı düşünüp onu anladığımı belirtmek için başımı öne doğru salladım.

“Sanki onları hiç tanımamışım. Büyükbabamla ilgili tüm o şeyleri duymak çok garip, yaptıklarını dinlemek son derece tuhaf. Onu gerçekten çok severdim.”

“Pek çok kişinin iki farklı yüzü vardır. Belki de onun için her şey kontrolden çıkmış ve olanları durdurmak için bu şekilde davranmıştır.” Ben de hapiste bu konuyu çok düşünmüştüm. Gençliğimde tanıdığım Frank McKinney ile kız kardeşimle yatan ve onun cinayetini örtbas eden, sırf konuşmasın diye Cathy’yi öldüren adamı bağdaştıramamıştım. Kariyerinin onun için ne denli önemli olduğunu ve kızını ne kadar çok sevdiğini biliyordum ama her şeyi korumak için bu kadar ileri gittiğini öğrenmek beni şok etmişti.

“Sanırım.” Bir an sustu, sonra, “Artık bazı yönlerden annemi daha iyi anlıyorum. Babamla neden çok genç yaşta evlendiğini, büyükbabamın neden annemle arasına mesafe koy-

duğunu, benimle vakit geçirmesinin annemi neden bu kadar kıskandırdığını filan,” dedi.

“Aralarında çok karmaşık, pişmanlıklarla dolu bir ilişki vardı.”

Ashley başıyla onayladı. “Babamla bir şeyleri yoluna koymaya çalışıyoruz ya da en azından daha çok konuşuyoruz diyebilirim. Okulu özledim. Babam buralarda kalıp tüm o dedikoduları dinlememi istemiyor, o yüzden ocakta beni bir özel okula gönderecek. Okuldaki sanat programı da gerçekten çok iyi.”

“Bu harika.”

“Evet.” Dönüp Aiden’in karavanının olduğu yere baktı. “Aiden’la da ayrıldım. Sanırım annem o konuda haklıydı.”

Aklıma Margaret geldi. “Bazen anneler haklıdır.”

Sonra tekrar bana dönüp Kaptan’ın boynunu okşadı. “Peki, ya sen ve Ryan? Sence tekrar birleşecek misiniz?”

Elimdeki tasmaya bakıp, “İçerideyken çok şey oldu. Hapishane insanları değiştiriyor. Daha önce olduğun kişi olamıyorsun.”

Salıverilmemizden bir gece sonra Ryan’ın annesi şerefimize bir parti vermişti. Bu, aylar sonra Ryan’la birbirimizi ilk görüşümüzdü ve dışarı çıkıp baş başa konuşmak istedik ama hep birileri araya girdi. Yalnız kaldığımız anlar ise oldukça garipti, artık özgür olduğumuz ve birbirimizi istediğimiz an göreceğimizi bildiğimizden nasıl davranmamız ya da ne söylememiz gerektiğini bilmiyormuş gibiydik. Annesi birileriyle konuşması için onu götürünce ben de partiden erken ayrıldım. O günden beri de kendisinden haber alamadığım için acaba artık çok mu geç kaldık diye düşünüyordum. Ne de olsa fazlasıyla değişmiştik.

“Fakat olayları seninle aynı bakış açısından görebilen tek kişi o, öyle değil mi? Seninle neredeyse aynı şeyleri yaşayan tek kişi... Bence o hâlâ seni seviyor.”

“Çözülmesi gereken çok şey var.”

Gülümseyerek Kaptan’ın kulaklarını okşadı. “Neden belgesel çekmek istemediğini şimdi anlıyorum. Senin yaşadıklarının hepsi gerçektir. Bunlar bir filmde yakalanamazdı.”

Videosunun hayatımı nasıl kurtardığını düşündüm. Sonra da onların adına konuşacak hiç kimsesi olmayan hapisteki tüm arkadaşlarım aklıma geldi. Büyük bir kanal, röportaj için bana yüklü bir miktar para teklif etmişti ama ben geri çevirmiştim. Fakat Ashley’yle konuşmak farklı geliyordu. O farklıydı.

“Hayır ama istersen deneyebiliriz.”

“Bu harika olur.” Kapıda oturduğu andan beri ilk kez gülümsediğini gördüm.

Ertesi sabah uyandığımda Ashley’nin ziyaretini düşündüm. Anne ve babasıyla olan ilişkisinden söz edişi aklıma kendi annemle babamı getirmişti. Babam Rockland’dayken bana yazmış ve ziyaret edip edemeyeceğini, avukatım için finansal desteğe ihtiyacım olup olmadığını sormuştu. Fakat ne o ne de annem benden özür dilemişti ve bu, eski öfkemi daha da artırmıştı. Tüm o yıllar boyunca bana neden inanmamışlardı? Annemden neden hiç söz etmiyordu? Ona yardıma ihtiyacım olmadığını ve çıkınca onu arayacağımı yazdım ama bunu yapmadım. Yakınlarda bir mahallede inşaatı süren bir evin önünde şirketinin tabelasını görmüştüm. O sabah da nihayet gidip babamı görmeye karar verdim. Gözlerime bakıp bana hep inandığımı, masum olduğumu bildiğini söylemesini istiyordum.

Şantiyeye park ettim. Babam iş kamyonetinin yanında duruyor, önündeki bina planlarını inceliyordu. O kadar yoğundu ki yanıma yaklaştığımı fark etmedi.

İyice sokularak, “Selam baba,” dedim.

Aniden döndü. Sarsılmış gibiydi. Elini havaya doğru uzattı, yüzünde meraklı bir ifade vardı. Karşısında olduğuma inanmıyor gibiydi. “Toni... ben...” Sesi kısıldı ve gözleri yaşlarla doldu. “Seni görmek çok güzel.”

Aslında sert davranmak, bana kendimi berbat hissettirdiklerini söylemek, beni yüzüstü bıraktın demek istiyordum fakat şu an tek kelime edemiyor, boğazıma oturmuş bir yumruk ve küt küt atan kalbimle orada öylece dikiliyordum. Onu itirmek, benden uzak durmasını söylemek istediysem de bana sarılmış titreyerek ağlıyor, “Üzgünüm. Tanrım, çok üzgünüm,” diyordu.

Sonra ben de babamın kollarına kapanıp ağlamaya başladım.

Sonunda nihayet ayrılıp babamın kamyonetine geçtik ve konuşmaya başladık. Şu an nerede yaşadığımdan ve gelecekle ilgili planlarımdan söz ettik. Sonra bu sohbetten sıkılıp asıl konuya geldim.

“Sana ben yapmadım demiştim baba. Neden bana inanmadın?”

“İstedim Toni, gerçekten istedim.” Duruşmaya kadar suçlu olduğumu asla düşünmediğini ama kanıtların çok ikna edici olduğunu ve neye inanacağını şaşırdığını açıkladı. Kendi kendine, eğer bunu o yaptıysa sebebi alkol ve uyuşturucudur demiş. Ne yaptığımın bilincinde olmadığını düşünmüş. Tedirgin bir sesle, annemle benim hakkımda çok kavga ettiklerini ve cinayetten birkaç yıl sonra neredeyse boşanma aşamasına geldiklerini anlattı.

Başka bir araç babamın kamyonetinin diğer yanına park ettiğinde biz hâlâ konuşuyorduk. Babam gerildi. Ne yapacağını bilemiyormuş gibi durmadan, gelen arabaya bakıyordu. Derken araçtan annem indi. Bize doğru yürüyor, elindeki Tim

Hortons poşetiyle kahveleri dengede tutmaya çalışıyordu. Başını kaldırıp beni içeride babamın yanında otururken görünce donup kaldı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Selam anne.” Nefesimi tuttum. O da babam gibi bana sarılacak mıydı? Yoksa yine ret mi edecekti?

“Burada ne yapıyorsun?” dedi. Ne hissettiğini tam anlayamamıştım, beni bu şekilde görmek ona nasıl gelmişti bilemedim ama son derece öfkeli bir hali vardı.

Babam, “Toni merhaba demek için uğramış,” dedi.

Annem elindekileri kamyonetin arkasına koyup, bizi izleyen işçiler var mı diye etrafına bakındı.

Öfkeli bir yüzleşme bekleyeceğini sandığım için ona yumuşak bir şekilde, “Seni gördüğüme sevindim. Özlemiştim,” dedim.

Şimdi ayaklarına bakıp başını öne arkaya sallamaya başladı. Ağlıyor muydu?

“Kızgın olmadığımı bilmeni isterim... Artık kızgın değilim,” dedim. “Her şeyin nasıl görüldüğünü anlıyorum, gençken başınıza nasıl dert olduğumu biliyorum ama bu, canımı çok yaksa da yeniden başlayabileceğimizi düşünüyorum. Belki birlikte biraz vakit geçirir...”

Annem nihayet başını kaldırdı. Ağlamıyordu. Üzgün de değildi. Öfkeliydi.

“Mahkemenin ne dediği umurumda bile değil. Onu oraya *sen* götürdün, onu orada *sen* yalnız bıraktın.” Şimdi ağlıyordu ama bu gözyaşları benim için değil, Nicole içindi. Her zaman Nicole içindi. Öfkeden titriyor, güçlkle nefes alıyordu.

“Evden sıvıştığımı *biliyordun*, aylardır neler olup bittiğinin *farkındaydın* ve hiçbir şey söylemedin. O senin yüzünden öldü ve ben seni bir daha asla görmek istemiyorum...”

“Kes!” diye bağırdım. “Kes artık.”

Annem gözyaşları içinde babama baktı. “Ve sen Chris, Toni’nin her yaptığı şeyden sıyrılmasını sen sağladın. Eğer ikisine karşı biraz daha sert olsaydın...”

Babam yine, “Kes şunu,” dedi. “Herkesi suçlamayı kes. O öldü Pam.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?”

“Hâlâ bunu kabullenemiyorsun.”

“O benim *kızımdı*.”

“Benim de öyle ama bizim bir kızımız daha var ve o şu an tam yanımda duruyor. Nicole’ün asla geri gelmeyeceğini kabullenmek zorundasın.”

“Hayır, hayır.” Annem yine başını sallamaya başlamıştı. “Sen istediğini yap ama ben onu asla affetmeyeceğim.” Dönüp yüzüme baktı. “Duydun mu beni? Seni *asla* affetmeyeceğim.”

Arabasına koşup kapıyı hızla çarptı ve gaza basarak uzaklaştı.

Şok olmuşum. Ağlayamıyordum bile. Annemin sözleri zihnimde yankılanıyor, sinirden bacaklarım titriyordu. *Seni asla affetmeyeceğim...*

Babam elini omzuma koyunca irkildim.

“Çok üzgünüm Toni. Bu durumun üstesinden hâlâ gelemedi. Nicole’ün odası aynı şekilde duruyor ve annen hiçbir şeyi toplamama izin vermiyor. Bu olayı bir türlü aşamıyor. Terapist annenin herkesi suçladığını ve öfkeyle yaşadığını söyledi ama nihayet Nicole’ün öldüğü gerçeğiyle yüzleşeceğinden söz etti.”

“Nasıl hâlâ onunla birlikte olabiliyorsun?”

Şaşırmıştı. “Onu seviyorum.”

“Fakat o beni sevmiyor.”

“Seviyor, sadece seni suçlama kısmına takılıp kaldı, aksi takdirde kendisini suçlamaya başlayacak. O yıl Nicole’e

olanları göremediğini düşünecek. Ben de aynı şeyi yaptım ama sonunda aşmayı başardım ve seninle bir ilişkimiz olsun istiyorum.”

“Bu, annemin hoşuna gitmeyecektir.”

Babam iç çekti. “Biliyorum ve bunu halledebilirim, sonunda onu kaybedecek olsam bile. Fakat seni bir daha kaybedemem. Sen benim kızsınsın.”

Yola bakınca annemin arabasını gördüm ve gözlerindeki nefreti anımsayıp son derece öfkelen dim. O benim *annemdi*. Ne olursa olsun beni sevmesi gerekirdi ve babam onun bana yıllarca bir pislikmişim gibi davranmasına izin vermişti. Beni dışlamasına göz yummuştu.

Derken aklıma Shauna’nın Ashley’nin üzerine kapandığı ve bana olan nefreti yüzünden aslında kızına yardım etmeye çalıştığım bile görmediği o an geldi. Öfkesi gözünü kör etmişti. Ben öyle olmak istemiyordum. Annem gibi olmaya caktım. Ben affetmek istiyordum.

Babama döndüm ve “Yardım lazım mı?” dedim.

O öğleden sonra babamla yeniden yan yana çalışıp çivi caktım. Birkaç gün sonra da barınaktaki yeni işime başladım, eski çalışanlardan biri işi bırakmıştı. Mike arayıp eski işimi teklif etti ve Patty’nin bana inanmadığı için üzgün olduğunu söyledi fakat ona teşekkür edip teklifini geri çevirdim. Benim yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı. Arkadaşı da tekneyi geri almamı önermişti ama beni o şekilde kovduğu için ona hâlâ kızgındım. Bu nedenle önerisini pas geçtim. Barınakta çalışıp köpeklerle takılmak iyi gelmişti. Çok para kazanmasam da önemli değildi. Avukatım yanlış hüküm sebebiyle dava açacağını ama bunun uzun ve yorucu bir süreç olacağını söylemişti. Bu arada ben de sadece kendi işime bakıyordum. Ba-

bam onunla çalışabileceğimi söylese de şimdilik sadece hafta sonları yanına gidiyor, birbirimizi yeniden tanıyana kadar da bu şekilde devam etmesini istiyordum.

Bir gün Kaptan'la birlikte eve giderken Doug Hicks yanıma geldi. Evimin önünde polis arabasını görmek beni ürkütmüş, elimde olmadan nabzımı yükseltmişti. Adam arabadan indi.

"Duymadın mı? Ben özgür bir kadınıym," deyip yanından geçtim.

"O yüzden geldim. Senden özür dilemek istiyorum."

"Ne için?" Verandama çıkıp burada hoş karşılanmadığını net şekilde belirtebilmek için Kaptan'ı basamakların önünde tuttum.

O da arabasının ucuna yaslandı. "On yedi yıl evvel sana inanmadığım için."

"Ya Ryan?"

"Ona da. Siz ikiniz pek çok belaya sebep olmuştunuz..."

"Bu, kız kardeşimi öldürdüğümüz anlamına gelmezdi."

"Hayır ama tüm o tanıklar ve deliller... Hiç de iyi görünmüyordu."

Tırabzanlara yaslandım. "Evet, biliyorum."

Yorgun bir şekilde, "İşe ilk başladığımda Frank McKinney'yi örnek almıştım. Onun çok harika biri ve muhteşem bir polis olduğunu düşünürdüm."

"Herkes öyle."

"Bu konuda fazla şansı olmadığının farkında, o yüzden kız kardeşinle yaşadıklarının kontrolden çıktığını itiraf etti."

İçimi bir öfke kaplamıştı. "Onunla hiç işi olmamalıydı. Zaten bir araya nasıl geldiler, onu hiç anlamıyorum."

"Bir gece alkollü araba kullanmaktan erkek arkadaşını kenara çekmiş. Nicole de yolcu koltuğundaymış."

"Dave denen çocuk mu?"

“Öyle görünüyor. Nicole durumu kimsenin bilmesini istemediğinden McKinney de sessiz kalmış. Fakat sonrasında gözü hep kızın üzerinde olmuş. Nicole’ün o çocuktan uzak durmasını sağlamış. Böylece aralarında bir şekilde bir arkadaşlık gelişmiş. Birlikte arabayla dolaşır, uzun uzun konuşurlarmış. Derken bir gece kızlar evde bir parti vermiş ve Nicole’ü evine o bırakmış. İşte o gece işin şekli değişmiş. Ona âşıktım diyor.”

“Nicole daha on altı yaşındaydı.”

“Bu iş hepimizin içine işliyor, bazı polisler kuralların kendileri için geçerli olmadığını düşünmeye başlıyor. Bence Frank karısı ölünce resmen dibe vurdu. Sonrasında önemsemediği tek şey işi olmuştu.”

Kalan boşlukları ben doldurabilirdim. Shauna sevgili babasının daima karakolda olduğu gerçeğini kabullenmekte zorlanmıştı ve boş zamanlarının tamamını Nicole’le geçirdiğini fark edince (hem de kendisinden bile daha küçük bir kızla) delirmişti. Kim ile Rachel’in aklını yalanlarla doldurup onları Nicole’e düşman etmesi muhtemelen pek de zor olmamıştı. Bu da kardeşimin ölümüne yol açmıştı. Nicole’ün de neden McKinney’ye âşık olduğunu anlamak çok zor değildi. Adam o zamanlar son derece güçlü görünüyordu.

“Onun için hiç üzülmiyorum.”

Hicks gözlerime baktı. “Ben de öyle. Fakat tüm bunlar için üzülüyorum.”

“Bu bana kaybolan yıllarımı geri getirmez.”

“Hayır.” Ayağa kalktı. “Ama hâlâ yaşanacak yılların var. Onları doğru şekilde kullan.”

Arabasına bindi ve gitti.

O gece arka penceremde bir tıkırtı duydum. Kaptan havlamaya başlamıştı, irkilerek uyandım. Perdeyi açtığımda karşımdakinin Ryan olduğunu gördüm. Bana başıyla camı açmamı işaret etti. Kaptan'a susmasını söyledim ve pencerenin kilidini açtım. Ryan sırttı.

“Dolaşmak ister misin?”

“Nereye gidiyoruz?”

“Nereye istersek oraya.”

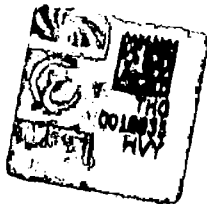
O GECE

Kız kardeşi Nicole'ü öldürmekten on beş yıl hapse mahkum edilen Toni, cezasının biteceği günü ipe çekiyordu. İşlemediğini söylediği bir suçun cezası... Ne masum olduğuna inanmayan annesi, ne de arkasında durmayan babası ona yardım edebilirdi. Özgürlük için son umudu olan şartlı tahliyesini riske atmamak için, onunla aynı zamanda hapisten çıkacak olan sevgilisi Ryan'la da görüşemezdi.

Toni geçmişi ardında bırakıp geleceğini yeniden kurmak için ne zaman çabalasa ezeli düşmanı Shauna devreye giriyor ve ona bir engel çıkarıyordu. Ta ki Ryan'ın cesaretlendirmesiyle ipleri eline alıp Nicole'ün cinayetinin ardındaki gizemi kendi başına çözmek isteyinceye kadar. O gece aslında ne olmuştu?

"İlk sayfadan itibaren sizi avucunun içine alacak."

Harlan Coben

ISBN 978-605-1702-70-6

7 00 9 786059 702706